Carole Matthews

Nyári ábrándok

Nell álmai tényleg valóra válhatnak?

„Melegség és szellemesség... minden, amit Carole-tól várunk...tökéletes!"
Bella

ULPIUS-HÁZ

Kedves barátnémnak, Sue-nak, aki hosszú-hosszú éveken át fodrászom is volt. Hihetetlenül fiatalon távozott el.
Szavakkal ki sem fejezhetem, mennyire fogsz hiányozni.

SUSAN MARGARET MACGREGOR PERRY
1955. március 27. – 2011. július 20.

Első fejezet

– Két hal sült krumplival? – pislantok föl a vevőre.

– Igen! – mosolyog rám barátságosan a férfi.

Péntek van, ebédidő, a falatozónk forgalma mégis jócskán elmarad a várttól. Újabban valamiért a bányászbéka feneke alatt vagyunk. Jönnek-jövögetnek a vendégek, de a régi szép időkben oly megszokott sor nem kígyózik többé Hallatlan hal-adáshoz címzett vendéglátó-ipari egységünk ablakánál, s így cammog a bolt már hosszú hetek, sőt hónapok óta. Tálalom a forró, aranyló sült krumplit, és megkoronázom két frissen sült tőkehaltörzzsel, ropogós panírbundájuk még sistereg.

– Sót? Ecetet?

– Nem, jó lesz natúran – így a vevő. Már a száját nyalogatja. Egész biztosan nem Phil hibája, hogy pang az üzletmenet. Hisz ínycsiklandozó falatokat süt.

Fehérlő papirosba csavarom az egészet, és az elégedett vásárló már távozik is, kezében az illatozó finomsággal.

Phil Preston, főnök, halsütő kisiparos és nagymenő egy személyben, kedveszegetten nézegeti az óráját.

– Hányat szolgáltunk ki eddig, Nell?

– Nem sokat. – Arcomon együtt érző grimasz. Tényleg nem voltak többen maroknyinál. – Pedig a hideg idő mindig meghozza a nyüzsgést.

Phil fázósan dörzsölgeti a kezét, holott idebent tarhonyaszárító meleg van, mint mindig.

A büfé mellett üzemeltetünk egy rendes „beülős” helyet is, amely normális esetben igen népszerű. De ma csak ketten falatoznak benne. Jenny, a kolléganőm, aki ma a pincérlány szerepét viszi, ideje nagy részét azzal tölti, hogy a *Heat* magazint lapozgatja.

– Kiállhatok az utcára krumplival kínálgatni a jónépet – ajánlkozik segítőkészen Jenny, felpillantva a legfrissebb celebpletykákból.

– Annál többre lesz szükségünk – csóválja fejét Phil. – Nem kenhetünk mindent a hitelválságra.

– Mit szólnátok egy kicsivel rámenősebb marketinghez? – folytatja Jen. – Ahogy a kávézókban szokták. Parancsol hozzá pogácsát? Zöldborsót? Ecetes tojást? Uborkát?

Nevetünk.

– Tökéletes alakítás volt, Jen – dicsérem meg.

– Na, csak figyeljétek, este kipróbálom! – erősködik Jen.

Felcsippentek a kosárból egy szál rósejbnit, és bambán elmajszolom. Már jóval több mint egy éve annak, hogy munkába álltam itt, a falatozóban. Osztott műszakban vagyok: ebédidőben, tizenkettőtől kettőig, azután pedig esténként, hattól egészen tízig. Így aztán a párom, Olly, meg én váltva vigyázhatunk Petalra, a kislányunkra. Nem mondom, hogy sétagalopp, de muszáj. Olyan tökélyre fejlesztettük már a feladatokkal való zsonglőrködés tudományát, hogy akár a cirkuszban is felléphetnénk vele. Ezt a mutatványt persze nem csak mi tudjuk előadni, ugyanebben a cipőben járnak manapság rajtunk kívül még rengetegen. Mindenkinek bele kell rázódnia egyszer ebbe a szerepbe. Nemdebár? Petal még csak négyéves; nem mintha noszogatni akarnám, hogy nőjön gyorsabban, de már alig várom, hogy elérje az iskolás kort. Abban reménykedem, hogy ha iskolába kerül, az életünk végre

visszavehet valamelyest ebből a nyaktörő tempóból.

– Most mit csináljak? – kérdi Phil, és beletúr a hajába. – A válság egyre súlyosabb.

A kijelentés mögött az a kimondatlan gondolat húzódik, hogy ha a dolgok így mennek tovább, Phil kénytelen lesz megválni néhány alkalmazottjától. Igazából kizárólag azért nem tette ezt már korábban meg, mert egyszerűen nem volt hozzá szíve: Jen, a másik munkatársam, Constance és jómagam ősidők óta nála dolgozunk, és remekül összeszoktunk. Vészterhes idők járnak.

Körbenézek a bisztróban. Fenyőből készült, fényesre lakkozott narancsszínű asztalok, őszibarackszínre festett falak derékmagasságig virágos tapétával, mely szinte már mindenütt felhólyagosodott.

– Ez a hely kezd kissé megfáradt kinézetet ölteni, Phil – kockáztatom meg. – Ne vedd sértésnek.

– Úgy gondolod?

– Te pasasból vagy – emlékeztetem. – A pasasoknak fel se tűnik az ilyesmi.

– Mintha a nyolcvanas évek őslenyomata lenne ez a kóceráj – teszi hozzá Jenny.

– Igazán? – Phil úgy jártatja körbe a tekintetét a bisztrón, mint akinek most esett le a hályog a szeméről. – Én nem vagyok festőművész, de bekérhetek néhány árajánlatot, ha szerintetek tupírozásra szorul a hely.

– Tényleg kirittyentethetnéd, Phil. Ártani nem ártana – erősítem meg. Nem túlzás, ha azt állítom, hogy Phil emberemlékezet óta egy garast sem fektetett a hely belső felújításába.

Phil az ajkát biggyeszti.

– Szerintetek mibe kerülhet az ilyesmi? Nem vagyok Krőzus, hogy nyakló nélkül szórjam a pénzt.

– Add csak ide azt a lóvét – csúszik ki a számon gondolkodás nélkül. – Majd én kiglancolom ezt a hodályt.

Phil ezen jót nevet.

– Hiszen te magad mondtad, hogy egy profi festőt nem tudnál megfizetni. Én sokkal olcsóbban megszámítanám. Mindannyian beszállnánk a buliba. Saját jól felfogott érdekünkben, hiszen a hajó velünk együtt süllyed.

– Igen, de…

– Én a magam részéről nagyon is értek a csinosításhoz – próbálom meg csírájában elfojtani Phil összes kételyét. – Jártál már nálunk.

– Tudom. Olyan hogyishívják stílus…

– Egyedi – segítem ki. – És jól elszórakoztam, amíg olyan lett. Egyes-egyedül az én két kezem munkáját dicséri az egész. – A nappalimat rózsaszín-fehér hosszanti csíkos tapétával dekoráltam ki, pöttyösre pingáltam hozzá a székeket, lesmirgliztem és beeresztettem a padlót, végül pedig óriási muffinokra hasonlító babzsákokat takácskodtam össze. – Itt is meg lehetne ejteni valami hasonló átalakítást. Feldobnánk a placcot egy kicsit.

Phil arca felélénkül.

– Úgy gondolod?

– Miért is ne? – vonom meg a vállamat. – Még ma este összedobhatok egy hangulatképet.

– Hangulatképet? – Jenny és Phil zavartan összenéz.

– Holnap zárás után már neki is látnék.

Erre Phil meglepett, mi több, ijedt arckifejezéssel válaszol.

– Holnap?

– Legjobb minél hamarabb túlesni rajta.

– Holnap este úgysincs semmi dolgom, vesztenivalóm nincs – ajánlkozik Jenny.

Jenny éppen facér, ez az állapot nála ritkaságszámba megy. Barátném barna hajú, bögyös-faros, elbájolóan vonzó teremtés, ezért aztán nagy sikere van a férfiaknál. Étlapján azonban kizárólag léha csepűrágók szerepelnek, egyikkel sem marad együtt túl sokáig.

– Az ecsetkezelésem, mondjuk, hagy némi kívánnivalót maga után – ismeri be. – De szívesen a kezed alá dolgozom, és még teát is készítek!

– Részemről megfelel – egyezem bele.

Várakozástelin nagyokat pislogunk Philre.

– Nekem sincs programom holnapra – vonja meg végre a vállát, a jóváhagyás jeleként.

Phil a hatvanas éveinek elején járhat. Felesége nagyjából öt évvel ezelőtt dobta őt egy fiatalabb fickóért, akivel a mai napig együtt van. Azóta a főnök úr csak nagy néha mozdul ki, amikor elvonszoljuk egy kocsmába vagy pizzázóba. Élete nagy részét a Hallatlan hal-adás tölti ki. De a korához képest jól tartja magát. Mindig mintha skatulyából húzták volna elő. Étrendje zömében sült krumpliból tevődik össze, amitől enyhén totyakos lett. Sokat marháskodunk azon is, hogy a haja ritkul a feje tetején. Mondjuk, én a kopaszságot sohasem tartottam vészes jelenségnek. Jenny folyton azon igyekszik, hogy különféle nőkkel boronálja össze a főnök urat, ám Phil sosem mutat irántuk különösebb érdeklődést. Szerintem titokban attól retteg, hogy egy hasonló nő mellett köt ki, mint Jenny. Márpedig egy olyan asszonyt képtelen lenne ráncba szedni.

Phil olyan erősen gondolkodik, hogy összepréseli a száját.

– Mibe kerülne az egész, szerintetek?

– Fogalmam sincs. – Ha rám jön a hoppáré, hogy lakást csinosítsak, jobbára kunyerálni, kölcsönözni vagy lopni szoktam a festéket, ezért nem vagyok képben a barkácsáruházak jelenlegi festékárait illetően. A házunkat például egy érdekes egyveleggel mázoltam le: összeöntöttem a szüleim garázsában fellelhető összes festékesbödön maradék tartalmát. Sejtésem szerint Phil ennél azért valamivel igényesebb megoldásra vágyik. – Mi lenne, ha kicsapnál háromszáz fontot az asztalra, és megnéznénk, abból mire futja? – Tudatában vagyok, hogy a festék nem olcsó mulatság – ahogy semmi sem az –, viszont a bisztró kicsi. – Ha szombat este elkezdjük a festést, és egész vasárnap dolgoznánk, hétfőn már kinyithatjuk a boltot.

Phil szemében egy könnycseppet látok megcsillanni.

– Mondtam már neked, hogy igazi kincs vagy, Nell McNamara?

– Egyfolytában ezt hajtogatod – hessegetem el könnyedén a bókot, nehogy Phil nekiálljon itt bőgni nekem. Attól én is rákezdeném.

– Legtöbbször az idegeimre mentek – viccelődik –, mégis hajszálra olyan, mintha a családom lennétek. Nem is tudom, mihez kezdenék nélkületek!

– Ez hamar ki fog derülni, hacsak nem csábítunk be több vendéget – emlékeztetem. Ami engem illet, muszáj megtartanom az állásomat. Ha ehhez az szükségeltetik, hogy a hétvégémet festegetéssel töltsem, hát azt is el kell tudnom viselni.

Második fejezet

Mint mindennap záráskor, most is örülök, hogy végre kiszabadíthatom hosszú, szőke hajamat munkavédelmi sapkám alól. Ilyenkor egy tízperces vargabetűvel a kedvenc boltom felé kerülök, rövid kitérőt téve hazafele. A ropogós faleveleket hozó őszt már a levegőben érezni, és én élvezem, hogy a szabadban lehetek. Beszívom a kávéillatot, amelyet vagy egy tucat kávézóból sodor felém a szellő. Egy kis mezővárosban, Hitchinben élünk, a festői Hertfordshire megye szívében. Elég szép környék ahhoz, hogy itt lakjunk, bár a városkában eltöltött számtalan év megkoptatta némileg a hely varázsát. Amiben az ember benne él, az természetes lesz. Ami az utazónak megkapó, az számomra megszokott. Nem csodálkozom rá úgy a dolgokra, mint az, aki még sosem járt errefelé.

Szerelmem, Olly Meyers, és én ide születtünk, és itt is cseperedtünk fel. Néha úgy érzem, nagyságrendekkel klasszabb, kreatívabb helyre kéne költöznünk, például Brightonba, vagy bárhova, csak olyan település legyen, ahol történik is néha-néha valami. Petal is imádná a tengerpartot. Persze a városunkat nem lenne ildomos holmi kulturális sivatagnak bélyegezni, elvégre ha stílusról van szó, azért mégiscsak képes nyújtani valamit a település. Akad itt pár trendi, független butik, ahol mókás, dilis vagy éppen csodás cuccok kaphatók. Olly és én megszállottan rajongunk a hatvanas évek zenéjéért, filmjeiért és ruháiért. Nos, okvetlenül Hitchin javára írandó, hogy itt fellelhetőek olyan boltok, ahol ebbéli szenvedélyünket maradéktalanul kiélhetjük.

Van egy terebélyes piacunk is, mely az idők kezdete óta zavartalanul működik. Számos ruhát vásárolhatok meg jutányosan a piacon található állandó turiban, a többit pedig megvarrom magunknak hűséges varrógépemen. Pár fantasztikus rövidárusnak is helyet ad a piac, remekül lehet náluk olcsó szalagot, gombot, miegymást vásárolni. Olly kedvenc standja használt lemezeket árul; a kisszobában már hegyekben állnak a bakelitek. Aztán ott van Olly egyik cimborájának a robogóboltja – szívem választottja a robogókba is bele van bolondulva –, meg egy sor retró életmódbolt, melyek folyamatosan ellátnak minket mérsékelt árfekvésű bútorokkal.

A falatozó az egyik kis árkádos üzletsorban van, ezek a piactól sugarasan kifelé terpeszkednek. Viktoriánus lehet – bár ehhez nem értek –, mindenesetre gyönyörűséges kovácsoltvas díszekkel van kidekorálva, és felül ívelt üvegtető fut végig rajta. Míves, érdekes karaktert kapott, kialakítása miatt ideális fészkelőhelye a galamboknak. Az 1960-as évek cizellált, vasbeton alapú építészeti stílusa persze ebbe az épületbe is jócskán belerondított, ahogy más kisvárosok is sokat szenvedtek tőle szerte Angliában, de azért a városközpont jó része megúszta sértetlenül a városszépítészeti tanácsok fékevesztett tombolását. Elhagyom a piacot, a boltsoroktól kifelé kanyarodva beveszem magam a történelmi városmagba, ahol a boltok keskeny sikátorokból nyílnak. Ez a rész egymás hegyén-hátán álló, mesebeli, favázas épületek sűrű, tarka szövevénye. Errefelé bújik meg az én kedvenc boltom. Betty, a Retikülös Hölgy üzlete az én oázisom. Más emberek azzal oldják a stresszt, hogy jógára járnak, úsznak, vagy legurítanak egy pohár Pinot Grigiót. Ezzel szemben én meglátogatom Bettyt, a Retikülös Hölgyet.

A szóban forgó Bettyt nem kékített hajú, idős nénikének kell elképzelni, jóllehet a neve ezt sugallaná. Ez a Betty fiatal és divatos. Még nálam is alacsonyabb, pedig nem vagyok az a kimondott égimeszelő típus. Tizenegy éves koromban anyukám úgy vett nekem iskolaköpenyt, hogy „majd belenövök”, amely

ehhez képest még akkor is nagy volt rám, amikor már a tizenhatodik esztendőmet tapostam. Anyukám a jelek szerint igencsak optimistán saccolta meg végleges magasságomat. Betty fehérre hidrogénezett haját tökéletesre vasalja, míg az én aranyszőke fürtjeim a nap jelentős részében szoros kontyba fogva sínylődnek, mert élek a gyanúperrel, hogy a vendégek nem akarják a hajszálaimat az ételükben viszontlátni. Betty olyan huszonötéves-forma, én pedig lassan betöltöm a harmincat. Nem túlzás, ha azt állítom, hogy Betty láttán mindig elfog a sárga irigység. Istenkém, ha saját boltom lehetne! Alighanem azt hinném, hogy meghaltam, és a mennyországba kerültem.

Betty minden bizonnyal gondosan odafigyelt az iskolában, mindig rendesen megcsinálta a leckéjét, valamint más egyéb üdvös dolgokkal töltötte ki az idejét. Én ehelyett többnyire azzal foglalatoskodtam, hogy az ablakon bámészkodtam kifelé. Vagy ábrándozgattam, hogy mennyivel jobb lenne, ha az egyenruhámat nem nejlonból szabták volna, és a palackzöld helyett inkább a rózsaszín élénkebb árnyalataiban pompázna. A házi feladatnak osztott lapokat már a hazaúton elhagytam, fiúkkal találkozgattam a parkban: nem is vittem sokra az életben. Nem azért mondom, de a jó szándék megvolt bennem, hogy ismereteket szerezzek. Csak a hajlandóság, mindössze az hiányzott belőlem: sehogy sem akaródzott megjegyezni a Pitagorasz-tételt, a Nagy Tavakat, vagy a felvilágosodás gondolkodóit. Én „érdekes” dolgokról szerettem volna tanulni, igaz, arról már nem volt segédfogalmam sem, mik is lehetnek azok. Az biztos, hogy tizenhat évesen már éreztem, hogy az iskola csak púp a hátamon, ott is hagytam, dacolva szüleim kétségbeesett szólamaival. Ők egyetemre szántak. Dolgoztam a Tescóban, egy cipőboltban és még vagy egy tucat kifutás nélküli helyen, míg végül a Hallatlan hal-adás mellett horgonyoztam le. Vannak olyan napok, amikor bánom, hogy nem vettem komolyabban az iskolát. Máskor viszont az egekig magasztalom az állásomat. Mégis, hol másutt kaphatnék ingyen sült krumplit?

Betty továbbá a londoni fiatalsággal lóg, míg én korán megállapodtam, és gyereket szültem. Ismeri azokat, akik ismerik a dörgést. Én ezzel szemben nem ismerek senkit sem. Következő életemben szeretnék majd Bettyként testet ölteni.

Ma délután Betty, a Retikülös Hölgy üzletét nyitva találom. A bolt már vagy egy éve létezik, és szerény véleményem szerint jelesül kiegészíti a vásárlási élményt, melyben Hitchin részesíti a magamfajta bámészkodót. Este, amikor a műszakom véget ér, mindig idejövök, és az addigra bezárt üzlet kirakatához nyomom az orromat. Olyankor elábrándozom, mi lehetett volna belőlem, ha…

Betty retiküljei nem egyszerű kézitáskák, hanem valóságos műalkotások. Nem az én pénztárcámra szabták őket. Lehet, hogy gyakran betérek ide, de éppenséggel nem vagyok jó vevőnek nevezhető. Jobb híján csak nézelődöm, de Betty ezt, úgy tűnik, nem bánja különösebben. Bejövök gügyögni meg dorombolni a táskáknak, de minden esetben szépen vissza is teszem őket a polcra.

– Szia, Nell! – köszön Betty, amikor bebújok. – Jól vagy?

– Jól. – A bolt egy csöndes kis oázis. Ha egy szép napon saját boltot nyitok, ugyanezt az atmoszférát szeretném benne megteremteni. Úgy van kialakítva, mintha csak valakinek a nappalijába csöppenne az ember, és érzem, hogy leeresztek, amint átlépem a küszöböt. Annak azért tudatában vagyok, hogy amíg nem éri zuhany a testemet, körülleng a rántott hal és a sült krumpli illata. – Mi újság?

– Ideskubizz! – Lehajol, és egy táskát simogat. Ezt a darabot még nem láttam. – Ma érkezett néhány új táska. Egy manchesteri iparművésztől vettem őket.

A tatyók mind kézzel készültek, nemezből, régimódi szabással, televarrva mindenféle méretű, alakú és színű gombbal. Olyan guszták, azonnal beléjük is szeretek. Felemelek egy nagyobbacska darabot, amely a szivárvány tündöklő színeiben pompázik – piros, sárga, zöld, kék, narancs, ibolya –, és a karomra akasztom. Megigéz az érzés. A táska ragyogóan mutat rajtam.

Gyerekkorom óta odavagyok a kézitáskákért. Az első emlékem az, hogy anyukám táskáit sorra előhalászom a szekrényből, és föl-alá parádézom velük a házban. Valószínűleg tőle örököltem a táskabolond génmutációt. Bízom benne, hogy sikerült továbbörökítenem a lányomra is.

Anyukám felel azért, hogy érdeklődöm a divat iránt – a barátaim szüleihez képest az enyémek bohémek és mókásak voltak. Gyerekkoromban minden szombaton bementünk a városba megszemlélni, milyen újdonságokat kínálnak az üzletek. Még ha végül nem vásároltunk is semmit, órákat töltöttünk azzal, hogy felpróbálgattuk a göncöket. Anyukám gyakran maga varrta a ruháimat, hogy némileg elüssek a többi iskolástól, később pedig megtanított varrni, kötni, horgolni, patchworköt készíteni. Rengeteg időt fordítottunk arra, hogy kifessük a régi, üvegezett télikertet. Petalt is ki akarom okítani egyszer minderről, feltéve, ha meg tud ülni a fenekén, nem lesz nyughatatlan, mint Hódító Nagy Sándor. Igazán kár, hogy anyukámmal olyan ritkán találkozom. Én felnőttem, ő meg elköltözött. Sose gondoltam volna, hogy nyugdíjas éveit egy norfolki kisvárosban fogja lehúzni; ő mindenesetre élvezi a dolgot.

Saját tekintélyes táskakollekcióm a kisszoba szekrényébe zsúfolva áll. Ollyt eszi is miatta a méreg, ő ugyanis igényt tartana minden talpalatnyi helyre, hogy eltárolhassa hőn szeretett bakelitlemezeinek garmadáját. Időnként az összes táskámat előrámolom, hogy gyönyörködjem bennük. Előfordul, hogy megengedem Petalnak, hadd játsszon velük, ha már annak idején nekem is szabad volt ugyanezt. A férfiak jobbára tétován állnak az egész kézitáska-mizéria előtt. Holott milyen jól jön nekik az ilyen holmi, amikor telehajigálják őket mindenfélével, hogy aztán mi hurcolásszuk helyettük a cuccaikat! Minden táskám külön-külön molyzsákban szunnyad, és mindegyikhez más-más személyes emlékem fűződik. Egy nőnek sohasem lehet elég táskája.

– Imádom! – kapkodok levegő után, és innen is, onnan is megcsodálom magam az embermagasságú tükörben.

– Jól is áll neked – állapítja meg Betty.

– Meg se merem kérdezni, mibe kerül.

– Egy százasba – közli, mire éles sápítozásba kezdek. – De neked engedek belőle, mert törzsvevő vagy.

Nem sietek kijavítani, hogy törzsvevőnek általában az minősül, aki vásárolni is szokott.

– Még ha kevesebbért adod, akkor se lehet – válaszolom szemérmesen. Pedig ez a táska messze olcsóbb, mint a többi, ráadásul annyira tetszik, hogy akár egymilliót is megadnék érte. – Olly kinyírna. – Fájdalmas halálom lenne, az egyszer biztos.

A táskamániámat rövid pórázon tartom az utóbbi években. Ami azt illeti, már idejét sem tudom, mikor vettem magamnak utoljára táskát. Csakhogy nehéz kiverni a fejemből, hogy a kisasztalon halomban áll a sok befizetetlen gáz- és villanyszámla. Tartozunk az önkormányzati adóval, le vagyunk maradva a lakbérrel, Petalnak új cipő kell – arról most szó sem lehet, hogy egy flancos kézitáskára szórjam el a pénzt.

– Akarod, hogy félretegyem neked? – szívélyeskedik Betty. – Pár hétig nem adom el másnak, csak hagyj itt nekem rá valami kevéske foglalót. Legyen, mondjuk, egy tízes.

Érzem, hogy elgyengülök. A tárcámban még lapul egy tízes. Az utolsó. Otthon a szekrényben pedig lóg egy öltözet ruhám, amely tökéletesen passzolna ehhez a táskához. Ha létezik nagyobb kísértés, mint egy kézitáska, ami maga a tökély, hát nem tudom, mi lehet az. Babrálgatom a táska gombjait, és az ajkamat harapdálom. A gyerekem vajon megérti-e, mi a nagyobb jó, és szívesen csalinkázik majd miatta nyűtt cipőben?

Észbe is kapok azonnal.

– Nem lehet, Betty. Pedig annyira szeretném! – Leveszem a táskát a vállamról, és fájó szívvel visszaadom neki.

– Majd máskor – mondja Betty.

– Ja. – Kedveszegetten kitámolygok a boltból. Majd máskor. A következő életemben.

Harmadik fejezet

Amikor végre hazaérek, Olly éppen teadélutánosdit játszik Petallal. A nappali padlóján kuporognak. Leterítettek egy abroszt, s babákkal ültették körül. Petal egy narancssárga műanyag teáskannából képzeletbeli teát tölt, Olly pedig azzal szórakoztatja, hogy nagyúri modorban elmajszol előtte egy gyerektányérból felcsippentett piskótatallért. Még a kutyánk, Fickó is uzsonnához van öltözve: egy kockás szalvétát kötöttek a nyakába. Ő mellesleg a legkevesebbet sétáltatott kutyus az egész bolygón. Most vágyakozón pillantgat a piskótatallérokra.

– Apu, adj a kekszedből Fickónak is – utasítja apukáját Petal, amikor belépek az ajtón.

Olly teljesíti a kérést, Fickó pedig megkönnyebbülten szűköl. Kutyusunk imádja az ennivalót, minden falatot úgy fogad, mintha az utolsó lenne – félig éhen halt állapotban adták be annak idején az állatmenhelyre. A gondozója úgy mutatta be nekünk, mint a legragaszkodóbb kutyát, akit valaha látott. Ettől persze azonnal beleszerettünk. Fekete keverék fehér folttal a mellén. Bús képű lovag, látszik rajta, hogy egykoron rosszul ment a sora. Szerencsére az ínséges napok elmúltak fölüle, és a sétáltatás terén elszenvedett hiányosságoktól eltekintve kényelmes, könnyű életet él, rendszeresen ehet, időnként még egy-két piskótatallér is leesik neki.

– Hékás – szólok oda. – Hazatért a munka hőse.

– Már éppen hívni akartalak – mondja Olly, mihelyst észrevesz. – Azt hittem, már elvesztél, kedves.

– Terápiára volt szükségem – világosítom fel.

– Aha, szóval bevetted magad Betty retikülrengetegébe?

Ledobom magam a babzsákra.

– De be ám – sóhajtok epekedőn.

– Petallal pestós tésztát ebédeltünk – újságolja. – Hagytam neked egy tányérban, majd tedd a mikróba.

– Apu jobban főz, mint te – pirongat Petal.

Persze, hiszen én minden ennivalót dobozból adok neki.

– Ez azért van, mert rendes vagyok, és hagyom aput gyakorolni.

– Kösz – hálálkodik Olly. – Arany szíved van. – Mindketten nevetünk; több mint tíz év együttélés után is szeretem, ha felhangzik a kacagásunk. – Először is befejezem ezt a remekbe szabott piskótatallért, amit Petal sütött nekem, aztán találkozom valakivel diszkóügyben.

– Ne feledd, hogy hatra vissza kell mennem.

– Mami, egyél egy kekszet – és már tolja is felém. – Egészséges.

Remélem, hogy a lányom nem nyálazta túlzottan össze a madárlátta falatkát.

– Igen, észben tartom – mondja Olly. – Időben visszaérek. Lehet, hogy kellek a punkkocsmába, ami most nyit.

– Hitchinben?

– Csodálkozol? Sokrétű közösség vagyunk!

– Punkok most? Az már kicsit divatjamúlt, nem?

– Állítólag a reneszánszukat élik. – Olly vállat von, bosszankodva, hogy ide jutott a világ. Pedig az igazsághoz hozzátartozik, hogy mi is egészségtelenül majmoljuk a hatvanas éveket. Másoknak meg

biztosan az esik nehezére, hogy eldobják a szögecses nyakörvet és a csövesnadrágot.

– Tudsz te egyáltalán valamit a punkzenéről? – kérdem, és beviszem Olly makulátlan fehér ingét és nyakkendőjét.

– Ott van a Sex Pistols, a Clash, a Buzzcocks. Meg öööö…

– Bob, az építész – gügyög bele Petal.

– Ahogy mondod, Bob, az építész! – helyesel Olly. – Öreg pogós az is.

– Mi az a pogós, apu?

– Olyasvalaki, aki folyton-folyvást csak ugrabugrál.

Ezt a lányomnak természetesen muszáj személyesen is kipróbálnia. No meg a kutyának sem kell kétszer mondani a dolgot.

– Na, én léptem – búcsúzik Olly.

– Jó – hagyom rá. – Köszi, hogy itt hagysz ezzel a felspanolt bandával. Menj csak, és hengereld le őket punkzenével kapcsolatos elmélyült tudásoddal!

– Szükségünk van a pénzre, Nell. Ha ehhez időzavaros punk-rock tudorrá kell átvedlenem, hát, isten neki.

– Tudom. Csak piszkáltalak. – Előrehajolok, és megcsókolom Ollyt. – Csodálatos vagy. Lesz műszakod ma este?

– Lesz. Amint hazaérsz, indulok a melóba.

Ezzel röviden fel is vázoltam az életünket. Lepasszoljuk egymásnak a gyereket, és dolgozunk látástól vakulásig. Tudom, hogy a pénz nem boldogít, de pénz hiányában sokkal-sokkal nehezebb lenne az élet.

Olly éjszakai műszakban dolgozik egy pizzát gyártó üzemben, így napközben, amíg a munkaidőm tart, ő vigyáz Petalra. Ez azt jelenti, hogy esetleges időközönként tud csak pihenni, és sosem tudja magát rendesen kialudni. A számláinkat kinyögjük ugyan, de életünk, az nem sok van. Hozzám hasonlóan legalább ő is ingyen ehet a munkahelyén. Annyi ott a pizza, hogy egy egész életre jóllakhat vele az ember.

Olly felkapja Petalt, amitől egy időre félbehagyja a pattogást: ezt ellensúlyozandó, a kutya csak annál intenzívebben szökdécsel. Jól megölelgeti a kislányát.

– Viselkedj rendesen a mamival!

Úgy néz rá, hogy biztos benne: intése nem talál süket fülekre.

– Gyere, adj egy ölelést! – mondom a lányomnak, és a kis eleven nokedli már mellém is kucorodik a babzsákra. Csatlakozik hozzánk a kutya is.

Petal haja epressampon-illatú – Olly biztosan megmosta neki. Gyengéden megpuszilom. A pici tiszta apja. Sötét, makrancos haja van, csokoládébarna szeme és rögbijátékosokat idéző lába.

– Te vagy a legjobb kislány a világon, tudod-e?

– Igen – feleli Petal. – Kaphatok még egy piskótatallért?

Miért is ne, nehogy még a végén kikerüljek a pikszisből.

– Persze. Aztán segíthetsz a maminak hangulatképet csinálni. A mami át fogja alakítani Phil bácsi falatozóját. – Eszembe jut, hogy Ollyt ebbe el is felejtettem beavatni. Pedig egész hétvégére rá fog hárulni a gyereknevelés összes feladata. Remélem, nem vállalt be túlórát! Elég gyakran megteszi.

– Rózsaszín! – hangzik Petal tanácsa. – Legyen rózsaszín a falatozó!

Még az is lehet, hogy elfogadom a javaslatát.

Negyedik fejezet

Határtalan boldogság nekem, ha ilyesmivel foglalatoskodhatom. A nappali padlóját végestelen-végig anyagdarabok és -nyesedékek, gyöngyök és gombok borítják. Ezeket csak a jó ég tudja, honnan szedegettem össze, de hosszú évekbe tellett.

– Ezt vágd ki nekem, légy szíves! – passzolok le valamit pirinyó segédemnek. Petal annyira koncentrál, hogy kidugja aprócska, rózsaszín nyelvét. Régi, megviselt magazinjaimból képecskéket kanyarít ki műanyag játék ollójával, odaadó alapossággal. Jómagam is úgy ragasztgatok, akár egy megszállott óvodás. Elképzelésem a Hallatlan hal-adás felcicomázására kezd szépecskén kikristályosodni.

Nyílik az ajtó, Olly dugja be a fejét.

– Hölgyem, parancsol egy teát, mielőtt dolgozni indul?

– Dolgozni?? – Az órámra pillantok. – Uramisten, már ennyi az idő? – Órák szálltak el. Nem zuhanyoztam, nem ettem, hanyagoltam a házimunkát is. Egész délután a hangulatképpel pepecseltem. – Már repülök is!

– Miben merültetek úgy el?

– Elfelejtettem mondani. Bevállaltam, hogy önként és dalolva kipucolom Phil büféjét a hétvégén. Fájdalmasan vergődik jelenleg a cég üzletmenete. Úgy ítéltem, hogy ez a legkevesebb, amit megtehetek.

– Az már döfi!

– De ez azt jelenti, hogy arra az időre előlépsz teljes körű gyerekfelügyelővé!

Megvonja a vállát.

– Már megszoktam, szóval nem probléma.

– Nemsokára huszonkét éves lesz, és akkor majd tarthatunk egy pihenőnapot – ígérem neki.

– Már tűkön ülök!

– Hogy ment az interjúd?

– Jól! – vágja rá elégedett mosollyal. – Szerdáig át kell alakítanom magam Hitchin városka Malcolm McLarenjévé, merthogy hasonló kaliberű alaknak adtam ki magam, ők meg hittek nekem!

Fölkelek és megölelgetem.

– Annyira élelmes az apukád, Petal!

– Az biztos! – így Petal, és a szó kezdőbetűjét heves hadonászással a levegőbe írja. Nem tudom, ki taníthatta meg rá.

– Ütköztem Stu Stapletonnal. Az egész padlástere tele van punkbakelitekkel, szívesen kölcsönad belőlük.

– Ez rendes tőle. Nem is tudtam, hogy Stu stikában punk!

– Mindannyian rejtegetünk sötét titkokat – sejtelmeskedik Olly. – Na de eridj már! – csap egy kiadósat a fenekemre. – Mars zuhanyozni, addig én főzök neked teát, és megmelegítem a tésztádat.

– Ehetek sült krumplit is a bisztróban.

– De nem ám csak sült krumplival él az ember lánya! – pirít rám. – Ha már Philre áldozod az egész hétvégédet, biztos nem bánja majd, ha tíz percet késel ma.

Phil, egyem a szívét, mindig hagyja, hogy kedvükre cincogjanak az egerek. Alighanem még senki sem világosította fel, hogy ő a macska, és akár erős kézzel is kormányozhatná az alkalmazottait. Remélem persze, hogy Phil megmarad a tájékozatlanságában, elvégre mi olyannak szeretjük őt, amilyen.

– Én is jöhetek segíteni.

– Hát Petallal mi lesz?

– Már elég idős ahhoz, hogy megtanulja, merre van az ecset nyele.

– Négyéves! – Igaz, egykettőre harmincnégy.

– Ha pár száz évvel ezelőtt él, már csilléket tologatna szűk vájatokban.

– Ahogy a lányunkat ismerem, még élvezné is!

– Tudom, hogy rólam beszélgettek – leplez le minket Petal, anélkül hogy fölnézne.

Ollyval egymásra mosolygunk. Petal lesz még tizenhat éves is, az isten irgalmazzon nekünk akkor!

Kedvesem az előtérbe penderít, és körém csavarintja a karját.

– Sült krumplit szimatolok!

– Bocs – szabadkozom –, annyira magával ragadott a munka, hogy még le se zuhanyoztam.

– Beindulok tőle – súgja a fülembe.

– Na ne mondd!

– Komolyan. Mikor is volt utoljára szenvedélyes éjszakánk?

– Öööö… amikor Petal megfogant?

– Úgy is van! – kap észbe. – Szóról szóra!

A tréfát félretéve ugyancsak számottevő az a vízmennyiség, mely azóta folyt le a Temzén, hogy testünk, egymással fedésben, vízszintesbe került volna, mindenféle kisgyermek közbeékelődése nélkül.

– Becsületszavamra bepótoljuk a lemaradást, amint lehet.

– Becsszóra, azt mondod? – villantja meg szép gesztenyebarna szemét – Szavadon foglak ám!

Nyilván nem most hétvégén hántom le neki magamról a ruháimat. De azért, hogy ne búsuljak, fogok én hámozni eleget. Jelesül a ’80-as évekbeli öntapadós tapétát Phil viharvert bisztrójának faláról.

Ötödik fejezet

– Atyagatya! – Phil szeme elkerekedik a színpompás hangulatkép láttán. – Biztos vagy te ebben?

– Bízd csak ide – csillapítom –, észbontóan fog kinézni.

– Ez itt micsoda? – bök oda az egyik kivágott papírfecnire.

– Hogy az? Csak egy kis bigyula – világosítom fel. – Semmi különös.

– Bigyula – visszhangozza a bajusza alatt dünnyögve. – Hogy jön egy bigyula a falatozómhoz?

– Csigavér, Phil – lép közbe Jenny. – Nell érti a dolgát! – Aztán hozzám fordul. – Tényleg tudod, mit csinálsz, ugye?

Színpadiasan felszisszenek:

– Ó, balga kétkedők, ti mind!

Reggel kiszaladtam, és még a déli műszak előtt beszereztem a festéket. Kicsikartam Philtől a beígért háromszáz fontot, úgyhogy vettem ecseteket, tálkákat, hígítót meg miegyebet, ami csak a festőmunkálatokhoz szükséges. Erősen remélem, hogy más már nem fog kelleni. A szokásosnál egy órával korábban bezártuk a bazárt. Este tízkor Phil maroknyi, ám kitűnően képzett önkéntes hadserege csatasorba rendeződve, készen várja a döntő ütközetet. Nagy megkönnyebbülésemre Jenny is eljött. Bármiféle fickó felbukkanása – akár dögös, akár csak amolyan fakó középszürke – simán eltántorította volna.

Constance kollegina is sorainkat erősíti. Constance jóval idősebb, mint Jen és én, hatvanba forduló ötvenes. A büfé huszon-egynéhány évvel ezelőtti megnyitása óta dolgozik lankadatlanul Philnek. Varázslatos alakja és természetellenes vörös haja van. Öltözködéséről csak annyit, hogy megvész a leopárdpöttyös cicanadrágokért, a szűk, hosszú ujjú pulcsikért, cipők terén pedig a ribancosan magas sarkakért rajong. Említett divatot a festés idejére sem hajlandó félredobni. Ezt megsejtvén a barkácsboltban vettem neki is és a többieknek is egy-egy fehér kreppoverallt, célzottan a ruhavédelem végett. Ahogy magunkra öltjük ezeket, máris úgy feszítünk, akár egy csapat ügyefogyott rendőrségi nyomelemző. Önjelölt, kétbalkezes szobafestőkre csak hellyel-közzel emlékeztetünk.

Phil felfeszegeti az első festékesbödön fedelét, és holtra sápad. A festék a leghalványabb árnyalatú rózsaszín, amit kapni lehetett. Olyan, mint a búgócsiga belseje, vagy mint a cukrozott mandulán a zománc. De balettszoknyából is láttam már hasonló színűt.

– Rózsaszín?

– Ne fanyalogj – intem le. – Ezzel fogsz dolgozni.

Constance tulipiros körmeinek hosszúságát a büszke sasmadár is megirigyelné, mégsem rest felkapni a festékkaparó spaklit. Elszántan nekiesik vele a foszladozó tapétának. Perceken belül ellepik a cafatok magas cipősarka félméteres környékét.

– Kenjétek át a falat cukros szappanlével, arra jön majd a festék – dirigálok Philnek és Jennynek. – Jó?

Viszolygásukat legyűrve az utasítottak némán megfogják az általam vett olcsó vödör fogantyúját, és szivacsot ragadnak, hogy átmossák a falakat. A fekete-fehér kockás kövezetet már letakartuk újságpapírral, a bútorokat pedig betoltuk középre. Amíg ők a munka iszamos felét végzik, én a fényes, narancssárga lakkot fogom lekapirgálni az asztalokról és a székekről. Hosszadalmas és nagy rumlival

járó feladatnak ígérkezik.

Constance félbehagyja a csiszatolást, hogy bekapcsolja a sztereót. Diszkóklasszikusok csendülnek fel.

– Kell valami, hogy gyorsabban teljen az idő – magyarázza. Hamarosan az egész dalárda együtt gajdolja a *Szombat esti láz*at. Még szivacstáncot is lejtenek hozzá a mosásban érintettek. Ahogy ott vidáman kapargálunk, smirglizünk és pucolunk, pár elázott ürge időnként bedörömböl sült krumpliért. A lámpa fénye vonzza be őket, de mindig lógó orral kell távozniuk.

Már éjfélre jár, hogy Phil elsőként belemártja az ecsetet a festékesedénybe. Egy pillanatra behunyja a szemét, majd a friss, tündöklő rózsaszín sörtét az ősrégi, megkopott őszibarack falhoz érinti.

– Egy életem, egy halálom! – vágja ki.

– Na, csak hajrá! – noszogatom. – Nem harap! Hidd el, szép lesz!

– De rózsaszín… – motyog rendületlenül. – Rózsaszín.

Abba nem avatom be, hogy a négyéves kislányom fejéből pattant ki az irányadó dizájnötlet.

– Készen vagyok – jelenti Constance. Hátralép, és megcsodálja az alkotását. Az egész felhólyagosodott, ragacsos hóbelevancot lecsiszolta a falról. – És a körmöm még csak ki sem csorbult közben! – ujjong.

– Ügyi vagy!

Csörög a mobilom. Elégedetten konstatálom, hogy Olly hív.

– Szia – szólok bele – Hiányzom?

– Mint mindig. Hogy haladtok?

– Constance derekasan elvégezte a rárótt kaparászati feladatot, Phil pedig éppen most veselkedik neki a pingálásnak. Ami engem illet, meztelenítek.

– Fölkeltetted az érdeklődésemet – mondja Olly. – Bárcsak átjöhetnék!

– Megértelek. – Gondoltam már rá, hogy holnap Olly és Petal átnézhetnének egy-két órára. De már így is óriási a káosz, Petalt le sem tudnám hová ültetni. Ráadásul tíz perc alatt elunná magát. Amúgy meg én főleg Ollyt hiányolom. – Petallal mi van?

– Alszik, mint a bunda, este nyolc óta.

– És te? Te nem vagy álmos?

– Nem kimondottan. Délután tudtam egyet szunyókálni.

Szívem csücskének az a tulajdonsága, hogy évekig képes rendszertelen szundikálásokkal beérni, időről időre ámulatba ejt. A szükség megtanította rá, hogy alkalomadtán miként bírjon azonnal elszundítani, akárha csak tíz percre is. Olly állva is tud aludni, mint a lovak, sőt beszélgetés közben is előszeretettel elbóbiskol.

– Átmehetek csőszködni Olly helyett, ha beugrana – jelentkezik Constance. – Szívesen elnyújtózom a díványotokon, nekem ott is jó!

Nem mintha gyakran kimozdulnánk otthonról, de ha ez nagy néha előfordul, Constance segítségére mindig számíthatunk. Egyedül él, nincsen lekötve, Petallal imádják egymást; szóval ő lett Petal önkéntes dadája. Sajnos a szüleink nem laknak a környéken, ezért nem tudnak bennünket kisegíteni. Olly apukája több mint tíz éve meghalt, nem sokkal azelőtt, hogy összejöttünk, az anyukája pedig Spanyolországban éldegél. Az én drága öreg édesapám korán nyugdíjba ment, és, ahogy már említettem, anyukámmal együtt évekkel ezelőtt Norfolkba költözött. Az a hely amúgy csak nyaralásra jó, más egyébre nem igazán. Ezért aztán erősen Constance-ra vagyunk utalva, amikor komplikált házvezetésünk időnként kátyúba kerül. Különben, ha segítő kézre van szükségünk, Jenny sem szokta kéretni magát.

– Átjönnél, hogy bemutasd bámulatos ecsetkezelési technikáidat? – kérdezem Ollytól. – Constance addig átvenné a terepet.

– Naná!

Constance-hoz fordulok:

– Benne van, azt mondja.

– Öt perc és ott vagyok. – Az elszontyolító kinézetű overall máris lekerült róla.

Fél órával később Olly felbukkan, és az az energia, amely belőle sugárzik, minket is egykettőre feltölt. Csak csiszolunk és festünk tovább, messze-messze a vaksötét éjszakába nyúlóan. Olly segít Jennynek letisztogatni a magaslati régiókat, közben nagyokat vihorásznak. Jó őket nevetni látni. Ők ketten, ha összekerülnek, mindig olyan lármát csapnak, mint egy csapat seregély.

Mire újfent ránézek az órámra, már hajnali három van. Ráébredek, hogy szegény Phil nyelve már a földig lóg.

– Fájront – mondom neki. – Rajta, vedd le azt a kezeslábast, és vonszold haza megfáradt testedet!

– Igaz, ami igaz, elpilledtem – ismeri be csüggedten. A legszívesebben felpofoznám magam, hogy nem zavartam haza már korábban. Teljesen kiment a fejemből, hogy az előző nap műszakja után szünetet sem tartott, azonnal beállt. – Ti is mentek megpihenni?

– Mi talán még maradunk egy rövid időre. Mit szólsz hozzá, Olly?

– Én még bírom szusszal. – Jobbik felem elfojt egy megjátszott ásítást.

– Eredj haza! – nógatom Philt. – A munka dandárjával már amúgy is végeztünk. Aludj pár órát, hogy holnap frissen, kipihenten folytathasd.

– Tényleg hallom, hogy hív az ágyikó.

– Én is – csatlakozik Jenny.

– Akkor nyomás! Mindketten haza. Holnap látlak, Jen?

– Csak ha Robert Pattinson nem hív, hogy belém kóstoljon.

– Biztos, hogy ellesztek ti itt magatokban? – tudakolja Phil még egyszer.

– Persze – erősítjük meg kórusban.

Phil szabadkozva emeli kezét a magasba.

– Jól van, értem, már itt se vagyok.

Pár perc, és kettesben vagyunk Ollyval. Kikapcsolom a diszkózenét, és hatvanas évekbeli soult teszek be helyette. A kollégáimmal is ezt a CD-t szoktam hallgattatni: telis-tele van lassú számokkal. Kisvártatva Marvin Gaye-től az „I heard it through the grapevine” andalító melódiája tölti be az üzletet. Készítek egy csésze teát a konyhában, agyserkentőnek beleszórok némi cukrot, és beviszem Ollynak, aki még mindig elmélyülten pacsmagol. Abbahagyja a munkát, és leülünk a csempére. Amint Smokey Robinson rázendít a „The tracks of my tears” című nótára, Olly a nyakam köré kanyarítja a kezét, én pedig hozzábújok. Hagyjuk, hogy átjárjon bennünket a lágy muzsika.

– Majdnem olyan, mintha randevúznánk – búgom neki.

– Réges-régen ez az első randihoz hasonló élményünk.

– Úgy szeretlek – mondom őszintén. – Pedig se pénzünk, se időnk, és nem is szerelmeskedünk már.

– Én is szeretlek. – Olly megcsókol, én pedig ettől egy röpke pillanatra megfeledkezem róla, hogy egy festés kellős közepén ücsörgünk a bisztróban.

Hatodik fejezet

Hétfő reggel van, a varrógépemnél ülök, és lankadatlanul nyomom a pedált. Hangyaszorgalommal tüsténkedem titkos művemen. Egy óra múlva műszakkezdés, és korán ott akarok lenni, hogy lássam Phil arcát, amikor kinyitja a boltot.

– Be tudod még fejezni? – érdeklődik Olly.

– Utolsó simítás. – Kihúzgálom az anyagot a tű alól, és szemügyre veszem az immár kész ruhadarabot.

– Phil padlót fog majd tőle!

– Remélem is! – Felkelek, és beleszuszakolom a meglepetést egy bevásárlószatyorba. – Akkor tartod a frontot, amíg visszaérek?

– Petal és én bemegyünk a városba kacsákat nézni. Ugye, Petalka?

– Juhú! – visítja lelkesen a kislányom. Megpuszilom.

– Annyira szeretlek benneteket! – bukik ki belőlem, és sietve elvágtázok a Hallatlan hal-adásba.

Tegnap este nagyjából hét órakor mindenkit kihajtottam onnan. Nem kötöttem Phil orrára, de az éj leple alatt visszaosontam még, hogy elvégezzem a befejező ecsetvonásokat. Egész éjszaka fenn voltam, mázoltam és terveztem, varrtam és szitkozódtam, mint a záporeső. Jelenleg forog már velem a világ a kimerültségtől és az izgatottságtól.

Amikor a falatozóba érek, Jenny és Constance már szaladnak elém megölelni.

– El sem hisszük, mennyire feldobtad ezt a helyet!

A falak a létező leghalványabb rózsaszínben díszelegnek. Az egykoron fényes, narancssárga bútorzat mára lecsiszolva, beeresztve áll, fáradtfehér színezetet kapott. Ahol az asztalok vége a falhoz ér, a gyertyatartókat feketére lakkoztam, és élénk rózsaszínű gyertyákat tűzködtem beléjük. A fogas köré mindenféle apró sallangokat aggattam. Kiszolgálópultunk homlokfelületére ’50-es évekbeli francia modorban felfestettem három dolgos pincérlányt, ezzel örökítvén meg Constance-t, Jennyt és jómagamat. Ha nem is örökbecsű alkotás, a legközelebbi felújításig biztosan kitart. A festmény alján Fickó pitizik, nyakában reneszánsz körgallérral. Phil a képen sörhasú, középen elválasztott hajú, burleszkbe illő bajuszú kaszinótulajdonosként van ábrázolva.

– Kizárt dolog, hogy ezt egyetlen éjszaka alatt dobtad össze!

– Hajnali négykor készültem el vele – vallom be. Ha csak rágondolok erre a maratoni csicsázásra, az elcsigázottságtól szinte összeesem. – Tetszik?

– Szenzációs lett! – kántálják uniszónóban.

– Szerintetek Philnek is tetszeni fog?

– Imádni fogja! – erősítgetnek.

– Van még egy meglepetésem – azzal előrántom a bevásárlószatyorból munkám gyümölcsét.

– Jóságos isten! – hüledezik Jenny. – Nagyon cukik! Tényleg a saját műved lenne?

– Gyerünk, gyorsan felvenni! Phil bármelyik percben beeshet.

Felsegítjük egymásra a fodros, rózsaszín-fehér pepita köténykéket és a főkötőket. Ezeken dolgoztam egész éjszaka, fáradságot nem ismerve. Az előírás szerint fehér inget és fekete, testhez álló szoknyát kell hordanunk. A köténykéket és a főkötőket csipkével szegélyeztem, az anyag már ki tudja, mióta

hányódott nálam. A pepita szövetet olcsón vettem a piacon, hogy paplanhuzatot varrjak belőle Petalnak; azonban sohase jutottam el odáig, hogy nekiveselkedjek. Óriási volna, ha ugyanebből az anyagból az ablakokra is varrhatnék függönyöket, kávéházakból ellesett szabással. Ahhoz viszont tovább kéne pumpolnom Philt, mert a háromszáz fontból bizony egy penny nem sok, annyi sem maradt.

– A napra lehet nézni, de ránk nem – csodálgatja kötényét Constance.

Pontosan ugyanolyanok lettünk, mint a lányok az illusztrációmról.

– Ki tud majd ellenállni, hogy sült krumplit rendeljen három ilyen dögös cicababától?

– Reméljük, ez a húzás bejön. – Izgatottan szívom be a levegőt. – Máskülönben pár héten belül az utcára kerülünk.

– Itt van! Itt van! – rikoltozik Jen, mert Phil kocsija beállt a szemben lévő kis parkolóba.

Mindhárman idegesen toporgunk, amíg ő átkecmereg az út innenső felére. Nem tudom nem észrevenni, hogy a főnök milyen megviselt és fáradt. Remélhetően hamarosan visszaköltözik az arcára a mosoly.

Kinyitja az ajtót, megszólal a csengettyű.

– Hát ti meg miért vagytok benn ilyen korán? – Ekkor azonban torkára forr a szó, és megrökönyödve körbenéz. – Ördög és pokol – mormogja Phil elhűlten. – Azt a fűzfán fütyülő rézangyalát! – Könny szökik a szemébe. A mi könnyeink is követik a példát. – Nézzenek oda! – teszi hozzá, amikor végre észreveszi új ruhácskánkat is. Csak forgolódik körbe-körbe, de nem tud betelni a látvánnyal. Végül rábök a pultot díszítő festményre, és az álla is leesik. – Alig ismerni rá a helyre. Ez fantasztikus!

Phil a földbe gyökerezve áll, és tátott szájjal bámulja átalakított falatozóját. Végül Constance az, aki megtöri a csendet.

– Keblemre, te vén csirkefogó!

A főnök mindannyiónkat végigölel.

– Köszönöm! – hálálkodik elfúló hangon. – Nagyon, nagyon köszönöm!

– Nellnek köszönd – szabadkozik Jenny. – Mi csak a kulimunkát végeztük.

Phil elém áll.

– Nem is tudom, mit mondjak.

– Meglátjuk, idevonzza-e a vásárlókat.

– Már hogyne vonzaná ide őket? – A főnököm alaposan meglapogatja a hátamat.

– Ezer közül egy, ha van ilyen, mint te, Nell McNamara! Sőt egymillió közül egy.

– Hát, nem egyedül dolgoztam – jegyzem meg szerényen.

– Constance! Mars a vegyesboltba, tündérem. Erre innunk kell! – lelkendezik Phil. – Pezsgőt ide!

Úgy van, pezsgőt! Ezzel a javaslattal nem fogok vitába szállni.

Hetedik fejezet

Egy héten belül tömött sorok kacskaringóznak a Hallatlan hal-adás előtt. Az új arculatnak hamar híre ment, azóta a falatozó szakadatlanul csurig van vendégekkel. Olyannyira, hogy záráskor alig győzzük őket elhajtani. Phil bejelentette, hogy a jövő héttől kezdve egész délután nyitva leszünk. Őszintén szólva még sohasem láttam őt ilyennek, folyamatosan fülig ér a szája. Constance unos-untalan csak siránkozik, hogy így meg úgy fáj a lába, ettől Phil csak még vigyoribb lesz. Előbbi már-már azt fontolgatja, hogy a híres tűsarkakat laposakra cseréli.

Phil olyan nagyon elégedett az átalakítással, hogy újfent a zsebébe nyúlt, szóval megvehetem a pepita anyagot a függönyökhöz. A hétvégén meg is varrom őket. Továbbá azt is pedzegeti, hogy pénzt áldozna egy csinos fekete kandeláberre, olyanra, ami a festményen látszik. Nem mondom, jól mutatna.

Mire este lehúzzuk a rolót, én már rég elvesztettem a fonalat, hogy vajon hány adag halat is osztottam ki aznap, sült krumplival. Nem csak Constance lába sajog. A nagy izgalom teljesen kifullasztott, jó lenne, ha rá tudnám venni Petalt egy órácska közös délutáni szunyókálásra. Remélhetően Olly tett valamit annak érdekében, hogy kifárassza. Már épp hajtogatom össze a pepita kisköténytt, amikor Phil karon ragad, és félrevon a konyhába.

– Van itt valami a számodra – kezdi szégyenlősen, és a háta mögül elővarázsol egy ismerősnek tűnő, elegáns szatyrot.

– Betty boltjából?

Phil rózsásan bazsalyog.

– Láttam én, hogy hétszámra csak a kirakatot bámulod, Nell.

– Tényleg?

– Megesik, hogy észreveszek ezt-azt – korhol szelíden. – Férfi létemre. – Elém tartja a zacskót. – Apróság csupán. Hálám jeléül. Mindenért.

– Ez túl nagy ajándék – szabódom.

– Honnan tudod, ha még meg sem nézted?

Kezembe veszem a procc papírtáskát, és belekandikálok.

– Betty mondta, hogy ezt vegyem.

Kihúzom a szatyorból a kézitáskát. Azt a filcből készültet, a csodálatos, szivárványszínű gombjaival. Amire eddig csak messziről sóvárogtam.

– Ez az! – kapkodok levegő után. Végigsimogatom a táskán a gombokat. – Gyönyörűséges! De nem fogadhatom el. Én csak összemaszatoltam a büfét egy kevéske festékkel.

– Dehogyis, Nell, hiszen te egy röpke hét alatt megdupláztad a bevételemet! El sem tudod képzelni, hány álmatlan éjszakám volt! Végig azon rettegtem, vajon meddig leszek képes a számláimat fizetni. Kihúztál a lekvárból. Most már csak rajtam múlik, hogy egyenesben tartsam a boltot.

– De…

– Szeretném, ha elfogadnád a táskát, Nell. Hordd egészséggel. Megérdemled.

– Ez olyan szépséges, Phil! – örömködöm. – Nem is számítottam ilyen ajándékra!

– Elfogadsz tőlem még valamit, Nell? – kérdi Phil szendén. – Egy jó tanácsot?

Megvonom a vállam.

– Ne maradj nálam! – Hangja megtörik a túláradó érzelemtől. – Nem szívesen engedlek el, de benned jóval több tehetség lakozik annál, semhogy egész életedben felszolgálj. Csak nézz körül itt jó alaposan. Te komolyan egész elképesztő vagy.

Fülig pirulok a bóktól.

– Neked olyan munkában kéne elhelyezkedned, ahol kiélheted a kreativitásodat. Ne pocsékold el a tehetségedet! Menj festősuliba, vagy valami, bánom is én. De muszáj kezdened valamit az életeddel! Ígérd meg, Nell, hogy megfogadod a tanácsomat.

– Jól van – felelem.

De mihez kezdjek? Mitévő legyek? Phil hangosan kimondta, ami már egy jó ideje a fejemben motoszkál. Csakugyan szeretnék kreatív dolgokkal foglalkozni. Lehetnék különleges. Igen ám, de hogyan? Miként kezdjek egyáltalán hozzá? Én már megállapodtam, ott van nekem Olly, ott van Petal. Azonkívül teljesen le is vagyunk égve anyagilag. Épp most legyek önző, most akarjam megvalósítani önmagamat?

Nyolcadik fejezet

Ritkaságszámba megy az ilyen éjjel. Egyedül vagyunk az ágyban Ollyval. Petal mélyen alszik a másik szobában, sőt ma még a kutya is a saját vackán szendereg.

Csupán béreljük ezt a kétszintes, négyszobás, teraszos házikót, de mindent elkövetünk annak érdekében, hogy otthonossá tegyük. Hál' istennek a főbérlő igen elnézően szemléli az általunk alkalmazott, meglehetősen eklektikus díszítőmotívumokat. Amikor látja, mit működünk, újra és újra azzal intézi el a dolgot, hogy ha majd kiköltözünk, fessük vissza az egészet magnóliasárgára. Ennél engedékenyebb már nem is lehetne.

Itt lakni mégsem fenékig tejfel, mert az otthonunk egy forgalmas út tőszomszédságában helyezkedik el. A forgalom dübörgése megnehezít köztünk bárminemű kommunikációt. Annyiban viszont jó a dolog, hogy a városközpont mindössze néhány percre esik gyalog, legföljebb tíz perc lehet. Nem használunk kocsit, nekem jogosítványom sincs. Olly ugyan megcsinálta, hogy ha úgy adódik, fuvarozással egy kis pluszjövedelemhez jussunk, de összességében nem engedhetünk meg magunknak autót. Egyetlen rendelkezésre álló közlekedési eszközünk egy enyhén ütött-kopott Vespa robogó, amelyet mindketten nagyon szeretünk. Petalnak még nem igazán praktikus, egy tipegő gyereket nem lehet csak úgy hátraültetni. Viszont Ollynak a szíve csücske a járgány, tizenkilenc éves kora óta megvan neki, ezért a világ minden kincséért sem válna meg tőle. Különben meg bizonygatni szokta, hogy a szívemet annak idején azzal hódította meg, hogy olyan bravúrosan motorozott. Szabadidejében még ma is óraszám a motort bütyköli, Petal pedig segít neki.

Lekuporodom Olly mellé. Vadonatúj táskám az öltözőasztalon, a holdfényben is megcsodálom rajta a színek tündöklő kavalkádját.

– Phil azt mondta, hogy kezdjek valamit az életemmel – újságolom.

– Mire gondolt?

– Hogy esetleg menjek művészsuliba.

Olly belehümment a sötétségbe. Most ez helyeslő vagy rosszalló hümmentés volt? Nem éppen egyértelmű.

– Szóóóval, ma délután kézen fogtam Petalt, és benéztünk a főiskolára – folytatom –, csak hogy szemezgessünk, mi minden van ott terítéken.

Érzem, hogy Olly kissé felül fektéből.

– Komolyan fontolgatod a dolgot?

– Nem is tudom – vallom be. Mindenesetre gondolkodóba ejtett. Lehet, hogy tényleg nem a büfében kéne megöregednem.

– De hát úgy szereted!

– Ez igaz – hagyom rá. – De lehet, hogy valami más munkát még annál is jobban szeretnék. – Nem is tudnám szavakba önteni, milyen büszke vagyok a felújított falatozóra. Sokkal jobbra sikeredett, mint amilyennek elképzeltem. Ha én egy hétvége alatt kis anyagi ráfordítással is képes vagyok ilyesmire, vajon milyen lehet az, ha csakugyan apait-anyait beleadok? Remélem, Olly megért. – Talán el kéne érnem valamit az életben, hogy Petal példát vehessen rólam.

– Ühümm. – Már megint ugyanaz a válasz.

– De hát mindnyájunkban benne van, hogy többek legyünk, hogy jobb világot építsünk magunknak!

– Mindenünk megvan, nem?

– Nem éppen – helyesbítem a megállapítást. – Alig jövünk ki a pénzünkből. – Tényleg semmi, de semmi luxust nem engedhetünk meg magunknak. – Te sem a pizzagyárból akarsz nyugdíjba menni, ugye nem, Olly?

– Igazán ez még nem fordult meg a fejemben – tűnődik Olly.

– Nos, ami engem illet, én változtatni szeretnék. A főiskolán találtam egy művészeti dizájn alapozókurzust. Pár hét múlva indítják. Már beszéltem az adminisztrátorral, nem telt még be az összes hely.

Olly, mint akit darázs csípett, felül az ágyban, és fölkapcsolja az olvasólámpát.

– Most csak viccelsz, ugye?

– Dehogy.

– Mibe kóstál?

Most jön a keserű pirula. Fú.

– Két és fél ropi, eszközökkel és vizsgadíjakkal együtt.

– Ejha!

Ejha bizony. Éppúgy vagyok vele, mint a táskával – akár egymillióért is kínálhatnák. Most, hogy az árat már kiböktem, hadarok is tovább.

– Szépművészet, divattervezés, textilezés, fotózás és mintanyomási eljárások. Ezt fedi le a tanfolyam.

Bevallom, hogy a brosúrájukat egy nap alatt ronggyá lapozgattam.

– És milyen papírt kapsz a végén? Lehet, hogy rögtön állást is kínálnak majd?

– Azt nem tudom.

– Pedig azt mindenképp tudd meg! Két és fél rugó elég csinos summa.

– Ezt viszont nagyon is jól tudom.

Olly felsóhajt.

– Nem hinném, hogy jutna rá pénzünk, Nell. Hogyan is jönnénk ki úgy? Ott kéne hagynod miatta az állásodat?

– Valószínűleg tudnék a tanfolyam mellett is műszakokat vállalni. Phil biztos segíteni fog, ahol csak tud. Elvégre mégiscsak ő volt az, aki a bogarat a fülembe ültette.

– Ejha! – szörnyed el ismét Olly, és zavarában a haját simogatja. – Rendesen beleélted magad!

– Bele – ismerem el. – Rendesen.

Olly a hátam mögé kanalaz, és magához húz.

– Talán jövőre – mondja. – Majd spórolunk. Vállalok többletmunkát.

A képébe bámulok.

– Komolyan?

– Ha te tényleg bele akarsz ebbe vágni… Ki van zárva, hogy pár héten belül előteremtsünk ennyi pénzt, de egy év alatt összekaparhatjuk.

Fejemben nyaggatón, szüntelenül a „hogyan?” kérdést ismételgetem, de igyekszem elhessegetni magamtól a kétségeket. Pénzt még eddig nem tudtunk félretenni soha. Képesek leszünk-e változtatni ezen? Hogy elejét vegyem a további kérdésáradatnak, gyorsan megcsókolom Ollyt. Jó alaposan. Támogat engem, hogy tanfolyamra járjak, és ennyi elég nekem.

– Szeretlek!

– Ühümm – mormolja, és fölém hajol. – És mondd csak, mennyire szeretsz?

– Nagyon, nagyon – veszem elő a legcsábítóbb hangszínemet, és elfészkelődöm Olly alatt.

Kedvesem puha csókokkal borítja el a nyakamat.

Ekkor kivágódik a hálószoba ajtaja.

– Nem tudok elaludni – jelenti be Petal.

– Most ne zavarj minket, Petalka! – óbégat Olly.

Gyerekünknek azonban láthatóan esze ágában sincs, hogy békén turbékolni hagyja elgyötört szüleit. Elszántan bemasírozik.

– Egy szörny van a szekrényemben, sajtos tallért eszik. Hallom, ahogy rágcsálja.

Olly felsóhajt, lehengeredik rólam, és visszahanyatlik a párnára. Én elfojtok egy kuncogást. A felduzzasztott szenvedély, volt, nincs, azon nyomban el is apadt.

– Én is ide akarok jönni mellétek. Most rögtön! – Petal ráveti magát az ágyra, és közénk furakszik. Amikor már mindkettőnket akkurátusan arrébb túrt, középen állapodik meg. Ahhoz képest, milyen kicsi ez a gyerkőc, elég sok helyet elfoglal.

A kutya, aki nyilván kirekesztettnek érezte magát, kitör a konyhából, felrongyol a lépcsőn, és zsupsz, már fenn is van az ágyon.

– Jaj, Fickó!

Petalnak sohasem lesz kistestvére, ha ez így megy tovább. Olly elhaló hangon megkérdi:

– Szerinted összeegyeztethető a tanulás, a munka meg ez?

Bordáim közül kihúzom Petal könyökét, a kutya alól pedig kiszabadítom a lábamat, nehogy elzsibbadjon. Úgy hiszem, hogy igenis összeegyeztethető a három. Csupán elegendő akaraterő kell hozzá.

Kilencedik fejezet

Keményen meg kell fognom a munka végét a négyórás műszakomban. A Hallatlan hal-adás előtt mindig legalább tízen állnak sorban. Úgy érzem magam, mint egy gép, egy robot, egy sültkrumpli-kiadó automata.

Egyáltalán annak örülhetek, hogy a szememet nyitva tudom tartani. Petal az egész földkerekség legmocorgósabb gyereke. Olly meg én talán néhány órát aludtunk az éjjel, de lehet, hogy sokat mondok. Petal könyöke-térde tűhegyes, és remekül tudja e két testrészét területszerzésre használni. Ó, a szülői lét édes örömei! Az egyetlen dolog, amit Petal javára lehet írni, az, hogy nem durrogtat annyit, mint a kutya.

A falatozót négykor zárjuk – ez az új rend, amíg Phil nem kerít új embert. Valakit, aki hatig elviszi a boltot, amikor rendesen az esti műszak kezdődik.

Ülök az újonnan festett asztalnál egy csésze életmentő tea és egy kis adag sült krumpli társaságában, amikor Phil csatlakozik hozzám, kezében hasonló menüt szorongatva.

– Még mindig újra és újra meg kell magamat csípnem, hogy elhiggyem, milyen fantasztikus ez az egész – udvarol. – Köszönöm, Nell!

– Ne kezdd újra – zsörtölődöm. – Mert még annyira eltelek magamtól, hogy nem akarok majd többé itt dolgozni.

Phil belekever néhány kiskanál cukrot a teájába, pedig Constance már régtől fogva nyaggatja, hogy vegyen vissza a cukorból.

– Fontolóra vetted már, amit mondtam? – Kérdezi rosszul megjátszott könnyedséggel. – A művészsuliról meg hasonlókról.

– Igen. – A meglepődöttségtől Phil felegyenesedik a székében. – Fogtam magam és elmentem a főiskolára, hoztam tőlük tájékoztatót a művésztanfolyamokról.

– Igazán? – Phil arcán kirajzolódik, hogy elégedett magával. – És, találtál valami érdekeset?

Előrántom a zsebemből a brosúrát, és a beszamárfülezett oldalnál felcsapva Phil kezébe nyomom a füzetet.

– Erre a művészeti dizájn alapozókurzusra szeretnék beiratkozni – avatom be. – Ollyval is megbeszéltem már. Azt mondta, hogy ha nem is az idén, de jövőre talán meg fogjuk tudni oldani a tanfolyam anyagi részét.

Phil a homlokát ráncolja.

– Két és fél lepedőről van szó, Phil. Ennyi nem hever nálunk otthon csak úgy parlagon. – Ami azt illeti, két és fél fontunk sincs, nemhogy két és fél ezer. – Az idei kurzust két hét múlva indítják, ami nekünk még korai lesz. De már látjuk a célt, úgyhogy spórolni is úgy fogunk.

– Hadd adjak kölcsön!

– Azt nem – legyintek az ajánlatra. – Arról szó sem lehet.

– Már miért nem? – csap le a kezemre Phil.

– Mert neked sincs pénzed.

– Még hogy nincs! – tárja szét a kezét. – Csak nézz körül! Hétről hétre emelkedik a bevételünk. Van itt pénz, mi az, hogy!

Idegesen rágcsálom a körmömet.

– Ne hagyj egy évet veszendőbe menni, Nell! Cselekedj most, amíg lendületben vagy! Ha egy évet vársz, majd jönnek a kifogások, és a végén nem lesz az egészből semmi. Ragadd meg az alkalmat!

– Amikor beszéltem velük, már csak két szabad hely volt a tanfolyamon. Lehet, hogy azóta azok is beteltek.

Constance és Jenny is odaül az asztalunkhoz. Constance megkönnyebbült sóhajjal rúgja le a cipőjét.

– Lefogadom, hogy még az a híres Ronald McDonald sem ácsorog ennyit a sült krumplija mellett!

Phil elvigyorodik.

– Éppen kapacitálom Nellt, hogy iratkozzon be a művészeti főiskolára.

– Nahát, Nell! – kiált fel Jenny. – Az tök szupcsi volna!

– Csak a pénz, amit elkérnek érte, ijesztően sok – mutatok rá.

– Igen, de akkor végre elszabadulhatnál innen. Hoppá, bocs, Phil! – teszi hozzá Jen sietősen.

Phil erre csak a szemét forgatja.

– Nem sértődtem meg!

– Bizony, te jobb sorsra vagy érdemes! – tódítja Constance. – Ahogy ez a hely most kinéz, ékesen bizonyítja a benned szunnyadó tehetséget. Palotává varázsoltál egy szemétdombot! – Jenny barátném elcsen egy sült krumplit a főnök tányérjából. – Igaza van, mókus! Őstehetség vagy. Ne pazarold el!

Na, most aztán végképp elbizonytalanodom! Ollyval kiegyeztem abban, hogy várunk, erre hirtelen valami égetni kezd odabent. Talán mégiscsak élnem kellene a kínálkozó alkalommal. Életemben először lelkesedem, ami egyszerre lázba hoz és megrémít. Ez lenne az ambíció élettani hatása? Reszketegen beszívom a levegőt.

– Nem is tudom…

– Telefonálj rájuk – győzköd Phil –, és kérdezd meg, hogy van-e még hely. Ha van, akkor az a sors keze, vagy karma, no, mit is szoktatok ti, nők mondani az ilyesmiről… karmája?

Az izgatottság végigbizserget.

– Próbáljam meg?

– Persze – unszol tovább Phil. – Ugyan mi veszteniválód lehet?

– Tedd meg! *Just do it. Do it, do it, do it!* – skandálja Jen a The Black Eyed Peas idevágó számát.

Constance oldalba bök a könyökével.

– Gyerünk, Nell! A te korodban én a fél karomat odaadtam volna egy ilyen esélyért.

Ez a mondat az, amely végleg meggyőz arról, hogy lépnem kell. Szó se róla, imádom Constance-t, de ha egy mód van rá, nem akarok a nyomdokaiba lépni. Nem szívesen mennék egy falatozóból nyugdíjba. Jövőre betöltöm a harmincat. Fiatalabb már nem leszek, most kell továbblépnem, amíg nem késő.

Elhatározásra jutván, idegesen előpecázom a zsebemből a mobilomat. Phil a tájékoztatóból diktálja a számot, remegő kézzel belepötyögöm a telefonba. Semmi üzenetrögzítő, azonnal fölveszik, már ezt is lehetne égi jelként értelmezni. Hebegve-habogva eltársalgok az adminisztrátorlánnyal a vonal túlsó végéről. Pár pillanattal később a beszélgetésnek már vége is szakad. Phil, Jenny és Constance lélegzet-visszafojtva várják a fejleményeket.

– Összesen egyetlen szabad helyük volt még – újságolom. – Bent vagyok!

Barátaim az örömtől megrészegülten ünnepelnek és ölelgetnek. Phil szorongat meg a legerősebben. Tekintetünk találkozik.

– Köszönöm – hálálkodom. – Annyira nagyon köszönöm! Nem is tudod, mit jelent nekem ez!

– Dehogynem – biztosít. – Csak intézd úgy, hogy büszke lehessek rád. Mindössze ennyit kérek tőled.

Bent vagyok! Forog velem a világ. Két hét múlva nekivághatok a művészeti dizájn alapozókurzusnak! Két röpke hét még, és új életet kezdhetek!

Tizedik fejezet

Olly leesett állal ámul-bámul.

– Mintha megbeszéltük volna, hogy várunk a dologgal egy évet!

– Úgy volt, de Phil megelőlegezi rá a pénzt – magyarázom. – Szóval mehetek most is.

A Mária-templommal szemközt, a kacsaúsztató lépcsőjén ülve beszélgetünk. Lopva találkozunk egy órácskára a határai műszak előtt, addig is együtt van a család. A betervezett vasalást, úgy döntöttem, elnapolom. Gyűrött ruhákat ráncba szedni ráérek még a héten.

Gyönyörű, napos idő van ma Hitchin központjában. Az ég felhőtelen kék. Azonban a levegő még csípős hideg, elkél ilyenkor a kardigán. Föl is húzom. Általában Olly megmelenget, ha fázom, de most nem teszi a vállamra a kezét.

Petal fáradhatatlanul hajkurássza szegény, szerencsétlen kacsákat. Csak a szerinte tűrhető magaviseletű egyedek között oszt ki nagy kegyesen egy-egy darabka kenyeret. A kutyusunk is velünk mulat. Úgy tesz, mintha a kacsák hidegen hagynák, ám én nagyon is jól tudom, hogy titkon szívesen foghegyre tűzne közülük egyet-kettőt.

– Miért kell ezt elsietni? – kérdi Olly.

– Minek várnék?

Hallgatásba burkolózunk.

– Ne menj ki a szélére! – kiált oda Olly Petalnak, aki totyogva inal egy kacsa után. – Arról van szó, hogy mi, mint élettársak, hoztunk egy felelős döntést. Nem tudok nem megbántódni azon, hogy Phil, Jenny és Constance csak úgy ripsz-ropsz eltántorítottak tőle.

– Elragadott a pillanat. A lelkesedésük magával sodort – vallom be. – Olyan jó érzés volt látni, hogy mindegyikük nekem drukkol.

– Azt akarod mondani, hogy én nem neked drukkolok?

– Minek vitatkozni ezen? Szerencsés vagyok, mert megkaparintottam az utolsó helyet, szerencsés vagyok, mert a barátaim mind-mind jobb életet akarnak nekem; illetve *nekünk*, családilag.

– Igazad van – törődik bele Olly. – Persze, neked van igazad. Csak egy kicsit kirekesztve érzem magam, ez minden.

Nekidőlök, és Olly végre-valahára a derekamra fűzi a karját.

– Nem volt szándékos. Egyszerűen csak így jött ki a lépés.

Olly felsóhajt.

– Odavagyok én tőled, meg vissza, csak az aggaszt, hogyan fizetjük majd vissza Philnek a pénzt. Rengeteg pluszmunkánk lesz. Azon izgulok, vajon nem változunk-e meg tőle rossz irányba.

– Az első két aggodalmadat még értem – válaszolok –, de a harmadikat nem igazán tudom hova tenni. Már miért is változnánk mi meg rossz irányba?

Olly vállat von.

– Rendszerint úgy szokott lenni.

– Ha nem hagyjuk, akkor nem.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy támogassalak – biztosít Olly. – Televállalom magam munkával, hogy szabadulhass a műszakjaidtól.

Nem szívesen ismerem be, de meglehetősen foghíjasak az arra vonatkozó terveim, miként is fizetjük majd vissza Phil kölcsönét. Az biztos, hogy az első hónapokban csak kisebb összegeket fogunk tudni törleszteni. A tanfolyam után viszont, amikor egy mesésen kreatív és eszeveszetten jól fizető állásba csöppenek, könnyűszerrel visszaadjuk neki a többi pénzt is. Ezt persze még megbeszélem vele. Igaz, Phil most nemigen törődik holmi piszkos anyagiakkal, se lát, se hall az örömtől, hogy iskolába megyek.

– Elsősorban a kacsaidomár kisasszony miatt vérzik a szívem – folytatja Olly. – Őt hová tesszük addig?

– Tanfolyamra megyek, Olly, mégpedig a helyi főiskolára – emlékeztetem. – Nem űrhajóskiképzésre iratkoztam fel, amit a NASA hirdetett! Laza lesz, mint egy sétakocsikázás. – Így utólag hallva ez emlékezetes végszónak tűnik.

– Igazad van. Valószínűleg túlaggódom a dolgot.

– Azt akarom, hogy a lányunk büszke lehessen a szüleire!

– Tudom.

Ugyanebben a minutumban Petal homlokig felhúzza a szoknyáját, közszemlére bocsátva rögbijátékos-lábizmait és pöttyös bugyiját.

Olly a tenyerébe temeti az arcát.

– Na és mi, mi mikor lehetünk büszkék őrá?

– Petal! – szólok rá. – Mégis mit csinálsz, mondd csak?

– Megmutatom a kacsáknak a fenekemet – kiabál vissza.

Hát, igen, Petal mindent megtesz azért, hogy a szülei büszkék lehessenek rá.

Tizenegyedik fejezet

Művésztanoncként ez lesz új életem legeslegelső napja. A kakasokkal kelek, hogy nyugalomban összpontosíthassak a készülődésre. Gyalog fogok iskolába menni, közben zen állapotba juttatom magamat, hogy aztán tengeri szivacsként szürcsölhessem be az éltető tudást.

Nem nevezhető jó ómennek, hogy Petal alig ébredt föl, máris hányt egyet az ágyban.

– Nem jól van a pocakom – panaszkodik a kislányom.

Fölnyalábolom, és átcipelem a saját szobájába. Ott letörölgetem egy meleg flanelronggyal, pizsamát cserélek rajta, és ágyba dugom. Kislányom mesterien időzít, mert újfent összehányja magát, én pedig kezdhetem elölről az egész procedúrát. Mindezek után Ollyt is felköltöm.

– Én sem vagyok túl jól – nyögdécsel.

Életem párja valóban sápatag kissé. Igen ám, de nekem most nincs időm meglett férfiemberek együtt érző pátyolgatására! Vagy netántán valóban, igazából beteg? Ugyan már, hisz lábra tud állni. Kutya baja!

– Rendszeresen mérd majd a lázát – utasítom. – Ha a délelőtt közepére nem lesz jobban, hívd ki az orvost!

– Így is bemész a suliba?

– Még szép! – Ez nem is lehet kérdés. Mi egyebet tehetnék? De lenyelem a türelmetlenségemet. – Muszáj, Olly! Rögtön az első napon hiányozzak?

Olly elnyöszörödik, felkel, és látványos csetlés-botlásba kezd. Ide a rozsdás bökőt, hogy csak szimulál.

– Hogy hagyhatsz így itt bennünket?

– Majd átszalasztom Constance-t. Vigyázni fog rátok arra a pár órácskára, amíg távol vagyok.

– Ne aggódj miattunk. – Lefogadom, hogy szándékosan veszi fátyolosra a hangját. – Elleszünk.

– Valószínűleg egy napon belül végigszalad rajtatok a betegség – nyugtatgatom. Agyamban végigpörgetem, hogy mit evett össze ez a kettő tegnap. Lehet, hogy én mérgeztem meg őket valami lejárt szavatosságú étellel? Mégsem lehetek én a ludas, jut eszembe, hiszen csak tepsis krumplit és tükörtojást szervíroztam nekik.

Lehúzom az ágyat, és amíg Olly zuhanyozik, kicserélem az ágyneműt. Csikorgatom a fogam, mert a fürdőszobából átszüremlik Olly köhécselése. Igazság szerint nekem kellene most odabent tanyáznom! Mesterien kimódolt tervem kártyavárként omlik össze. Készülődhetnék, ehelyett vihetem le a lepedőket a mosógépbe. Mindennek a tetejébe a konyhában kisebb vérfürdő fogad.

– Na ne! Miért pont ma? Fickó, mi történt itt?

A kutya föl-le pattog, örül, hogy lát, mindeközben egyre több és több véres tappancsnyomot hagy a konyhakövön. Felfordulva hempereg a konyhapulton a sütis csupor, és bizony hiányzik belőle sütemény, nem is egy. A vérnyomokból ítélve olybá tűnik, hogy Fickó az engedély nélküli süteményvételezés hevében a késtartót is feldöntötte, és az egyik kés megvágta a tappancsát. Lehajolok, hogy behatóbban is szemrevételezzem a sérülést, erre összelefetyeli az arcomat.

– Jaj, Fickó! Nézze meg az ember! – Lefogom a blökit, és megállapítom, hogy a sebesülése nem vészes ahhoz képest, hogy a konyha szinte minden szeglete csurom vér. Fickó felváltva nyalogat és

nyüszít.

Egy tiszta törlőronggyal lemosdatom a vérző tappancsot, és úgy ítélem meg, hogy a sebet hál' istennek nem kell összevarrni. Jelen körülmények között más se hiányzik nekünk, mint egy toronymagas állatorvosi számla. Már így is százötven fontunk ráment, hogy beszereztem magamnak mindenféle iskolás cuccot. Nem számítottam erre a kiadásra, pedig oda kellett volna rá figyelnem.

Fickót kikötöm a hátsó ajtó kilincséhez, aztán nekiállok fertőtleníteni a csempét és letörölni a vérpettyeket a kutyatappancs érintette felületekről. Az eredeti terv szerint ebben a pillanatban nekem egy csésze teával és egy tál Lidlis müzlivel felszerelkezve épp a *Napkelté*t kellene bámulnom a tévében, hogy tíz percet lazíthassak indulás előtt. No, erre most halovány esélyem sincs.

Amikor befejezem a fertőtlenítést, bevágom a lepedőket és Petal két rókamintás pizsamáját a mosógépbe. Hoppá, csakhogy tegnap kifogyott a mosópor! Ebédszünetben majd el ne felejtsek kiugrani érte. Eloldozom Fickót, és megetetem, közben előszedek némi gézt az elsősegélydobozból. Ez mindig kéznél van, mert Petal hajlamos belegyalogolni mindenféle hegyes vicik-vacakba, illetve mindig akad valami, amiben elbotlik, vagy ami a magasból a fejére pottyan. Bekötözöm Fickó tappancsát, holott a napnál is világosabb, hogy a kutyus öt percen belül lerágja a kötést.

Összedobok egy szendvicset – ebben végre nincs hiba –, ezzel is spórolok, elkerülhetem az iskolai büfét. Vészesen fogytán az időm, döbbenek rá. A vérem is megfagy bele. Sebtiben felrohanok, hogy legalább egyszer megfordulhassak a zuhany alatt.

Olly időközben visszahenteredett az ágyba. Petal is bemászott mellé.

– Itt maradunk addig, amíg a jobbulás útjára nem lépünk – jelenti be.

Nem mondom, ez aztán a felséges ötlet! Állati jópofák azok ott ketten!

Zuhanyozásnál keserűen tapasztalom, hogy nincs már egyetlen csepp meleg víz sem. Tipikus. Oda a látványos frizura, amelyet kigondoltam magamnak! Mégis, hogy vegyem így művésztanoncosra a figurát? Mindegy, csinálok helyette lófarkat. Összeharapom az ajkamat, hogy kipirosodjon, azután üstöllést magamra kapok néhány kéznél lévő, tisztának tűnő göncöt.

Csókot hajítok Ollynak és Petalnak. Csak távolról, nem akarok tőlük kósza bacikat elkapni.

– Szeretlek titeket – mondom. – Amikor tudok, majd rátok csörgök, hogy megkérdezzem, jobban vagytok-e már.

Olly krahácsol, Petalnál pedig eltörik a mécses.

– Ne menj, mami! – szepegi. – Ne menj!

A szívem kis híján beleszakad a jelenetbe. Odairamodom, hogy összevissza babusgassam, a karomba veszem a csöppséget, és magamhoz szorítom. Rémes egy anya vagyok, hogy egyáltalán megfordult a fejemben, hogy magára hagyom a kicsikémet.

– Menj – krákogja Olly. – Még elkésel.

De mint a sicc!

– Észre sem veszitek, és hipp-hopp, már itthon is vagyok! – ígérem Petalnak, aki még bőgicsél egy sort.

Kislányom sírásával a fülemben hanyatt-homlok loholok ki a házból, ámokfutóként rohanok végig a városon, és a sebességet, amellyel átsuhanok a főiskola kapuján, Usain Bolt is elirigyelné tőlem. De hiába csipkedem magam, a fénysebesség sem segíthetne most, menthetetlenül elkésem. Ráadásul mindjárt az első napon! Zokogni tudnék.

Odabent minden különösebb ceremónia nélkül eligazítanak a tantermem felé. Berontok, Fickó módra lihegek, mert kifulladtam a nagy rohanásban. A többiek már csillogó szemmel, frissen, tettre készen ülnek a padokban. Ami engem illet, a tettekkel már-már torkig vagyok, csőstül kijutott belőlük ma reggelre. Az összes tekintet rám szegeződik.

Tanárnőnk idős, feszes arcú asszony. A fizimiskája azt sugallja, gazdájával az élet kegyetlenül kibabrált. Ruházata makulátlan. Divatosan, ám egyedi éllel öltözködik. Az ő haja bezzeg takaros, nem

úgy, mint egyeseké! Órájára néz, ezek szerint késedelmes megérkezésem nem maradt észrevétlenül.

– Jó reggelt kívánok – veti oda metszőn. – Örülök, hogy sikerült csatlakoznia hozzánk.

Tizenkettedik fejezet

A hét folytatása sem leányálom. De nem javul a helyzet a következő hétre sem. Sőt a rá következőre sem. A főiskoláról minden áldott este csak öt után keveredek haza, odaköszönök Ollynak és Petalnak, és már nyargalok is a Hallatlan hal-adásba, hogy le ne késsem a határai műszakot. Mire az én szíves jóvoltomból Hitchin apraja-nagyja jóllakik sült krumplival, már félholt vagyok a kimerültségtől. Tíz után esem haza, váltom Ollyt, aki ilyenkor indul a pizzagyárba, hogy megkezdje az éjszakai műszakját. Amikor nem prémium kategóriás, dobozolt pizzákat készít az én kedvesem, akkor a helyi kocsmában kibulizott punkos haknit csinálja. Ehhez átvedlik hőn szeretett hatvanas évekbeli ruházatából fekete pólóba és kötözöttsonka-nadrágba, haját pedig némi zselé közbeiktatásával büszke tarajba merevíti. Ennek tüskéi olyan hegyesek, hogy akár embert is lehetne ölni velük. Házasélet gyanánt kénytelenek vagyunk beérni naponta azzal az egyetlen, rövidke cuppanós puszival, melyet akkor váltunk a konyhában, amikor átadjuk egymásnak a stafétát.

Abban a kurta időintervallumban, amely a Hallatlan hal-adás kasszazárása és aközött telik el, hogy az ágyamba omolnék az én drága kislányom mellé, elvileg roppant kreatívan serénykedem a másnapra kirótt művészeti feladatok megoldásán. Nem hencegésképpen mondom, de mostanában szinte kizárólag csak rósejbnin élek.

Hálás vagyok a jóistennek, mert Olly és Petal gyomorpanaszai hamar elmúltak, és pár napon belül mindketten újra makkegészségesek lettek. Nekem még megbetegedni sincs időm, úgyhogy a családomtól is elvárhatom, hogy ne gyengélkedjen.

De majdcsak jobb lesz egyszer – igyekszem bebeszélni magamnak. Muszáj, mert abból csak a baj származhat, ha összedől körülöttem minden. Rengeteg múlik most rajtam, nem hagyhatom cserben sem magamat, sem azokat, akik számítanak rám.

Csak súlyosbítja a terheimet, hogy a főtárgytanár, Ms. Amelia Fallon a kezdetektől pikkel rám. Amikor csak rákerül a sor, hogy tőlem kérdezzen, sohase mulasztja el felkunkorítani az orrát. Meglehet, amiatt, hogy állandó, penetráns rántotthal-szagot árasztok, de nem kizárt, hogy viszolygásának más oka is van.

Esetleg az, hogy a tanfolyamon én vagyok az egyedüli diák, aki következetesen késve érkezik. Na meg szétszórt is vagyok, és mindig egy-két lépéssel a többiek mögött kullogok.

Ms. Amelia Fallon mégis leginkább az életre haragszik: az a rögeszméje, hogy még annak idején neki kellett volna lennie a következő Vivienne Westwoodnak vagy Nicole Farhinak. Aligha a dédelgetett álma vált valóra azzal, hogy a helyi főiskolán okítgatja a tanulóifjúságot. Ezt szem előtt tartva igyekszem őt nem beskatulyázni, mint afféle démoni figurát. Talán ha elősorolnám neki életem ügyes-bajos nyűgeit, együtt érzőbb lenne velem, és megkímélne.

Saját védelmemre felhozhatom, hogy nehezemre esik visszailleszkedni a formális oktatási rendszerbe, amelyen emberemlékezet óta kívül állok. Utoljára tizennégy évvel ezelőtt tettem be a lábam tanterembe. Mi tagadás, kijöttem a gyakorlatból. Mellesleg szólva akkor sem voltam eminens diák, amikor iskolába jártam.

Kényelmetlen érzésemet csak tetézi, hogy legalább száz évvel idősebbnek tűnök a többi nebulónál. Mindegyikük szemtelenül fiatal, gondtalan, hamvas arcú és lehetetlenül divatkövető. Elkötelezettségük

láthatóan szemernyi sincs, sem élettársuk, sem nyavalygó négyéves gyerekük, se kutyájuk, és nem kényszerülnek esténként egy falatozóban robotolni. Nagyon úgy néz ki, hogy rájuk még mindig az anyjuk mos és vasal. Egy kupacban ülve szürcsölgetik a kávéjukat és pletykálkodnak, közben minden bizonnyal eszelősen kreatív dizájnötleteket cserélgetnek egymás között. Mindebből persze kiszorulok. A szünetekben én jobbára Ollyt hívom, megbizonyosodni, hogy élnek-e még, és boldogulnak-e nélkülem. Ebédidőmben bevásárolok, számlákat fizetek, és úgy általában olyan dolgokkal foglalatoskodom, amelyeket kizárólag zord felnőttek hivatottak a napirendjükbe belezsúfolni.

A falatozóban a múltat idéző, házilag gyártott ruháimtól egyedinek, mi több, érdekesnek érzem magam. Az osztályban viszont ezek a rongyok csak hangsúlyozzák élemedett koromat. Amúgy nem tudom, miért hittem, hogy az iskola eredeti fazonok találkahelye. A valóság az, hogy itt mindenki tökéletesen egyformán öltözik. Jól tudom, hogy újítanom kellene az imázsomon ahhoz, hogy a diákok legalább úgy-ahogy befogadjanak. Persze, de mikor? Hogyan illesszem be kismillió más teendőm közé még ezt is?

– Ébresztő, fel! Ébresztő, fel! – csettintget ujjával Phil.

Felkacagok, és visszatérek a valóságba.

– Bocsánat, megint a fellegekben járok.

– Azt látom!

Még szerencse, hogy a halra éhes vásárlók ostroma pár percre alábbhagyott.

– A holnapi leckémen töprenkedtem – füllentem.

Hogy a leckéimet eszembe juttattam, ráébredek: csakugyan nem ártana foglalkoznom velük még az este.

– Minden rendben megy?

– Persze, persze! – Mi egyebet is mondhatnék Philnek, az ő mecenatúrája alatt fut az egész vállalkozás. – Minden a legnagyobb rendben. Érdekes a suli.

Valóban az, bizonyos szempontból. Arra mindenesetre már megtanított, más egyéb vicces dolgok mellett, hogy hogyan nyúljak hozzá egy tisztességesebb fényképezőgéphez. Aztán ismerem a szitanyomás alapjait, valamint elboldogulok a ragasztópisztollyal is. Bárcsak lenne belőlem másodpéldány, egy klón, sőt mindjárt három! Jól jönnének. Egyikünk dolgozna, ő keresné a pénzt, másikunk Petal és a kutya szükségleteit elégítené ki, a harmadik klón az utolsó cseppig kiélvezné a tanfolyamot, míg a negyedik mesés, kiegyensúlyozott tápértékű fogásokat állítana elő, vacsora után pedig azonmód szenvedélyesen leteperné Ollyt. Lassacskán leesik a tantusz, hogy képtelenség egyes-egyedül kézben tartani ennyi mindent. Igen ám, de mi mást tehetnék azon kívül, hogy továbbmasírozom, egyenesen előre?

– Nem bántad meg a döntést?

– Ugyan, dehogy, hova gondolsz? – Igenis jó elhatározás volt részemről a főiskola. Feltéve, ha elvonatkoztatok a pökhendi tanerőtől és az ifjú, bohókás csoporttársaktól, mert egyébiránt a kurzus minden perce őszinte gyönyörűséggel tölt el. Amit tanulok, valamint az érzés, hogy általuk egyre több és több leszek, elszórakoztat. Bárha több időm lehetne! Mint a vulkánból a láva, úgy törne fel belőlem a kreativitás. Nagyot nézne akkor a világ!

Néhány tétova vásárló érkezése rövidre zárja a beszélgetésünket, aminek most szívből örülök. Nem akarom, hogy Phil azt higgye, nem tetszik a kurzus, és nem vagyok neki kimondhatatlanul hálás érte.

Fél óra múlva együtt zárjuk a bisztrót.

– Ugye elmondanád, ha valami nem stimmelne? – kérdezi Phil, miközben lelakatolja az ajtót. Állunk a járdán, az esti levegő hűvösében.

– Persze. Naná! Frankó minden. – Pusztán csak annyi a malőr, hogy én az egész kerek erdőt akarom belepréselni egyetlen picurka gyufaskatulyába.

– Hazaszállítsalak?

– Köszönöm, inkább gyalog megyek. Jól fog esni öt perc a szabad levegőn.

Elindulok hazafelé. Átvágok Hitchin óvárosán, útba ejtvén a kedvenc boltomat. Betty, a Retikülös Hölgy üzletének kirakatában ott sorakoznak a holdfényben sütkérező kézitáskák.

Fél lábbal már Betty világában járok én is. Egy szép napon majd a nyomdokaiba lépek, leszek valaki, végre kezdek magammal valamit. Történjék bármi, nem adom fel az álmaimat!

Tizenharmadik fejezet

– Miért nem jön haza soha a mami? – faggatja Ollyt Petal.

– De hát hazajön!

– Nem is.

A konyhában vannak, sütit sütnek. Néhány elkészült darab már aranybarnán illatozik a platni tetején. Az Olly belsejében szunnyadozó Jamie Oliver-vonások kezdenek egyre felismerhetőbben kiütközni, olyan sokat szakácskodik együtt a lányával. Petal egy rózsaszín láda tetején áll, hogy felérje a pultot, Olly szíve pedig nagyokat dobban, amikor csak rápillant a kislányra. Lám, négy év elrepült, és Olly még mindig nem szokott hozzá, hogy ez az aranyos teremtés valóban az ő lánya. Úgy tartja, hogy Petal az egyetlen komolyabb dolog, amelyet életében létrehozott, ezért minden szál hajacskáját, csipkebogyóajkának minden durcás rezdülését külön-külön imádja. Az öröm hullámokban ömlik rajta végig minden egyes alkalommal, hogy a kislánya kimondja a nevét, a hajnali háromra időzített eseteket leszámítva. Olyankor Olly szívesebben venné, ha Petal a változatosság kedvéért inkább anyucit szólongatná.

A sütemények hűlnek-hűldögélnek a sütőrácson, készen a cukormáz felvitelének kritikus fontosságú gyártási fázisára.

– Öntsd ezt a vizet a cukorhoz. Lassan, finoman! – Olly vezeti a kislány kezecskéjét, amellyel marokra fogja a főzőkanalat. Már nemegyszer előfordult, hogy Petal ügybuzgóságából kifolyólag fehér, édes porfelhő lepte be a két konyhaművészt.

– Szeretném, ha itthon volna – folytatja a kislány, elővéve legnyafkább hangszínét.

– A mami most iskolában van, tündérbogaram. Híres művészt faragnak ott belőle.

Petal összeráncolt szemöldökéből kiolvasható, hogy egy csöppet sincs elragadtatva a fennforgó helyzettől. De ha jobban megbolygatnánk a felszínt, kiderülne, hogy a három hete tartó kurzus Olly lelkét is kezdi megviselni.

– Azért szeret még bennünket?

– Hát hogyne szeretne! Mi pedig azért sütünk neki sütit, hogy lássa, mi is szeretjük.

Petal egy darabig emésztgeti ezt az érdekes összefüggést, és hogy jobban tudjon koncentrálni, ujjával kikanyarint egy nyalatnyit a cukormázas vájdlingból.

– Nem dugjuk az ujjunkat az edénybe, Petal!

– De igen, apu! – javítja ki. – De igen! – Hogy állítását bizonyítsa, újra beletorkoskodik a cukormázba.

Ejnye-bejnye! Sebaj, a konyhai higiénia jelentőségét úgyis túlértékelik manapság. Egészséges, ha az ember időnként pár ezer bacit is elfogyaszt. Olly esküszik, hogy a népszerű tévéműsor Nigellája is erre tanítja a nézőket. Tehát a kifogásolható konyhai etikettet Petal a tévéből vehette át.

Sötét pillanataiban Olly alighanem azon mereng, vajon miért tört rám olyan hirtelen ez az önmegvalósítási vágy, mellyel mindannyiunk életét felkavarom. Az ő Nellje már nem boldog vele? Hiszen pontosan azt szereti bennem a legjobban, hogy én aztán nem állok neki panaszkodni, nem nyivákolok. Épp ellenkezőleg, a legkisebb zokszó nélkül, vitézül állom a sors rám mért csapásait. Helytelenül ítélte volna meg kedvesét, akit csaknem szétvet a kimondatlan csalódottság a megelégedett

álarc mögött? Pénzből csakugyan nem jut ki nekünk annyi, hogy bankjegyeket használjunk gyújtósnak. De van tető a fejünk fölött, és van mit ennünk – igaz, nem luxusáruházak hidegkonyhájáról hozatjuk az ételt, de azért rendesen eszünk. Most akkor ez lenne a gond? Egy modern nőnek az ilyen életszínvonal már nem elég?

Hogy mit művel az emberrel az ambíció, azt Ollynak már volt szerencséje megtapasztalni az apja példáján, aki kőművesként dolgozott. Olly apukája minden áldott nap látástól vakulásig húzta az igát, hóban és tikkasztó hőségben egyaránt. Amikor hazatévedt, bezárkózott az irodájába, és pirkadatig csak a számlákkal bíbelődött. Olly ennélfogva ritkán látta az apját, ha pedig mégis, az jobbára erősen stresszes idegállapotban volt, nem is mosolygott a fiára soha. Ollynak időnként el kellett hajolnia egy-egy pofon elől is, mert az apja esetében sajnálatos módon nem látszott igazolódni a mondás, miszerint amelyik kutya ugat, az nem harap. Olly persze később megértette, hogy ezt a zord, ingerlékeny természetet az állandó nyomás eredményezte, mely az apjára nehezedett. Mindazonáltal eltökélte magában, hogy ha felnő, ő bizony más apja lesz a gyerekének. Igaz, gyerekkorában kényelmes, tágas házban lakott, szülei luxuskategóriás Mercikkel furikáztak. Az ám, viszont apukája harmincévesen már gyomorfekéllyel küszködött, negyvenhat éves korában pedig meghalt. A betonkeverő mellett érte a végzetes szívroham.

Pénzszerzés mindenáron: vajon tényleg erre hivatott az ember? Nem lett volna jobb, ha az apukája kiegyezik azzal, hogy egy kicsit mérsékeltebb anyagi jólét mellett inkább ellazul, és élvezi az életet? Esetleg tovább maradhatott volna az élők sorában. Megözvegyült édesanyja hónapokon belül eladta a nagy házat, és Spanyolországba költözött. Olly őt is csak hébe-hóba látja. Ezzel elősoroltam az okokat, amelyek miatt Olly önmagának is és a családjának is másmilyen életet szán.

– Milyen színű legyen a cukormáz? – tudakolja most Petal véleményét.

– FEKETE!

– Csak rózsaszínünk, sárgánk és kékünk van. – Ez a szegényes színválaszték Petalnak láthatólag nincs túlzottan ínyére.

– Kék – törődik bele némi teketóriázás után. – Legyen akkor kék.

– Szórjunk a tetejére csokihangyát?

– Szórjunk! – rikkant Petal. – Csokihangya! Cso-ki-han-gya!

Ettől aztán jelentősen feljavult a kislányom kedélyállapota. Bárcsak a felnőtt nőknek is ilyen egyszerű lenne a kedvükre tenni!

Tizennegyedik fejezet

Amikor hazaérek, Olly és Petal a nappaliban terpeszkedő díványon húzza a lóbőrt. Lábujjhegyen odasompolygok hozzájuk, letérdelek Olly mellé, és megpuszilom az orra hegyét. Összerezzen egy picit álmában.

– Hahó, álomszuszék! – Gyöngéden simogatom a karját, mire felriad.

– Hány óra?

– Idő van. Te dolgozni mégy, ez a pindurka pöttöm pedig az ágyikójába.

Olly feltápászkodik, és egy összetört férfi benyomását kelti. Hiszen ha én föl nem ébresztem, az egész éjszakát végigalussza a díványon. Ő is mindkét végén égeti a gyertyát, nemcsak én.

– Mindkettőnket elnyomott a buzgóság – csóválja a fejét, közben nyújtózkodik egy kiadósat. – Az utolsó dolog, amire emlékszem, hogy egy gyerekműsort nézünk, az *In the Night Garden*t.

Petal ugyan már nagy hozzá, de még mindig ez a kedvenc tévéműsora. Komolyan mondom, bármikor be tudnék ugrani valamelyik szereplő helyére, annyiszor láttam már a sorozatot. Kívülről fújom az egészet.

– Majd én fölviszem – mondom.

Tekintve, hogy Petal nem hajlandó önmagától lefeküdni, Ollyval nyélbe ütött megegyezésünk szerint Petalt mindig én fektetem le, ha Olly éjszakai műszakot visz. Véleményem szerint a gyerek még huszonöt éves korában is közöttünk fog aludni. Csak nagyon remélem, hogy nem hord majd haza túl sok pasit.

– Hagyd, majd én – ásít hatalmasat Olly.

Felveszi a kislányt, aki szerencsére már pizsamában van.

– Nyomd be a vízforralót, drágám! – Újabb falrengető ásítás.

– Kávét kérsz?

– Aha. Jó erős feketét. – Hátraveti a fejét, úgy dörmög: – Kell valami, ami egész éjszaka ébren tart.

Kimegyek a konyhába kávét főzni. Nekem is szükségem lesz egy csészére, amennyiben az estét a feladataimnak akarom szentelni. Már-már maga alá gyűr a kísértés, hogy mégis inkább kidőlök Petal mellé. Az én kis Petalkámat már hetek óta nem tutujgatom egyáltalán, s ez őrjítő érzés. Sajnos azonban most egyszerre vagy egy tucat különböző dolog nem hagy nyugodni. Hogy fölébük kerekedhessem, félreteszem az aggályaimat, és két púpozott kanálnyi méregerős instant kávét szórok a csészékbe. Csak gyűlnek-gyűlnek a teendők, s nekem egyre nagyobb az elmaradásom. Értem én, hogy sok mindent bele kell préselni a tanévbe. Ám szívesebben venném, ha visszavennének a tempóból valamicskét, és hagynák a tanultakat szépen leülepedni. Vajon ugyanebben a lélekölő tempóban fognak végighajtani bennünket az egész kurzuson?

Olly és Petal önfeledt főzőcskézéssel töltötték a délutánt, s attól, hogy Olly sokkal többet foglalkozhat a lányunkkal, mint én, akarva-akaratlanul is féltékenységi rohamot produkálok magamnak, tőlem meglehetősen szokatlan módon. Lemeózom a süteményt, és arra a megállapításra jutok, hogy csakugyan igen-igen finomra sikeredett.

Olly már munkaruhában galoppozik lefelé a lépcsőn. Beszürkült, valaha fehér beatleses póló van rajta és szakadt farmer, kilóg belőle a térde. Minél toprongyosabb az én kedvesem, nekem annál jobban

tetszik. Olly egy kevés hideg vizet löttyint a csészéjébe, majd egy hajtásra bedönti a kávéját.

– Húznom kell.

– Ilyen hamar? – Átkulcsolom a derekát, és magamhoz húzom.

– Mit nem adnék, ha ma éjjel a karjaid között fekhetnék inkább – nyomja arcát a hajamhoz. – Na, majd a hétvégén – fogadkozik –, hétvégén majd találunk időt az együttlétre.

– Ígéret szép szó!

Futólag megcsókol, és elindul.

Tíz percen keresztül céltalanul bolyongok a házban, a kávémat szürcsölgetve. A legszívesebben bekapcsolnám a tévét, és agyzsibbasztó műsorok előtt folyatnám a nyálamat. Csakhogy holnapra iskolai feladatom van, melyhez még hozzá se szagoltam.

Petal szanaszét heverő játékait félresöpörve kialakítok a földön egy tisztást, ahova annak rendje-módja szerint le is kuporodom. Előveszem a táskámat, abban lapul a házi feladat. Szemhéjamra ólomként nehezedik a kimerültség. Jólesne fél óra szunyókálás, de most nem lehet. Muszáj megcsinálnom a leckémet. Amelia Fallon adta fel, az a feszes arcú nyanya, akiről csak úgy süt a méla undor. Neki nem elég pusztán jól megoldanom a házit, neki tökéleteset kell alkotnom.

Nosza, hamar leráncigálok egy díványpárnát a kanapéról, és összecsomagolva a fejem alá gyűröm. Ekként elhelyezkedve nekidurálom magam, hogy egy-két vázlatot felfirkantsak. Leragad a szemem. Ez a gyilkos álmosság gúzsba köt, nem hagyja, hogy a fantáziám szárnyaljon. Kávét, kávét ide gyorsan, még több kell belém! Megrázom magam, hogy felébredjek, s felszippantom a kávém zaccos maradékát. Fél órára elég lesz, utána majd csinálok újabb adagot.

Egyetlen percnek tűnő idő telik el csupán, és arra eszmélek, hogy Olly simogatja a hajamat. Felnyitom a szemem. Szentséges isten, hiába minden, csak elbóbiskoltam!

– Te meg mit csinálsz itt?

– Ezt én is kérdezhetném tőled.

Még mindig a padlón fekszem, fejem a díványpárnán, mellettem ott fehérlik a leckém, szétterítve, érintetlenül. Feljajdulok. Nem lehet, hogy máris vége az éjszakai műszaknak!

– Kérlek, nyugtass meg, hogy nem voltam itt egész éjjel!

– Sajnálattal közlöm, hogy bizony egész éjjel itt voltál.

Nagy üggyel-bajjal felvakaródzom. Minden csontom sajog a kemény padlón eltöltött éjszakától.

Olly lerogy mellém. Azonmód a vállára omlok, és itatni kezdem az egereket.

– Olyan fáradt vagyok – pityergem. – Nagyon, nagyon fáradt!

– Akkor ma ne menj be – javasolja Olly. – Pótold az alváshiányt, feküdj be az ágyba.

– Ma muszáj bemennem. Be kell mutatnom a leckémet annak a vén boszorka tanárnőmnek. – Röhögne a markába, ha hiányoznék. Elégedetten dörzsölgetné a kezét, mielőtt a leckehiányt bevésné az osztálykönyvbe. – Nem maradhatok ki.

– Alig bírod nyitva tartani a szemed, Nell. Semmi nem lehet annyira fontos, hogy ne aludj miatta.

– Dehogynem – zokogom. – Ez most van olyan fontos.

Szemügyre vesz, arca sajnálkozó beletörődést tükröz.

– Akkor viszont zuhanyozz le, addig csinálok reggelit.

Rámeredek az órámra. Annak lőttek, hogy színvonalas házi feladatot adhassak ma le. Legjobb lesz, ha kiöntöm a lelkemet Amelia Fallonnak, és ecsetelem neki szorult helyzetemet. Biztosan megérti majd. Ugye?

Tizenötödik fejezet

– Ez így kevés lesz, Nell – mondja Amelia Feszes Arc-Turcsi Orr Fallon. – Édeskevés.

Egymással szemben ülünk. Újra megszeppent ötévesnek érzem magam, aki alapos osztályfőnöki fejmosásban részesül. Mondanom se kell, megint elkéstem, és az órai feleletemen is harmatgyengén muzsikáltam. A csukott ajtón át beszűrődik az iskola moraja, tereferélés, lábdobogás. Idebent viszont a légy zümmögését is meg lehet hallani, töményen áll a kriptahangulat.

Már elmagyaráztam, töviről hegyire, hogy miért nem kezdtem hozzá a házi feladatomhoz. Ezen tehát túl vagyok. A tanárnő kezdeti reakciójára viszont, ha azt mondom, hogy semmi jót nem ígér, hát igen finoman fogalmazok.

Kínos hosszúságúra nyúlt szünet után Amelia karba tett kézzel előredől. Arca szinte már súrolja az enyémet, de nem húzódom hátra, ellenállva a kísértésnek. Lemondón sóhajt egyet. Most én vagyok az ő összes gondjának-bajának kivetült megtestesülése.

– Arra kérném, hogy iratkozzék le a tanfolyamról.

Mintha bunkósbottal vertek volna fejbe.

– Iratkozzam le?

– Ezt kell mondanom, attól tartok.

Dehogy tart. Erről szó sincs, mérget vennék rá. Viszont ha valamire, hát erre azért nem számítottam. Azt hittem, majd arénázik egy sort, kioktat vagy rám pirít, de hogy fogja magát és ilyen kurtán-furcsán megcsonkítja az álmaimat, no, azt igazán nem vártam volna, még tőle sem. Próbálom visszafogni a könnyeimet: csak azért sem fog engem ez a nő megríkatni! Amikor végre szóhoz jutok, megkérdem:

– De hát miért?

Összepréseli azt az ellenszenves ajkát.

– Nem vagyok meggyőződve róla, hogy ezt a kurzust magának találták ki. Nyakra-főre elkésik. Ráadásul a feladatokat is folyton késve adja le. Amit lead, az meg többnyire nem felel meg a kívánalmaknak.

– Még csak néhány hete járok – esedezem –, honnan tudhatja előre, hogy ez így is marad? Évek óta nem járok iskolába, nehezebben szokom bele a tanévbe, mint a többi diák. – Meglehet, hogy én teknősbéka vagyok, ők pedig már nyúlfüleket növesztettek. Mégsem hinném, hogy rosszabb lennék a többieknél. Kizárt dolog. Igen, az ki van csukva. – A tetejébe nekem még dolgoznom is kell, és a kislányomat is el kell látnom.

– Ez csak ráerősít a megérzésemre. Képtelen lesz teljesíteni, amikor majd istenigazából beindul a tanév.

Erre most nem találok szavakat.

– Arra vár, hogy kivételezzek magával? A többiek mind egész jól haladnak, maga viszont? Talán engedményeket szeretne?

Kis híján ráfelelem, hogy igen, elvégre a méltányosság adná a tanári hivatás savát-borsát. Ha a tanulónál minden kötél szakad, a tanár legyen segítőkész. Jobban meg kellene értenie, mint bárki másnak, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, és azt is, hogy nekem ez a kurzus fényévekkel többet jelent, mint a taknyosoknak. Ők a fiatalságuknál fogva bátran megengedhetnek maguknak botlásokat,

hiszen tengernyi idejük van arra, hogy ambícióikat megvalósítsák.

– Elintézem, hogy visszaadják magának a tandíj részarányos maradékát – mondja minden melegség nélkül. – Ennyit tudok tenni, egyebet nem.

– Nincs jogom fellebbezéshez? – Akarom mondani, van ezen a főiskolán valaki, aki segíteni tud rajtam? Az nem lehet, hogy a sorsomról mindössze ez az egyetlen nőszemély döntsön, aki viszont keményen elhatározta, hogy kipenderít innen, pusztán csak azért, mert megteheti. Megkeseredett, könyörtelen némber, lehetőséget talált, hogy megszabaduljon tőlem, és most él is vele.

– Tartok tőle, hogy nincs. – Azzal a tanárnő becsukja az asztalon fekvő dossziét, amelyen elöl az én nevem szerepel.

Kész, ennyi volt. Függöny. A tanárnő feláll. Ki vagyok ebrudalva innen.

– Egy napon még megköszöni nekem. Szívességet teszek vele magának, Nell. Lehet, hogy újra kéne gondolnia a terveit. Én úgy hiszem, nem alkalmas rá, hogy megállja a helyét ebben a miliőben.

Ezzel az elevenembe vágott. Alkalmas vagyok én! Biztos vagyok benne.

– Be tudnám bizonyítani, hogy téved.

– Azt kötve hiszem.

– Mindenki megérdemel egy második esélyt.

Amikor azonban Amelia végérvényesen kitessékel az ajtón, belátom, hogy nem tudom jobb belátásra téríteni.

Tizenhatodik fejezet

Szédelegve kitámolygok a főiskoláról. Órákon át csak ténfergek, hogy újra normálisan tudjak gondolkodni. Álmaim, mielőtt egyáltalán elkezdhettek volna beteljesedni, a szemem láttára mentek a levesbe. Jó darabig tépelődöm magamban a népszerű könyvtár tőszomszédságában elterülő parányi, takaros füvészkertben. Petallal néha elüldögélünk itt, amikor eljövünk valami olvasnivalóért neki a könyvtárba. Mindketten szeretjük ezt a kis zöld foltot, ezt a belváros nyüzsgő forgatagától körülvett zsebkendőnyi oázist. Körös-körül gyógyító hatásúnak vélt virágok nyílnak – levendula, kamilla, orbáncfű. De ma még a gyógyfüvek sem használnak. Összemorzsolok egy szál levendulát, és beszívom az illatát. Finom illat, de nem csillapítja a zavart a fejemben. Felélénkül a szél, és én egykettőre csontig fagyok, az agyam pedig elzsibbad. Továbbindulok.

Nem igazán tudom, merrefelé vettem az utam, elég az hozzá, hogy végül a Hallatlan hal-adásnál lyukadok ki. Most zárul az ebédidő műszakja. Nagyon helyes, ebben a zaklatott lelkiállapotban úgysem igen akaródzik hazamennem.

Kisírt szemmel botladozom be. Constance épp az asztalokat törli, de amint meglát, tüstént otthagyja a rongyot, és két karja közé kap.

– Nell, szívem! – ráncolja a homlokát. – Ugyan, mi lelt téged?

– Az iskola – nyöszörgöm. – Kidobtak a tanfolyamról.

– Hála a jó égnek! – kap a szívéhez Constance. – Uram fia, már azt hittem, valami szörnyűség történt valakivel. Szárítsd fel a könnyeidet. Kidobtak a tanfolyamról? – tamáskodik. – Na, majd teszünk róla!

Odavezet egy asztalhoz, leültet, aztán kiereszti a hangját.

– Phil! Phil! Nell van itt, egy tea kéne neki.

A falatozó hátsó részéből előbújik a fejét Phil és Jenny. A főnök elképed, amikor meglát.

– Nell, édesem! – Mellém csusszan a padra, és a vállamra teszi a kezét. Ettől újra patakzani kezd megzabolázottnak hitt könnyem. Ez a hely olyan, mint egy szentély, mintha a második otthonom lenne. Itt szeretnek, itt nem vet gáncsot nekem senki. Nem mondják rám, hogy buta, lusta, lehetetlen alak vagyok. Itt nem vágják a fejemhez, hogy nem vagyok alkalmas semmire.

– Megfőzöm azt a teát – szól Jen, és eltűnik hátul.

Constance odanyújt egy szalvétát, belefújom az orromat.

– Nahát – kezdi Phil finoman –, mesélj el mindent!

Belevágok a történetbe, hogy miként kíséreltem meg minden labdát egyszerre a magasban tartani, mennyit dolgoztam, hogy megszerettessem magam és a munkámat azzal az egy bizonyos személlyel, aki fontos ott, a főiskolán.

– Ó, Nell! – jajgat Phil, amint befejeztem a mondandómat. – Segítettünk volna! Miért nem szóltál? Azt hittük, hogy megeszed őket reggelire. Egyikünk sem sejtette, hogy szenvedsz. A barátaid vagyunk, Nell!

– Be akartam mutatni, hogy képes vagyok rá. – És hova jutottam… Szemem újra megtelik könnyel.

– Semmi vész – csap a hátamra Phil. – Vannak más tanfolyamok is.

– A tanárnő szerint csapnivaló a munkám, Phil. És én is csapnivaló vagyok. Mi van akkor, ha beiratkozom egy másik tanfolyamra, és ott is ezt kapom majd? – Akkor az összes álmom és reményem

végleg ripityára törik.

– Biztos, hogy nem – csillapít. – Hiszen te káprázatos vagy. Komolyan fontolgatom, hogy becsörtetek a főiskolára, és elrángatom ide azt a némbert. Kicsit körbevezetném itt minálunk. Csak hogy lássa, mire vagy képes, ha alkotásról van szó. Túl jó vagy nekik, ez lehet a bajuk.

Ezen végre elnevetem magam.

– Annyira szuper, hogy a barátaim vakon hisznek bennem!

– Nem éppen vakon – mutat rá Phil. – Mi nagyon is látjuk, mit dobott a munkád ezen az üzlethelyiségen. A vénasszony az, aki téged vakon ítél meg.

– Valószínűleg irigykedik rád – így Jenny. – Fiatal vagy, erős, előtted az élet. Ő pedig? Megkeseredett vén szatyor, évek óta nem volt része egy kiadós hancúrozásban.

Ezen mindnyájan jót nevetünk. Bárcsak ilyen egyszerű volna az élet! Azonban száz szónak is egy a vége, a tanárnő kezében van a jövőm, akár hancúrozik, akár nem. Őnagysága pedig már eldöntötte, hogy ha a fene fenét eszik, akkor sem járhatok hozzá.

A kezembe temetem az arcomat.

– Akkor most mi lesz? – puhatolózik Constance.

– Visszajöhetek hozzád teljes állásba, Phil? Ebédidőre lemondták a programomat – próbálom meg viccel elütni a dolgot, míg odabent a szívem is belehasad.

– Nem – vágja rá Phil. – Nem. Nem veszlek vissza.

Hajlíthatatlannak tűnik.

– Nem adod fel ilyen könnyen, Nell McNamara! Nem és nem!

– Nem iratkozhatok be egy másik tanfolyamra – tiltakozom. – A messze távolban ha találnék ilyesmit, és Petal ellátása úgy csak még bajosabb lenne. – Arról nem is szólva, hogy az amúgy is bizonytalan lábakon álló önbizalmamat, önbecsülésemet tartósan a sárba tiporták.

Constance megfogja a kezemet.

– Philnek igaza van, szívecském. Ne add fel ilyen könnyen! Másik tervet kovácsolunk.

Ez a bizonyos alternatív terv talán az lesz, hogy életem végéig a bisztróban maradok az én drága, jó szándékú barátaimmal.

– Visszatérítenek valamit a tandíjból? – kérdezi Phil.

– Mindet, az utolsó szögig – mondom. Ez némi vigaszt nyújt. Phil pénze nem megy teljesen veszendőbe. – Legalább a pénz megmaradt. Azonnal vissza is adom neked. – Máskülönben még a bánatomat táskavásárlásba fojtanám.

– Engem nem a pénz aggaszt – töpreng Phil. – Szeretném, ha megtartanád és befektetnéd. – Tűnődve elnyammog egy kekszet. Végül bejelenti: – Saját vállalkozásba kell kezdened, akkor rugalmasan dolgozhatnál. Ez az egyetlen megoldás.

– Azt nem lehet. Halványlila gőzöm sincs az üzletről.

– Majd én segítek, ahol csak tudok – ajánlkozik Phil. – Számíthatsz rám. A főiskoláról visszaérkező pénz fedezni fogja a kezdeti költségeidet.

– Kezdeti költségek? De hát mivel fog foglalkozni a cégem?

– Mit vertek beléd eddig azon a kurzuson? – tudakolja Jenny.

– Nem sokat, Jen – válaszolom. Alig egy hónapot jártam a tanfolyamra.

– A szitanyomás alapjait. Fényképezni is jobban tudok, mint annak előtte. És a ragasztópisztoly kezelésével sincs már gondom.

Mindhárom nagyon hasznos és imádni való dolog. Csak éppen nem lehet velük felvágni, hogy lám, mennyi mindent tanultam egy hónap alatt.

– Alapíts egy céget, aminek a büféfelújítás a fő profilja – javasolja Constance.

– Azt csak a poén kedvéért csinálta – szól bele Jen. – Meg azért, hogy kisegítse Philt. Nem, neki olyasmi dolog lenne való, amit teljes beleéléssel űzhet.

Mindhárman várakozón fordulnak felém.

– Kézitáskák – szalad ki a számon, mielőtt az agyammal is átgondolhattam volna az ötletet. – Kézitáskák. – Hunyorítok a felfedezésem örömétől, s ők visszahunyorítanak rám. – Azokért odavagyok.

– Nagyszerű – tapsikol Jen. – Akkor tehát kézitáskák!

– De arról fogalmam sincs, hogyan készül a kézitáska a gyakorlatban.

– Na de drágám, menj fel az internetre – hangzik Constance tanácsa. – Ott elvileg minden fönt van, biztos találsz valamit a táskakészítésről is.

Ismét vihogásba kezdünk. Megkönnyebbülten felsóhajtok, eltávozott belőlem minden feszültség.

– Egy csomó támogatást is lehet ám szerezni, ha vállalkozást indítasz – okosít ki Phil. – Ha összetákolunk egy üzleti tervet, egész biztos vagyok benne, hogy jogosult leszel valamennyi pénzre.

Üzleti terv? Még a gondolatára is libabőrös leszek.

– Azt hiszitek?

– Addig nem derül ki, amíg bele nem vágsz, szívem – mondja Constance.

– Muszáj megpróbálnod. Nem adhatod fel mindjárt az első akadálynál.

– Na de mi lesz akkor, ha ez is rémes kudarccal végződik, mint a fősulis kalandom? – Nem hinném, hogy egy újabb balsikert épen át tudna vészelni törékeny kis egóm.

– Szerinted a multimilliárdos Alan Sugar talán kétségbeesett, ha valami balul ütött ki nála?

Vállat vonok.

– Nem hiszem.

– Na, hát akkor csak gondolkozz, Nell! – önt lelket belém Phil. – Azt pedig soha ne feledd, hogy mi itt mind-mind a segítségedre leszünk. – Megszorítja a vállamat. – A barátaid vagyunk!

– Nem is tudom, hova lennék nélkületek, srácok! – szepegem, és a ruhaujjamba törlöm a szememet. – Na de most irány haza, nemsokára jelenésem lesz itt, a pult mögött! – Hogy pontos legyek, nem egészen egy óra múlva.

– Beugrom ma helyetted – szólal meg Constance. – Nagyon ki vagy merülve.

Normális esetben hevesen tiltakoznék, és ragaszkodnék hozzá, hogy beálljak, szem előtt tartva, mennyire elkél nekünk odahaza a pénz. Most azonban a végletekig ki vagyok facsarva. Érzelmileg teljesen kimerített a nap. Mindemellett Constance arcán is látom, hogy nem tűr ellentmondást.

– Ami azt illeti, szívesen tölteném otthon az estét Ollyval és Petallal.

– No, akkor ezt megbeszéltük – paskolja meg a térdemet.

– Köszönöm, Constance! – Hálásan megpuszilom a barátnémat. – Mindannyiótoknak köszönöm!

– Indíts haza – parancsol rám Jenny –, mielőtt még kibuggyan belőlünk az össznépi zokogás!

Így aztán szedem a sátorfámat, és hagyom őket békében befejezni a takarítást.

Csigatempóban vánszorgok haza, szokásos kitérőmmel Betty, a Retikülös Hölgy boltja felé. Betty ma délután nem dolgozik, az asszisztense van szolgálatban. Ácsorgok, és mustrálgatom a táskákat a kirakatban. Világéletemben megvesztem a táskákért.

Képes lennék én egy ilyet megvarrni? Szabad olyat, hogy megspórolom a tanulást, és csak úgy, minden további cécó nélkül belevágok a táskázás kellős közepébe? A barátaim szerint simán, de hát, istenem, ők elfogultak, nyugodtan tévedhetnek is a képességeimmel kapcsolatban. Sajnos nincs semmi, de semmi önbizalmam.

Tizenhetedik fejezet

Olly és én úgy fekszünk egymással szemközt a díványon, mint a könyvtámaszok, összefonódó lábbal. Élvezzük a ritka alkalmat, az esti együttlét örömét. Olly még mindig elég sokkos állapotban van a híreimtől. Őszintén szólva énnálam se más a helyzet. Gondolataim szanaszéjjel kavarognak, mint kutyatej magjai a szélben. Még javában a fülemben cseng Amelia Fallon nyugtalanító hangja, negatív érzelmeket keltve bennem. Másfelől viszont mintha már egy bimbó is nyiladozna odabent, valami ígéretessel kecsegtető incifinci kezdeményként.

– Mindenben támogatlak, akármi jár a fejedben – mondja Olly. – Céget akarsz alapítani? Ejha!

– Tudom. Őrült ötlet. – De ki tudja, miért, az őrület jóleső érzéssel tölt el. – Arra gondoltam, hogy táskákat terveznék és készítenék. Aztán meg eladnám őket Betty boltjában.

– Attól nem leszel gazdag és híres, ha Bettynél eladsz párat a táskáidból – jegyzi meg Olly, és helyénvaló, amit mond.

– De kezdetnek nem rossz – ölelem magamhoz a muffin alakú párnát. – A falatozó műszakjaihoz igazítanám a munkaidőmet, és egy idő múlva meglátnánk, mi minden fér bele. Phil azt mondta, felhasználhatom azt a pénzt, amit kölcsönbe adott. Valamint elhintette, hogy kérhetek támogatást az államtól is. Szerinted pályázzak ilyesmire?

– Miért is ne? – mondja Olly. – Részmunkaidőben csinálhatnád, amolyan hobbiféleség gyanánt.

– Ja. – Még hogy hobbiféleség! Fityfenét! – Nem lesz többé olyan megveszekedett hajtás, mint amilyen az elmúlt pár hétben volt. Ezt megígérhetem. – Azt egyelőre nem verem nagydobra, hogy képzeletben már a táskaguru Lulu Guinness babérjait ostromlom.

– Petalnak már úgy hiányoztál – hányja a szememre Olly. – És nekem is.

Olly átszánkázik a kanapé felém eső térfelére, hogy párhuzamosan álljon a testünk, ismerős emlékeket ébresztve bennem.

– Hümmm… – mormog Olly. – Emlékszel arra, amikor tizenévesen hasonló pózban feküdtünk egymás mellett a díványon?

– De mennyire – suttogom. – Folyton azt kellett lesnem, hol a kezed, nehogy apu vagy anyu egyszer csak rajtakapjon bennünket.

– Ó, boldog idők! – kiált fel Olly. Szorosan fog, és ajkával megtalálja az enyémet.

Nyílik az ajtó, és én ösztönösen ellenőrzöm, nem csúszott-e el a ruhám.

– Mikor jöttök aludni? – érdeklődik szemét dörzsölgetve Petal. – Nem tudok elaludni nélkületek.

Olly elhengeredik mellőlem.

– Petalka, te meg miért vagy fönn? Már rég ágyban volna a helyed!

– Nektek is! – olvassa fejünkre a lányunk. – Tudjátok, mennyi az idő?

Miért van az, hogy az ember gyereke papagáj módjára képes szóról szóra utánozni a szülői dörgedelmeket?

– Jól van, na – törődik bele Olly. – Jövünk már. Egy-kettő, söprés fölfelé, különben ma a saját ágyadban alszol!

Petal, mint a forgószél, elporzik.

Olly rezignáltan felsóhajt.

– Mióta zsarnokoskodik felettünk ez a kölök?

– Amióta megszületett – emlékeztetem.

– Felmenjünk utána? Nem lesz egy perc nyugtunk se, ha maradunk.

– Te csak menj – hagyom rá. – Nekem még el kell intéznem pár apróságot. Talán rajzolgatok is egy keveset. – Az elmúlt hetekben kínkeservesen igyekeztem parancsszóra kreatív lenni, ezzel szemben most, mintegy varázsütésre, mindenféle zsongó-zsibongó ötleteim támadnak.

– Ne maradj sokáig, drágám!

– Nem fogok. – Olly cuppanós csókot nyom a homlokomra, és kimegy a szobából.

Fogom az iskolatáskámat, és előhúzom belőle a vázlatfüzetemet. Visszatelepszem a kanapéra, a térdemre teszem a füzetet, és elfojtok egy ásítást. Nem jó ez így. Túlontúl kényelmes. Ha itt maradok, csak elalszom.

Veszem a füzetet, és megmászom a lépcsőt. Fickó kioson a konyhából, és utánam ólálkodik. Vigyázva, hogy ne zavarjam a családomat, belopózom a kisszobába. Körös-körül Olly lemezei tornyosulnak. Kinyitom a szekrényt. A kutya összegömbölyödve a sarokba fekszik.

Rendben kiterítem magam elé takarosan karbantartott kézitáska-gyűjteményemet. Az igazat megvallva az egész házban egyedül a táskáim vannak takarosan karbantartva.

Kézitáskáim közül fél tucatot óvatosan kiemelek a molyzsákjukból. Előkerül egy mellbevágó szépségű fekete-fehér, vödörszabású vászontáska, rajta szitanyomással Judy Garland arcképe – mindmáig az egyik kedvencem. Mellette egy bambuszfogantyús, élénk trópusi mintás darab, papagájokkal és pálmafákkal, flitterekkel és gombokkal. Ezt a táskát mindig nagy örömmel hordtam, amikor Ollyval még olyan helyekre jártunk vakációzni, ahol nem sátorban vagy lakókocsiban nyomorogtunk. A soron következő régi, elefántcsont csipkeszegéllyel díszített aprócska, selyemfényű, aranyszínű retikül egy bolhapiacról származik, az unokatestvérem esküvőjére vettük; alig viselem, pedig nagyon csinos kis apróság. Azt hiszem, holnap magammal is viszem a munkahelyemre, hogy egy kis friss levegőhöz jusson szegényke. Aztán itt van a cseresznyepiros kistáskám, amely úgy néz ki, mint egy virág, közepén csillogó bizsuval. Amióta Petal megszületett, egyáltalán nem is volt rajtam, mert a falatnyi táskába legfeljebb egy rúzs meg egy papírzsepi fér bele, gyerekkel viszont ki se tehetem a lábamat itthonról anélkül, hogy bőröndnyi túlélő-felszerelést ne vinnék magammal. Rendhagyóbb modelljeim közül ott van mindjárt a zöld locsolókannára hajazó termék, azután a két hanglemezből kialakított hogyishívják, valamint a retikül, melynek az alapja egy újrahasznosított rendszámtábla. Továbbá a piros, bőr, rádió alakú csoda is átfut a kezemen, forgatható tekerentyűivel együtt, no meg Petal kedvence, a nagy, sárga teáskannatáska.

Szándékosan a végére hagyom a nagyágyút, legféltettebb kincsemet: egy igazi Lulu Guinness-táskát. Olly akkor vette nekem, amikor Petal megszületett, rengeteg pénzt adott érte. Vékony, fekete, fületlen táskácska, az elején ráhímezve egy londoni busz és egy nő, ötvenes évekbeli, szűkített derekú kosztümben. A szemem fénye ez a táska. Ha kigyulladna a házunk, először Petalt menteném ki, majd a kutyát, harmadiknak pedig ezt a kézitáskát. Alighanem Olly biztonságba tudna menekülni magától is.

Egy órával és egy megrágott ceruzával később elkészülök két, nagy vonalakban fölskiccelt vázlattal. Az izgatottságtól minden szál szőr föláll a tarkómon. Fickó nagyokat hortyog a sarokban, miközben lábaival kalimpál: álmában biztosan a szomszéd macskát üldözi, akivel kölcsönösen gyűlölik egymást. Rajtam kívül az egész ház alszik. Tudom, hogy túlságosan belelkesedtem ahhoz, hogy nyugovóra térjek. Nagy nehezen leküzdöm magamban a késztetést, hogy Ollyt felverjem és az orra alá dugjam, amit terveztem. Nem feltétlenül díjazná, ha félbeszakítanám jól megérdemelt csendes pihenőjét.

Kartávolságból is szemrevételezem a műveimet, próbálok rajtuk kritikai észrevételeket tenni. Hiába, ezek bizony jók. Akárhogy is vélekedne róluk az a szipirtyó Amelia Fallon, a szívem azt súgja, hogy ezek bizony igen-igen jók.

Tizennyolcadik fejezet

A Best of Business vállalkozássegítő hivatal irodájában vagyok, s ehhez mérten igyekszem üzletasszonyhoz illően viselkedni. Philnek igaza volt. Még a jelenlegi szűkös idők közepette is létezik segítség az olyanok számára, akik új vállalkozást szándékoznak indítani. A szakzsargon szerint mikrovállalkozónak minősülök, és mint olyan, én testesítem meg országunk jövőjét. Ez nem csekély büszkeséggel tölt el.

A könyvtárban bukkantam a hivatal nyomára. Felhívtam őket, másnapra kaptam időpontot. Amikor megjelenek, közölték, mellém rendelnek majd egy személyi tanácsadót, hogy végigvegye velem a cégalapítás kaptatóit és buktatóit. A vállalkozásom első évében ez a tanácsadó lesz az, aki hivatalosan a kezemet fogja. Szükségem is lesz rá, annyira be vagyok rezelve ettől az egész hacacárétól! Pontosan az én vállalkozásomra szabott tapasztalattal rendelkezik az az ürge, akivel összehoznak, bizonygatták. Úgy legyen! És ami a legjobb: az egész kezdeti, egyéves időszakra díjtalanul vehetem igénybe a szolgáltatást. Ingyen és bérmentve! Igaz persze, máskülönben nem is igen engedhetnék meg magamnak üzleti tanácsadót. Élőben ma találkozom vele először.

Az irodák fenemód előkelőek – tiszta üveg és rozsdamentes acél minden, a berendezést citromzöld, alacsony kanapék alkotják. Nem hinném, hogy valaha is megfordultam ehhez fogható helyen. Meregetem a szememet. Őszintén szólva kissé illetéktelennek érzem magam itt. Még szerencse, hogy rendesen kiöltöztem. Ms. Nell McNamara, mikrovállalkozó, a mai napon fekete dirndliszoknyában jelent meg, vörös blúzban és lapos sarkú balettcipőben. A Judy Garland-os táskámat hoztam magammal, elsősorban azért, mert ez a legnagyobb, és én rengeteg tájékoztató füzetkét szeretnék ma innen zsákmányolni.

A velem szemközti karosszékben egy Tod Urban nevű férfi foglal helyet. Ő az én kirendelt mentorom, és így szemre eléggé könnyen emészthető fazonnak tűnik. Eleddig abban a hitben éltem, hogy egy üzleti tanácsadó csakis karót nyelt, öltönyös, bankigazgató-szerű jelenség lehet. Nos, ő nem ilyen. Ezen a férfiún szűk, fekete farmer, fehér póló és hegyes orrú cipő van. Hosszú, hátrafésült haja a halántékánál már őszbe csavarodik. Bizonyos férfiak a korral megszépülnek – ott van például George Clooney, akit gyakran nézegetek a tévében –, láthatóan Tod Urban is ehhez a csoporthoz tartozik.

– Nem kell idegeskedni, Nell – nyugtatgat. Szája barátságos mosolyra húzódik. – Lazítson. Dőljön hátra.

A kézitáskámat babrálom. Nem dőlök hátra. Kénytelen lesz beérni a merev tartásommal.

– Hiszen mi csupán csevegünk – magyarázza. – Meg kell találnunk a közös nevezőt. A kulcsot az eredményes együttműködéshez.

Bólintok. A nyelvemet a cica egyelőre nem akarja visszahozni.

– Kezdjem azon, hogy elmondom, kiféle-miféle vagyok, és hogyan lettem a Best of Business tanácsadója?

– Igen, legyen szíves! – cincogom.

– Rendben. Na szóval, a divatszakmában vagyok már olyan régóta, hogy bele sem merek gondolni, mikor is kezdtem. Az elmúlt tizenöt évben befektetőként működtem, előtte pedig, mint dizájner, olyanokkal dolgoztam együtt, mint a Brit Connection, Nikki Dahli és a Made with Love.

Egytől egyig nagy nevek. Lenyűgöző. Túlságosan is.

– Félig-meddig már nyugdíjba vonultam – folytatja.

Becslésem szerint a hapsi a negyvenes évei vége felé járhat, kis ráhagyással az ötvenesek elején. Bárhogy is, kissé fiatal még a nyugdíjhoz.

– Ki akartam szállni a mókuskerékből. Tudja, hogy van ez.

Serényen bólogatok. Ami engem illet, épp most akarok beszállni abba az ominózus mókuskerékbe.

– Van egy házam Dél-Franciaországban, ott ütöm el az időm jelentős részét, néhanapján pedig elvállalom egy-két ügyfél mentorálását itt, a Best of Businessnél. Szeretnék visszaadni valamit abból, amit kaptam, érti?

– Értem – vágom rá különösebb beleélés nélkül. Ahhoz, hogy én valamit visszaadhassak, előbb kapnom kellene valamit.

– Örömmel tölt el, ha megoszthatom másokkal, hogy hogyan kerülhetők el azok a csapdák, amelyekbe én annak idején egytől egyig belesétáltam.

Zene füleimnek! Olyan lehetetlenül naiv vagyok, eszembe sem jutott volna, hogy ebben a szakmában csapdába is eshet az ember.

Tod Urban szélesre tárja a karját.

– Nahát kérem – mondja –, csupa fül vagyok! – Lefegyverző mosolyától melegem lett kissé. – Miben tudnék segíteni?

– Vállalkozásba szeretnék fogni – vágok bele –, és nem igazán tudom, hogyan kezdjek hozzá.

Tod belepillant az ölében levő mappába.

– Azt írták nekem ide, hogy táskákat akar tervezni.

– Így igaz.

– Van tapasztalata?

Megrázom a fejem.

– Ezen a vonalon nincs.

– De azért dolgozik valamit, ugye?

– Krumplit sütök egy falatozóban.

Tod harsány nevetésre fakad.

– Ez aztán a váltás!

– Szerintem is.

– Tetszik nekem a vállalkozó szellem, ami magában lakozik, Nell! Én speciel hegesztőként kezdtem a pályafutásomat. Egy építkezésen aztán meggyőztek róla a haverok, hogy inkább másba kéne kezdenem. Látták rajtam, hogy nem az építőiparban akarom lehúzni az egész életemet.

– Pontosan így jártam én is. A barátaim a büfében addig rágták a fülemet, míg rá nem álltam a váltásra. Tudja, átalakítottam a falatozót, ezért igyekeznek valami kreatívabb pálya felé terelgetni.

Tod sátrat formáz a kezéből, azon keresztül tanulmányoz elmélyedve.

– Túl azon, hogy kreatív, rengeteg kitartás és elszántság is kell ám a sikerhez.

– Azt hiszem, mindkettő megvan bennem.

– Egy kevés kezdőtőke sem ártana.

– Sajnos pénzem, az nincs valami sok – vallom be töredelmesen. Phil pénzéhez csak végszükség esetén vagyok hajlandó hozzányúlni. Ha már most vissza tudom neki fizetni a kölcsönt, csak annál jobb.

– Tulajdonképpen pontosan itt jövök én a képbe. Átnézem az üzleti tervét, és az alapján megmondom, hogy igényelhet-e állami támogatást. Cudar idők járnak, de ha alaposan körülnézünk, megtaláljuk a forrásokat.

Megkockáztatok egy mosolyt. Tényleg ilyen könnyű lenne?

– Hozott magával üzleti tervet?

Az ám, szorgos hangyaként tüsténkedtem az elmúlt pár napban! Kitapostam egy ösvényt a városi

könyvtár és a házunk között, annyit jártam-keltem ide-oda. A könyvtári számítógép talán még most is füstöt ereget a rengeteg igénybevételtől.

Amíg én az üzleti tervemet csiszolgattam, Olly, mint afféle sárkányölő lovag, hősiesen lefoglalta Petalt. Üzleti terv! Ez szerfelett komolyan hangzik!

Az internet isteni találmány. Nem is értem, hogy volt meg régen nélküle az emberiség. Constance valódi látnok, milliónyi táskás honlapot dobott ki a gép, és nem csak olyanokat, hogy hol kapható kész táska. A táskakészítés csínját-bínját végigsoroló oldalakat is bőven találtam, továbbá nyersanyaglelőhelyeket, meg úgy általában mindenre ráleltem, amit mostanáig rest voltam az engem mindig is érdeklő táskákról megkérdezni.

Ma reggel találtam az eBayen egy ipsét, aki tőlünk mindössze pár mérföldnyire áruba bocsátott egy jó szakajtónyi kész táskamerevítő keretet. Ráadásul olyan áron, amelyet még én is filléres ajánlatnak érzek. Pont az az áru, amely nekem kell. Még senki se licitált a tételre, viszont az eladó megadta a mobiltelefonszámát. Fel is firkantottam magamnak. Később majd felhívom az eladót, megérdeklődni, hogy villámáron is elvihetem-e a motyóját.

Tod türelmesen vár, amíg méretes táskám mélyéről előkotrom a mappát, amelynek elkészítésében olyan rengeteg munkám fekszik.

Kiveszi a kezemből, és tüzetesen átnézi a tartalmát.

– Jónak tűnik – jelenti ki néhány perccel később. – Együtt majd lépésről lépésre átvesszük a tervet. Annyit előrebocsátok, hogy jó úton halad. – Félreteszi a nevemmel ellátott dossziét – ezen a héten már másodszor játszódik le ugyanaz a jelenet. De ez a mostani teljesen más érzés. – Most pedig térjünk át a lényeges dolgokra. – Új mentorom a karosszékem mellé siklatja a sajátját, és összedörzsöli a tenyerét. – Van magánál valami dizájnterv?

– Csak néhány. – Idegesen újra alámerülök a táskám rejtett bugyraiba, és előkaparom kezdetleges skicceimet. Beteggé tesz a gondolat, hogy Tod esetleg nemtetszését fejezi ki a tervek láttán, nullának nevez, avagy tőle is megkapom, hogy alkalmatlan vagyok. Amelia Fallon derekas munkát végzett: kiváltképp a ronda méregfogai hagytak mély nyomot bennem.

Az első vázlatom nagy, egyszerű felépítésű, merev keretű táskát ábrázol, csatja bizsu, vállpántja levehető. Pontosan olyan merevítőre épül, amit ma reggel láttam a neten. Az ábrán szereplő táska egyik oldalára egy ínycsiklandozó, panírozott haltörzset rajzoltam, a másikra pedig egy adag újságpapírba tekert hasábburgonyát.

Mindkét táskamodellem ezüstszínben, élénk rózsaszín szaténbéléssel készülne, Nell McNamara márkajelzéssel ellátva, apró, csillogó-villogó bizsukkal telehintve. Átnyújtom Todnak a vázlatot.

Tod jóízűen felkacag, amikor meglátja a rajzokat.

– Páratlan! – kiáltja. – Valóban páratlan! És ez még csak a kezdet, óriási! – Szeméhez emeli a rajzokat. – A pop art találkozása a kereskedelmi iróniával. – Elismerőn bólint. – Nekem tetszik!

Nem értem pontosan, mit akar ezzel mondani, de azt hiszem, ígéretesnek tartja a művemet.

A másik táskaelképzelésem az előzőtől eltérő dizájn, de ugyanarra a vázra épül. Lám, lám, zsenge kezdőként is figyelembe veszek már bizonyos takarékossági szempontokat. Ennek az előoldalán rózsaszín muffin ékeskedik, „egyél meg” fölirattal, hátoldalán pedig kék üvegcse, ezzel a szöveggel: „igyál meg”.

– Jópofa – lelkendezik Tod. – Nagyon jópofa! – Leereszti a rajzokat. – Igazán mondom, jó úton jár.

– Tényleg úgy gondolja?

– Kétség nem férhet hozzá. – Megdörzsöli az állát. – Szerintem nagy karrier kapujában áll, Ms. McNamara. Jól hangzó neve van amúgy. Szeretne ezen a néven futni?

– Szeretnék – bököm ki bizonytalanul. – Azt hiszem.

– Nagyszerű! Olyan lesz, mint Anya Hindmarch, Loren Taylor vagy Orla Kiely. Szinte már látom a lelki szemeimmel: „Nell McNamara kézitáskák”. Kitűnően csengő név!

– Az, igen?

Tod szeme végigpásztázza a ruháimat.

– Az arculata is hibátlan.

Csak vigyorgok, mint a tejbetök. Nemcsak a nevem tetszik neki rajtam, hanem úgy általában minden. Amelia Fallon elmehet a sunyiba!

– Na, kérem, lássuk a medvét! Megnézzük, pályázhat-e az üzleti terve bárminemű támogatásra.

Milyen hirtelen válhat az ember bukott diákból bimbózó vállalkozóvá! Ezt a védnökömet máris ezerszer jobban kedvelem, mint az előzőt.

Tizenkilencedik fejezet

Olly már punkszerkóban feszít, javában készülődik az esti fusizásra. Több szemfestéket és kihúzót ken magára, mint én valaha. Arcán fehér alapozó, ajkán vörös rúzs. Eddig abban a hiszemben éltem, hogy a családból egyedül Petal dézsmálja a sminkkészletemet, de úgy tűnik, tévedtem. Még szerencsésnek mondhatom magam, ha Olly nekem is hagyott benne valamit. Párom egy megtépázott, fekete parókát is felvesz. Szakasztott olyan, mint Robert Smith, a The Cure frontembere. Furcsamód bejön nekem ez a stílus.

– Mi tetszik? – kíváncsiskodik.

Rámosolygok.

– Csupán azt mérlegelem, hogy szerethetek-e egy olyan férfit, akin több a rúzs, mint rajtam.

– Nagy úr a szükség. De semmi vész addig, amíg nem veszek fel fülbevalót és gyöngysort is hozzá, valamint nem kötöm a lelkedre, hogy ezentúl hétvégenként csakis Olíviának szólíthatsz.

– Köszönöm – mondom. – Köszönöm, hogy ezt is bevállalod miattam.

Olly megvonja a vállát.

– Vannak rosszabb melók is. Fontos, hogy ne lásson meg így senki az ismerőseim közül.

– Apu, nekem tetszik, amikor úgy nézel ki, mint egy lány – fuvolázza Petal.

– Na, ezt kapd ki! Petalka bírja a stílusomat!

Amikor Olly, Petal meg én befejezzük a babot pirítóssal, már a körmömet rágom, úgy böki a csőrömet valami.

– Esküdj meg, hogy nem nyírsz ki – kezdem; Olly arcára azonmód ki is ül a könnyelmű ígéretektől való egyértelmű ódzkodás –, de… nagyon meg szeretném venni azokat a táskamerevítőket az eBayről, mielőtt más lecsapna rájuk.

Ma érkezett meg a főiskoláról visszatérített összeg a közös bankszámlánkra. Úgy terveztem, hogy tüstént visszaadom az egészet Philnek, de nagy baklövés volna ezt az alkalmat elszalasztani. Fő a fejem, hogy mitévő is legyek.

– Bagóért adják – hangoztatom fennen, hátha Ollynak kiment a fejéből az, amit öt perccel ezelőtt említettem utoljára. – Mi van, ha már el is vitte valaki?

– Várnunk kéne, amíg kiderül, kapsz-e állami támogatást – érvel ellenem Olly. – Nem tanácsos előre inni a medve bőrére.

– Tod szerint nem kell aggódnunk az anyagiak miatt.

– Csakhogy ez a híres *Tod* – szajkózza a nevet lányos hangon Olly – azt elfelejtette közölni, hogy kétszáz avagy tízezer fontra számítsunk-e. – Mekkora ripacs ez az Olly! Lehet, hogy az áldott emlékű üzleti konzultáció óta több tucatszor is megemlítettem neki itthon Tod nevét, ám közel sem ilyen sipító hangon. – Ez ugyanis egyáltalán nem mindegy – teszi hozzá.

Való igaz, sajnos.

– Várnunk kéne – ismétli Olly.

– Constance ma átjön babacsőszködni.

– Nem vagyok baba – kéri ki magának Petal. – Négyéves vagyok!

– A babot egyed, Petalka! – Kislányunk elfintorodik, de nem szegül ellen a szülői parancsnak.

– Műszakkezdésig még van egy óránk.
– Ebben a maskarában nem megyek sehova.
– Szerintem jól áll – hízelgek. – Egész dögös.
Homlokának ráncaiból látom, hogy Olly ellágyul.
– Hol lakik ez az eBayes illető? – kérdi nagy sóhajjal.
– Nem tudom pontosan. Felhívjam?
– Rendben, tedd azt – legyint Olly lemondón.
Most végre fellebben a titokról a fátyol, hogy melyikünktől is örökölte Petal azt a nyaggatózó, hisztis természetét.
Sebtiben előkerítem a papírszeletet, ahova a számot felírtam, majd tárcsázok. Három kicsöngés után a pasas felveszi. Rövid diskurálás után nyélbe is ütjük az üzletet.
– Leboltoltam – jelentem Ollynak, s izgatottságomat alig tudom palástolni. Hurrá! Íme, ezennel megvetettem a lábam a divat világában! – Viszont még ma este el kell hoznunk a cuccost. Holnap az ürge kirámolja a raktárát.
Olly mulyán elmosolyodik.
– Te aztán keményen alkuszol, anyukám! Kapd magad, aztán hívd Constance-t, hogy korábban jöjjön!
Úgy is lesz. Barátném, mint a rakéta, már be is állít, talpig bébisintéri munkaruhában, amely nála egyet jelent a testhez álló, aranyszínű macskanadrággal és a leopárdpöttyös toppal. Constance megcsodálja Olly új arculatát, azután mindketten búcsúcsókot nyomunk a bébi és a sintér orcájára. Kiérve a házból, sietve felkapaszkodunk Vespa robogónk nyergébe.
– Akkor hová is megyünk egész pontosan? – süvölt a fülembe Olly. Odavakkantom neki a címet. – Remélem, ettől a sisaktól nem megy tönkre a frizurám – zsémbel Olly.
– Én is állandóan ettől rettegek.
– A jövőben együtt érzőbb leszek veled! – fogadkozik, aztán uzsgyi, belerobogunk az éjszakába.
Alig negyed óra múlva meg is érkezünk a parányi telephelyre, és leparkoljuk a motort a méretarányosan aprócska raktár mellé. Odakint a manus, minden valószínűség szerint az, akihez jöttünk, éppen egy furgonba pakol. Álmélkodva néz a robogóra. Lekapom magamról a bukósisakot. Amikor Olly követi példámat, és előtűnik maybelline-es prospektusokat idéző arca, a pasas ijedten hátrahőköl.
– A táskákért jöttem – mondom.
– Odabent vannak – biccent emberünk a háta mögött ásítozó rolós kapura. Fél szemmel még mindig gyanakodva fürkészi Ollyt. Követjük a pasast a raktárba.
A helyiség oldalában, egy raklapra gondosan kiterítve ott várnak a táskamerevítők. Tökéletes a kiképzésük. Egy fél hadseregnek elegendő mennyiség, a hajam is égnek áll tőle.
– Ez ilyen rengeteg?
A pasas bólint.
– Csak nem azzal a robogóval akarják elvinni?
– Talált, süllyedt.
Megcsóválja a fejét.
– Hát, sok szerencsét hozzá!
Tenyerébe számolom a vételárat. Ez a kiadás most jókora lyukat üt a rendelkezésünkre álló pénzmagba. Idegesen feszengek, amíg a pasas zsebre vágja a pénzt, és visszamegy, hogy tovább rakodja a furgonját, magunkra hagyva bennünket a tömérdek merevítővel.
Ollynak elkerekedik a szeme.
– Ez most komoly?
– Hoztam fekete szemeteszsákot – szabadkozom –, abba belegyömöszölhetjük.

– Itt vagy hat tucat ilyen merevítő sorakozik!

– Száz darab – pontosítok. – Száznak kell lennie.

– Ez legalább három forduló – sopánkodik Olly. – Nem lehet egy menetben elvinni, az egész csak lezúdulna a robogóról. Viszont ha apránként visszük, annak sosem lesz vége, és elkésünk a munkából.

– De mint a pinty, ha csak a szánkat tépjük! – vetek véget a meddő vitának.

Egymásra villantjuk a szemünket, és nekilátunk bezsákolni a tengernyi merevítőt. Sose képzeltem volna, hogy száz merevítő ilyen sok, és ennyi zsákot megtölt! Hogy otthon hova fogom őket benyomorgatni, arról meg aztán abszolúte dunsztom nincs.

A zsákba gyűjtés irgalmatlan hosszúra nyúlik. Ahogy Olly megjósolta, ennek cifra késés lesz a vége. Nagy nehezen végre csak sikerül az első rakományt összeszedni. Mindkét kezemben egy zsákot lóbálva nyeregbe szállok. Olly is felpattan, és közénk passzíroz egy harmadik zsákot is.

– Nemsokára visszajövünk a többiért – kiáltok oda az eladónak.

A fickó válasza csupán egy kétkedő grimasz.

– Készen állsz? – kérdezi Olly.

– Igen! – Eléggé imbolygok a nyeregben. – Ne hajts túl gyorsan!

– Imádkozz, hogy útközben ne találkozzunk rendőrautóval! Attól koldulnánk.

Olly berúgja a motort.

– Úgy igyekezz, hogy ne kelts feltűnést! – kiabálja hátra a válla fölött.

Lehetetlent kér. Minden erőmmel a zsákokba csimpaszkodom, ám azok, mint a szárnyak, kirepülnek oldalirányban. Ki kellene írni a hátamra, hogy „lengő teher”.

– Juhúú! – sikoltozom, ahogy a torkomon kifér.

– Nem vagy észnél! – üvölt Olly. – Szeretlek!

– Én is szeretlek!

Mondhatom, ha ilyen a táskadizájnerek élete, hát üsse kő, állok elébe!

Huszadik fejezet

– Hinnye! – ad hangot meghökkenésének Olly, amikor az éjszakai punkos haknijából hazaérve a nappaliba lép. – Mi ez, akadálypálya?

Olly nem áll messze az igazságtól. Már egy hete annak, hogy a merevítőkereteket hazahoztuk, erre föl még mindig az előtérben szomorkodnak a fekete zsákok. Sejtelmem sincs, hova tegyem őket. A padlót pedig vastagon beterítettem szétnyiszált anyagdarabkákkal, bizsukkal és különféle egyéb mütyürkékkel. Hűséges ragasztópisztolyom is a kezem ügyében hányódik.

Phil, akire mindig lehet számítani, kölcsönadta hét nyelven beszélő fotómasináját, így pár nappal ezelőtt levehettem vele egy gyönyörű darab rántott halat és pár igen fotogén sült krumplit, amint huncutul kandikálnak ki újságpapírból sodort fészkükből. Ma hoztam el a pamutvászonra nyomott képeket a pólónyomótól. Igaz, késő́re jár, de nem állom meg, hogy bele ne kezdjek tervem megvalósításába.

– Na, milyen volt az előadás? – érdeklődöm.

– A tulaj még mindig orrol rám, hogy a múlt héten úgy elkéstem – morgolódik Olly, miközben lehúzza a parókát, és összeborzolja a haját.

– Akkor hoztuk el a táskamerevítőket, ugye?

– Még engesztelgetem, de kemény dió az ürge.

– Sajnálom – röstelkedem. – Az én hibám.

– Muszáj volt – sóhajt Olly, s ledobja magát a díványra. – Csak kár, hogy nem áll több órából a nap.

Rúzsa szétmázolódott, szemfestéke elkenődött. Vérzik érte a szívem. A kupit kerülgetve odaszlalomozom hozzá, végül elhelyezkedem a kanapé végében, ahova Olly úgy dőlt le az imént, mint egy fa.

– Megéri a sok vesződség – vigasztalom. – Meglásd, ez a kemény hajtás nem fog örökké tartani.

– Hamar feldobjuk a pacskert, ha ez így megy tovább… – Nem mondja ki a mondat végét, miszerint akkor úgy járunk, mint az apukája.

Jól tudom, hogy apjának korai halála még mindig nyomasztja szegény Ollyt. Érthető, hogy stresszmentesen, nyugalomban akar élni, amennyire csak lehet. Néha azonban a múltunkat el kell engednünk, hogy a jövőnket megragadhassuk. Márpedig a családomnak én másféle jövőt képzelek el. Olyasfélét, ahol pezsgőkoktélokat szürcsölgetek a kifutó tövében, elsöprő sikerű legújabb táskakollekcióm párizsi bemutatóján, oldalamon egy kifogástalan eleganciával öltözködő Ollyval és egy mintaszerűen viselkedő Petallal.

– Ölni tudnék egy instant tésztáért! – Olly tovaúszó óhaja cafatokra tépi idilli ábrándképemet. – Van itthon?

– Muszáj lennie még. Megkukkantsam?

– Hagyd. Mindjárt megmoccanok, egy perc. Még kellően be kell hozzá lelkesülnöm.

Olly a hajamat simogatja, amíg én szabok, varrok és ragasztok.

– Idess! – emelem diadalittasan a magasba tíz perccel később az első, befejezett kézitáskámat. Mivel a táska előre gyártott, készen vett merevítőre készült, a bizsucsatból nem lett semmi, a bélés ezüstszínű, vagyis nem álmaim élénk rózsaszínében pompázik, és a nevemet viselő márkajelzés sem menő acélból

van, ahogy eredetileg terveztem: kénytelen voltam egy kézzel összeöltött, kipárnázott csillagocskával helyettesíteni. Azért elmegy ez is. Igazi, elsőrangú termékeket majd csak akkor állíthatok elő, ha valami pénz is befolyt már. – Az első fecske!

– Nahát! – Olly kíváncsian felül. – Tényleg kész?

– Ja. – Szerintem jól néz ki. Felállok, és korzózom egyet a szobában kísérleti, Nell McNamara márkájú ikonikus, sült halas táskámmal. – Szerinted eladható?

– Nem vagyok divatszakértő – ismeri be Olly –, de szerintem veszik majd, mint a cukrot.

– A próféta szóljon belőled!

– Hümm – öleli át a combomat Olly. – Aki ekkora zseni, az megérdemel valami kis jutalmat.

A szeme villanásából könnyen ki tudom olvasni, hogy nem gyertyafényes, meghitt instant tésztázásra gondol.

Lecsúszik a díványról, és engem is a földre húz. Ott fekszünk a sok-sok szövetdarab, pertli, miegymás között. Olly a szemétdomb kellős közepéből előtalál egy apró tollacskát, és csiklandozni kezdi vele az arcomat és a nyakamat. Aztán egyre lejjebb és lejjebb merészkedik.

– Ha itt állunk neki szerelmeskedni – szólok rá, miközben egyre szaporább lesz a légzésem –, a végén még tű megy a fenekedbe!

– Vállalom a kockázatot – mondja vitézen Olly. Fölém térdel, és lehántja magáról *God Save the Queen*-es pólóját.

Előrehaladott korunk ellenére Olly még mindig izmos, hisz sok éven át karatézott. Hasán a kockák még nem változtak egyetlen, összefüggő gömbbé, jóllehet edzésekre mostanában fikarcnyi ideje sem jut. Az én habtestemet viszont a terhesség és a csokoládé már jócskán deformálta.

– Istenem, de szép vagy! – gusztál Olly.

Amint lehajol megcsókolni, magamban hálaimát rebegek, mert az én szívem választottja nyilvánvalóan nem lát a szemétől. Aztán, amikor már az övcsatján a kezem, hogy kikapcsoljam, kivágódik a nappali ajtaja.

– Tejecskét akarok – hirdeti ki Petal. – Most akarok. – Hamar észbe kap, hogy nem volt elég udvarias. Nehogy elessen a tejitaltól, kiigazítja magát: – Szeretnék.

Olly felnyög, majd mindkettőnkön erőt vesz a szakaszosan ránk törő röhögőgörcs.

– Nem értem, mi van ezen nevetnivaló – korhol minket a lányunk. – Elfelejtettél tejet adni, amikor lefeküdtem, mami.

– Már megint nagyokat lódítasz, Petal. Annyit iszol, hogy béka fog nőni a hasadban!

Kislányunk arcán semmi nyoma, hogy e tragédiának az esetleges bekövetkezte akár egy hangyányit is izgatná.

– Na jó, ha most rögtön visszabújsz az ágyadba, kaphatsz még egy kicsit.

– Kekszet is?

– Azt nem. Kekszről szó se lehet! Hogy kihulljon tőle a fogad?

Ettől sem retten meg különösebben a lányka.

Olly feltápászkodik a padlóról.

– Majd én intézkedem.

Petal Olly kezébe csúsztatja falatnyi pracliját.

– Szeretlek, apu! – selypegi, Olly szíve pedig egyszeriben latyakosra olvad.

Élek a gyanúperrel, hogy Petal feltett szándéka agyondédelgetett egykének maradni, ezért direkt mindig az ajtó mögött sertepertél, hogy haladéktalanul beronthasson, amint a dolgok romantikusra fordulnak. Jó, feltehetően nem mi vagyunk az egyetlen cölibátusban élő pár a földtekén, még ha nekem úgy tűnik is néha.

Most, hogy Petal a szenvedélyt ismételten messzire száműzte a háztól, jobb híján újra a kézitáskáknak szentelem figyelmemet. Eltökélem, hogy hajnalhasadás előtt, ha forró szerelemhez már

nem juthatok, hát, ha törik, ha szakad, eladható táskákat fabrikálok helyette!

Huszonegyedik fejezet

Másnap reggel légiesen belököm a Hallatlan hal-adás ajtaját. Habkönnyűnek érzem magam, csak úgy siklom a levegőben.

– Ajándékot hozok – ismertetem a tényállást az egybegyűlt munkatársaknak.

Miután Phil, Constance és Jenny agyonölelget, a lányoknak diadalmasan átnyújtom a Nell McNamara cég újdonságait, rózsaszín-fehér védőzsákokba csomagolva.

Jenny és Constance izgatottan előhúzza a táskákat.

– Húha! – Jen szeme kocsányon lóg, úgy mereszti. – Komolyan te csináltad?

– Komolyan!

– Nell, ezek fantasztikusak!

Phil hangulata szomorkás, mint oly gyakran mostanság.

– Hal sült krumplival – dörmög, és Constance kézitáskáját tanulmányozza. – Jópofa.

– Nem gondoltam, hogy te is szeretnél ilyet!

– Miért is ne, lehet, hogy jól állna! – Elveszi Jen táskáját, és maga elé próbálja. – Na, nem vadító egy ilyen férfiretikül?

– Köszönöm az ihletet – mondom neki őszintén.

Phil visszaadja a táskát Jennek.

– Ügyes vagy – fordul hozzám. – Nagyon ügyes!

– Még hátravan, hogy el is kell tudnom adni a portékámat. Majd egy év múlva mondd, hogy ügyes vagyok, Phil. – Jenhez és Constance-hoz pedig a következő szavakat intézem: – Addig is, lányok, ti lesztek az én két lábon járó reklámfelületeim. Hordjátok a táskáimat minél többet!

– Megtarthatjuk? – csipogják karban.

– Hogyne!

– Köszi, Nell! – ugrál örömében Jen. – Isten vagy!

Nyílik az ajtó, megérkezik a nap első vendége.

– Utálatos dolog, de vissza kell rángatnom titeket a rideg valóságba – mondja Phil. – Kötényeket fel!

Halk ógás-mógás kíséretében a lányok nagy vonakodva visszateszik a táskákat a védőborítóba, magunkra kapjuk a köténykénket, és készülődünk a déli rohamra.

Négy óra intenzív krumpliosztás után leveszem a kötényemet, és sietve elhagyom a terepet, mert találkozót beszéltem meg Tod Urbannal. Várva várom, hogy neki is megmutathassam az elkészült termékemet.

Ezúttal egy kávézóban jövünk össze, és amikor lélekszakadva besüvítek az ajtón, Tod már ott várakozik. Mint mindig, most is higgadt, összeszedett, nagy nyugalommal szürcsölgeti a kapucsínóját. Lerogyok a székre vele szemben.

– Bocsánat, hogy késtem – fújtatom. – Hitchin egész lakosságát ki kellett szolgálnom hallal és sült krumplival. – Műszak után a takarítás még rengeteg időt fölemészt, és nem volt szívem a többiekre hagyni az egészet.

– Fáradtnak tűnik – veszi észre Tod.

– Későn feküdtem tegnap. – Már keresztbe áll a szemem, hajnali kettőig csak csillámokat

ragasztgattam. Ha tehetném, hát itt helyben ráborulnék az asztalra horpasztani egy nagyot.

– Hadd rendeljek magának valamit – kér engedélyt előzékenyen Tod, és nyurga alakja fölemelkedik a székről.

– Teát kérek – mondom. – Egy tea jólesne. – Igazából egy dupla eszpresszó lenne az igazi, de félek, hogy az csak zizzentté és hiperaktívvá tesz. Egy kis süti se volna rossz. Azonban Tod valahogy nem az a fajta pasas, akinek a színe előtt zavartalanul tömhetném a fejemet.

Amíg Tod sorban áll a pultnál, megpróbálom rendezni a gondolataimat. Előkerül a rántott halas táska is, amelyet mutatóba hoztam.

Tod visszatér, átnyújtja a teámat, én pedig prezentálom neki a kézitáskát.

– Impozáns darab – hangzik az ítélete, közben szakavatottan forgatja ide-oda a mintadarabot, figyelmét minden részletre kiterjesztve. – Príma munkát végzett.

– Köszönöm. – Szinte már nevetséges az elégedettségem, amelyet Tod dicsérete nyomán érzek. – Az jár a fejemben, hogy még ma délután elviszem a táskát Betty, a Retikülös Hölgy üzletébe, és megkérdezem, hajlandók lennének-e forgalmazni.

– Remek ötlet! Találtam önnek egy kiváló webdizájnert, hogy legyen honlapja, amikor majd pörögni kezd az üzlet. Biztos vagyok benne, hogy a stílusa el fogja nyerni az ön tetszését, ráadásul nem is túl drága.

Igen, ez még kapóra jöhet!

Azután Tod arca elkomorul.

– Rossz hírem is van, sajnos. Nem jön össze a támogatás. A megszorítások miatt, azt hiszem. Erre az évre már kiutalták az összes pénzt a kasszából.

– Ó, jaj! – Akkor honnan lesz nekem tőkém? Miből fogom finanszírozni a weblapot? Az egész éjszakámat táskakészítéssel töltöttem. Mit csináljak velük?

– Azért nem ítéltetett teljes kudarcra a dolog – ígéri. – Terem még ott pénz, meglátja, de már csak jövőre pályázhatunk rá.

Addig még hosszú hónapok vannak hátra.

– Ilyen az üzlet világa – bölcselkedik Tod, látván csalódottságomat. – Néha rögös az út, ezt mindig bele kell kalkulálni, Nell.

– Igen, persze. Hogyne. – Tudomásul veszem, de azért rendesen elkámpicsorodom.

– Hamarosan újra találkozunk! – Tod befejezi a kávéját, és én is megiszom a teám maradékát. – Fel a fejjel! Róma sem egy nap alatt épült fel.

A magam részéről nem akarom Rómát építgetni, szerényen megelégednék a kézitáskák varrásával is.

Huszonkettedik fejezet

Betty üzletében előhúzom saját készítésű retikülömet. Harsogjanak a fanfárok! Annyi év után, amelyek során mindig csak amolyan szegény rokon minőségben fordultam meg a boltban, íme, ezúttal üzleti partnerként toppanok be.

Betty szótlanul mered rám. Arra számítottam, hogy majd vigyorog, esetleg lelkes ugrándozásba kezd. De semmi. Arckifejezése zavarodott, és mintha enyhe bosszankodás is vegyülne bele. Úgy vizsgálgatja a művemet, mint egy fel nem robbant háborús gránátot.

– Tetszik? – kérdezem, egyenlő arányú buzgalommal és idegességgel a hangomban.

– Ejha – mondja Betty, de hangjából nem az „ejha”, hanem valami más csendül ki. Valami azonosíthatatlan. – Nagyon érdekes.

Érdekes? Vajon miért mondja ezt a szót olyan fura, negatív felhanggal?

– Óriási. – Összepréseli az ajkát. – Fogalmam se volt róla, hogy ilyeneket akarsz csinálni.

– Nem is olyan régen még én sem tudtam. – Igyekszem leállítani magam, hogy ne toporogjak, egyik lábamról a másikra, másikról az egyikre nehezedve.

Betty rám bámul.

– Soha nem mondtad!

– Tényleg nem. – Abbahagyom a toporgást. Bizony, bizony, Betty csakugyan bosszús. Máris vetélytársat látna bennem? Jobban szerette, amíg pénztelen vásárlóként csupán a nyálamat csorgattam táskáinak oltára előtt? Betty ugyan nem éppen kebelbarátnőm, de azt hittem, puszta ismerősnél azért több, és vagyunk olyan nexusban, hogy megörvendezteti a sikerem. – Ez a hely adta az inspirációt – magyarázom. – A tömérdek óra, amit itt eltöltöttem, végül ráébresztett, hogy mit akarok kezdeni az életemmel.

– Tényleg? – Szeme visszasiklik a táskára. Most már biztos, hogy utálja.

– Szeretném, ha árulnád őket. – Túl izgatott vagyok, hogy megszemléljem a napi választékot, de nem kérdéses, hogy a táskám remekül kiegészítené az üzlet kínálatát.

– Csak ezt az egyet, légy szíves, tedd ki, hátha elviszik!

Betty úgy áll, mint akit villám sújtott.

– Még át kell gondolnom, Nell – óvatoskodik. – Ezt addig is hagyd itt.

– Rendicsek – mondom. – Jó, úgy lesz.

– Gyere vissza valamikor a jövő héten, akkor kitalálunk rá valamit. – Hiszen én majdnem mindennap idedugom az orrom! Azt akarja mondani, hogy hagyjam a boltját békében?

– Akkor találkozunk a jövő héten – habogom, és eloldalgok.

Megkövülten állok az utcán, mint szamár a hegyen. Most mitévő legyek? Szinte biztosra vettem, hogy Betty sitty-sutty belehabarodik a táskáimba. Vonakodva ismerem be, de eredetileg főhelyre számítottam a kirakatban. Ott trónolna a táska, Hitchin derék polgárai pedig nap mint nap elébe járulnának, hogy nyálcsorgatva hódoljanak neki. Betty ismer engem. Tudja, hogy egy falatozóban gürcölök, azt is, hogy kicsi gyerekem van. Ugyan miért nem segít akkor? Hiszen módjában állna.

Céltalanul bóklászgatok egy ideig, hogy Betty fura viselkedése fölött napirendre térjek. Piacnap van, nagy a sürgés-forgás a téren. Egyes standok már emberemlékezet óta ott állnak, tulajdonosaikat régi

barátaimként üdvözlöm. A turiban sorra végigfogdosom a rekeszeket megtöltő ruhadarabokat. Ezeket valaki nagyon szerethette annak idején. Azonban most nem tudok olyan alaposan odafigyelni a ruhák tapintására és szabására, mint máskor. Ma az eszem másutt jár. Honlapra még nem futja, Betty nem érdeklődik kellően… mégis, hol a fészkes fenében fogom tudni eladni a táskáimat?

Nincs otthon uzsonnának való, és nemsokára kezdem a munkát a Hallatlan hal-adásban. Gyorsan felkapdosok hát az igen jellemző nevű „Pogácsa uraság” standjáról három friss, házi pogácsát, és amikor oda jutok, hogy a vásárfiát a táskámba gyűrném, hirtelen megvilágosodom. Nekem is lehetne itt standom! Ha szombaton elcserélném a déli műszakot Jennel vagy Constance-szal, Olly pedig vigyázna Petalra, akkor árulhatnék a piacon. Nem is rossz ötlet! Sejtelmem sincs, mennyibe kerülhet egy piaci áruhely bérleti díja, és mi egyéb kellhet még a dologhoz, de hamarosan kiderítem.

Nesze neked, Betty! Lassacskán csak kifundálom, miként vergődhetek itt zöld ágra.

Huszonharmadik fejezet

Egy hétre rá már egy saját stand büszke tulajdonosnője vagyok. Jövő szombaton debütálok, és őszintén szólva rendesen majrézom az első alkalomtól. Ollynak is megemlítettem a dolgot lefekvés előtt, de ő meglehetős visszafogottsággal nyugtázta történelmi döntésemet. Ez a tessék-lássék lelkesedés a részéről talán csak a fáradtságának tudható be. Vagy annak, hogy az utóbbi időben már éppen elég világrengető döntést hoztam. No de van talán más választásom? Muszáj valamit ügyködnöm, és ez a stand viszonylag szerény anyagi lehetőségek mellett is kecsegtet annyi eséllyel, hogy eladhatok, a befolyó pénzt pedig visszaforgathatom az üzletbe.

A nappali padlóján ücsörgök, kézitáskák gyűrűjében. Az jár az eszemben, hogy felhívom Todot; lankad a kedélyem, sürgős felvillanyozásra szorulok. Ekkor megcsörren a telefon.

– Petal, lennél szíves fölvenni nekem? – Én éppen szügyig merülök a ragasztóban és a flitterekben. – Illedelmes légy!

– Halló, ez a mami telefonja – kezdi udvariasan. – Éppen dolgozik, és még mindig pizsamában van.

Mint a villám, kikapom a kezéből a telefont.

– Tessék!

– Pizsamában, tényleg? – kacarászik Tod.

– Elnézését kérem recepciós kislányom megkérdőjelezhető szakmaisága miatt.

– Elragadó lányka!

– Ó, abszolúte elragadó! Ha olyanja van, éppen az is tud lenni. – Ezután témát váltok. – Épp magára gondoltam.

– Én hasonlóképpen.

Az áhítattól döccen egyet a szívem.

– Igazán?

Újra felkacag.

– Híreim vannak.

– Szívesen végighallgatnám, Nell, de sajnos rövidre kell fognunk. Épp egy megbeszélésre igyekszem. Viszont szeretném felkérni valamire.

Átfut az agyamon, hogy Tod Urban felkéréseire valahogy végtelenül nyitottnak érzem magamat.

– Hivatalos vagyok egy ma esti kihallgatásra a Buckingham-palotába, de a partnerem cserbenhagyott. Érdekelné esetleg?

– A… a… Buckingham-palotába, jól hallottam?

– A Hercegi Tröszt promóciós rendezvényt szervez. Találkozhatna befolyásos emberekkel, ami nem válna hátrányára, ha később támogatásért szeretne folyamodni hozzájuk. Nos, hogy dönt?

– Ma este lesz?

– Nagyjából öt órára magáért mennék.

Vagyis egy órám lenne a falatozóban lehúzott műszak után, hogy puccba vágjam magam. Találnom kell valakit, akivel elcserélhetem az esti műszakot, ezenkívül Petal mellé is fel kell hajtanom valami szárazdajkát, mert Olly pont ma éjjel punkoskodik a diszkóban. Istenem, istenem, most mitévő legyek?

– A kocsiban majd elmondhatja a híreit – folytatja Tod. – Én rohanok. Akkor hát benne van?

A Buckingham-palota! Hogyan is utasíthatnám vissza?

– Izé…

– Válaszoljon hamar, Nell!

– Megyek – bukik ki belőlem. – Persze hogy megyek!

– Nagyszerű! Ötkor találkozunk. – Leteszi.

Csipkednem kell magam! Azonnal fölhívom Constance-t, aki minden további nélkül rááll a műszakcserére. Ezzel az ostoba manőverrel azonban kilövöm a fő babafelvigyázómat. Jennyt hívom másodiknak, de ő dolgozik este. Sorra végigtelefonálom minden barátomat, aki csak él és mozog, hogy vállalják be Petalt, amíg Olly fusizik. Egyikük sem ér rá. Nagyon úgy fest, hogy nem fektetek elég időt és energiát a bébicsőszkör bővítésébe, ezért nem tudok kimozdulni sehova. Hogy csináljam?

Befejezek egy táskát. Extra adag bizsut teszek rá, hogy minél fényesebben ragyogjon, ugyanis ezt a darabot a palotába viszem. Akárhányszor mondom el magamnak, hogy ma este odamegyek, még mindig nem hiszem el. Felrobogok a szekrényemhez, hogy kikurkásszak magamnak valami szalonképes ruhát.

Petal, aki végig a sarkamban van, tüstént beveszi magát a szekrénybe. A cipőimre fáj a foga.

– A mami a Buckingham-palotába megy ma este, bogaram! – tájékoztatom a kicsinyemet. Izgatottságomat teljes körűen kiélem most abban, hogy a szobában ide-oda cikázok.

Petal felvont szemöldöke morzsányi érdeklődést tükröz. Mint egy kiskutya, úgy követ.

– És találkozol a királynővel?

– Nem hinném, de egy herceggel talán.

– Adsz majd neki puszit?

– Nagyon remélem, hogy nem lesz rá szükség! – Édes kislányom, láttad te már Károly herceget valaha?

Petal fancsali arccal nyugtázza a fordulatot. Olykor nem is tudom, mivel lehetne ennek a gyereknek a kedvében járni.

A szekrényből előkerül egy Audrey Hepburnt idéző ruha – fekete, ujjatlan, a szoknyarésze fodros szegélyű. Már nem is emlékszem, mióta porosodik odabent. Magam elé tartom, pózolok. Tökéletesen kiegészítik egymást, a rántott halas táska meg ez a kisestélyi.

– Csinos vagy, mami! Én is veled mehetek a palotába?

A fellegekből jókora puffanással visszatérek a földre. Leülök az ágyra, karomba vonom a kislányt, megpuszilom a feje búbját.

– Nem, cicuskám – hervasztom le. – Oda csak felnőtteket engednek.

– Mindenhova csak felnőtteket engednek! – panaszkodik Petal.

– Mielőtt észrevennéd, hipp-hopp, te is felnősz.

– Na jó. De ha lódítasz – int Petal –, béka fog nőni a hasadba!

– Nem lódítok – biztosítom. – Ma még pici kislány vagy, esztendőre vagy kettőre pedig komoly nagylány leszel.

– Apu meg én mit fogunk addig csinálni, amíg te a herceggel beszélgetsz?

– Nem tudom, mókus. – Pedig ha valamit, hát ezt sürgősen ki kellene találnom.

Huszonnegyedik fejezet

– Naná, hogy én is örülök! – harsogja Olly.

A zuhany alól frissen kikászálódván a hálószobában készülődöm az estélyre.

– Nekem nem úgy tűnik! – rikkantom vissza.

Fürgén ledörgölöm magam a törülközővel, aztán az egész testemet alaposan bepermetezem Chanel 5-tel. Ezt a kölnifajtát kapom az én drága, öreg apukámtól minden karácsonyra, és általában úgy osztom be, hogy tizenkét hónapig kitartson egy üveg. Reményeim szerint a pacsuli elnyomja majd a sült krumpli andalító aromáját. Nem engedhetem meg, hogy hatásosra tervezett belépőmet tönkretegye a mindent és mindenkit körüllengedező halszag!

– Hát, nem estek hanyatt, hogy előbb szóljanak!

– Ilyen az élet – jegyzem meg. – Este van a fogadás, Tod pedig reggel szólt. Mit csináljak?

– Jobban aggaszt, hogy én mit csináljak! – Olly letekeri a hangerőt, de még mindig mérges. – Mit csináljak Petallal?

– Nem tudom – sóhajtom. – Égen-földön mindenkit riasztottam, de senki sem ér rá.

– Akár nemet is mondhattál volna *Tod*nak. – Már megint olyan nyávogósan ejti ki a nevet.

– Tod – felelem minden nyávogást mellőzve – azt mondta, nagyon fontos lenne elmennem. Igaza is van. Ez olyan alkalom, amely az életben csak egyszer adódik.

Mielőtt kontyba tűzném a hajamat, felületesen meghúzgálom a hajvasalóval. Hátulra beiktatok egy nagy, fekete masnit. Még sohasem láttam ennyire dühösnek Ollyt, és nem is nagyon értem, min kapta fel úgy a vizet. Muszáj elmennem, miért nem lehet ezt belátni?

– Jelents beteget – mondom. – Ez az egyetlen megoldás.

– Mégis, mire? Hogy kirepítsenek? Egy hajszálon függ ugyanis, hogy ezt tegyék, miután a múltkor akkorát késtem, mint egy ház! Nem szabad elengednem ezt a mellékes pénzforrást, jó, ha onnan is csurran-cseppen valami. Ezenkívül nem szép dolog másokat az utolsó pillanatban cserbenhagyni. Lehet, hogy a kocsmánk nem az O2 Aréna, de a punkbuli azért eléggé népszerű szokott lenni.

– Teringettét, Olly, engem most a Buckingham-palotába hívnak! A Hercegi Tröszt rendezvényére! Ha leesik nekünk onnan egy-két morzsa, nem kellene több estédet a diszkóban punkként elszúrnod.

– Sérti a fülemet, ha egy lapon emlegeted a diszkót meg a punkot, Nell! – vág oda, mielőtt a szónoklatot folytatná. – Szíre-szóra fogod magad, csapot-papot otthagysz – ez nem ildomos. Kalkuláld bele máskor a családodat is!

– Először fordul elő ilyesmi. Kérlek, ne kelts bennem felesleges bűntudatot! – Isten látja lelkemet, már így is épp elég gonosznak érzem magam. De az üzlet, az üzlet. Karen Brady, a vállalkozó üzletasszony, vagy Michelle Mone, az Ultimo melltartómágnása talán visszautasítana egy ilyen meghívást? Persze, persze, ők biztosan találnak a gyerekük mellé dadát, és az élettársuknak sem kell filléres diszkókban kepeszteniük busás ötven font honoráriumért.

Bebújok a ruhába, és megfordulok, hogy Olly felhúzhassa rajta a cipzárt. Fel is húzza, igaz, nem valami szelíden. Egyszerre veszem fel fekete bársonykesztyűmet, amelyet anyukámtól örököltem, a fekete tűsarkú cipőmmel, és amikor ez megvan, ellenőrzöm magam a tükörben.

Olly hirtelen elhallgat. Minden harag elillan belőle.

– Szenzációsan nézel ki – mondja ellágyulva.

– Köszi! – Már én is szégyellem az üvöltözést. Életemben először ütközött meg bennem az ambíció és a kötelesség.

Egy autó húz a házunk mellé, sofőrje dudál egyet. Nyilván értem jött.

– Menj csak – szól Olly. – Érezd jól magad!

Döntésemben az is közrejátszik, hogy egy nagy kaliberű emberrel megyek egy pazar eseményre. Máskülönben valahol biztos szorítana a cipő.

– Petallal mi lesz?

– Majdcsak kitalálok valamit – legyint. – Cseppet se aggódj. Menj, aztán mutasd meg nekik, milyen fából faragtak!

– Majd igyekszem. – Megcsókolom. – Miattunk csinálom, ne feledd!

– Alkalomadtán majd emlékeztetem magam rá – csipkelődik Olly.

Véget ért a tévében a rajzfilm, Petal menetrendszerűen felbukkan a nagyszobából.

– Kiabáltál apuval?

Ajjaj. Tévhitben élek, hogy a tévé jótékonyan elnyom minden zajt.

– Nem én – füllentem, és cinkosan Ollyra sandítok. – Mi csak felnőtt módra beszélgettünk.

– Hát, jó nagy lármát csaptatok.

Petal elé térdelek.

– A mami most elmegy. Hol a puszim? – A kislányom megölel, és nekem nem akaródzik elengednem.

– Nem tudom, meddig leszek oda – fordulok Ollyhoz. – A jelenet már csak azért is rendhagyó, mert egy kezem is elég volna ahhoz, hogy megszámoljam, hányszor mozdultam ki Olly nélkül az elmúlt öt évben.

Olly odalép, és átöleli a derekamat.

– Engem itt találsz – szól délcegen. – Akármikor jössz, én itt leszek, tudod jól.

Tod újra rátenyerel a dudára. Gyorsan lehajolok a táskámért, csókot dobok a vállam fölött, és kisietek az ajtón.

Huszonötödik fejezet

Repesztünk London felé Tod kocsiján. Nem emlékszem, hogy ültem-e már valaha ilyen flancos járgányban. Fogalmam sincs, milyen márka, de a puha bőrülésben az ember, ha hátradől, szuszogást hall, nem pedig nyikorgást, mint más kocsikban. A hangszórókból lágy, dzsesszes muzsika szól, nem éppen az én kényes ízlésem szerint való, de ma este még ez is tetszik. Ha lenne itt valahol egy kis hűtőszekrény is, bederesedett üveg fehérborral a gyomrában, a hetedik mennyországban érezném magam. Borzongó sóhajjal visszasüppedek az ülésembe.

– Izgul? – kérdezi Tod.

– Rettegek! – Tudniillik én ehhez fogható eseményen nem voltam még soha, ezért nem is tudom, mire számítsak.

– Nincs oka rá. Minden rendben lesz. A Hercegi Tröszt már több száz magáéhoz hasonló kisvállalkozást segített beindítani. Ezenkívül remélem, hogy néhány fontos kapcsolatra is szert tesz ma. Mindössze annyi a dolga, hogy bájosan viselkedik, és szurkol magának. – Tod pillantása rám szalad. – Apropó, csípem a külsejét!

– Köszönöm!

Ami azt illeti, Tod sem a legslamposabb ruháját kapta magára. Szmokingot vett föl állógallérral, amelyre oldalt egy fekete sárkány van hímezve. Mint derült égből a villámcsapás nyilall belém, hogy remekül összeillünk mi ketten. Zavarba is jövök erre a kósza gondolatra.

– Milyen hírei vannak számomra?

– Ó! – Nagy izgatottságomban erről teljesen megfeledkeztem. – Szereztem magamnak egy standot a piacon. Jövő héten árulok először. – Így kimondva az eredményem már nem is tűnik olyan fergetegesnek.

– Hát, ez csakugyan nagy hír! – mosolyog Tod. – Jól csinálta, ügyes kezdeményezés volt, Nell!

Imádom, hogy Tod mindig szívvel-lélekkel buzdít. Azt nem kötöm az orrára, hogy a piacötlet csak amolyan szükségmegoldásként pattant ki a fejemből, miután Bettynél nem találkoztam kellő lelkesedéssel.

– Minden szükséges segítséget megadok.

Jólesik a tudat, hogy Tod felől mindig fedezve érezhetem magamat.

Hamarosan már a Mall széles sávját rójuk, a távolból lassan-lassan előtűnik a Buckingham-palota felséges sziluettje. Térdem remegni kezd. Tod leparkol egy mellékutcában, aztán lezseren belém karol, úgy kísér a palota impozáns kapujáig.

A bejáratnál fegyveres rendőrök tartóztatnak fel minket. Tod átnyújtja a meghívónkat. Intenek, hogy mehetünk, és hozzácsapódunk a többi vendéghez, akik javában a főbejárat felé igyekeznek. Vörös-arany libériában feszítő inasok tüstént kednek mindenütt, mutatják az utat. Nagy, négyszögletes udvarba érünk, átsietünk rajta, aztán tovább, fel a vörös szőnyeggel borított lépcsőn, be egyenesen a palotába. Szorításom szinte rákövesedik Tod karjára.

– Jól van?

Mély lélegzetet veszek.

– Kissé émelygek.

– Tartson ki! – Azzal kezét az enyémre helyezi.

Bevezetnek egy lebilincselő szépségű terembe, minden fehér és arany, csak a szőnyeg vöröslik a lábunk alatt. Ez a legpompázatosabb helyiség, ahol valaha megfordultam. Nyüzsgés vesz körül, hívogató terefere hangja. Velem ellentétben itt mindenki más kiműveltnek tűnik illem dolgában. Amikor egy libériás inas pezsgővel kínál, elveszek egy pohárral, s igyekszem jól nevelten elkortyolni ahelyett, hogy az egészet egy húzásra bedönteném. Tod nagy bölcsen inkább narancslevet szürcsölget.

Valaki hangosan összeüti a tenyerét.

– Hölgyeim és uraim – szól egy férfihang –, kérem, fáradjanak át a bálterembe!

Felkísérik a vendégsereget egy hatalmas, csillogó lámpásokkal szegélyezett lélegzetelállító lépcsősoron, be egy magas üvegmennyezettel lefedett hosszú galériába, amelynek falait végestelen-végig elhunyt uralkodók portréi díszítik. Tetőfokára hág bennem az izgalom, nem is értem, hogyan tudok olyan higgadtan lépdelni, szorosan Tod mellett. A csarnok végre a roppant bálterembe visz bennünket, ahol pazar csillárok lógnak a plafonról. Egyik végében arannyal hímzett, vörös bársonydrapéria alkot sátrat a királynő és Fülöp herceg trónszékei fölött. A fal mellett egybefüggő asztal fut körbe, roskadásig megrakva zsúrszendvicsekkel és pompás virágdíszekkel. Zeneszó lengedezik a terem átellenes végében felállított pulpitus felől: egy vonósnégyes szolgáltatja a muzsikát.

– Ebben a teremben tartják a lovaggá ütési ceremóniákat – súgja oda Tod.

Erős bennem a kétely, hogy valaha lovagi címmel tüntessenek ki. Így ez a mostani lehet az egyedüli alkalom az életemben, hogy ennek a teremnek a levegőjét szívhatom.

– Menő, mi?

Nem találok szavakat, sőt levegőt is alig kapok.

– Az, igen – mondom ki végül.

A tömeg közepén észreveszem Károly herceget, akit eddig csak a televízióban láttam. Élőben még az uralkodó család egyetlen tagjához sem volt szerencsém, egy légtérben pedig aztán pláne nem tartózkodtam egyikkel sem soha. Csillagokat látok a megilletődöttségtől.

– Húha! – szusszanok fel.

– Menjünk kicsit körbe – veti fel Tod. – Később talán a herceg közelébe férkőzhetünk.

Karjába csimpaszkodva haladok a nyomában. Tod szemrebbenés nélkül odalép ismeretlen emberekhez, és bemutatkozik nekik.

Telik-múlik az este, a pezsgő kezdi megoldani a nyelvemet. Egyszer csak azon veszem észre magam, hogy hasonszőrű emberekkel trécselek. Ők is mind-mind a Hercegi Tröszthöz fordultak vállalkozásuk beindításakor, pont úgy, mint én. Megismerkedem egy nővel, aki teaházat vezet, egy fiatalemberrel, aki saját tájépítészeti céget irányít, valamint egy illetővel, aki vicces irodaszereket tervez. A nigériai nagykövet egyebek mellett csillogó bizsukról társalog velem.

Tod bemutat egy Della nevű asszonyságnak. Feltárván előtte vállalkozásom műhelytitkait, mindhárman nagyokat hahotázunk. A nő megkér, hogy küldjek neki egy táskát mutatóba, s egy kezembe csúsztatott névjegykártyával elbúcsúzik tőlünk. Valami PR-ügynökség alkalmazottja, életemben nem hallottam róla. Újsütetű ismerőseimet mind kellő mértékben elbűvöli a táskám – csak zárójelben jegyzem meg.

Vége felé közeledik az este. Mire a szám a folyamatos mosolygástól, a fejem pedig a sok-sok legurított pezsgőtől már elzsibbadt, elénk perdül egy inas, és terel minket, fel egyenesen Károly herceghez. Rövid sorban állás után gazsulálhatok őfelségének. Sejtelmem sincs, mit mondok neki, és ő mit válaszol rá; elég az hozzá, hogy kezet rázok vele, és talán még pukedlizem is, illik vagy sem. Mielőtt levegőhöz juthatnék, már el is hajtanak onnan.

– Ez most álom vagy valóság? – faggatom Todot.

– Na, jól érzi már magát?

– Pompásan! – kiáltok fel. – Nagyon szépen köszönöm, hogy elhozott.

– Ugyan, részemről a szerencse – szabadkozik Tod.
Magunk mögött hagyjuk a palotát hercegestül. Úgy érzem magam, mintha a levegőben járnék.

Huszonhatodik fejezet

A szórakozóhely, ahova Olly, az alkalmi punk, éjjelente haknizni indul, picike lebuj, jórészt feketére mázolt falakkal.

– Sötét van itt, apu! – állapítja meg Petal.

– Várj csak, tündérbogaram, mindjárt felkapcsolom neked a lámpát.

Olly minden porcikája tiltakozott ellene, hogy Petalt magával vigye a kocsmába. Ám végül, jobb megoldás nem lévén, így alakult a dolog.

Hiába kilincseltem végig a barátainkat, nem jártam szerencsével. Olly később még egyszer nekilátott mindenkit felhívni, de a siker, hogy bébiszittert találjon, nála is elmaradt.

A villany felkattintása nyomán fellépő lanyha félhomály azonban, ha lehet, csak még lepusztultabbnak mutatja a lebujt. Petal azon nyomban be is mutat egy kritikus fintort.

– Apu csak pár óráig dolgozik itt, és már megyünk is haza. Megígéred, hogy jó kislány leszel addig?

Petal konok arccal rábólint.

Olly még otthon jól bebugyolálta Petalt, hogy meg ne fázzon az éjszakában – ráadta a kislány kedvenc rózsaszín pizsamáját a hozzá illő bolyhos hálóköntössel együtt. Petal csöndesen tűrte a taxizást. Sajnos a robogóra még korai lenne felültetni, így taxival mentek.

– Csak ülj be ide, ez alá, és légy csöndben, mint a kisegér!

A keverőpult alatt jókora űr tátong, épp alkalmas búvóhely egy kisgyereknek. Eleve bugyuta ötlet, de Olly elhessegeti a kételyeit.

– Senkinek nem szabad megtudnia, hogy itt vagy – suttogja. – Ez titkos!

– A mami azt mondta, hogy nem szép dolog titkot tartani – fejtegeti véleményét Petal. – Csúnya dolog.

– A maminak igaza van – hagyja jóvá az álláspontot Olly. – Tökéletesen igaza van. Úgyszólván… Többnyire. Ez a titok is csak egy éjszakára szól.

Érvelése teljesen hatástalan.

– Figyelj, a maminak elmondjuk – fogadkozik –, csak itt a bácsiknak nem.

Petal ezzel már hajlandó úgy-ahogy megbékélni.

– Na, bújj csak be ide! Elhoztam neked Fickó ágyát, idenézz!

– De akkor Fickó hol fog aludni?

– A párnáján. Kényelmes az is. Nyugi, amint hazaérünk, visszaadjuk Fickónak az ágyát. – Olly behelyezi a kosarat a pult alá, aztán sietve folytatja: – Elhoztam a kedvenc pelusodat is, csak maradj veszteg, kuckózz el szépen! Menni fog?

Petal a szájába tolja a hüvelykujját, és engedelmesen bólint.

– Jó kislány vagy! Úgy, úgy! – Megpuszilja Petal langy arcocskáját. – Apu okos nagylánya, az vagy te!

Olly most biztosan meg tudna engem fojtani, amiért ilyen kínos helyzetbe hoztam. Már érzi, hogy inkább Phil gondjaira kellett volna bíznia Petalt. Vigyázott volna ő rá a falatozóban arra a néhány órára. Constance ugrásra készen várja, hogy időben hazaérek-e, még Olly éjszakai műszakja előtt. Ha nem, az utólag felderengő forgatókönyv alapján ő váltaná Philt, és minden olajozottan működne.

Na de most már minden mindegy. A buli nemsokára elkezdődik, Ollynak öt percen belül jelenése van. Esélye sincs, hogy még kezdés előtt beadhassa Petalt a Hallatlan hal-adásba.

Fura az is, hogy a tulaj, Jimmy még nem bukkant fel a színen. Hiába, olykor-olykor az élet tud kegyes is lenni. Persze olyan nincs, hogy Jimmy ne jönne. Kinyitja a csehót, aztán a hátsó irodában várja be a műsor végét: rendszerint így szokta csinálni. Ahhoz képest, hogy zenében utazik, nem valami muzikális alkat.

– No, most már nyugton légy – szól Petalra Olly. – Egy perc, és jönnek a bácsik-nénik!

– Nem akarok – nyűgösködik Petal.

– De az előbb megígérted!

Petal kénytelen-kelletlen igazat ad neki.

– Nem tart sokáig, de addig te vagy a néma kacsa. Most az a játék, hogy csendben maradsz. Ha megszólalsz, kiestél.

Olly nagyon utálja magát ezért a játékért, Petal viszont teljesen lázba jön tőle. Becsusszan a pult alá, és elfészkel Fickó ágyában.

– Kényelmes?

A gyerek, aki a szalmalángszerű lelkesedés eleven szobra, vág egy pofát.

– Itt van ez, fogd, és amikor megszólal a zene, tedd a füledre!

– Nem kell a fülvédőnő! – tiltakozik Petal.

– Fülvédő. A védőnő az egy néni.

– Az babáknak való!

– De nagyon-nagyon hangos lesz a zene. – És a dalszövegeket sem gyerekkönyvekből ollózták össze. – Ez védi majd a fülecskédet.

Petal nagy dérrel-dúrral felteszi a fejére a rózsaszín, malackás fülvédőt. Enni valóan édes! Nem számít, hányszor pillant Petalra, Ollynak épp annyiszor dobban hatalmasat a szíve. Nincs ez másként most sem, holott az a lesújtó érzelem, amely Petal szeméből szikrázik, a megvetéssel határos.

– Hoztam neked színezőt és ceruzákat – nyújtja át Olly ezeket is. – Örülsz?

Petal egyetlen vállvonásba sűríti határtalan közönyét.

– Apu…

– Igen, kicsi bogaram?

– Pisilni kell!

– Ne már, Petal! – tépi a haját Olly. – Az előbb voltál!

– De muszáj megint! Nem bírom visszatartani!

Sóhajtás teli tüdőből.

– Jól van, jól van! Gyorsan, gyorsan, kifelé!

Petal előevickél a rejtekéből, Olly felnyalábolja, és már szalad is vele a vizesblokkba. A férfivécébe, na, oda mégsem lehet, az mocskos, a fala meg tele van firkálva disznóságokkal. Talán a lányvécében jobb a helyzet.

Reménye szerencsére beigazolódik.

– Tudsz pisilni egyedül?

– Nem vagyok baba – förmed rá Petal. Visszatérő motívum nála ez a kijelentés.

Olly hosszasan ácsorog a vécékabin előtt, mert kislánya olyan lomhán végzi a dolgát, mint a fájós lábú csigabiga.

– Petal, siess már!

– A pisinek nem mondhatod, hogy siess, apu! – hangzik a méltatlankodó válasz. – Akkor jön, amikor jön!

Vajon a nőknek miért tart mindig olyan sokáig a toalett? Talán azért, mert ilyen zsenge koruktól gyakorolják a ráérős tempót?

– Kijött! – ujjong rivalló trombitaként Petal, Olly pedig már viszi is vissza kislányát a keverőpult alá.
Alig kerül vissza Petal fejére a malackás fülvédő, Jimmy megjelenik.
– Minden okés, Olly?
– Persze, haver, tutkós!
– Bekészültél az éjszakára?
– Aha! – Jaj, csak elő ne dugja Petal a kíváncsi buksiját, hogy megnézze, ki az!
– Akkor beengedem a tarajosokat. – Jimmy az ajtóhoz ballag, hogy kinyissa.
Három röpke óra, ennyit kell csak kibírni. Mindössze három órácskát. Aztán Petallal együtt Olly végre biztonságban hazalóghat.

Két óra elteltével még simán megy minden. Többé-kevésbé. A parketten mindenki ugrál – jobban mondva pogózik –, és a retrópunkok átadhatják magukat a hevületnek, melyet olyan klasszikusok hoznak ki belőlük, mint a Stiff Little Fingers, a Damned, a Dead Kennedys, na meg az örökbecsű Sex Pistols. Ha Olly elég sokáig játssza ezeket a számokat, ki tudja, talán még ő is megkedveli a punkmuzsikát. Persze ez a zene az ő fülében fel sem veheti a versenyt az olyan nagyágyúkkal, mint a Kinks, a Who és a mindenkori adu ász, a Beatles.
Petal, mint a kis nyuszi, az üregében marad, és ha Olly lehajol hozzá beintegetni, angyali mosolyt kap cserében. Ez a mintagyerek még a fülvédőt sem piszkálja le a fejéről. Igaz ugyan, hogy színezés közben rendületlenül motyorászik, de mivel a csöpp hangocska belevész az alapzajba, ettől még nem lóg ki a lóláb. A jó világnak az vet véget, hogy a kislányra egyszer csak rájön az ötperc.
A diszkó kezd befülledni, Petal ezért lerugdossa magáról a takarót. Hálóköntösének sem kegyelmez, akkurátusan lenyúzza magáról azt is. A számok keverése közben Olly csak bajosan tud másfele figyelni. Ő abba az együgyű hiszembe ringatta magát, hogy a kislány egyszer csak úgyis elbágyad és bebólint. Hiú ábránd volt, hasít bele, amikor Petal a nadrágszárát kezdi cibálni.
– Apu! Aaapuuu!
Olly leguggol hozzá.
– Mi az, Petalka? Viselkedj jól, csak még egy kicsit!
– De apu, én unatkozom! – Szemét vadul forgatja, csak hogy nyomatékosítsa, milyen cefetül unatkozik.
Olly izzadva mosolyog.
– Mindjárt vége, aztán hazamegyünk, és kapsz valami finomat, mert nagyon jó voltál.
– Mit?
Apukája megfeszíti minden idegszálát, hogy a lehető legcsábítóbbal álljon elő.
– Fagyit.
– Játssz nekem zenét!
– Most? Most nem lehet, kis bogarantyúm.
– A Gleet! – követelőzik. – Azt tedd be, apu! – Petal arcára mintha a következő mondat lenne kiírva: egész éjjel ezt a borzalmat hallgattam, most már valami rendeset is tegyél be, könyörgöm!
– Hát, Glee, az most nincs. – Petal legkedvesebb száma amúgy a „Don’t Stop Believing” című nóta.
– Ott van a táksádban, apu – tájékoztatja Ollyt a gyerek. – Beleraktam.
– Bele? – Ollyban csaknem megáll az ütő. Eleve már az nem fér a fejébe, hogy az ő édes kicsi sarjának vajon mitől lett ilyen elkorcsosult, ócska zenei ízlése. A „táksában” kotorászva hamar rá is lel Petal kedvenc albumára. Gondosan elcsomagolta az átok kölök, aki most nagy büszkén mosolyog. – Ez ne… nem fér bele a lejátszóba.
Petal erre jellegzetes arckifejezést ölt magára. Mintha ezt mondaná: hazudsz, kutya!
– Petal, nem lehet!
Most jön a zsarolás, ami úgy kezdődik: Apuuu, légysziii, a kedveméééér…

Olly szíve végül meglágyul.

– Jól van, jól van – emeli fel a két kezét védekezőn. – De megígéred, hogy jó leszel?

– Meg. – Az ígéretet határozott fejbólintás kíséri.

Olly magában sóhajt egyet.

– Ma éjszaka szakítsunk egy kicsit a hagyományokkal! Egy ifjú hölgy kérte tőlem ezt a számot, három percre bírjátok ki!

Jöjjön, aminek jönnie kell! Olly vakmerőn fölteszi a „Don’t Stop Believing” című dalt a Gleetől. A meglepett közönség hirtelenjében köpni-nyelni sem tud. Petal az asztal alól vidáman együtt fújja a számot a Glee stábjával, de a punkok kifütyülik a produkciót. A refrén még el sem kezdődik, és Jimmy már fújtatva csapja be maga mögött az irodaajtót.

– Te meg mi a frászt művelsz? – esik neki Ollynak. Ezek szerint Jimmy mégsem teljesen botfülű.

– Mindjárt leveszem – békíti Olly.

– Most akkor nyaralunk, vagy mi a szar?

– Máris, máris. Tessék, le is vettem. – A Glee énekeseinek egyetlen fájdalmas csikordulással a torkára forr a refrén. A közönség tombol.

Petal végre elérkezettnek látja az időt, hogy bemutatkozzon, ezért előbújja a kobakját.

– Csókolom!

Jimmy tátott szájjal mered rá.

– Ma voltál itt utoljára – acsarog Ollyra dühtől tajtékozva. – Menj, és soha ne is gyere vissza! Ez nem egy rohadt kisdedóvó!

– Csúnya bácsi – hangzik Petal észrevétele, amint Jimmy döngő léptekkel elcsörtet.

– Az – erősíti meg Olly.

Pedig valljuk be, Jimmynek van némi igazsága abban, hogy a punklebujt nem szokás összetéveszteni az óvodával.

Huszonhetedik fejezet

– Nem mehetünk még haza – unszol Tod –, túl fiatal az este.

Sajnos ez rólam nem mondható el. Kiöregedtem én már abból, hogy a lámpavasakra csavarodjak, mint a táncos lábú Gene Kelly. A fejemet is leásítom. Amikor a drogosoknál múlik a kábítószer hatása, azt valami hasonló érzésnek képzelem el. Nem hazudok, de ha itt elfekhetnék, bizony akár egy hétig is tudnék aludni.

Kart karba öltve igyekszünk Tod autójához.

– Igyunk meg egy búcsúpohárral!

– Én már nem bírok el több piát – emelem föl a kezem. – Jókorát húztam a herceg vendégszeretetének serlegéből.

– Csöppet se bánja – int Tod. – Nem mindennap részesül ilyesmiben az ember.

Nem is. Csakhogy most másra sem vágyom, mint hogy hazamenjek a szeretteimhez, és töviről hegyire elregéljem nekik, hogy s mint esett velem. Milyen kár, hogy ők nem jöhettek! No de bánja kánya, Tod annyira rendes, hogy elhozott, ám legyen, iszom vele még egyet.

– Akkor kávézzunk – javasolja. – Hogy színjózan állapotban tehessem ki a szűrét a kocsiból.

Nem állok le vele vitatkozni.

– Jól hangzik!

Tod egy elegáns szálloda felé irányít, beülünk a hallba. Tod mindkettőnknek rendel egy-egy kávét. Normális esetben letaglózna a szálloda osztályon felüli nívója, csakhogy a Buckingham-palotából jövök, amelynek a színvonalát nem igazán lehet kenterben verni. Boldog sóhajtással ereszkedem a plüss karosszékbe. Tod szorosan mellém ül, karját a fotel háttámlájára dobva.

– Ügyesen forgolódott ám – dicsér meg. – Jó benyomást tett egy igen fontos személyre.

– Ne mondja – ásítom oda.

– Az a nő a Prestige PR-től nagyon odavolt magától. Nem hallott róluk soha?

– Nem.

– Della Jewel igazi nagy hal. A névjegyét eltette, ugye?

– El. – Itt van a retikülömben, vagy egy tucat másikkal együtt.

– Küldjön neki egy táskát még holnap. El ne felejtse!

Megígérem neki, hogy nem fogom.

– El sem tudja képzelni, ki mindenkinek a kezén fut majd végig az a táska. Dellának elképesztő összeköttetései vannak. Az ujja köré csavarta, elismerésem!

– Hova gondol, csak kacarásztunk egy keveset. Jó svádájú asszony. – Persze ha tudatában lettem volna, milyen nagy formátumú nő, meg se mertem volna előtte nyikkanni.

Kiérkezik a kávé, megisszuk, de a szempilláim egyre ólmosabbak.

– Úgy nézem, ideje lefeküdnünk – jelenti be felcsillanó szemmel Tod.

Érzem, hogy elpirulok. Tod most flörtöl velem? Évek óta ez az első alkalom, hogy egyedül vagyok egy férfival, aki nem Olly. Ennek most hirtelen nagyon is tudatára ébredtem.

– Az ám, haza kéne mennem – mondom könnyedén.

– Ezt még nyelje le – utasít Tod, ajkán csibészes mosolyfélével. – A hintó már várja.

Kis idő múlva már az autópályán suhanunk. A hazaúton sokkal szellősebb a forgalom, hamarosan le is kanyarodunk Hitchin felé. Még néhány perc, és megáll a kocsi az otthonom előtt. Milyen kicsi és szegényes kulipintyó ez ahhoz a kastélyhoz képest, ahonnan jövök! Ráébredek, hogy az irigységtől szinte gyógyíthatatlan sárgaságba estem.

Későre jár, de odabent még ég a villany. Olly már biztos levedlette a punkgúnyát, és az éjszakai műszakra készülődik. Örülök, hogy még elcsípem indulás előtt.

Tod és én a narancsos fényű utcai lámpa alatt ülünk az autóban.

– Hát, én akkor jó éjszakát kívánok – búcsúzik el Tod.

– Jó éjt! – viszonzom. – Jövő héten találkozunk. – Magamhoz veszem a táskámat. – Mindent nagyon köszönök. Egy álom volt!

– Köszönöm, hogy kitüntetett a társaságával. – Tod felém hajol, ujjával megbillenti az államat, és lágyan szájon csókol.

Hanyatt-homlok menekülök ki a kocsiból.

Huszonnyolcadik fejezet

A Buckingham-palotában tett látogatásom utáni szombaton végre bejáratom a piaci standomat. Bárcsak mondhatnám, hogy mindenki által várva várt esemény következett be! Toddal és a királyi család egyik tagjával átmulatott kicsapongó éjszakám emléke lassan-lassan a múlt ködébe vész. Nagyon-nagyon kellemes élmény volt, de már úgy érzem, mintha nem is velem esett volna meg az egész.

Az egyedüli emlék, mely az agyamba mély barázdát szántott, Tod csókja. Bármi történjék, bármilyen társasági eseményre kell még mennünk együtt, annak a csóknak soha, de soha nem szabad megismétlődnie. Az ég szerelmére, hiszen én megállapodott, élettárssal rendelkező asszony volnék! Egy rendkívül eleven négyéves kislány anyukája! Mit is képzeltem én magamról? Igazság szerint semmit. Elragadott a pillanat, nem gondolkoztam szemernyit sem. Ettől még persze ugyanolyan bűnösnek érzem magam. De ma éppen elég izgulnivalóm van, semhogy ezen emésztődjek.

Amikor kipakolok, ömlik az eső, az a fajta, amelyik egész nap el sem áll. Az ég sötét színű, rajta szürke, ordas esőfelhők tömkelege úszik. Csípős szél kavarogja körül és járja át álretró bakancsomat, melyet húsz fontért vesztegettek a Shoe Zone-ban. Felejtsük is el talán a lopott csókok és a hercegi bálok tündérmeséit! Az én valóságom sokkal inkább ez a mostani.

Mindenki más furgonokból pakolászik elő, mivel azonban nekünk kocsink nincs, ma reggel az első dolgunk az volt Ollyval, hogy nagy zsákokban kicipeltük ide az árut. Még Petalt is befogtuk málhásnak. Ha át lehetne képezni szánhúzó kutyává Fickót, az volna még csak az igazi mulatság!

– Egy kalappal – kíván szerencsét Olly, arcon pusszant, és hazavonul aludni.

Hűvös közöttünk a viszony mostanában. Olly engem okol, amiért nem ugorhat be többet mint punk. Kedvelte azt a munkát, bármennyit pocskondiázta is, és most hiányzik neki. Leginkább azonban a pénz hiányzik nekünk, szó, ami szó.

Egész éjszakámat a táskagyártásnak szenteltem, minek folytán ma harminc új terméket dobhatok piacra. Legtöbbje rántott halas, de azért akad az „egyél meg/igyál meg” feliratúakból is. Legújabb modellemen pedig egy ezüst körvonalú Sindy baba van, háttérben a Buckingham-palotával. Az inspirációt talán szükségtelen ecsetelnem. Amikor elkezdek kirakodni, rájövök, nem lesz ez így jó, túl kicsi a választékom ahhoz, hogy beborítsak egy egész asztalt. Koponyámban számtalan dizájnötlet kering, megvalósításukhoz azonban hiányzik az idő és a pénz. Remélhetően a mai nap legalább az utóbbit behozza.

Mindent elkövetek annak érdekében, hogy a standom takaros legyen. A bódé keretét csíkos függönyökkel vidítom fel, előre pedig tiritarka girlandokat aggatok. Fél éjszakámat azzal töltöttem, hogy ezeket a díszeket megvarrjam. Hatalmas befőttesüvegeket is hoztam, telis-tele színes cukorkával, tetejükből nyalókák ágaznak szerte. Ezenkívül különböző méretű kartondobozokat vontam be élénk színű csomagolópapírral, hogy a portékát ezekre pakolva táskabirodalmamat hegyes-völgyessé tegyem.

Petal pillanatnyilag azzal van elfoglalva, hogy a dekorációval tömi a hasát: pufók ujjacskáit bele-belemártogatja a cukorkás üvegbe.

– Elég legyen – szólok rá. – Elcsapod a hasad!

– Dehogyis – felesel Petal.

– Vacsoránál meg majd nem lesz étvágyad!

Kislányom hőbörög:

– Az még sokkal odább van, mami!

Velem szemközt a zöldséges már óbégatva hirdeti az áruját, ahogy a torkán kifér, holott csupán maroknyian vannak azok, akik az elemekkel dacolva a piacon lézengenek.

– Egy tál alma csak egy font! Egy tál, egy font! Almát vegyenek, hölgyeim, almáát!

Petal tátott szájjal bámulja a jelenetet.

Táskáimon hatvanöt fontos árcédula fityeg, kissé aggódom is amiatt, hogy ez az ár a célközönségemnek kissé borsos lesz.

– Kézitáskáák! – kezdi rá hirtelen Petal, hogy a szívem majd kiesik a helyéről a nagy riadalomtól. – Kézitáskát vegyeneeek!

– Csitt! – ripakodom rá.

– De az a bácsi is kiabál! – bök méltatlankodva a zöldségesre.

Kiabál bizony.

– Neked attól még nem kell üvöltöznöd! Jó kislányok nem kiabálnak.

Petal arcáról lerí, hogy anyját begyöpösödött, vén konformistának tartja.

– Viselkedj jó kislány módjára! A mami most dolgozik.

– De nem is történik semmi!

Igazat mond a gyerek. Az emberek kíváncsi szemmel sandítanak a táskáimra, többségük azonban meg sem torpanva továbbmegy. Néhány bátor piacoló elmerészkedik odáig, hogy behatóbb tanulmányozásra föl is emeljen a táskák közül egyet-egyet. Vesznek az édességből, végighallgatják a hablatyolásomat. Körbeudvarolják a táskákat, kifejtik, milyen poénosnak találják őket, és biztosítanak, hogy az ilyen-olyan ismerősük bizony rögvest le is csapna rájuk. Vásárolni azonban egy árva lélek sem vásárol.

Délre teljesen letörök, ráadásul a gyomrom is korog. A zöldséges ordibálásától lassan kilyukad a dobhártyám, és a retikülbizniszen még mindig nem kerestem egy kanyi vasat sem. Ha ez így megy tovább, a helypénzemet se hozom be. Éhségemet csak fokozza, hogy tőlünk mindössze néhány méternyire egy kínai büfé finomságai illatoznak, azokat szagolom egész nap.

– Szeretnél kínai kaját, Petal?

Kislányom jóváhagyóan bólint. Egyre elevenebb és nyűgösebb szegény. Vérzik érte a szívem. Rendesebb anyukák úszni és táncolni viszik a gyerekeiket. Sőt színiiskolába adják őket, hogy egyengessék az X-faktorba vezető útjukat. Az én kislányom viszont itt ázik-fázik a piacon, ráadásul időről időre még le is tolom valamiért.

– Mikor megyünk már haza? – tudakolja.

A legszívesebben azt válaszolnám, hogy most azonnal, de nem akarom túl könnyen feladni.

– Majd később – válaszolom. – Először megebédelünk. Attól mindketten erőre kapunk. Vigyázz az asztalra, amíg én sorban állok ott – mutatok az elviteles pultra. – Itt leszek a szomszédban. El ne mozdulj, amonnan mindent látok ám!

Faképnél hagyom Petalt, és veszek két doboz édes-savanyú csirkét rizzsel. Visszamegyek, leültetem Petalt egy szem hokedlinkre, aztán végignézem, ahogy vígan belapátolja az ételt egy műanyag villával. Jólesik nekem is a harapnivaló, átmelegít, még ha csak a térdemig is. Onnantól lefele viszont teljesen elgémberedtem, lehet, hogy fel sem engedek soha többé.

– Jóllaktál, kiskecske? – kérdem.

Petal mosolyogva bólint.

Ekkor, mintegy varázsütésre, megtörténik a csoda. Fiatal, trendi nőt pillantok meg kedvenc turimnál; egyenesen felém tart, táskára éhesen.

– Azta! – kiált fel, amikor meglátja a felhozatalt. – Ezek valami tüneményesek!

– Köszönöm!

– Tetszik kérni cukit? – kotnyeleskedik Petal. – Nekem nem szabad…

– Jól van, egyél még egyet – adom meg magam. Petal elvesz egy szemet, és odakínálja az üveget a lánynak.

– Veszek egy szem cukrot… – mondja a lány, és kicsippenti az üvegből az édességet –, és veszek egy táskát is.

Ettől kis híján hanyatt dobom magam.

– Tényleg?

A lány felnevet.

– Tényleg. – Előveszi pénztárcáját a táskájából. Elnyűtt, megviselt darab. Az enyéimnek a nyomába se ér! Majdnem megkérdezem, hogy a régit kidobjam-e neki a kukába, de végül mégsem bátorkodom ilyesmire vetemedni.

A nő leszurkolja a pénzt.

Hagyom, hogy Petal segítsen elcsomagolni a táskát a védőtasakba, aztán átadom a zsákmányt a vevőnek.

– Használja egészséggel!

– Köszönöm, úgy lesz! – feleli, és tovalibben, mit sem sejtvén arról, hogy a zöldséges elismerőn végigstíröli.

Örömömben sírni tudnék! Kislányom feltartja a kezét, hogy pacsizzunk.

– Apu nagyon büszke lesz ránk! Megvolt az első vásárlónk, Petal!

Huszonkilencedik fejezet

Persze az első vásárlót aznap nem követi második. Pár font haszonért csináltuk végig az egész napos ácsorgást, fagyoskodással kombinálva. Kitehetem én a kislányomat ilyen tortúrának minden áldott hétvégén? Hát én, vajon én bírni fogom?

Meglehet, hogy a seftelést nem is nekem találták ki. Azt hittem, hogy könnyű lesz a dolog, hipp-hopp összedobok néhány táskát, és onnantól kezdve minden a lehető legsimábban megy, még ha a világ nem omlik is azonnal a lábam elé. De hogy egy picike haszonért ilyen kínkeservesen meg kell szenvedni, azzal bizony nem számoltam.

Már fontolgatom, hogy jövő hétvégére lemondom a standot, és inkább otthon maradok a sebeimet nyalogatni. Ám szokásos, hetenkénti kávézásunkon Tod feltétlen kitartásra buzdít. Később azon veszem észre magam, hogy új dizájnokat vetek papírra, mert szeretném bővíteni a választékomat.

Egy héttel mesébe illő túrám után, melyet a Buckingham-palotában tettem, a helyi újságok megérkeznek a lábtörlőnkre. Sokáig ki sem látszom belőlük. Az egyik sajtótermék címoldalán, nagy örömömre és meglepetésemre saját magamat látom viszont. „A helyi lány a herceggel találkozik” – áll a szalagcímen. „Falatozóból a palotába” – hirdeti a következő szalagcím. Alatta a képem, amint a herceggel parolázom, a háttérből pedig Tod gondtalan mosolya villan elő. Nem is tudtam, hogy valaki lencsevégre kapta a pillanatot.

– Odass, a mami! – kurjant vígan Petal. – Olyan híres néni lett, mint a Cheryl Cole!

Ez aztán a dicséret!

Olly is odajön. A vállam fölött beleles az újságba.

– Ez már döfi!

– Büszke lehetsz! – froclizom. – Nem minden bokorban találsz olyan feleséget, aki uralkodói körökben forgolódik.

– Előnyös kép – jegyzi meg, és elveszi az újságot, hogy elolvashassa a képaláírást is. – Kár, hogy nem voltam én is veled. – Van a hangjában valami nehezen meghatározható – pici irigység, bánat, sőt sértődöttség vegyül bele.

– Nyugi, nem fogok megváltozni – szekálom tovább –, ugyanaz a földhözragadt csaj maradok, akibe annak idején beleestél.

– Tudom – mondja nem túl nagy meggyőződéssel.

– Néha muszáj lesz bizonyos dolgokat nélküled csinálnom.

– Aha – kesereg tovább –, én leszek az otthon ülő szerető, te meg learatod a babérokat!

Egyetlen esemény volt csak, könyörgöm! Semmi egyéb!

Olly homlokráncolva néz rám.

– Attól félek, hogy feltörsz, mint a talajvíz, rólunk pedig szép lassan elfeledkezel.

– Ez nevetséges! Hogy tennék ilyet?

Egyfolytában csörög a telefon, mert a barátainkhoz is sorra eljutnak a lapok. Egész nap izzik a telefondrót. Jóakaróimtól e-mailek tucatjai érkeznek, új erőre kap tőlük a lelkesedésem. Üzenet üzenet hátán, alig győzöm fogadni a sok SMS-t. Olly minden órában főz nekem egy teát, s este még vacsorát is tálal. Hogy mit, arra nem emlékszem. Az sem rémlik, hogy egyáltalán megettem. Sajnos nem jut rá

időm, hogy eloszlassam a feszült légkört közöttünk. Sőt nem tisztázódik az sem, hogy vajon mi állhat a feszültség hátterében.

Futó csókot lehelek Olly ajkára, megropogtatom Petal bordáit, s már rohanok is, hogy le ne késsem a műszakomat. Amikor a Hallatlan hal-adáshoz érek, ismerős figurát pillantok meg a falatozó ajtaja előtt.

Lassítom az iramot, s megpróbálom türtőztetni magam, de sikertelenül. Mentorom várakozik rám. Ahogy közeledem, Tod kilép a távolságtartás álcája mögül, a karjába kap, és körbeforgat.

– Juhuhú! Ügyes volt, Nell! – Visszatesz a földre, majd egy kicsit kifújja magát. Nem siet a szorításán enyhíteni, de végül, vonakodva bár, csak elenged.

Ollytól valami hasonló reakciót vártam volna.

– Egész nap dolgoztam – mentegetőzik –, ezért nem tudtam felhívni. Fantasztikus publicitást kapott! Az ilyet nem lehet ám pénzen megvásárolni!

– Az érdem fele a magáé – hálálkodom. – Végtelenül lekötelez, hogy magával vitt arra a fogadásra.

– A dolgok szerencsés együttállását dicsérje. Azt hittem, csak kutyafuttában említik majd meg a lapok, erre tessék, rögtön a címoldalra kerül! Azt a mindenit!

– És most, hogyan tovább?

– Megpróbálunk tőkét kovácsolni a hírverésből. A héten majd leülök ötletelni. – Tod egy táskát csúsztat le a válláról. – Addig is, ezt kölcsönadom.

– Laptop? – kérdezem, mert nem hinném, hogy Tod az általam meglehetősen spártai kivitelűnek vélt műbőr táskát akarja rám tukmálni. Jut eszembe, tervezhetnék szép laptoptáskákból is egy kollekciót.

– Feltöltheti pár termékét az eBayre, amíg a saját honlapja el nem készül. Minél hamarabb fent van a neten, annál jobb.

– Így is van! – Nem akarom lelombozni azzal, mekkora hatókör vagyok a gépekhez. – Nagyszerű! Köszönöm.

– A piacolás hogy ment?

– Hát… lassacskán – felelem óvatosan, nehogy notórius nyavalygó színében tüntessem fel magam. – El fog tartani egy darabig, mire belejövök.

– Reméljük, az üzlete a héten szárnyra kap.

– Sajnos mennem kell – biccentek az ajtó felé. – Máskülönben lekésem a műszakomat.

– Látni szerettem volna, hol dolgozik.

– Bújjon be – invitálom. Határozott célom Todot az általam feldobott enteriőrrel elámítani. – A rósejbnit ma a ház állja!

Tod felnevet.

– Ma este a barátaimmal vacsorázom.

– Persze, az más – gyámoltalanodom el. – Azt nem tudtam.

– Rendes magától, Nell – szól Tod. – Sajnálom, hogy nem maradhatok.

Vállat vonok.

– Majd máskor. – Mindeközben végig azon jár az eszem, mekkora sületlenség volt Todot ingyenkrumplival kínálgatni. Ilyenkor le tudnám nyisszantani a nyelvemet.

Semmit nem tudok Tod magánéletéről. Lehet, hogy egy csinos szőkeség várja haza. Esetleg több, nem tudom. Ő nem említett senkit, én pedig isten őrizz, hogy beleüssem az orromat. Ő csak a védnököm, nem több. Ez a munkája. Még csak barátok sem vagyunk. Tucatnyi más, hozzám hasonló kezdőt mentorál még. Kíváncsi vagyok, vajon viszi-e őket is a Buckingham-palotába.

Figyelem Todot, amint távolodik. A sétány végére érve megfordul, és integet. Előbukik belőlem egy sóhaj, azután benyitok a bisztróba.

A Hallatlan hal-adásban hangos üdvrivalgással köszöntenek. Jenny, Constance és Phil egy-egy lufit tart a kezében, „Gratulálunk!” felirattal.

– Ugyan már, srácok!

Elém járulnak, megölelnek.

– Okos lány! – mondja Phil büszkén. – Okos lány!

– Engem csak lefotóztak Károly herceggel… – Érzem, hogy fülig pirulok.

– Te jó ég! – szól közbe Constance. – És fájin volt minden?

– Hát, megkapó volt, az már igaz – ismerem be.

– Végig tudtuk, hogy fantasztikus leszel – áradozik Constance.

– Igen, de gazdagon és híresen se feledkezz el rólunk – teszi hozzá Jenny. Szerintem csak piszkálódik; habár nem ő az első, aki ennek hangot ad, s ez nyugtalanít.

– Bizony, a Hallatlan hal-adást is megemlítik a cikkben – büszkélkedik Phil. Minden asztal fölé, a frissen festett falra egy-egy gondosan kivágott újságcikket erősítettek. – Mostantól nincs megállás! Már nem kell sokáig itt dolgoznod.

Nem akarom kiábrándítani, hogy a piacon veszteséget könyveltem el, Ollyt pedig kirúgták a diszkóból miattam. Mind-mind sziklaszilárdan hisznek itt a képességeimben, nem szívesen kapnám le róluk a rózsaszín szemüveget. Inkább nekem is hinnem kellene önmagamban, elvégre a siker mégiscsak rajtam áll vagy bukik.

Harmincadik fejezet

Másnap reggel Petal és én összegömbölyödve fekszünk az ágyon. Kislányom hajnalhasadás óta izegmozog. Szorosan magamhoz ölelem: remélem, hogy ezt az anyai szeretet jeleként fogja fel. Pedig én pusztán azt szeretném az öleléssel elérni, hogy veszteg maradjon.

Hallom, hogy a bejárati ajtó halkan csukódik, Olly pedig lábujjhegyen kióvakodik a konyhába. Most jött haza az éjszakai műszakból. Kinyúlok a telefonomért, írok neki üzenetet: „Ébren vunk!”

Ez rá a válasz: „Teát? xx”

Cserében küldök neki egy egész sereg puszit. Sorházban lakunk, és próbáljuk arra nevelni Petalt, hogy ne ordibáljon, ezért SMS-ezünk, még ha csak egy fal választ el minket, akkor is.

Néhány pillanat múlva Olly feljön a lépcsőn a csészémmel, én pedig felpolcolom a fejemet, teázásra készen.

– Szia! – Odakucorodik mellém, és megcsókol.

– Milyen volt az éjszakád?

– Eltelt valahogy – dünnyögi Olly. – Nem valami izgalmasak az éjjeleim. Egy futószalag mellett görnyed az ember, és nyolc órán keresztül csak gombát és kolbászt rakosgat pizzák tetejére. – Felvonja a szemöldökét. – Jobb szórakozást is el tudnék képzelni, hogy elüssem az időt.

– Én egész éjjel vattacukrot ennék – kotyog bele Petal.

– Ahelyett, hogy végre egész éjjel a saját ágyadban aludnál – tromfolok.

– Kisasszony, mars, indíts le a konyhába reggelizni! – parancsol rá Olly.

Petal már vágja is a pofákat.

– Majd ha megcsinálod, apu!

– Már megcsináltam, ott van minden az asztalon. Kitöltöttem a narancslevet, a kukoricapelyhed is készen vár. Tejet kell még locsolnod rá, annyi.

– Na jó.

Petal kipattan az ágyból, én pedig végre elfoglalhatom jog szerint megillető területjussomat.

– Na, csakhogy!

– Ezt hallottam, mami! – néz vissza a gyerekem.

– Óvatosan öntsd a tejet – korholja Olly. – Ne ömöljön megint szanaszét!

– Az meg mit jelent, hogy „szana”?

– Az mindegy, lényeg, hogy a tej a tálba menjen, ne az asztalra vagy a földre!

– Nem vagyok baba! – Petal durcásan csettint a nyelvével, és eltűnik az ajtó mögött.

– Mondd csak – fordulok Ollyhoz –, kell nekünk egyáltalán még egy ilyen méregzsák?

– Miért ne? – kérdez vissza Olly, miközben odafurakszik mellém. – Mondjuk, nemigen iparkodunk rajta.

– Ha nagyon gyors vagy és nagyon halk, akkor most itt a soha vissza nem térő alkalom! – Próbálok csábosan nézni, pedig sejtem, hogy az éjjel csúnyán elfeküdhettem a burámat.

Olly csak a fejét rázza.

– Túl fáradt vagyok – közli. Furcsállom. Nem sűrűn szokott előfordulni, hogy Olly kihagyjon egy ilyen alkalmat, ami tudj’ isten, mikor ismétlődik meg újra. – Amúgy meg – folytatja – szeretnék tőled

kérdezni valamit.

– Ó! – Remélem nem Toddal hozakodik elő. Nem kívánom veszekedéssel tönkretenni ezt a derűs, felhőtlen reggelt.

Olly a hasára fordul, és felnéz rám, kifürkészhetetlen arccal. Mancsába veszi a kezemet.

– Nell McNamara – zengi. – Megtisztelnél vele, hogy feleségül jössz hozzám?

Még szerencse, hogy nincs a számban tea, most végigprüszkölném vele az ágyat.

– Feleségül kérsz? – hüledezem hevesen pislogva. – Csak így?

– Nem hinném, hogy ez akkora meglepetés!

– Olly, tíz éve vagyunk együtt, de a házasságot még soha nem hoztad szóba!

– Hát – mondja –, a nélkül is jól megfértünk egymással mindig.

– És többet már nem?

Olly megvonja a vállát.

– Hirtelen úgy éreztem, eljött az ideje a leánykérésnek.

Nem tudom, miért érzem hirtelen, hogy rám tör az idegesség. Ollyt már időtlen idők óta ismerem. Éppen hogy csak kiléptünk a gyerekkorból, amikor járni kezdtünk. Mindig arról ábrándoztam, hogy egyszer elérkezik ez a nap is. Lehet, hogy a hosszú együttélés vette el a dolog élét. Esetleg különlegesebb lett volna, ha Olly elcsábít Párizsba, hogy ott kérje meg a kezemet. De itt, a saját ágyunkban kér feleségül, úgy, hogy félig még csukva a szemem? Vajon miért időzítette éppen mostanra a dolgot?

– Mit szólsz hozzá? – Miközben az agyam kattog, Olly türelmesen vár a válaszra.

– Igen! – felelem. – Persze!

Odadörgölőzik hozzám, a karjába vesz.

– De jó! – Hosszan, lágyan megcsókol, és végre én is lázba jövök.

Mintha végszóra érkezne, Petal megjelenik az ajtóban. A gyerekem a világ leghatékonyabb fogamzásgátlója.

– Megettem a reggelit!

– Gyere csak ide, Petalka! – inti oda Olly, aki, velem ellentétben, kedélyes maradt. – Mondd csak, szeretnél te koszorúslány lenni?

– Koszorúslány? – kérdi Petal, és felmászik az ágyra. – Az micsoda?

– Összeházasodunk mi ketten, apu meg a mami. Te lennél a legfontosabb személy az egész esküvőn, mert te vinnéd a csokrokat.

– Jó! – rikkant Petal, és izgatottságában föl-le ugrándozik az ágyon. – Juhé!

Olly fogja a kislány kezét, míg az ugrabugrál, s mindketten magukon kívül vannak a boldogságtól.

– Juhé!

– Juhé! – visszhangzom én is, de valahogy nem érzek kedvet az ugrándozáshoz.

Harmincegyedik fejezet

A Hallatlan hal-adásban lehúzott műszak után együtt teázom Phillel, Constance-szal és Jennyvel. Az ajtóra kitesszük a „Zárva” táblát, s megkönnyebbülten fellélegzünk, hogy véget ért az ebédidő rohama. Sehogy sem akar elapadni az érdeklődés a felújított falatozó iránt, a vendégek szakadatlan özönével nézünk szembe nap mint nap.

– Olyan csendben voltál ma, Nell, szívem! – jegyzi meg Constance. – Minden rendben veled?

– Aha – mondom a teáscsészébe.

– Fáradt vagy?

Rámosolygok a barátnőmre.

– Mint mindig.

– De most valami más is bujkál benned.

– Üzleti nehézségek? – vág közbe Phil nyugtalan arccal.

– Dehogy! – biztosítom őket. – Az üzlet jól megy, sőt még annál is jobban. Egy asszonyság, akit a Buckingham-palotából ismerek, kért tőlem egy táskát mutatóba. Küldtem is neki egy halacskásat. – Azóta tűkön ülve reménykedem, hogy Della Jewelnek tetszik a művem.

A héten minden szabadidőmet arra áldoztam, hogy új dizájnokkal álljak elő. Különösen elégedett vagyok azzal a csipkével szegélyezett modellel, amelynek egyik oldalán a „Ms” szó áll, a másikon pedig a „Mrs”. Lehet, hogy ez a motívum vetítette előre a később bekövetkezett leánykérést? Talán épp a szobában hányódó táska ütött szöget Olly fejébe.

– Tod azt mondta, hogy az illetőnek nagyon jók az összeköttetései, úgyhogy szorítsatok nekem! – Mély lélegzetet veszek, aztán, amikor látom, hogy még mindig várakozásteljesen hallgatnak, elmosolyodom. – Ja, igen, és Olly megkérte a kezemet.

– Juj, szívecském! – sikkant Constance széles vigyorral. – Ez olyan romantikus!

– Büdös mázlista – morran fel Jenny.

Ennek hallatán görcsbe rándulok. Nem jellemző Jennyre ez a kemény hangszín.

– Jen! – hurrogja le Constance.

– Na de ha egyszer az! – csücsöríti a száját Jen.

Nincs időm most Jennyn rágódni, mert Phil elém perdül, és szívélyesen megszorongatja a kezemet.

– Gratulálok, Nell! – Ujjaim csak úgy recsegnek és ropognak. – Gratulálok!

Constance tovább tanulmányozza az arcomat.

– Akkor miért vagy mégis úgy elkenődve?

– Fogalmam sincs – vallom be.

Jen a homlokát ráncolja.

– Ugye igent mondtál?

– Persze, mi az, hogy! Csak… – Itt elakad a szavam. Tulajdonképpen mi is a bajom? Egyedül az időzítés piszkálná a csőrömet? Minden idegszálammal az üzletre kellene összpontosítanom, lehet, hogy Olly direkt akarja elvonni róla a figyelmemet? Ezt az esküvős cécót találta volna ki kerékkötés gyanánt? Lelkesnek mutatkozik szárnyait bontogató vállalkozásom iránt, de lehetséges, hogy az örömöt csak mímeli? Azt hiszi, ha én feltörök, az ő férfiassága csorbát szenved? Azt vette a fejébe, hogy ha

hozzámegyek, megint felveszem az otthon ülő asszonyka szerény szerepét?

– Nagy lépésre szánod magad – szólal meg Constance –, de közös gyereketek már van, és annál nagyobb elköteleződés nem létezik, Nell.

– Tudom! – Petal imádja, hogy összeházasodunk. Neki is kezd szemet szúrni, hogy Ollyval nem vagyunk házasok. Petal vezetékneve az apja után Meyers – így döntöttünk –, és időnként Petal már vakarja a fejét, hogy miért lógok ki a sorból. A házasság mellett egyébként is több érv szól, mint ellene.

– Az csak egy papír – tódítja Jen gondtalannak szánt vállrándítással, mely inkább mesterkéltre sikeredett.

Ez a papír viszont olyasvalami, amire Jen kétségbeesetten vágyik, sokkal jobban, mint én.

– Ostoba liba vagyok – hajtom el magamtól a kételyeimet. – Csodás lesz minden! – Ha Olly azon aggódik, hogy a vállalkozás miatt felborulhat a dolgok jelenlegi állása, hát én meg attól félek, hogy a házasság is csak hasonló tényező lenne.

– Mindnyájunkat meghívsz, helyes? – fenyegetőzik tréfásan Jen.

– Nekem új kalap kéne – lapogatja a haját Constance.

– Van egy öltönyöm, ami már régen nem látta a napvilágot – szól Phil.

– Tegyél fel még teavizet, Phil! – intézkedik Jen. – Tósztot kell innunk!

– Okézsoké! – Phil már repül is.

– Kitűztétek az időpontot?

– Nemsokára kitűzzük – nyugtatom meg Constance-t. – Most, hogy végre megejtette a leánykérést, Olly alig fér a bőrébe. Nem akarja az esküvőt sokáig húzni-halasztani.

– De ez a te döntésed is – mutat rá Constance.

– Tudom. És boldog vagyok. Igazán!

– Atyaisten! – morogja Jenny. – Nézzenek oda, mintha legalábbis egy temetésre hívták volna, nem az oltár elé. Ha neked nem kell, majd én lecsapom a kezedről, megállj!

Dehogyisnem kell. Nem értem, miért vagyok ilyen fura. Minden jó lesz. Tök jó.

Harminckettedik fejezet

A következő szombaton tűző napsütésben árulok Hitchin piacán. A kézitáskákat veszik, mint a cukrot. Áldom a szerencsés csillagzatomat, mely alatt születtem, hogy ilyen ragyogó sajtóvisszhangot kaptam a helyi újságban. Világos, hogy a cikk hajtja a kuncsaftokat az ajtóm, jobban mondva a standom elé.

Petallal derekasan végigdolgozzuk a napot. Mosolyognom kell, hogy Petal ugyan még csak néhány napja boltossegéd, de már kezdi kidolgozni a módszerét a vásárlók elbűvölésére.

A múlt heti fiaskó után úgy döntöttem, ma csak húsz táskát hozok ki, egymagamban csak ennyit bírok odacipelni. Olly valami haverjánál vállalt alkalmi fuvarozást, mára tehát le van kötve. Ami a választékot illeti, a mai nappal bevezetek két új terméket a szokásos halas és az „egyél meg”-es táskák mellé. Nagy slágernek bizonyul a Ms & Mrs-es dizájn a menyasszonyok körében. És a másik, ami telistele van nagy, piros szájlenyomatokkal, úgyszintén szép sikert arat. Délre az összes táska gazdára talál. A legutolsó szálig. Mekkora különbség az előző szombathoz képest!

Megolvasom a pénzt, és elálmélkodom csinos bevételünkön. Felséges summa, akármilyen mércével mérjük is. Jövő héten sokkal több árut hozok – feltéve, ha sikerül kétfelé szakadnom, ezzel időt lopva magamnak a táskák elkészítésére.

A siker ízétől megittasodva nagylelkűen szabadságolom magunkat délutánra. Bevételünkből a rövidárusnál veszek egy gyönyörű, élénk rózsaszín hajgumit Petalnak, amiért olyan jól viselkedett. Ha már úgyis ott vagyok, vásárolok gombokat és más apróságokat is, hogy kedvemre kreatívkodhassam velük az új dizájnokon. A délután hátralévő részét azzal töltöm, hogy táskákat készítek, és Tod kölcsöngépén üzletet nyitok az eBayen.

Mindenekelőtt azonban egy-egy friss, forró süteményt hozok a péktől Petalnak és jómagamnak. Az illatozó szajréval lecsüccsenünk kedvenc lépcsőnkre a piac szélénél, a Mária-templommal szemközt. Szótlanul ücsörgünk egymás mellett, kuncsorgó kacsatekintetek kereszttüzében. Petal elfojt egy ásítást; ma túl kimerült ahhoz, hogy vízimadarakkal kergetőzzön. Gyanítom, hogy a négyéves gyerekek dolgoztatását – még ha csak részmunkaidőben is – szigorú törvény tiltja. Odaveszem magamhoz a kicsit, s ő rám hajtja a kobakját. Kabátomat teliszórja levelestészta-morzsával, de nem zavartatom magam miattuk. Petal az én kicsi kincsem.

Miután ebédünket elköltöttük, kézen fogva hazabandukolunk. Útközben még beugrom a pólónyomóhoz, hogy elhozzam a rendeléseimet. Na meg a könyvtárba, hogy új mesekönyvet vegyünk ki Petalnak, aki csak úgy falja az irodalmat. Hazaérve letelepszünk, és hozzálátunk a táskamanufaktúra felvirágoztatásához.

Petalnak benyomok a tévén valami marhaságot, azután előszedem kölcsönbe kapott számítógépemet. Létrehozok egy ebayes boltot, ahol PayPallal is lehet fizetni. Nagy újdonság számomra az egész. Noha iszonyodom a számítástechnikától, mégis különösebb nehézség nélkül veszem az akadályt. Phil fényképezőgépével kattingatva pöpec képeket csinálok a táskáimról. Mindet sorra feltöltögetem, és jól hangzó szöveget mellékelek hozzájuk. Ez is megvolna. Jó érzés tudni, hogy a táskáim immár az internetről is megvásárolhatók. Hogy a kuncsaftok rálelnek-e, arra viszont még nem mernék mérget venni.

Amikor elkészülök, helyet foglalok Petal mellett, aki még mindig a tévét bámulja. Körülbástyázom

magam táskákkal, kiszabott anyagdarabokkal és szabásmintákkal. Petal hamarosan odasündörög; hogy elszórakozzon, a kezébe nyomok némi textilnyesedéket és egy gyerekollót. Egy napon talán ő lesz az én jobbkezem. Nell McNamara és Petal Meyers, a sztárok retikülszállítója – sokért nem adnám, ha ezt egyszer még így láthatnám leírva.

Nemsokára uzsonnaidő, és nekem gőzöm sincs, mit főzzek. Valami olyat kellene, ami pikk-pakk megvan. Ebből megint csak tészta lesz, több mint valószínű. Olasznak kellett volna születnem, már látom. Mindegy, teljesen elolaszosodunk amúgy is, amennyi főtt tésztát meg pizzát összezabálunk. Vajon Olly mikor esik haza? Ma nincs műszakom a falatozóban, este családilag beülhetnénk a tévé elé megnézni valami szombat esti csodát.

Petallal jótékony hallgatásba burkolózva végignézünk egy Scooby-Doo-rajzfilmet, azután a *Vacsorázzon velem!* egyik epizódjának ismétlését. Gyakran mondogatom is Ollynak, írjon be nekik, hogy folytassák ezt a ragyogó sorozatot. Petal elunja a műsort, ezért átkapcsolok neki valami ifjúsági beszélgetős vacakra. Épp az egyik népszerű tinisorozat X. Y. szereplője hinti a rizsát, de mivel sem Petal, sem én nem nézzük a szériát, nem tudjuk, hogy az illető kicsoda. Egy másik csatornán a JLS új száma megy, melyet a lányom annyira élvez, hogy az már túlzás, utána visszakapcsolunk az előző műsorra, ahol immár egy másik jelentéktelen celeb fecseg összevissza mindenféle érdektelenséget.

Legújabb dizájnjaim egyikén egy óriási piskótatallér ékeskedik. Ez az én kislányom kedvenc édessége. A másikon Petal orosz matrjoska babái sorakoznak. Tavaly kapta őket születésnapi ajándékképpen a szüleimtől. Mint a güzü, szabok, varrok, ragasztok és díszítek. Nagyon szépek az elkészült darabok! Még egypár halas és „egyél meg”-es modellt összedobok, nehogy kifogyjak a készletekből jövő hétvégén.

A televízióban felbukkan egy híres futballista felesége. Chantelle Clarke, aki csupa szőke haj és fehér fog, éppen legújabb „fiatal felnőtt” regényéről ömleng. Fél szemmel a tévére, féllel a munkadarabra figyelek, nem követem teljes odaadással a műsort.

– Oda nézz, mami! – mutogat Petal a képernyőre.

Felpillantok. Chantelle csicseregve áradozik a könyvéről, ugyan, mi ebben a pláne? Aztán hirtelen rájövök, hova is kell néznem.

– Te jószagú atyaúristen!

Petal bazsalyogva mondja:

– A néninél van a táskád!

Ez így igaz. A sztárceleb mellett a kanapén ott hever a rántott halas-sült krumplis retikülöm. Premier plánban mutatja a kamera. Szemem-szám tátva marad. Ez bizonyára Della Jewel műve, a PR-osé, akivel a Buckingham-palotában futottam össze. Máskülönben hogyan keveredett volna saját gyártású holmim egy olyan kaliberű nő kezébe, mint Chantelle? Nála jobb reklámot keresve sem találok!

– Nagyon szép, mami! – szól Petal, és elismerőn összecsapja a kezét.

Csakugyan az. Remélem, hogy sokan mások is osztják ebbéli véleményemet.

Harmincharmadik fejezet

Mondanom sem kell, hogy ami ezután jön, az kész téboly. Az összes létező hatvan év alatti nő egyszerre mind a Chantelle-nél látott táskát akarja megkaparintani. Erre delejezi őket ez a mai, celebeket szertelenül egekbe magasztaló világ. Alig győzök a beérkező rendelésekkel lépést tartani.

Küldök Della Jewel irodájába egy csokor virágot, hogy megköszönjem, amit értem tett. Alig ismerem a nőt, el sem hiszem, hogy ilyen rendes volt hozzám. Rövidesen felhívnak onnan megkérdezni, hogy nem tévedésből küldtem-e nekik csokrot. Elhadoválom, hogy én csak a hálámat akartam ezzel a csekélységgel kifejezni, közben azon morfondírozom, hogy a dolog mögött mégiscsak inkább Tod állhat. Rá vallana ez a nagy szerénység.

Eljött a karácsony is, de nem csináltunk belőle nagy hajcihőt. Behabzsoltuk az Olly sütötte pulykát, és már ültünk is vissza táskázni, közben kilencvenhetedszerre is megnéztük *Az elveszett frigyláda fosztogatói*t és a *Mary Poppins*t, Petal személyes kedvencét.

Pár röpke hét, és csak úgy dől a nagy dohány. Bőven elég arra, hogy megfinanszírozzam a saját honlapomat. Tod webdizájnere hamar összetákolja a felületet, úgyhogy rövidesen már nem csak az eBayen árusítok. Ha fölmegyek a netre, egyre-másra új megrendelésekkel találom szembe magam.

Könnyes szemmel búcsút intek a Hallatlan hal-adásnak, de a piacra továbbra is kijárok, mivel csábító hasznot hajt. Rettenetesen hiányzik Phil és a banda, úgyhogy ha bemegyek a városba, mindig igyekszem útba ejteni őket is. A telefonom szinte megállás nélkül csörög. Újabban föl sem veszem, mert az örökös telefonálástól képtelen lennék befejezni a napi penzumomat. Még éjfélkor is az eladott árut csomagolom, reggelente pedig hatkor kelek, annyi a teendő. Ahogy a nevem terjed, vagy egy tucat interjút adok különféle kereskedelmi magazinoknak, minek folytán a telefonom csak még gyakrabban cseng. Számos előkelő butik kéri, hogy a táskáimat forgalmazhassa. Betty, a Retikülös Hölgy – aki nem jelentkezett azóta, hogy a legelső táskámat otthagytam nála –, most nyakra-főre hívogat. Én persze juszt sem hívom vissza, hadd egye a fene azt a finnyás Bettyt.

Azután a *Heat* magazin leközöl egy képet Chantelle Clarke-ról, vállán az én retikülömmel. A nyomás tovább fokozódik.

Jen és Constance rengeteget segít. Amikor végeznek a falatozóban, inasként bedolgoznak nálam egy kis mellékesért. Mindketten démoni ügyességgel bánnak a ragasztópisztollyal és a bizsu-forrasztópákával. De még így sem győzzük a keresletet. Hovatovább muszáj lesz felvennem valakit, hogy a víz színén maradhassak.

Olly alig tér haza az éjszakai műszakból, a reggelt telefonos megrendelések felvételével tölti. Hárman dolgozunk a nappaliban, amikor belép. Petalt oviba adtuk, hogy azzal is lélegzethez jussunk.

– Az áldóját! – szörnyülködik Olly a körös-körül heverő romok láttán. – Mintha egy kisebb atombomba vágott volna be ide.

Joggal mondhatjuk, hogy házunkban az őskáosz vette át az uralmat. Minden egyes négyzetcentimétert vastagon beborít a bedobozolt táskák, kósza anyagdarabok, nyesedékek tarka összevisszasága. Az előtérben toronyként magasodnak a postázandó csomagok. Még a konyhaasztalt is tervek terítik be abrosz helyett. A családi étkezés már a múlté, a házasélet dettó.

– Ki telefonált?

Olly eldarál egy hosszú listát, azokét, akikkel ma reggel tárgyalt.

– Hívd fel Dodmanékat is – a táskamerevítő-beszállítónkat hívják így –, és adj le rendelést bizsura! Fontos, hogy még a héten beérkezzen, lassan kifogyunk belőle. A nyomót is hívd fel, légy szíves, kérdezd meg, hogy elkészült-e a legújabb dizájn nyomásával! – Míg levegőért kapok, Jenny felnéz a munkájából.

– Olly, olyan vagy, mint a mosogatórongy! – szól együtt érzőn.

– Hát ja – látja be Olly. Örül, hogy valaki végre észrevette.

– Mindketten kimerültünk – vakkantom oda. Igaz, úgy áll a dolog, hogy végre minden álmom valóra válik, azonban, sajnos, álmaim bizonyos lidércnyomásszerű elemeket is felmutatnak.

– Gyere csak – inti oda Jen a páromat, aki lassan a férjem. – Öt percre ülj ide szépen. Megmasszírozom a válladat. Gyógyító erő lakozik a kezemben.

Olly engedelmeskedik, Jen pedig mögé áll, és masszírozni kezdi a hátát. Szívem választottja boldogan nyögdécsel. Mielőtt fellobbanna bennem a féltékenység tüze, Jenny engem is a székhez szólít.

– Te következel! – mondja. – Ez az eszeveszett tempó árt az egészségnek!

Helyet cserélek Ollyval, és hamarosan kiderül, hogy Jenny keze olyan csomókat is megtalál, amelyeknek még a létezéséről sem tudtam.

– Tartsunk szünetet – javaslom, amikor a vállamon át eltávozik belőlem a feszültség egy része. – Megyek, fölteszem a teáskannát.

Olly kikísér a konyhába.

– Jennek igaza van – jegyzi meg, míg én a csészékkel csörömpölök. – Jószerivel egy perc nyugtunk sincs.

– Első az üzlet – figyelmeztetem. – Csak amíg beindulunk. Ez kritikus időszak. Az eddigi nyilvánosság, amit kaptunk, fantasztikus, ebből kell nekünk most tőkét kovácsolni. Tod azt mondta…

Olly már a szemét forgatja, ezért befejezetlenül hagyom a mondatot. Tod amúgy azt mondta, ez a lehető legkedvezőbb alkalom, hogy a márkámat meggyökereztessem az emberek tudatában. Meg azt is mondta, hogy minden lehetőséget üstökön kell ragadnom, mielőtt a média továbbmozdulna valaki másra; ez ugyanis előbb-utóbb elkerülhetetlenül bekövetkezik. Csak nem értem, hogy Olly ezt miért nem látja be. Minden látszat szerint Olly akkor lenne a legboldogabb, ha beérném annyival, hogy hetente egy-két táskát kiviszek a hitchini piacra. Pedig ez lehet az én nagy áttörésem. Az egész jövőnk másként alakulhat tőle.

– És mi lesz az esküvővel? – tudakolja Olly.

Csakugyan, alig egy hónap van hátra esküvőnk napjáig, és még a kisujjamat se nagyon mozdítottam az ügyben. Egyszerűen nem tudtam rá időt szakítani.

– Esetleg el kéne halasztanunk – hangzik tapintatos javaslatom. Nevetségesen optimistán jelentkeztünk be az esküvőre. Amúgy is eléggé puskaporos körülöttünk a levegő, talán mégsem pont most kellene az anyakönyvvezető elé lépnünk.

– Ha már eddig vártunk, nem várhatnánk még egy kicsit, amíg a dolgok elcsitulnak?

– Mi lesz, ha soha nem csitulnak el? – kérdi Olly. – Mi lesz akkor, ha az életünk örökre ilyen őrületes marad? – Olly föl-alá járkál. – Végignéztem, ahogy ugyanez a megszállottság tönkreteszi apámat. Belehalt, Nell! A feszültség, az állandó stressz idő előtt sírba vitte, nem akarom, hogy velünk is ez történjen!

– Megértem, de egyszer csak ki kell törnünk, ha jobb életet szeretnénk magunknak. Most megvan rá minden esélyem.

Nem úgy tűnik, hogy meggyőztem.

– Én többre vágyom ennél, Olly! – mutatok körbe a viharvert konyhán. – Saját otthont szeretnék, nem olyat, ahonnan a főbérlő egyik napról a másikra kivághat bennünket! Szeretném, ha Petal a kertben játszhatna, jelen pillanatban tíz percen át kell kutyagolnunk a legközelebbi parkig. Szeretnék végre autót

is. Túl vének vagyunk már ahhoz, hogy egy robogóval furikázzunk. Nevetséges dolog. Családos férfi vagy, megvannak a kötelességeid. Én ezt most mindannyiunkért teszem. Hogy lehet az, hogy te nem akarsz többet?

– Én téged akarlak – mondja erre Olly. – Téged akarlak, meg Petalt, és hogy minden visszazökkenjen a régi kerékvágásba. Ez minden vágyam. Megijeszt, hogy te több akarsz lenni, mint ami belőlem valaha is lehet.

– Jaj, Olly! Nem úgy értettem. – Elpárolog a haragom, odamegyek hozzá, és egymás karjába omlunk.

– Akarsz te még hozzám jönni? – dörmög bele a hajamba.

– Hát persze!

Nekem Olly az egyetlen férfi az életemben, ő életem szerelme. Muszáj lesz időt szakítanom az esküvőre. Csak még ki kell okoskodnom, hogyan.

Harmincnegyedik fejezet

Hitchin központjában magasztos, fallal körülkerített normann kori templom áll. De mivel nem vagyunk templomba járó népek, nekünk csak polgári esküvőnk lesz a stevenage-i anyakönyvi hivatalban, amely a helyi Matalan ruházati áruház mögött bújik meg egy feltűnően rusnya, ráadásul egyáltalán nem normann kori tömbépületben.

Voltak olyan percek, hogy azt hittem, nem érjük meg ezt a napot. Néha egyetlen hajszálon függött a kapcsolatunk, de végül csak kitartott, a nagy őrület ellenére.

Az, hogy megvarrom a saját esküvői ruhámat, elmebeteg ötletnek tűnik így hajnali háromkor; még mindig a szélét szegem. De csak felvirrad a nagy nap. Rózsaszín minden – Petal más színről hallani sem akart –, élénk rózsaszín a ruhám, régi, krémszínű csipke szoknyaréssze, amelyet hosszú, törtfehér gyöngysor és cipő egészít ki. Ez utóbbit befestettem, hogy menjen a ruhámhoz. A csokrom szalaggal összekötött, csillámokkal beszórt élénk rózsaszín és törtfehér gerbera. Végső simításként felvettem az egészhez a Ms & Mrs-es retikülömet. Tökéletes összhatás!

Petal balettszoknya-alapú ruhája tündérmesébe illik – halvány rózsaszín, élénkebb árnyalatú kiegészítőkkel és angyalszárnyakkal. Százszorszépekből kötött csokra kicsinyített mása az enyémnek. Olly retró, hatvanas évekbeli rózsaszín Paisley-mintás inget visel, varratott mohernadrággal. Lábán kedvenc hegyes orrú, félmagas szárú Chelsea cipője fénylik. Sármosabbnak látom őt, mint valaha!

Az esküvő kicsi, másképp nem is bírtam volna összehozni. A legfontosabbak – Jenny, Constance és Phil – természetesen jelen vannak. Phil nászajándéka az esküvő utáni fogadás, amelynek a Hallatlan hal-adás a helyszíne: egy nap erejéig zártkörű klubbá alakította a falatozóját.

Ma reggel beszaladtam, hogy feldíszítsem a bisztrót léggömbökkel és befőttesüvegekbe helyezett élénk színű gerberával. Nagyszerű hatást értem el. Constance egyik barátnője hozta a tortát, ki is tettem az egyik asztalra. Háromszintes, és sápadt krémszínű cukormáz borítja valamennyi emeletet. Nem csekélység ilyen kevés embernek! De hát tortából sohasem elég, nem igaz? A legalsó emeletet csokidarabok és rózsaszín szívecskék borítják, a középső csíkos, a legfelső pedig pöttyös, tetején cukorból készült tollboával. Kikészített poharak várják a vendégeket, és biztosan jó pár palack pezsgő is hűl valahol Phil frizsiderében.

Olly anyukája nem mozdul ki a napsütötte Spanyolhonból, ebben nincs is semmi meglepő. Viszont az én szüleim sem teszik tiszteletüket, mert ők három hónapos körutazásra mentek. Persze verebet lehetne velük fogatni, hogy Ollyval végre papíron is összekötöm az életemet. Mihelyst visszajönnek, már rohanunk is őket meglátogatni. Az igazat megvallva, nekem már inkább Phil, Constance és Jenny a családom, úgyhogy nem szomorkodom. Néhány barátunk beugrik még, hogy igyon az egészségünkre, valamint Tod is jelezte, hogy eljön.

Szerencsére a Nell McNamara márka már befutott annyira, hogy megengedhessünk magunknak némi luxust, ezzel is emlékezetesebbé téve az eseményt. Kibéreltünk hát két rózsaszín-fehér minilimuzint, hogy azok fuvarozzanak minket és a vendégeket az esküvőre meg vissza.

– Rendben vagy? – kérdi Olly, amint a két flancos kocsi felbukkan az anyakönyvi hivatal előtt. Bólintok. – Biztos?

– Persze! – Nekidőlök Ollynak; az elmúlt hónapok feszültsége és a villongások ellenére is örülök,

hogy végül így alakultak közöttünk a dolgok.

Az úton jégbe hűtött pezsgőt kortyolgatunk – még Petal is megkóstolja –, és végre ellazulok annyira, hogy élvezhessem a ceremóniát. A másik limuzinból Jen, Constance és Phil támolyog elő, harsány hahotázás közepette. Láthatóan ők sem száraz torokkal unatkozták végig a kocsikázást. Remekül festenek mindhárman. Constance a leopárdpöttyeit elegáns rózsaszín kosztümre cserélte. Örömmel konstatálom, hogy cipőjén a tűsarkak még megvannak. Jenny maga a megtestesült Marilyn Monroe, csak épp rózsaszínben. Phil pedig, ha jól látom, vett magának az alkalomra egy új, szürke öltönyt. A rózsaszín nyakkendőt és a gomblyukba tűzött gerberát én írtam elő neki.

– Ragyogóan nézel ki! – igazítom meg volt főnököm nyakkendőjét.

– Te úgyszintén, Nell! – Hangja elcsuklik az érzelmek áradatától.

– Kábítóan szép vagy. Olly nagyon szerencsés fickó.

– Én is folyvást ezt hajtogatom neki. – Belekarolok. – Na, gyere, menjünk, mert lekéssük a nagy pillanatot!

Mind bevonulunk a házasságkötő terembe, mely hál’ istennek szebb, mint amilyennek kívülről kinéz.

Olly és én helyet foglalunk. A két tanú, Phil és Constance, mellénk áll. Észreveszem, hogy Constance Phil kezébe csúsztatja a kacsóját. Petal mögöttünk téblából, a csokrát markolássza, és minden erejével igyekszik jó kislány lenni, ahogy meghagytuk neki.

Az anyakönyvvezető a formaságok végére érve megkérdezi:

– Nell McNamara, elfogadod-e törvényes férjedül Oliver Meyerst?

Ahogy ránézek Ollyra, aki nekem kedvesem, barátom és leendő férjem egy személyben, egyszeriben minden kételyem és félelmem köddé válik. Önfeledten mondhatom ki:

– Igen!

Harmincötödik fejezet

A Hallatlan hal-adásban pukkadoznak a pezsgősüvegek. Néhány barátunk is beszállingózik, hogy felduzzasszák a létszámot. Utánozhatatlan stílusában Phil isteni rántott hallal kínálgat bennünket, sült krumplival. Emelkedett a hangulat. Az asztalokra egyszer használatos fényképezőgépeket tettem, hogy mindenki kedvére fotózhasson, megörökíthesse ezt a különleges napot. Hatvanas évekbeli zene tölti be a termet, és érzem, ahogy távozik belőlem az elmúlt hónapok felgyülemlett feszültsége.

Ollyra sandítva látom, hogy óvatosan, mosolyogva törölgeti Petal ruhájáról a paradicsomszószt.

– Tényleg más érzés – csatlakozom hozzá, karomat a karjába öltve –, mármint Mrs. Olly Meyersnek lenni. – Ki gondolta volna annyi együtt töltött év után? Most valahogy úgy érzem, igazi család lettünk. Szorosan összetartó kis csapat. Hárman a világ ellen.

– Úgy gondolod?

– Igen.

– Lehet, hogy inkább nekem kellene Mr. Nell McNamarára változtatnom a nevem, ha már olyan híres lettél?

– Ugyan, dehogy! Nekem tetszik a Mrs. Meyers név.

Constance azzal örvendeztet meg minket, hogy elviszi magához Petalt. Így rendes nászéjszakánk lehet. A férjem (jólesik ezt kimondani) úgy véli, legalább pár napra ki kellene robbannunk, de nekem annyi dolgom van, hogy ez nem jöhet most össze. Kéthetes, teljes panziós, tengerparti bungalós nyaralást Bali szigetére majd csak a tizedik házassági évfordulónkra szervezünk. Már az is inkább a jó szerencse, mint a jó szervezés műve, hogy a mai napot kettesben tölthetjük. Mint friss házasoknak, ez az éjszaka kijár nekünk!

– Boldog vagy? – kérdezi Olly.

– Nagyon!

– Mami, apu! Olyan nyálasok vagytok! – undorkodik Petal.

– Csak mert nagyon-nagyon szeretjük egymást – magyarázom.

Kislányunkat ez nemigen hatja meg. Mindegy, Ollyval csak azért is álmodozó tekinteteket vetünk egymásra.

A délután lassan estébe hajlik. Phil a zakóját már ledobta, a nyakkendőjét meglazította, és egy csomó időt tölt Constance-szal összebújva, amin én nagyokat mosolygok. Jenny pedig egyre kapatosabb, annyi pezsgőt benyakalt a szentem. Odaugrik hozzám, és nyálas puszit nyom az arcomra.

– Pissszkosul imállak én beneteket – közli meg-megbicsakló nyelvvel. – Pissszkosul, azám! – Erre Ollyt is átöleli. – Te pedig – folytatja – elpasszoltad a nagy-nagy-nagy lehetőséget! – Azzal jó nedvesen szájon cuppantja. Ilyen érzés lehet, amikor egy nagyra nőtt kölyökkutya képen nyalja az embert.

– Nagyszerű – nyögi ki Olly, és látom rajta, hogy mihamarabb le akarja törölni a szája szélét a kézfejével. Rávillantok egy mosolyt. – Fölvághatjuk a tortát, Nell?

– Elsőrangú ötlet – helyeselek, a férjem segítségére sietve.

Megtisztítjuk a terepet, majd a túlméretezett torta köré sereglünk. Egyszerre villannak a vakuk, amint kezünket a késsel bizonytalanul a tortára emeljük. Már éppen ledöfnénk az alsó emeletet, amikor a csengő újabb látogató érkezésére figyelmeztet. Felnézek, és látom, hogy Tod lép be az ajtón. Leteszem a

kést, és az üdvözlésére sietek.

Kis hatásszünet után köszönök is neki.

– Jó estét – mondom irulva-pirulva, izgatottan. Tod, mint mindig, most is higgadt. – Örülök, hogy eljött.

– A világért sem szalasztottam volna el! – szól Tod, majd Ollyhoz fordul. – Adhatok egy csókot az ifiasszonynak?

– Kérdezze meg magát az ifiasszonyt! – válaszol bölcsen Olly.

Tod félrebillenti a fejét, beleegyezésre várva. Majd megemeli az államat, egy tovarebbenő másodpercre visszaidézvén bennem az autóban átélt jelenetet. Gyengéden, kétfelől is megpuszilja az arcomat.

– Éljen a szende ifiasszony!

Fülem tövéig elpirulok, az arcom színe gyönyörűen harmonizál a rózsaszín gerberaszálakkal a csokromban.

Tod ünnepélyesen átnyújt egy pazarul becsomagolt ajándékot. Így első blikkre egy üveg szénsavas üdítő lehet benne.

– Köszönöm.

– Egy másik meglepetésem is van, ha megengedi. – Kilöki az ajtót, és beenged egy teljes felszereléssel felmálházott fotóst.

– Mi a manó!

– Ugyan hol találhatna megfelelőbb hátteret a Ms & Mrs-es kézitáskájának?

Nem is emlékszem, hogy Todnak ezt is elpletykáltam. Megjegyezte ezt is, nahát!

– Fantasztikus ötlet! – dadogom. Részben már a pezsgő beszél belőlem.

Tod, kezével lazán hullámozva, a vendégek felé int.

– Ne zavartassák magukat! Nell, nyiszálja azt a tortát, ez így maga lesz a tökély!

Meglehetősen félszegen visszaállunk pózolni a késsel. Észreveszem, hogy Olly arca kissé elsötétül.

Ahogy felvágjuk a tortát, a hivatásos fényképész innen is, onnan is lekap bennünket. Mórikálom magam a retiküllel, sőt Petalt is bevonom a játékba. Lelkesedésemet egyedül Olly nem osztja.

Bevégződik a szeletelés rítusa. Barátaink tapsolnak. A fotós végre leteszi a masináját. Megyek és segítek Constance-nak és Jennek a tortaszeletek kiosztásában.

– Elrabolhatom öt percre? – lép hozzám Tod. – Kyle szeretné úgy is levenni, hogy egyedül van a táskával.

– Ó, persze! – Leteszem a tányérokat, lenyalogatom és a ruhámba törlöm ragacsos ujjaimat.

Olly karon ragad és félrevon.

– Nell – mondja fogcsikorgatva – Ez most nem a megfelelő alkalom.

– Ugyan, csak öt perc – csillapítom. – A vendégeket nem zavarja.

– De engem igen – sziszeg Olly. – Engem zavar. Nem lenne muszáj mindenből reklámot csinálni.

– Ezt most nem hagyhatjuk ki – vetem ellene. – Nem is értem, nekem hogy nem jutott eszembe. De mindegy, Tod rendes, amiért leszervezte a fotóst.

– Én ezzel nem vagyok kibékülve, Nell.

– Pedig egyszerű, mint az egyszeregy. Tod fején találta a szöget. A Ms & Mrs-es táskához ez a legeslegtalálóbb háttér.

– Tod, folyton csak Tod – morgolódik a férjem.

– Gyerünk – kapacitálom –, csináltassunk pár közös képet. A kedvemért!

– Azt nem – húzódik el Olly. – Ebből engem hagyj ki, nekem ehhez semmi közöm!

– Én kérek elnézést – emelem fel a hangom. – Akkor megyek egyedül fotózkodni. – Felragadom az ominózus retikült, amely a nézeteltérést kavarta köztünk. Olly mérgesen eldübörög.

Megvolt Mr. és Mrs. Meyers első veszekedése. Ez aztán hamar ment. Olly vajon tényleg nem érti,

milyen fontos ez nekem? Naná, hogy nem érti.

Sóhajtok egyet magamban. A nászéjszakánk ezek után nem ígérkezik felhőtlennek.

Harminchatodik fejezet

Két héttel az esküvő után pizsamában ülök, és a Lorraine-t bámulom a tévében. Petal az ölemben reggelizik. Jól nyakon is önt tejbegrízzel.

– Ne haragudj, mami! – sajnálkozik Petal.

– Holnap már az asztalnál reggelizel – mérgelődöm. Így tanítsam én a lányomat slampos szokásokra, vonom le a tanulságot. Igaz, átmenetileg kivételes szabályok léptek nálunk érvénybe.

Petal náthás, szipog, piros a szeme, folyik az orra. Mivel az óvoda hisztérikusan távol tart magától minden olyan gyereket, akire csak a gyanú árnyéka vetül, hogy megbetegedett, Petalt karanténba veszem arra a pár napra, amíg az orra kidugul. Annyira nem beteg, hogy ágyban feküdjön, viszont bágyadt, nyűgös, és folyton siránkozik, kész rémálom. Ráadásul dolgozni sem hagy, pedig dolgom éppen volna, nem is kevés.

Az igazat megvallva olyan fáradt vagyok, hogy föl sem ugrottam, amikor a tejbegríz végigcsorgott a pizsimen. Csak meredek a foltra nagy szomorúan. Mehet a mosásba ez is.

Miután Tod jóvoltából a Ms & Mrs-es táskával készült fotóm bejárta az országos sajtót, a telefon soha nem szűnik meg csörögni. Ollynak meg nekem egyetlen szabad pillanatunk nincs. A megrendelők teljesen elvesztették a fejüket, mi meg éjjel-nappal csak táskákat fabrikálunk.

A ház kész csatatér. Minden egyes sarok külön retikülgyár. Középről indulva keskeny őserdei csapás köti össze a főbb stratégiai pontokat. Ha az ember le akar ülni, a táskákat előbb el kell takarítania a feneke alól. Mikor reggel Petalt felébresztettem, már vagy két órája égett a kezem alatt a munka.

Megint csörög a mobilom. Felsóhajtok. Az ember öt percig nem ülhet nyugodtan a tejbegrízes pizsamájában! Előtúrom a mobilt egy hegynyi plüssállat és anyagdarabka alól.

Jól tudom, hogy üzleti ügyben keresnek, manapság más jellegű hívás már egyáltalán nem is fut be. Barátaink réges-rég feladták, hogy összejövetelekre csábítsanak minket, annyira elfoglaltak vagyunk. A vonal másik végéről érkező kimért üveghang nem is hagy kétséget: úgy van, ahogy gondoltam.

– Itt Karin Parks a *Fabulous* magazintól – mutatkozik be a nő. – Szeretnénk bemutatni a retiküljeit a következő számunkban.

A legszívesebben térdre rogynék hálaimát rebegni, de akkor kipotyogna az ölemből Petal a fincsi gabonapelyhemmel együtt. Olyan, mintha karácsony előtt egy nappal keresnének meg azzal, hogy megnyertem a lottó ötöst.

– Ez fantasztikus! – dadogom.

A telefonon keresztül is látom magam előtt a hölgy elégedett mosolyát.

– Még ma odaküldenénk egy fényképészt az irodájába.

Püff neki!

– Irodámba? – hebegem. – Én itthon dolgozom.

– Az még jobb! – lelkendezik a nő. Valószínűleg egy minimalista londoni stúdiólakást vizionál maga elé, nem egy ütött-kopott hitchini sorházat.

Kétségbeesetten szemrevételezem a lehetetlen rumlit magam körül, majd megkockáztatok egy kérdést:

– Nem lehetne inkább holnap?

– A következő számunkba szeretnénk a cikket. – Határozottabb hangon folytatja: – A mai nap jobb lenne. Éppen szabad az egyik fotósunk.

– Ez esetben megfelel – hagyom rá.

– Tizenegyre magánál lesz a fotós. Megküldené e-mailben a pontos címét?

Mielőtt azt mondhatnám, hogy fapapucs, a nő már le is teszi a kagylót. Újra körbenézek a szobán, és úrrá lesz rajtam a totális pánik.

– Petal – szólok a kislányomhoz –, akarod, hogy játsszunk?

– Nem – vágja rá Petal.

Ezt igennek veszem.

– Takarító néniset fogunk játszani. – Már avatom is be a játékszabályokba: – Először is, szépen elrakod a játékaidat…

– Taknyos vagyok – juttatja eszembe Petal. – Csináld te!

– Pedig ettől jobban lennél – hazudom. – Csináljuk akkor együtt.

– De én most tévét nézek, és náthás vagyok – csökönyösködik a kislányom.

– Egy nagyon fontos bácsi jön mindjárt vendégségbe, és addigra a háznak ragyognia kell.

Petal széles ívben tojik rá.

– Nem baj! – legyint a látszólag lehetetlen feladatra.

– Na, jó, telefonáljunk Constance néninek, hátha ő segít.

Drága, megbízható, nélkülözhetetlen barátnőm a hívásra már repül is. Gyorsan megírom a címemet a magazinnak. Amikor ez megvan, rádöbbenek, hogy Constance tíz perc múlva beállít. Nekem addig okvetlenül le kell zuhanyoznom, és föl kell öltöznöm. A tejbegrízfoltos madárijesztőnek át kell vedlenie felkapott, menő kézitáska-dizájnerré.

– Petal, szedegesd a játékaidat, egy-kettő! – Próbálok minél vészjóslóbb képet vágni. – Különben mind egy szálig kivágom a kukába!

Petal ímmel-ámmal ugyan, de, csodák csodája, csak nekilát elpakolni a játékokat. Persze lassított felvételben, mert mindegyik játékkal még el is beszélget. Magára hagyom, rohanok zuhanyozni.

Alig érek vissza, Constance már az ajtóban toporog. Megölelem, újságolok neki, azután teketóriázás nélkül belecsapunk a lecsóba. Petal megtáltosodik valamelyest, látván, hogy Constance is segít. Egy órával később a lakás még mindig úgy néz ki, mint egy táskagyár, csak éppen rendezettebb kivitelben. A nyesedékeket bedobozoltuk, a dobozokat felstószoltuk, a táskákból csinos tárlatot rendeztünk be. A rajzokat szépen összefogtuk, amit el lehetett dugni, azt eldugtuk. Mire végzünk, már csilingel is az ajtócsengő.

Constance megkönnyebbülten felsóhajt.

– Fölteszem a teát!

Adok neki egy puszit.

– Imádlak!

– Engem nem is imádsz, mami? – duzzog Petal.

– Dehogyisnem! Mintagyerek voltál! – Ő is kap egy puszit.

A fotós és az asszisztense beviharzik. Két vigonya manus, elképesztően divatos mindkettő. Most a fekete szín a trendi, tisztára bohócnak érzem magam a sárga-piros-kék óriáspólómban és a narancssárga lapos sarkúmban.

– Tökéletes! – gügyögi finomkodón a fotós. – Műhelymámor!

Ezt vajon bóknak szánta? Már nem először érzem égőnek az otthonomat, melyet annak idején pedig oly igen kedveltem. Lepattant komfortja jól megfelelt családi igényeinknek. A lakást a világsajtó szemével nézve viszont, hát, nem is tudom…

Egykettőre belakja a nappalit a két szaki, minden teret kitöltenek lámpákkal meg egyéb cókmókkal.

Átjár az érzés, hogy én itt felesleges kellék vagyok csupán. Miután azonban a lakást átrendezték, odaállítanak pózolni a táskákhoz. Petalt is lefotografálják, mert olyan kis „cukorfalat”, míg én öt másodpercenként törölgetem a taknyot az orrocskája alól, valamint annyi teát diktálok belé, amennyit csak Constance főzni bír.

Három gyötrelmes óra múlva a fényképészek levonulnak a terepről.

Mindannyian ájultan rogyunk a kanapéra. – Ez jó móka volt! – Mondhatom, legalább annyira, mintha a lábkörmeinket tépettük volna ki, illetve kiskanállal nyúztuk volna le önnön arcunkat.

– Hát, szívem, nem tudom, te ezt hogy bírod – hebegi Constance –, de én már a puszta látványtól is kimerültem. – Megpaskolja a térdemet. – Hiányzol ám a falatozóban!

– Nekem is hiányoztok – mondom őszintén. – Majd megpróbálok gyakrabban beugrani.

Összebújunk mi hárman, lányok, végül Constance megszólal:

– Mennem kell, különben elkésem, aztán lesz nemulass!

Na persze, Phil pont arról híres, hogy kiosztja a beosztottakat.

– Elkísérünk. Petal, vedd a cipődet és a kabátodat, megyünk levegőzni!

Petal nem áll neki bakafántoskodni, viselkedik, de csak mert Constance is velünk van.

Verőfényes, friss napunk van. Séta közben is kattog az agyam, annyi sok a teendő. Beugrunk a falatozóba, ahol Phil és Jenny csaknem agyonszorongatnak. Petal csór magának egy kis sült krumplit, aztán elhagyjuk a bisztró biztonságos melegét, megyünk vissza a hidegbe. Kézen fogom Petalt, akinek még van ereje szökdécselni; őt szemmel láthatóan közel se merítette ki annyira a fotózás, mint engem.

Hazafelé vesszük az irányt szokásos, a piactér és a templomkert mellett vezető útvonalunkon. A soron az üzletek pirinyó, ősöreg, fekete-fehér favázas házikókban foglalnak helyet. Szép forgalmuk van, mert központi fekvésűek. Az egyik ajtó fölötti felirat odavonzza a tekintetemet. „Kiadó”, ez áll a táblán. Különös, nem szoktak ezek a boltocskák csak úgy megürülni! Se szó, se beszéd megállok, málészájú kislányom pedig csaknem keresztülbucskázik rajtam.

Ez épp kapóra jön. Egy bolt, az volna csak az igazi! Átköltözünk ide, ezzel egy csapásra meglesz a kereskedés és a műhely. Hogy ez nem jutott előbb az eszembe! Na persze, üres volt a zsebünk. Most viszont már el lehet gondolkozni a dolgon, bőven elég forgótőkénk van hozzá. Vajon mennyi lehet a bérleti díj? Egy biztos, még a délután felhívom őket és megkérdezem. Fel is jegyzem magamnak az ingatlanügynök nevét-telefonszámát.

Arrébb hátrálok, szemügyre veszem az üzlet homlokfalát. Csinosan mutatna, ha az én nevem virítana ott fent a cégéren, kövér, rikító betűkkel. Bizony, igen-igen csinosan mutatna!

Harminchetedik fejezet

– Na, most gyulladtam be – sápítozik Olly, és a bérelt teherautóról leemel egy újabb dobozt, hogy megmássza vele a lépcsőt.

– Pedig nem veszélyes – nyugtatom. – Semmi gáz.

Semmi, csak éppen hajmeresztő összegű kölcsönt vettünk fel az üzlethelyiségre. Annyi nulla van a végén, hogy az ember esze megáll. No de mit lehet tenni? Terjeszkedni akarok, és annak ez az egyetlen módja.

A havi törlesztő a másik dolog, amitől az ember sikítófrászt kap. Igaz, a bolt tündéri, ráadásul a központban van, vagyis eszelős forgalomnövekedéssel számolhatunk. Hab a tortán, hogy az üzlethelyiséget a fölötte található lakással együtt adják ki, szóval átköltözhetünk ide, nem kell kétfelé fizetnünk bérleti díjat.

Olly kedveszegetten tör-zúz mindenfelé. Ömlik az eső, ami még külön rátesz neki egy lapáttal. Majd ha a nap kisüt, ő is szivárványosabban látja a dolgokat. Az épület vén, mint az országút, gyanítom, hogy még Tudor korabeli. Remélem, Ollynak nem szúr azonnal szemet, hogy mozognak a padlódeszkák.

– Mindenhol mozognak ezek a nyamvadt padlódeszkák – morgolódik Olly.

A férjem lecsapja a következő dobozt is, száll a por szerteszét alóla.

Ami azt illeti, nemcsak a padlódeszkák roskatagok. Düledezik az egész épület, úgy, ahogy van.

– Úgy, ahogy van, az egész épület düledezik – nyafog Olly.

Innentől én inkább ki sem nyitom a számat.

A házat évek óta raktárnak használták, szinte minden felülete azonnali takarításra szorul. Az is talány, hogy hova fogom beszorítani a táskagyűjteményemet és Olly lemezeit. Sajnos ez a lakás érezhetően kisebb, mint a házunk. Nem feltétlenül szól mentségemre, hogy üresen még tágasnak tűnt. Hogy a pitliben fogunk elférni ezen a szemétdombon a rengeteg cuccunkkal?

– Kész szemétdomb – zsörtölődik Olly, aki már megint szócsövemül szegődött. – Egy miniatűr szemétdomb.

– Jó lesz ez, meglásd! – Ezt a lózungot már reggel nyolc óta hajtogatom, lassan már én is émelygek tőle. – Legalább külön kerül megint a munkahely meg az otthon.

– Tessék? – horkan fel Olly. – Hiszen az üzlet fölött fogunk lakni!

– De a lakótér meg a táskás dolgok egymástól el lesznek választva. Nem megy többet tű a fenekedbe, ha leülsz a díványra.

Olly hitetlenkedve néz.

– Megígérem! Pláne, hogy a robogódnak végre van rendes garázsa. – Olly meg a drágalátos robogója! Már el is kommunizálta neki az udvarban álló jó kis fészerek egyikét.

– Ez az egyetlen mentő körülmény – ismeri be vonakodva.

Felsóhajtok.

– Tudom, hogy nyomasztó ez az egész…

– Hogy nyomasztó? – vihog fel Olly. – Ez a jelző elég szőrmentén írja körül az érzéseimet! – Körbepillant a lakáson. – Lehet, hogy ez az egérlyuk immár táskamentes övezet, viszont a rezsiköltségek a plafont verdesik, Nell! Olyan számlákat kapunk majd, hogy ihaj-csuhaj!

– Nem akarod, hogy sikeres legyek?

– Te ezt nevezed sikernek? – Olly idegesen a hajába túr. – Én itt csak adósságot, aggódást és stresszt szimatolok! Nekem olybá tűnik, hogy a sorsunk csak rosszabbra fordult.

Majdnem kiszalad a számon, hogy Tod bezzeg támogatja ezt a lépésemet, csakhogy Tod neve minden esetben Olly tüntető hallgatását váltja ki. Mint amikor Petalra rászólok, hogy feküdjön le, Olly is becsukja ilyenkor a fülét. Mr. Urban életünkben betöltött szerepe kényes téma a Tod által önkényesen odacsődített esküvői fotósok incidens óta. Tod bátorító, segítő szándékú valaki, legalábbis az én véleményem ez. Olly szerint minden lében kanál, izgága fickó. Erre én csak azt tudom mondani, hogy Tod nélkül semmiképpen nem tartanék ott, ahol. A kölcsönt is Tod segített fölvenni a bankban. Az ügyvédhez is ő jött, ahol szerződéseket írtam alá. Ollynak az ilyen papírmunka mindig büdös. Egyedül viszont nem mertem volna nekimenni a bürokráciának.

– Rövid idő alatt egy falatozóból odáig verekedtem magam, hogy kézitáskákat tervezek, és saját boltom van.

– Odáig verekedted magad, hogy otthagytál egy normálisan fizető, felelősség nélküli állást azért, hogy nyakig merülhess az adósságok posványába. Az üzlet pedig nem a tiéd, Nell! Hanem a banké! Az egész kereseted a törlesztésre megy majd. Belátható időn belül nem szabadulsz az adósságtól. Erre vágysz, tényleg?

– Igen – mondom nyugodtan. – Nem lesz mindig így. Ez az üzlet csak eszköz, hogy pontot tegyünk gondjaink-bajaink végére.

Olly erre csak a fejét rázza.

– Valahogy nem látom, mi a jó abban, ha a saját boltodat viszed.

– Te talán boldog vagy a pizzagyárban?

– Te biztosan boldog voltál a falatozóban! Nem akarnál esetleg oda visszamenni?

– Nem. Már láttam, mi minden lehetnék, és jobbat szeretnék magunknak.

– Csakugyan miattunk teszed az egészet, Nell? – Olly arca falfehér, és együttlétünk évei alatt még soha, de soha nem láttam őt ilyen aggályosnak. – Vagy inkább saját magad miatt?

Harmincnyolcadik fejezet

Olly a lábát a nyaka közé szedve iszkol az új lakásból. Nem is nagyon tudja, milyen névvel illesse a házat, ahonnan menekül. Üzlet? Lakás? Gyárépület? Leginkább mindhárom együtt. Akármi legyen is, nem érzi otthon magát az új ház egyetlen szegletében sem. Két hete annak, hogy beköltöztünk, és még mindig nem szokott hozzá.

Zsebre dugott kézzel kocog a buszmegállóba. Még eléri a legutolsó buszt, mely a legeslegutolsó pillanatban teszi le a pizzagyár kapuja előtt. Ma este Hitchin csöndbe burkolózik. Nem mintha a hét többi napján egymást taposnák benne az emberek, tegyük hozzá. Alig járnak az utcán, a kocsmákban pedig még nincs záróra. A napok melegednek végre, szép este ez arra, hogy az ember egy kicsit kiszellőztesse a tüdejét. Talán hamarosan jobbra fordulnak a dolgok. Bár úgy lenne, gondolja Olly. Egyelőre még azon járatja az agyát, hogy a költekezésünk az egekbe szökött, és hó végén inkább mínuszban zárunk, mint pluszban. Vigye el a kánya az ilyen üzletet!

Amint a piactéren befordul, majdnem beleütközik egy nőbe, aki egy bolthajtásból lép elé.

– Elnézést kérek – szól oda Olly haránt kanyarodva.

– Nézz az orrod elé, te mazsola! – pirít rá a nő.

Olly visszanéz, hogy még egyszer bocsánatot kérjen, és Jenny vigyorog vissza rá.

– Minden okés, Olly? – kérdi Jen. – Elkalandoztunk, mi, pajtikám?

– Így van – ismeri el Olly. – Bocs.

– Spongya rá! Dolgozni mégy?

– Ja. Hát te?

– Én most végeztem – biccent fejével a bisztró felé. – És, belaktátok már az új kérót? Itt van a sarkon, ugye?

– Igen, majd gyere el!

– Arra mérget vehetsz – mondja Jenny. – De hát, tudod, hogy van…

– Bocs, rohanok – fogja sietősre Olly. – El kell kapnom a buszt.

– Elkísérlek. Lehet?

Olly megvonja a vállát. Egye fene, tíz percet sétál Jennyvel, addig se kell a bajokon tépelődnie.

Jenny belékarol.

– Na és milyen az, nősnek lenni?

Szegény Olly azt mégsem mondhatja, hogy amióta összekötöttük életünk fonalát, egyfolytában csak marakodunk, mert becses neje teljesen kifordult magából. Az a nyugis nőszemély, akivel az elmúlt tíz évben együtt élt, már a múlté. Helyette megjelent ez a fúria, aki másról sem tud beszélni, mint munkáról, pénzről, üzleti kilátásokról és forradalmi kézitáskákról. Jószerivel még Petalra sincs ideje, nemhogy a férjére.

– Hát, milyen lenne? Már csak olyan, tudod…

Jen csattanósan végigver Olly karján.

– Már honnét tudnám? Nahát! Az én fejemet még nem kötötték be!

Olly száján majdnem kiszalad, hogy Jen addig örüljön, amíg facér, de aztán rájön, hogy nem a házasság intézménye tehet arról, hogy egymás torkának estünk. A dolog annál komplikáltabb.

– Megvagyunk – mondja ki végül. – Jól.

– Nem vered magad a földhöz a nagy lelkesedéstől, hallod-e!

– Szállj le rólam, Jen! – rimánkodik Olly. – Könyörgöm, már tíz éve, hogy összekerültünk, a szerelmünk azóta parázzsá szelídült.

Állnak a megállóban, a busz néhány perc múlva bedöcög.

Jen odafordul Ollyhoz.

– Piszok egy mázlista ez a Nell. Add át neki! Ha nem becsül meg téged, magára vessen, ha elcsavarják a fejed.

Olly felkuncog.

– Nem vagyok én olyan kapós, Jen!

– Nem ám! – könyökli oldalba Jen. – Én nem rúgnálak ki az ágyamból, ha a takaró alá fingasz, akkor sem.

– Köszi, ezt mindenesetre jó tudni.

A látóhatáron feltűnik az autóbusz.

– Legalább mosolyt csaltam az arcodra, ez is valami – szól Jen.

– Köszi. – Újabban minden csak a munka körül forog. Olly már attól tart, hogy ez örökké így is marad. Jószerivel az idejét sem tudja, mikor mozdult ki velem utoljára kettesben. Az esküvő kész katasztrófa volt, megmérgezte az egészet az a hülye fotózás, ami valahogy mindkettőnk lelkében tüskét hagyott. – Jólesne röhögni egy jót.

Jen hirtelen megkomolyodik.

– Akármikor, Olly. Halál komolyan mondom, csak hívj bátran!

Olly most már csakugyan zavarba jön.

– Jó. Nem fogom elfelejteni.

– Helyes.

Szerencsére a busz ebben a másodpercben befut a megállóba.

– Ez a buszom – mutat a járműre Olly.

– Nem mondod! Azt hittem, a tengeralattjáród! – pukkadozik Jenny. – Nemsoká beszélünk még.

– Igen. Nemsoká – mondja Olly, és felugrik a buszra.

Jen a járdáról integet Olly után.

Olyan magányos lány, gondolja Olly. És érzékeny. És helyes is, teszi hozzá gondolatban. Ezt eleddig észre se vette.

Harminckilencedik fejezet

Késő́re jár. Olly épp most ment munkába, Petal pedig órák óta, mint a tej, úgy alszik az ágyunkban. Görcsös próbálkozásaim, hogy ezen az új helyen a saját ágyába szoktassam, rendre csúfos kudarcot vallottak. Ettől eltekintve Petal hamar beilleszkedett. Ollyra ez sokkal kevésbé igaz. Látványosan utál itt lakni. Amióta beköltöztünk, egyebet sem tesz, csak dúlva-fúlva rója a házat, megülni egy percre sem bír.

E kései órán én még mindig fenn vagyok. Beélesítettem Petal régi csecsemőriasztóját, igaz, a falon keresztül is meghallanám, ha valami baja volna. Nem éppen a halk hangocskájáról híres az én kicsinyem.

Jövő héten nyitjuk meg a boltot, idebenn viszont még minden a feje tetején áll. A bolt eleje teljes egészében a vásárlóké lesz, ami számomra ugyanolyan fontos, mint a hátsó, bemutató részleg. Oda csak az ügynököket és az újságírókat eresztem majd be, hogy a kézitáskáimat kellő alapossággal prezentálhassam nekik. A leghátsó szoba pedig irodaként és műhelyként fog szolgálni. Mindent egybevetve a vállalkozásom szedett-vedett manufaktúrából professzionális céggé kezdi magát kinőni. A bukszámba, ugye, senki se lát bele. A szombati piacolásról lemondtam viszont, hogy ne tegyem ki hétről hétre egy szem magzatomat a kihűlés veszélyének. Nem azért, megfizethetnék valakit, hogy helyettem fagyoskodjon, elvégre elég jól hozott a konyhára a stand. Csakhogy egy pimf kis piaci bodega már nem lenne méltó hozzám, túlságosan felkapott lettem én ahhoz, lám, hét nyelven beszélő boltom is van! Rendet kéne végre raknom itt, és akkor talán Olly is belátná, micsoda frankó kis vityilló ez, nem lenne olyan házsártos mindig.

A falakat már felfrissítettem némi vakítóan fehér emulziós festékkel, továbbá pop-art képekkel. Ezeket folyóiratokból vágtam ki, és olcsó keretekbe rámázva aggattam a falra. Így a lakás már jobban tükrözi az egyéniségemet. Még a hét elején vettem néhány polcot az eBayen, és átfestettem őket a nálam már-már örökzöldnek számító rózsaszínre. Amikor megszárad a festék, táskákat fogok rájuk rakosgatni. Mielőtt ledőlnék, ennek is meg kell lennie. Teszek-veszek, időnként megszemlélem az eredményt; gondolataimba merülök, ezért a szívem is majd kiugrik a helyéről, amikor egyszer csak kopogtatnak az ablakon. Megfordulok, arra számítva, hogy valami részeg alak szórakozik. Már készítem a középső ujjamat, hogy beintsek neki, amikor látom, hogy Tod vigyori képe nyomódik az ablaküvegnek. Visszamosolygok rá, aztán megyek, hogy kinyissam neki az ajtót.

– Hahó – kezdi. – Itt vacsoráztam a szomszédban. Észrevettem, hogy még égeti a villanyt.

Azt nem firtatom, hogy ki volt a vacsorapartnere.

– Majdnem szívgörcsöt kaptam, úgy megijesztett! – dorgálom.

– Elnézést – mondja, de letolásom azért nem sújtotta porig. – Gondoltam, benézek, hogy lássam, mi újság.

– Nézzen csak! Minden rendben amúgy.

– Rendben, az nem kifejezés! – nevet Tod. – Óriási érzés lehet, hogy az üzlet cégérén a maga neve szerepel. Örömmel látom, hogy nem változtatta Mrs. Meyersre a házasságkötésekor.

Pedig, őszintén szólva, megfordult a fejemben. Olly szívesen vette volna, Petal nemkülönben.

– Márkanévvé lépett elő – magyarázza Tod. – A névváltoztatás nem lett volna szerencsés. Maradjon

mindörökké Nell McNamara.

Egy márkanév miatt Nell McNamara leszek örökre. Ezt talán inkább elhallgatom Olly előtt.

Bevezetem Todot a birodalmamba, és demonstrálom neki a műveimet.

Körbetekint a bolton.

– Nos, mi a véleménye?

– Jól néz ki! – ismeri el Tod csodálón. – Nagyon jól néz ki!

– Arra hátul pedig az iroda és a műhely található. – Tod követ a hátsó fertályra. – Néhány hölgyemény besegít nekem, részmunkaidőben dolgoztatom őket.

– Az igen! A végcél a világuralom, jövőre az is meglesz! – viccelődik.

– Azzal egy évet még várok – óvatoskodom.

Tod nekidől az ajtófélfának. Túlontúl nagyvilági jelenségnek tűnik a kicsi, rendetlen szobában, a kipakolatlan dobozok között. Már alig várom, hogy ezt az épületrészt is használatba vegyem.

– Igazán elégedett vagyok magával, Nell. Imádom a sikersztorikat.

– Ott azért még nem tartok – világosítom fel. – Egyelőre még sokkal több a kiadás, mint a bevétel. – Kimondottan kerülendő üzleti felállás, ahogy azt a férjem lépten-nyomon megjegyzi. Alapvetően gyáva természetemnél fogva a bankszámlaegyenlegünkbe mostanában nem sűrűn kukkantok bele.

– Már nem tart sokáig, ez egészen biztos.

Jaj, mit nem adnék egy morzsányi Tod-féle megingathatatlan önbizalomért!

– Éppen teázni készültem. Velem tart?

Háta mögül Tod elővarázsol egy üveg pezsgőt.

– Ezt is véletlenül hozta magával, mi?

– Merő véletlenségből, esküszöm. De hát ünnepelnünk kell.

– Kár, hogy Olly nincs itthon. – Ekkor eszembe villan: lehet, hogy a mentorom direkt várta ki, míg egyedül talál? Máskülönben miért jött volna ilyen későn? De lerázom magamról ezt a képzetet, kelekótya vagyok! Nem lobbant fel köztünk semmi váratlan a fogadás után elcsattant csók óta, azt is a hangulat és a holdfény szülte.

– Jöjjön, nézze meg a lakást is. Arra azért figyelmeztetem, hogy ott nem lesz minden ilyen katonás rendben.

Felvonulunk a nyikorgó, omladozó lépcsőn a nyikorgó, omladozó lakáskába. Fickó a kosarából megcsóválja felénk a farkincáját, nem ugrik oda minket üdvözölni. A kutyus legalább már otthon érzi itt magát. Eltávolítok néhány dobozt, hogy utat törhessünk magunknak a konyhába. A zenedobozt már megtaláltam, belökök egy számot, hadd szóljon. Felcsendül a Coldplaytől a „Trouble” szelíd melódiája; időnként Ollyval modernebb vizekre evezünk zenei téren.

– Pezsgőspoharat nem tartunk – szabadkozom –, de van itt valahol pár takaros bögrém.

– Jó lesz a bögre – véli Tod, míg szakértőn kihúzza a dugót a palackból. Időközben előveszek két becsületes kinézetű bögrét a kredencből. Tod kitölt nekem egy kis bizsi folyadékot.

– Egészségére! – köszöntöm, és koccintunk.

– Így kéne koccintanunk… – mutatja, és belém karol, magához húz. – Fokozza az élményt.

Iszunk, arcunk csaknem összeér. Abban nem vagyok biztos, hogy fokozza az élményt, mindenesetre rendesen melegem lett tőle. Zavaromban egy hajtincsem előreesik, és mielőtt megigazíthatnám, Tod hátrasimítja a fülem mögé, olyan gyöngéd mozdulattal, hogy a lélegzetem is elakad.

– Nell – súgja.

Felpattan a hálószobaajtó.

– Bimm-Bumm annyira vásott! – jelenti be Petal mindenféle bevezető szöveg nélkül. Odatolja nekem kedvenc, ruhájától megfosztott babáját, akinek alig van már haja, mert csemetém rajta kísérletezve bővíti fodrászati ismereteit. – Gyere, porold ki a fenekét!

Bimm-Bumm ítélet-végrehajtói karomra bízatik. Fogalmam sincs, hogyan lett Bimm-Bumm a baba

neve. Minthogy azelőtt is teljesen értetlenül állok, hogy Petal szedett-vedett plüssmacija miért éppen a Riccs-Reccs névre hallgat.

Tod illedelmesen ellép mellőlem.

– Hát, szervusz, kis hölgyem!

Petalnak nincs túlzottan ínyére ez a megszólítás, ahogy általában nekem sincs ínyemre, amikor a lányom félbeszakít egy ritka romantikus pillanatot. Ezúttal viszont őrülten hálás vagyok neki.

Negyvenedik fejezet

Hamar kiderül, hogy egy bolt hatalmas lekötöttséggel jár. Ekkora lekötöttségem még nem is volt soha. Nem is vártam, hogy ez ilyen komoly lesz. A munkahely és az otthon térben különvált ugyan, azonban, mivel a műhely pont alattam van, az eszem mindig a munkán jár, még ha otthon tespedek is.

Ma éppen új vázlatokat dobok fel. Ezúttal a pop-art által ihletett, pszichedelikus motívumokat alkalmazok. Nem azért, mert én csinálom, de szépek lesznek. Szeretném amúgy bővíteni a termékpalettámat: pénztárcákkal, sminkes szütyőkkel, sőt talán esernyőkkel készülök előrukkolni. Igen ám, de ahhoz, hogy ilyesmiket legyártsak, újabb költségekbe kell vernem magamat. Manapság minden Kínában készül, nekem is kínai beszállítót kell keresnem. Szóval ehhez hasonló nyomasztó kilátások gyötörnek.

Amikor az eBayről származó táskamerevítő-készletem végére értem, szerencsém volt, mert ki tudtam deríteni, honnan szerezzek új kereteket: az egyik dobozban rábukkantam egy nyomravezető szállítólevélre. Azóta is közvetlenül a papiroson szereplő cégtől rendeljük a merevítőket. Újabban testre szabom őket, hogy jobban megfeleljenek egyre fantáziadúsabb tervezési igényeimnek. Mi több, elhatározom, hogy a továbbiakban eleve az én kívánalmaim szerint alakítva fogok kereteket rendelni. Ez persze újabb költségekkel jár. Olly előtt egyelőre nem is igen merészelem szóba hozni a dolgot.

Szokásos módon Petal ma is a közvetlen közelemben ül, az iroda padlóján játszik. Nem kizárt, hogy túlontúl sokat van együtt velem; talán inkább a parkban illene játszania. Esetleg megtanulhatna úszni, illetve más szórakoztató vagy tanulságos tevékenységekkel múlathatná az idejét. Amit ilyenkor magamnak mondogatni szoktam, az az, hogy a mostani időszak pusztán átmeneti. Petal nemsokára iskolába megy, és akkor végre anyuci lelkiismerete is megnyugodhat. Mert a lelkiismeretem egyre csak furdal, hogy olyan felületesen foglalkozom szegénykémmel. Persze rosszabb is lehetne: egy sor anyuka idegenek gondjaira bízza a gyereket, hogy a család egyáltalán megéljen valahogy. Petal legalább velem van, igaz, jobb híján csak a földön játszhat, amíg én megpróbálok a rajzaimra összpontosítani.

Csörög a telefon. A vonal másik végéről egy eszelősen dögös férfihang szólít meg, erős, törvénytelenül vonzó francia akcentussal ejtve a szavakat.

– Yves Simoneaux vagyok, párizsi divatügynök – mondja. – Már sokat hallottam magáról. Szeretném képviselni a cégét Franciaországban, persze csak ha még nem rendelkezik ottani érdekképviselettel.

Remélem, a fickó nem hallja a telefonban, milyen éktelen dobogásba kezdett a szívem.

– Nem, Franciaországban még nem képviseltetem magamat. – Nem is igen álmodoztam még ilyesmiről. Tod ugyan élcelődött világuralmi törekvésekkel, de egyelőre a hazai piacért küzdök, máshova nem futja az erőmből. Európa viszont óriási piac. Micsoda növekedést lehetne ott elérni!

– Meglátogathatom?

– Igen, persze! – Körbenézek a bemutatótermen, és repesek az örömtől, hogy annak idején összeszorítottuk a fogunkat, és ideköltöztünk. Isten őrizz, hogy egy dögös francia ügynököt beengedjek abba a leharcolt házba!

– Ma délután? – folytatja. – Kettő órára átmennék magához.

– Tudja, hol lakom?

– Hát persze – szinte hallom, ahogy Yves megvonja a vállát. – Jól informált ügynök vagyok. A King’s

Crossról megy a vonat magukhoz, igaz?

– Igen. Egy szűk óra alatt itt lesz.

– Nagyszerű!

– Akkor találkozunk kettőkor.

– Kettőkor – ismétli Yves, aztán leteszi.

Jó szerencsémet azzal ünneplem, hogy föl-alá kezdek ugrándozni a szobában. Petal egy percre leteszi a zsírkrétáit, hogy együtt ugrálhasson velem.

– Na mármost – fordulok Petalhoz –, ma délután nagyon-nagyon jó kislánynak kell lenned, mert fontos vendég bácsi jön hozzánk.

– Már megint? – vonja össze a szemöldökét Petal.

– Bezony!

Petal nincs elragadtatva. Nem fogja még fel, hogy itt a nagy lehetőség! Esélye lenne, hogy fogékony életszakaszának hátralévő részét ne egy bolt padlásán töltse, hanem előkelő környéken egy különálló, négy hálószobás házban, ahol még saját hintája és osztályon felüli trambulinja is lehetne!

Negyvenegyedik fejezet

Sürgök-forgok, a bemutatóteremben újra és újra átrendezem a táskákat, holott ennek nincs sok értelme. Ha törik, ha szakad, ennek a helynek egy órán belül professzionális táskaparadicsom kinézetét kell öltenie! Úgy is lesz, bár a gyerek, aki az összképbe nem feltétlenül illik bele, levon valamelyest a látvány élvezeti értékéből. Délutánra el kéne küldenem valahová Ollyval, Jennel vagy Constance-szal, de már késő megszervezni. Mindenki csak dolgozik és dolgozik! Petal marad, Mr. Yves Simoneaux-nak így kell bennünket elfogadnia, szőröstül-bőröstül.

A megbeszélt időpontban, kettőkor csöngetnek az ajtón, s én beeresztem a legeslegsármosabb férfit, akit valaha is módomban állt beereszteni. Lehajtja a fejét, úgy bújik be, mert alacsonyan van nálunk a szemöldökfa. Ez lenne Yves Simoneaux? Biztosan hallucinálok, igen, ez csakis érzékcsalódás lehet! Magas, karcsú, harmincöt körüli példány. Fekete öltönyt, fehér inget, fekete nyakkendőt visel, vállán a csípőjét verdeső fekete bőrtáska lóg keresztbe.

– *Bonjour* – köszön busa szemöldökét megemelve, s lassú mosoly hömpölyög végig az arcán. Sötét haja hullámos, félhosszú, hátrazselézve hordja. Állán finom, dizájnerekre jellemző borosta, művészlelkének ajak alatti lenyomata gyanánt. Kezet nyújt. – Yves vagyok.

Megszorítom a hosszú, finom ujjakat. Bár a keze hideg tapintású, megizzadok tőle.

– Én pedig Nell.

Petal a lábamról lóg, Yves letérdel elé.

– Ki ez az édes kicsi *mademoiselle*?

Kislányomat is megbűvölte a jóképű idegen, ezért a segítségére sietek.

– Ez itt Petal. – Petal kimereszti a szemét, és csak hápog. Úgy tűnik, a Mr. Simoneaux-ból áradó sárm ugyanolyan hatással van a négyéves kislányokra, mint a meglett, anyányi nagylányokra.

– Jöjjön be, kérem! – invitálom a bemutatóterembe, sántikálva, mert Petal még mindig a nadrágomon csüng.

– Gyönyörűséges ez a tér! – hüledezik Yves, és elismerően bólogat.

– Csak nemrég költöztünk be – mentegetőzöm sietősen. – Még nem volt időnk belakni. A cégem vadonatúj.

– Igen, tudom – mondja Yves. – Ezért is gondoltam, hogy a segítségére lehetek.

– Az fantasztikus volna! – De elfeledkezem az illemről lányos zavaromban. – Parancsol valamit inni? – Ó, igazán vehettem volna egy csomag flancos kekszet vagy valamit!

– Csak egy perc még – emeli fel a kezét a jövevény. – Előbb szeretném megvizsgálni a többi dizájnját.

– Igazán, Petal! – akasztom le magamról az állhatatosan csimpaszkodó gyereket. Megfogom a vállát, hogy érezze, komolyan beszélek. – Menj szépen játszani, amíg én Mr. Simoneaux-val társalgok.

– Jó – mondja Petal olyan arccal, mint aki álló nap mást se csinál, csak szépen játszik, és csöndesen elvan magában.

Engedelmesen bevonul az irodába, hála a jóistennek.

– Gyönyörű gyerek – bókol Yves. – Tiszta anyja!

– Hi-hi-hi! – vihorászom kislányosan, irulva-pirulva. Csöppet sem viselkedem amolyan kíméletlen

üzletasszony módjára, akivel nem lehet csak úgy ujjat húzni.

Yves újra elmosolyodik. Láthatóan tudatában van, hogy a nőket egytől egyig az ujja köré csavarja. Nyilván ki is aknázza ebbéli adottságait. Semmi kétség, a flörtölés művészete a kisujjában van. Ez az a legendás franciás sárm, amitől Olly a falra mászik.

– Lássunk is munkához – fordít szembe a nagy műgonddal elrendezett táskákkal, s gyorsan fölvázolja cégének profilját. Vehemensen magyarázza, hogy hova-merre helyezi ki a termékeket, illetve mennyi jutalékot számol fel az eladásokból. Igyekszem arra figyelni, amit mond, nem arra, hogy milyen hideg a keze a hátamon.

Mi történik velem? Az elmúlt hetekben annyi férfi döngicsél körbe, mint még soha. Biztosan azért, mert már nem a családanyát látják bennem, aki részmunkaidőben dolgozgat. De az is lehet, hogy a feltörekvésem ragadja meg őket? Kölnit nem cseréltem, úgyhogy nem az illatom a ludas a dologban.

Yves felvesz egy kézitáskát, és úgy járatja végig rajta a kezét, mintha egy nagyvilági nőt akarna elcsábítani.

– *Beau. Trčs beau*.

Amikor kiszerelmeskedte magát a táskáimmal, átvezetem az irodába.

– Épp most skicceltem föl néhány új tervet – közlöm, a szóban forgó lapokat a papírstósz legtetejére pörgetvén.

– Csodálatosak! – mondja, de közben a homlokát ráncolja.

Lehet, hogy nem is tetszenek neki.

– Csak úgy firkálgattam egy kicsit, ez még csak amolyan vázlat, magának mutatom először – hadarom zavartan.

Az egyik táskadizájn rózsaszín-fehér csíkos, csillagokkal és szívecskékkel bőségesen behintve. Egyik oldalán az áll: TÁSKA. A másikon pedig ez: HÖLGY. A következőt pszichedelikus szívek és virágok tarka kavalkádja borítja, SZERELMESKEDJ / NE HÁBORÚZZ felirattal a két oldalán. Végül a harmadik táskarajzon négy, Andy Warholt idéző csücsöri száj díszeleg, hátoldalára az ÉN TIZENÖT PERC HÍRNEVEM feliratot skribáltam.

Yves még mindig nem reagál.

– Még dolgozzam rajtuk?

Vállrándítás a felelet.

– Esetleg. – Yves leveszi a táskáját. Újra átlapozgatja a terveket, de nem fűz hozzájuk több megjegyzést.

Mielőtt szóra nyithatnám a számat, Petal megjelenik. Észre sem vettem, hogy nincs az irodában. Szép kis anya, se látok, se hallok! Kislányom egy rózsaszín tálcán csészéket és egy teáskannát egyensúlyoz nagy elővigyázattal. Nyelvecskéjét kidugva koncentrál, tiszta öröm nézni. Csak ő tudja, miért, de a művelethez fejébe csapta a rózsaszín biciklissisakját is.

– Főztem teát – jelenti be.

– Szent isten! – Gyorsan alábukom, és kimentem Petal reszketeg kezei közül a tálcát, látván, hogy a teáskanna már műlesiklást végez rajta.

– Bogárkám, hányszor mondtam, hogy nem nyúlsz a vízforralóhoz!

– Nem is nyúltam hozzá! – kéri ki magának a gyerek.

– Nem?

– Majd én öntök! – makacskodik.

Megfogom a kannát, csakugyan szobahőmérsékletű. Atyavilág.

– Most nem teázhatunk, Petal. A mami dolgozik.

– Teázni mindig van idő – olvassa a fejemre Petal. – Te mondod mindig.

Valóban. Ha nem is mindig, de gyakran. Ekkora marhaságot!

Ímmel-ámmal leteszem a tálcát az asztalra. Kislányom keresztüllavírozik köztem és a kanna között, s

hozzákészülődik a tea kitöltésének szertartásához.

– Bocsánat – tátogom Yves felé.

– Semmi baj! – nyugtat meg.

A kanna nyeklik-nyaklik a kislány kezében, de végül mindkettőnknek sikerül öntenie, még ha a felét mellé lötyköli is. Petal teája a következő recept alapján készül: végy egy kannát, kutyulj benne össze jéghideg vizet és tejet, majd áztass bele fél tucat teafiltert. Petal minden erejével azon fáradozik, hogy maradéktalanul keresztülvigye a vállalkozását, már ami a tea kiöntését illeti. Az első csészét Yves kapja.

– Ez istenien fest! – áradozik Yves. – Pontosan így szeretjük mi, franciák a teát!

Petal ragyog, teljesen elkápráztatja a párizsi manír.

Yves rám kacsint, majd hivatali hatáskörét messze túllépve beleszürcsöl a teába.

– *Délicieux!*

– Köszönöm – mondom Petalnak, amikor átveszem tőle a saját adagomat. – Ügyes kislány vagy!

Valahogy sikerül legyűrnünk Petal hideg teáját, utána Yves már búcsúzik is.

– Ne vegyék zokon, de most rohannom kell!

– Semmi gond. Biztos ezer más dolga van.

Mosolyából kiderül, hogy jól gondolom.

– Akkor megegyeztünk? Igen?

Próbálom visszafogni magam, hogy ne ugorjak mindjárt Yves nyakába. Végig abban a hitben voltam, hogy ügynököt fogni sokkal, de sokkal macerásabb lesz. Egy percig sem gondoltam volna, hogy az ügynök csak úgy ideállít, és sitty-sutty, már meg is egyeztünk. Ha ezt Ollynak elújságolom, biztosan szörnyen büszke lesz rám! Remélhetően az lesz.

– Megegyeztünk – válaszolom hálatelt hangon. Yves búcsúzóul még egyszer kezet fog velem.

– *Merveilleux!*

– Még egyszer ezer bocsánat, hogy ilyen soká feltartottuk.

Kezemet az ajkához emeli, s lágyan megcsókolja.

– Részemről a szerencse.

Megint kislányos zavarba jövök.

– Itt a névjegyem.

Enyhén gülüszemmel bámulok a felém nyújtott kártyácskára.

– Majd beszélünk – mondja még Yves, amint a táskáját keresztüldobja a vállán. – Hamarosan.

– Igen, minél előbb! – darálom zavarodottan.

– Szabad? – Petal szendén ácsorog mögöttem. Yves neki is kezet csókol. – *Au revoir, mademoiselle!* Köszönöm a csésze kiváló angol teát!

Petal éppannyira el van bűvölve, mint jómagam.

Most, hogy mindkettőnket megbabonázott, Yves, mint aki jól végezte dolgát, odébbáll, én pedig nézem, ahogy a fess, szép szál fickó elmasírozik. Nem hinném, hogy Hitchin utcaköveit valaha taposta volna daliásabb fiatalember.

– No, hát – rázom le magamról a kábulatot –, megyek vissza dolgozni, mielőtt még lemegy a nap.

– Ez egy kedves bácsi – állapítja meg Petal.

– Az – hagyom jóvá némi sóvárgással a hangomban.

Visszamegyek az irodába, Petalt a zsírkrétái mellé ültetem, én pedig helyet foglalok az íróasztal mögött. Mélyen, reszketegen felsóhajtok, s nekikészülök, hogy tovább tervezzem az új táskáimat. De hiába kutatom át az íróasztalt, a skicceket nem lelem sehol.

Negyvenkettedik fejezet

A következő néhány hónap összefolyik nálam, annyi üzleti eseményen vettem részt – hajdanán ezeket jóhiszeműen divatbemutatónak hívtam. Jön-megy a tavasz, alig veszem észre. Virágzik a nárcisz, sárga szőnyeget borítva városkánkba. Petal imádja ezt a virágot. Én azonban ilyetén változásokra már jószerivel rá se rántok. Később a nyakunkra ül a nyár, mely az idén kemencemeleg. Májusban rajtam kívül mindenki elolvad. A „lángoló június” rekkenő hőségét én nem szenvedem meg, mert időm legnagyobb részét sötétben, jegecesre fagyasztott, légkondicionált helyiségekben töltöm, ahol dübörgő zenére grasszálnak a modellek a kifutón. Állott szendvicsen és gépi teán tengődöm, a nézőközönség által folyamatosan agyonnyomorgatva.

Hasznosak-e ezek a bemutatók? Azt hiszem, igen. Végigmustrálhatom a versenytársaimat és termékeiket. Emellett Tod is kötelezővé tette számomra az események látogatását. Ezért aztán kijárok, kézitáskástul, a bulikra, megfordulok Birminghamban a Clothes Collective-en, Manchesterben a Fashion Fusionön, Leedsben a Gladragsen és Skóciában a Sustainable Chicen. Igyekszem kiépíteni a hálózatomat, abban a reményben, hogy a rengeteg befektetett energia egy szép napon majdcsak megtérül.

Elképesztő utazásaim tetőpontja a londoni Designer Extravaganza, az év kulcsfontosságú eseménye a divatszakmában. A Hercegi Tröszt ösztöndíja jóvoltából kint lehetek rajta, sőt életemben először börzézhetek is, pedig azon a pénzen, ami oda a beugró, helyre családi autót lehet kapni. Igaz, a stand icipici, de a börze igazi presztízsesemény, végre bekerülhetek a divat nagyvilágának vérkeringésébe! Csak ne lenne állandó hányingerem az átkozott izgalomtól.

Be kellett vonnom Jennyt és Constance-t a babapesztrálási feladatkörbe, melyet Olly képtelen lenne egyedül ellátni arra a hétre, amíg oda vagyok. Férjem nem repes a boldogságtól, hogy megint elmegyek, és akkor még nagyon finoman fogalmaztam. Lassan felőrlődik abban, hogy idén sokat vagyok távol, s ezt minden adandó alkalommal az orrom alá is dörgöli. Számtalan veszekedésünk származik ebből. De hát istenkém, mit csináljak? Valamit muszáj a tejbe aprítanunk, az utazások pedig részét képezik a megélhetésemnek.

Akár a mérgezett egér, nyargalászok körbe-körbe a szobában. Indulás előtti lázban égve összekapdosom, ami még az eszembe jut, hogy a standomra kellhet.

– Kész a vacsi – dugja be fejét Olly az ajtón. Elképed, amikor meglátja a földön a rengeteg táskát és dobozt. – Még nem vagy kész?

Zsörtölődhetnékem támad, de magamba fojtom. Ollynak fogalma sincs, hogy ez most mennyire fontos nekem, mennyire fontos nekünk. Igen ám, de Olly a költségekről sem sejt semmit. Mérgemet azonmód el is nyeli a heveny bűntudat. Remélem, megéri majd az esemény. Mert a megrendeléseket bevonzza ugyan a sok-sok promóció, de a ropogós bankjegyeket már nem feltétlenül. Ijesztő dolog, de a megrendelések teljesítése kezd kicsúszni a kezem közül. Egyszer a bevételeknek muszáj lesz felülmúlniuk a kiadásokat, máskülönben igazi kutyaszorítóba kerülünk.

A börzére való felkészülés emberfeletti erőfeszítéseket igényelt. Mindenre oda kellett figyelnem: sajtóanyagokra, névjegyekre, belépőkártyák beszerzésére nekem, Ollynak és a furgonnak, szobafoglalásra a szállodában, brosúrák megszövegezésére, meghívóküldésre, valamint a standom

megtervezésére a megvilágítástól kezdve az áramellátásig. És akkor magukról a táskákról még nem is szóltam.

Kibérelt asztalomat úgy szándékozom feldíszíteni, mintha cukorkásbódé lenne, a falak dekorációját már úgy-ahogy ki is módoltam. Két nappal a börze előtt nekiveselkedhetek az átalakításnak. Körben a falon bemutatópolcok sorakoznak majd, a retikülök régi vágású, nyalánksággal teli bödönök közé lesznek beékelve. Pavilonom közepére egy régi, lábas fürdőkádat szereztem be az eBayről. Ez a weboldal örök életmentő kellékszolgáltatómmá lett. A kád színültig lesz töltve mindenféle édességgel, óriási, csigavonalban csíkos nyalókákkal például, na meg persze kézitáskákkal. Remélhetően számos édesszájú látogató teszi majd nálam tiszteletét, nekik tervezem ezt az ellenállhatatlan standot.

– Mindjárt – intem türelemre Ollyt. – Úgyis vissza kell jönnöm még ide néhány órára.

– Azt hittem, megnézünk egy esti filmet – mondja Olly. – Csinálunk valamit együtt, mielőtt egy hétre lelépsz.

– Jól hangzik! – És csakugyan így is gondolom. Mikor is volt utoljára, hogy csak úgy elnyújtóztunk a díványon Ollyval? Idejét se tudom. – Majd igyekszem – ígérem neki.

Lelkem legmélyén azonban jól tudom, hogy az éjszakába nyúlóan fogok itt molyolni, reggelig okvetlenül össze kell készülődnöm. Ez lesz az első börzém, fontos, hogy minden simán menjen. Ha már a standnál állok, késő lesz, nem ugorhatok haza, mert elfelejtettem valamit. Ahogy megvirrad, fel kell kerekednünk a városba a bérelt furgonnal, amelybe a cókmókomat tesszük. Egyébként adhatnám a sértettet, hogy Olly meg sem kérdezi, minden rendben van-e, illetve nem segít lefektetni Petalt. De lenyelem a keserűségemet.

– Jobb, ha visszamegyek – s hüvelykujjával a konyha felé bök. – Szénné ég minden.

– Öt perc – esedezem. – Tartsd melegen a kaját, légyszi!

Olly úgy néz vissza, mintha arra kértem volna, hogy szeletelje fel Petalt, és ássa el a veranda alá.

– Öt perc – figyelmeztet Olly –, és a vacsorád a kutya hasában végzi! – Majd feldübörög a lépcsőn.

Elnyomok egy sóhajt. A másik dolog, ami fejfájást okoz, az az, hogy Yves Simoneaux eltűnt, mint szürke szamár a ködben. Rögtönzött látogatása után többször is kerestem telefonon, de csak egyetlenegyszer sikerült utolérnem. Ahhoz képest, hogy ügynökömül szegődött, nem veti szét a tettvágy. Azt, mondjuk, nem tudom, mennyi időbe telik az ilyesmi, de a kezdeti lelkesedéséből kiindulva néhány szerződést már igazán nyélbe üthetett volna. De semmi. Ráadásul a Designer Extravaganzára se jön, holott illene, mert az fontos esemény a divat világában. Írtam neki e-mailt ez ügyben, de nem töri magát, hogy válaszoljon.

A pop-art dizájnok tervét végül ejtettem, mert Yves nem rajongott értük. Nem tudom, jól tettem-e. Valami újat, valami izgalmasat kellett volna rittyentenem a vásárra, de elmulasztottam. Még mindig ugyanazokkal a dizájnokkal kereskedem, amelyekkel kezdetben. Csak abban reménykedem, hogy a vásárlóim azon újszülöttekhez lesznek hasonlatosak, akiknek minden vicc új.

Tod egész héten a börzén lesz. Nem csak miattam, másoknak is segít. Az ő jelenlétét is titokban tartom Olly előtt. Olybá tűnik, hogy a családi béke érdekében sokat titkolózom manapság, ami a kapcsolatunkban feltétlenül új jelenségnek minősül.

Ismételten megpróbálom nyugtatni magamat, hogy ez csak átmeneti, múló bonyodalom. Kell lennie áttörésnek a szakmában, és akkor végre elkezdhetjük habzsolni az életet. Udvarházba költözünk, aranyozott gabonapelyhet fogunk reggelizni, és annyi Porschénk lesz, mint égen a csillag. Meglátjuk, hogy Olly akkor is megmarad-e morcosnak.

Negyvenharmadik fejezet

Reggel hatkor Jen ásítozva, csipás szemmel beállít hozzánk. Ollyval már bepakoltuk a furgont. Eldarálom Jennynek a teendőket, noha a „munkadarab” még nagyban húzza a lóbőrt, nem is kel fel egyhamar.

Jenny feltartja a tenyerét.

– Ne stresszelj már, Nell! – állít le. – Hidd el, tudom, hogy Pedigree kell a gyereknek és Coco Pops a kutyának. Minden más meg amúgy is feláras!

– Köszi – sóhajtok reszketegen. – Köszönöm, hogy bevállaltad.

Jenny újra csak ásít. Nyilván az ébrenléti állapot is feláras szolgáltatás nála.

– Szívesen. És csak nyugi!

– Készen állsz? – kérdem Ollyt. Lenyeli az utolsó korty kávét, és bólint.

Egy másodpercre még besettenkedem Petalhoz megnézni, ahogy szendereg. Erőt merítek, mert őérte csinálok végig itt minden tortúrát. Petal jövője az összes fáradságot megéri. Gyöngéd búcsúpuszit lehelek az arcocskájára, és elmorzsolok egy könnycseppet, hogy az én kis bogárkámat egy álló hétig nem fogom látni.

Ollyval bepattanunk a furgonba, és elporzunk. Mondanom sem kell, hogy a tegnapi vacsorám cipőtalppá aszalódott, mire jól-rosszul összeszedegettem odalent a holmimat. Olly és én nem heverésztünk a kanapén, és nem néztünk filmet az este. Éjjel kettőkor zuhantam az ágyba a férjem mellé, az izgatottságtól pedig egész éjszaka forgolódtam, Olly nagy örömére. Ötkor kellett fölkelnem, amikor éppen készültem mély álomba merülni.

Kijelenthetem, hogy ma reggel a viszonyt még mindig egy kicsit fagyosnak érzem kettőnk között.

Két órával később Olly lefékez a londoni Earl’s Court épülete előtt. Hatalmas „Designer Extravaganza” zászló lengedezik fölöttünk, és az eseménynek én is részese vagyok! Mi több, a része vagyok. Megcsipdesem magam néhányszor, hogy nem álmodom-e mégis véletlenül.

Olly felmutatja a belépőkártyánkat, melyet szerencsére száz egyéb dolgom mellett sem felejtettem el kinyomtatni, majd behajtunk a kiállítóterembe. Kirakodunk, amilyen gyorsan csak lehet, húzzuk-vonjuk magunk után a lábas fürdőkádat. A helyszínen egész rövidke időre szabad csak leparkolni, mert még kismillió hasonló haszongépjármű vár ide bebocsátásra.

– Ejha – álmélkodik Olly, amikor először bepillant a roppant terembe. – Ez már valami!

Már számos standot csinosítanak és rendezgetnek a gazdáik. Bizony sok dolgunk lesz! A többiek költségvetéséhez mérten a miénk láthatóan igen-igen soványka. Ahogy elnézem, a teremben körös-körül kizárólag jól bejáratott, ismert márkák standjai sorakoznak. Rajtuk kívül még itt árválkodik szerénységem a szerény retikülöcskéimmel. Csak reménykedhetem, hogy a standom forgalma hű lesz az elképzeléseimhez. Az is aggaszt továbbá, hogy a standoknál egytől egyig ficsúrosan divatos pofák lébecolnak. Hozzájuk képest én úgy festek, mint az egyszeri rakodómunkás-asszony, közönséges hórukk. Kezdésig muszáj lesz valahogy kikupálódnom.

– Most már érted, min majréztam annyira? – vonom kérdőre Ollyt.

A férjem jó szorosan átölel.

– Lazán elbánsz velük – buzdít.

Egy pillanatra újra fellángol közöttünk a szenvedély, aztán Olly megszólal:

– Arrább gurulok a kocsival. Kezdd el egyedül, sietek vissza!

Előtúrom a festékestégelyeket és az overallomat. Az ecsetek és az emulziós csoda segítségével nekiállok átvarázsolni a kicsi, semmitmondó standot az édesség és a retikül bűbájos birodalmává. Fél óra festegetés után Olly visszatér a parkolóból, és ámul-bámul azon, amit az idáig végeztem. A semmiből egyszer csak felbukkan Tod.

– Nem tudtam, hogy maga is itt lesz! – Üdvözlésképpen futólag arcon csókolom. Semmi intimkedés, sokat okultam a konyhás incidensből.

– Gondoltam, segítségre szorul – mondja. – De látom, már van egy ügyes kezű asszisztense. – Ollyval bizalmatlanul egymásra villantják a szemüket. – Majd még találkozunk – integet a válla fölött, s eltűnik a sorok között tolongó munkások tömegében.

– Nem tudtam, hogy ez is itt lesz – jegyzi meg Olly Tod után nézve.

– Ez a munkája, Olly – magyarázom. – Konzultációs meló vagy mi, amit csinál.

A férjem még mindig ellenségesen bámulja Tod hátát. Pedig Tod annyi mindent tett értem, fel nem fogom, Olly miért ilyen mufurc.

– Miért, baj?

Olly arca elsötétül.

– Egyfolytában kívülállónak érzem magam, Nell – válaszolja. – Az esetek felében fogalmam sincs, mi zajlik. Olyan, mintha direkt csinálnád ezt velem.

Nem szívesen mondom ki, de ha Ollyt mindenbe bevonnám, csak annál többet nyavalyogna. Tisztában vagyok vele, hogy utálja, amiért annyiszor elmászkálok otthonról. Kérdem én, mi egyebet tehetnék? Ez a munkám. Itt kell lennem, más választásom nincs.

– Arról, hogy a standod hogy fog kinézni, például egész mostanáig fogalmam se volt!

– Sosem kérdezted – vágok vissza. – Honnan tudjam, hogy érdekel?

– Rám kizárólag akkor van szükséged, ha nehéz holmikat kell ide-oda rakosgatni. Semmi másra nem vagyok én jó?

– Dehogyisnem! Tudod te jól. – Persze igaz, ami igaz, nem mutogatok neki sűrűn semmit, mert ha húzza a száját, attól én csak elgyámoltalanodom.

Olly folytatja a perpatvart.

– Mostanában miért nem beszélgetünk mindennapi dolgokról?

– Fogalmam sincs, Olly. – Kezemet beletörlöm az overallba, s nekikészülök, hogy hosszú időre kibeszéljük a bajainkat.

– Mennem kell – veszi elejét Olly a műsornak. – Éjszakai műszakom lesz, muszáj előtte ledőlnöm. Az éjjel szemhunyásnyit sem aludtam.

Ennek is én vagyok az oka.

– Legyen fantasztikus heted, Nell! Találkozunk, amikor hazajössz. Petallal várni fogunk.

Megragadom a kezét.

– Ne hagyj itt így! Szükségem van arra, hogy támogass, Olly!

– Nekem is szükségem volna valakire. A feleségemre például. Petalnak pedig az anyukájára.

Azzal faképnél hagy. Festeni, polcokat fölszegezni, dobozokat kipakolni tehát egyedül fogok. Egy vagyont kifizettem a szállodai szobára, de már látom, hogy feleslegesen. Ma aligha esélyes, hogy ágyba kerülök.

Negyvennegyedik fejezet

Délutánra odáig jutok, hogy kis híján lefekszem a földre a stand mellé, úgy szeretném kibőgni magamat. Tod éppen ekkor jön vissza. Annyi dolgom van még, az időm viszont vészesen fogy. Szervezés dolgában szemmel láthatóan mindenki sokkal jobban áll körülöttem. Persze őket egész csapat ember ugrálja körül, én vagyok az egyetlen, aki egy szál maga rendezi be a standját.

Tod megsejti a szenvedésem, ezért lekapja a zakóját, és felgyűri az ingujját. Noha egyáltalán nem olyan embernek néz ki, aki szokva van a fizikai munkához, nagy meglepetésemre és megkönnyebbülésemre kiderül, hogy ez csak a látszat. Elég, ha elmondom, mi hogy legyen, s ő zokszó nélkül végrehajt mindent. Felteszi a polcokat, behúzza középre a fürdőkádat, megtölti édességgel: többek között ezekkel segít nekem összebütykölni a standot. Nyugodtan belemerülhetek a fal művészi pingálásába. Jótékony csöndben dolgozgatunk. Amikor az óra nyolcat üt, még akkor is.

Tod kikapcsolja a porszívót, melyet valakitől elkunyerált, és a jól végzett munka után bejelenti:

– Ideje eltenni magunkat holnapra.

– Én még folytatom.

Odalép, és elveszi az ecsetemet, mely már-már a kezemhez forrt.

– Tudja is maga, hogy van ez – okítgat –, annyira elfáradt, még elszúrja az egészet. Elég lesz, ha mondom. Megvacsorázunk, iszunk egy pohár bort, hogy elernyedjünk, alszunk nyolc órát, és holnap reggel újult erővel befejezzük, amit elkezdtünk.

– Igen? – hitetlenkedem, bár az ajánlat csábító. – És ha nem leszek készen?

– Készen lesz – biztosít Tod.

Vágyakozva tekintek az egyetlen kifestetlenül maradt falfelületre.

– Nem lehetne még ezt megcsinálni?

– Tudja, én vagyok a védnöke – emlékeztet Tod. – Félrevezettem valaha?

– Még soha – ismerem be.

– Akkor egy olasz menü rendel, hozzá illő vörösborral! – kiált Tod. – Ismerek egy kisvendéglőt a közelben, és bátorkodtam lefoglalni egy asztalt kilencre. Át tud öltözni addigra?

Nem árulom el, hogy akár öt perc alatt is elintézem önmagam rendbetételét; Petal miatt muszáj volt ebbe is beletanulnom.

Együttes erővel eltakarítjuk a romokat, és éjszakára letakarjuk a standot ponyvával. Gyöngédségi roham lep meg – bárcsak Olly most velem lenne! Sajnos nem ez a helyzet, ezért száműzni kényszerülök mindennemű pajzán gondolatot.

Tod és én ugyanabban a hotelben foglaltunk szobát. Olly erről mit sem tud. Leintünk egy taxit. Hátradöntöm a fejemet az ülésben, amíg a forgalmon keresztüllavírozunk a praktikus közelségben elhelyezkedő Scott Szállóig.

A szálloda szobaárai a végletekig feszítik bugyellárisom kapacitását. Azonban én inkább a zsebembe nyúlok, és szobát foglalok ott, ahol Tod, mintsem hogy valami leharcolt sikátorra néző nyomortanyán legyek kénytelen lehúzni hat éjszakát. A szálló mindössze öt percre van a kiállítóközponttól, és most látom csak, hogy ez mennyire fontos. Még akár gyalogolhatnánk is, ha nem lennénk mindketten hullafáradtak.

A hotelban boszorkányos hatékonysággal megkapjuk a szobákat nyitó kártyákat. Tod a szobaszámomra pillant, s megállapítja, hogy szomszédok leszünk.

– Fél óra múlva kopogtatok, jó?

– Jó. – A legszívesebben bevonszolnám magam a takaró alá, de nem akarom megsérteni Todot, elvégre egész nap miattam törte magát. Nem is tudom, hova lettem volna nélküle.

A szobám kimondhatatlanul igényes, nem vagyok hozzászokva az ilyen szintű komforthoz. Harminc percem van, ebből a lehető legjobbat akarom kihozni. Lássuk csak… húsz másodperc kell a rúzsozásra, két perc negyven másodperc az öltözködésre. Csak egy estélyim van, vagyis nem kell ötölnöm-hatolnom, hogy mit vegyek fel. Eredmény: kerek huszonhét percig ázhatok habfürdőben! A minibárból előhúzok egy palack vörösbort, hogy azt szopogassam, amíg a kád megtelik.

Lehunyt szemmel hátradőlök a zöldtea-illatú habfürdőben, és elmélázom rajta, hogy négy év óta először nem zavarja meg Petal a fürdőzésemet. Amikor pancsolnék, folyton azzal vegzál a háttérből, hogy „Kész vagy már, mami? Kész vagy már, mami?”.

Óriási a csábítás, hogy egész éjszakára a kádban maradjak, de lerázom a kísértést. Vacsorameghívásnak kell eleget tennem, ami rég elfeledett érzéseket támaszt fel akaratlanul is bennem. Ez üzleti vacsora, semmi romantikus, juttatom eszembe. Randihoz semmi köze, nem is értem, hogy támadhatott ez a buta ötletem. Amikor nagy vonakodva kiszállok a fürdővízből, mégis érzem a gyomromban az izgatott bizsergést.

Öltözködés közben gyorsan fölhívom az otthoniakat, hogy jó éjt kívánjak Petalnak. Olly továbbra is nyersen beszél velem. Pedig nem szokott haragot tartani egy teljes napon át. Ezúttal igazán magamra haragíthattam. Neheztelek is rá, hogy pont akkor nyűgös, amikor amúgy is rettenetes teher nehezedik a vállamra.

Tod pontosan érkezik, bekopogtat az ajtón. Szürke gyapjúzakót és fekete farmert húzott. Haja nedves még a zuhanyozástól. Mondanom sem kell, pompásan fest. Nyújtja a karját.

– Indulhatunk, hölgyem?

Karomat a karjába öltöm.

– Természetesen!

A vendéglő rövid sétával megközelíthető. Jólesik a meleg esti levegő a kiállítóterem mesterségesen lefagyasztott klímája után. A hely intim, főként párocskák turbékolják tele, miközben meghitten szorongatják egymás kezét. Átlátván a fenyegető kísértést, keresztül-kasul összerendelek mindenféle fokhagymás ételt, nehogy még a végén smárolhatnékom támadjon. Eszünk-iszunk, amennyi belénk fér. Tod minden poénomon jót mulat, időnként pedig lelkesítő szavakat intéz hozzám. A nap összes feszültsége kiáramlik belőlem, lassan ellazulok – ez az érzés nálam már kezdett feledésbe merülni. Divatról, retikülökről, zenéről cseverészünk, kislányomat és a férjemet egyszer sem említem meg.

Vacsora után kart karba öltve visszabandukolunk a szállodába. A szobám elé érve megállunk a folyosón. Én feszengek, Tod jóval kevésbé.

– Maga nagyszerű asszony – bókol lágyan.

– Köszönöm. Kitűnő este volt.

– Élveztem a társaságát. – Tod átölel, és gyöngéden megpuszilja az arcomat. Ajka talán túl hosszan tapad rám.

Ha most bekéredzkedne a szobámba, vajon nemet mondanék rá? Lenne erőm, hajlandóságom, hogy elutasítsam? Jóllehet az elfogyasztott néhány pohár vörösbor elhomályosította a szememet, azt azért nagyon is jól látom, hogy a szám könnyedén igent mondana, még ha a szívem a nemet diktálja, akkor is. Minden további nélkül elfordíthatnám a fejemet vagy megbillenthetném a testemet, hogy a szánk találkozzon. Elenyésző erőbedobással az ártatlan puszika vad csókolózásba fordulhatna.

Tod végül elereszt öleléséből.

– Menjen az ágyába, Nell – utasít. Megremegett volna a hangja? Kezét még mindig a karomon tartja,

melegsége a vékonyka anyagon keresztül szinte éget. Vajon Tod is ugyanarra gondolt az előbb, mint én? – Holnap korán kezdünk, és rengeteg dolgunk lesz.

Valószínűleg sose tudom meg.

Bemegyek a szobámba, és becsukom magam mögött az ajtót. A bor mámora tiszta gondolatot idéz a fejemben, miszerint Tod bennem a nőt látja, az üzletasszonyt, akivel kellemesen elütheti az estéjét. Számára én elsősorban nő vagyok. Nem Petal mamája, nem Olly felesége. Hanem csak úgy én, teljes női mivoltomban.

Elszörnyedek, mekkora örömmel tölt el ez az érzés.

Negyvenötödik fejezet

– Kösz, Jenny – ezt Olly mondja –, nem tudom, hogy élném túl ezt a hetet nélküled.

– Jól elvoltunk. Nem igaz, Petal? – Jenny kiemeli Petalt a fürdőkádból, és segít neki megtörülközni. Olly az ajtófélfának támaszkodik.

Petal jóváhagyólag bólint.

– Hintáztunk. Jenny jól tud lökni.

– Ez nagy bók! – hüledezik Olly. – Jenny, tudod, kivel kerültél egy ringbe? A hintáztatók koronázatlan királyával, vagyis velem! Ugye, Petalka?

Petal ad neki egy pacsit.

– Na de most irány az ágy, hölgyikém!

– Jenny azt mondta, hogy kapok előtte tejet és két csokis kekszet.

– Aha! Nem csoda, ha csipáz téged. – Aztán Petalhoz fordul: – De gyors legyél! Semmi vacakolás!

– Nem szoktam vacakolni, apu – csattan fel Petal. Nem hagyja, hogy jellemének makulátlanságát bárki megkérdőjelezze.

Pedig a kislány hétpróbás vacakoló hírében áll, időhúzási technikáinak se szeri, se száma. Ráadásul nem múlik el nap, hogy újakkal ne rukkolna elő.

Csoportosan kivándorolnak a konyhába, hogy Petal telhetetlen tej- és kekszigényét csillapítsák valamelyest.

– Összeüthetek neked is valamit – néz hátra Jenny. – Vettem pizzát, hátha nem vásároltál.

Olly nem akarja kiábrándítani, hogy a háta közepére kívánja a pizzát, amióta a hét öt éjszakáját egy pizzagyárban tölti.

– Köszönöm, Jen! Nagyon figyelmes vagy. Nincs itthon sok minden, az igaz. – Jenny ma éjjel azért jött át, hogy Petalra vigyázzon, amíg Olly dolgozik. – Mikor kezdesz a bisztróban?

– Ma este nincs műszakom – mondja Jen. – Csak holnap kezdődik a haddelhadd. – Jenny a falatozóból rögtön ide fog sietni, hogy váltsa Ollyt.

– Itt maradsz velem vacsorára?

– Ma-radj! Ma-radj! – kántálja Petal.

Jenny elvigyorodik, s megvonja a vállát.

– Jó.

– Te viszont mégy aludni, kisasszony!

– Jenny mond nekem mesét?

– Ha akar…

– Akarom! – ajánlkozik Jenny.

Olly kicsit hátramarad, amint benyomulnak Petal apró hálószobájába, úgy súgja Jenny fülébe:

– Ne adj ki vicces hangokat, ne dramatizáld a mesét! Monoton hangon olvasd végig! Ha túl jó vagy, nyaggatni fog a következőért.

Jenny a szempillája alól Ollyra pislant, és elmosolyodik.

Petal beveti magát a kiságyába, Jenny pedig gyengéden betakargatja.

Olly és Jen a falnak dőlve, egymás mellett ülnek az ágyon, Petal összegömbölyödve fekszik

mellettük. Jennynek a *Gruffalót* kell olvasnia. Petal ezt a történetet képtelen megunni. Olly is szereti a sztorit, mert rövid, és az embernek módja nyílik a gyerekszobából még éjfél előtt kereket oldani. Nem mintha sokat számítana, Petal röviddel éjfél után amúgy is mindig átteszi a székhelyét a szülői hálószobába.

Petal elszundít, a felnőttek lábujjhegyen távoznak. Olly becsukja az ajtót.

– Megyek és lecserélem a lepedőt a nagyágyon. Petal alighanem kioson még hozzád az éjszaka folyamán, bocs érte.

– Felőlem! Minden éjjel ezt csinálja amúgy?

– Ja – vallja be Olly. – Rendszerint igen.

– Az nem egyszerű!

– Mi már megszoktuk – mondja Olly. – De alighanem igazad van, Petal jobban tenné, ha a saját ágyában aludna már.

– Dobd le magad, amíg én ezt a pizzát betolom a sütőbe. Öt perc, és a lepedőt is áthúzom. A hálószobában van valahol?

– Igen, már odakészítettem.

– Fárasztó napod volt, és egész éjjel fönt leszel. Csicsikálj egyet a tévé előtt!

Hívogató felvetés, gondolja Olly.

– Nem lenne gond?

– Szeretek másokról gondoskodni – nyugtatja meg Jen. – De mivel egyedül élek, nemigen adatik ez meg nekem. Bízd csak rám az egészet!

Úgy is lett. Olly elbóbiskol a *Sárkányodú* ismétlése közben, és csak a sülő pizza illata ébreszti fel. Bizony, úgy van ez, mint sok minden egyéb – jobban esik az embernek az a pizza, amit más süt meg neki.

– Hékás! – kurjant Olly, amikor Jen beviszi neki a tálcát. – Isteni illata van!

– Sütöttem fokhagymás kenyeret is. Sört ihatsz?

– Egyet igen – mondja Olly.

Jenny lepattintja a kupakot az üvegről, és átnyújtja a sört Ollynak. Azután behozza a saját tálcáját, és Olly mellé telepszik.

– Tüneményes ez a lakás! – áradozik. – Lakályos. Az enyém kész szemétdomb.

– A miénk meg kész vagyonba kerül – panaszolja Olly. – Pláne a műhellyel együtt odalent.

– De hát Nellnek jól megy, nem?

Olly megvonja a vállát.

– Nehéz lenne megmondani. A táskái kapósak, az igaz, de gyilkos rezsit fizetünk, és a megrendelőkből pénzt kisajtolni se piskóta. Valahogy mindig mintha több pénz menne el, mint ami befolyik. – Beleharap a pizzába. – Nagyon finom!

– Köszi!

– Nell jó sokat van házon kívül – jegyzi meg Jenny.

– Nekem mondod? – Olly elgondolkodva letör egy darabot a fokhagymás kenyérből. Bizony, háziszakács és mosogatófiú lett belőle! Nellt egyéb sem érdekli, csakis a retikülök, a retikülök és megint csak a retikülök. Olly hamarosan belebetegszik ebbe a rémes, egyoldalú megszállottságba.

Egyfelől, persze, tetszik neki, hogy a felesége ilyen komoly fába vágta a fejszéjét. Másfelől azonban szeretné gyakrabban viszontlátni, hogy közösen szövögethessék a terveket. Mint hajdanán. Jenny például pont olyan nő, aki erre vágyna. Hja, az élet manapság már nem habos torta, hanem csupa stressz és aggodalmaskodás.

– Ha nekem ilyen férjem volna – szólal meg Jenny –, tíz körömmel nem lehetne levakarni róla.

– Hát, tudod, hogy van – felel Olly. – Ismered a mondást, hogy megutálod, akivel sokáig egy fedél alatt laksz? Magvas bölcsesség!

Jenny erre lesüti a szemét.

– Én nem ilyen vagyok.

Olly felsóhajt.

– Akarsz filmet nézni? – Felemeli az asztalról a *Marley és én* DVD-t. – Az én ízlésemnek egy kicsit nyálas. Nellnek vettem, de még nem volt érkezésünk rá, hogy megnézzük.

– Jöhet! Tökéletes családi mozieste! Ágyba dugjuk a gyereket, aztán sörrel és pizzával felszerelkezve megbámulunk egy jó kis filmet. Soha jobb programot.

– Az – mosolyodik el Olly. – Soha jobbat!

És Olly csakugyan így véli. Tudja azonban azt is, hogy a hitvesének az ilyesmi már kevés.

Negyvenhatodik fejezet

Utolsó nap zárórakor még javában jegyezgetem a megrendeléseket Nell McNamara márkájú kézitáskákra. Végül becsapom a füzetemet, és leküzdöm a vágyat, hogy a padlóra heveredjek horpasztani. Vagy hogy beugorjak a fürdőkádba, és hagyjam, hogy összecsapjanak a fejem fölött a cukorkahullámok.

– Hahó! – Megfordulok; Tod az. – Ma kétszer jöttem erre, és mindkétszer óriási sokadalom vette körül a standját.

– Jövőre beállítok még valakit – fogadkozom. Arra nem terjedt ki a figyelmem, hogy ételt rendeljek az asztalomhoz, vagyis egy morzsát sem ettem a Toddal közösen elfogyasztott reggeli óta. Kilyukad a gyomrom.

Teljesen kimerültem, ez volt életem leghajtósabb hete. Mindazonáltal rendesen fel is vagyok spannolva. Habár minden csontom sajog, az agyam szüntelenül pörög. Minden fantasztikusan sikeredett. A börze abszolúte megérte a veszett pénzösszeget, amit belefeccöltem. Szemrebbenés nélkül bármikor újra kijönnék ide. Az emberek agyonajnározták a standomat, vagy egy tucat új ügynök talált meg, akik egytől egyig Nell McNamara retikülöket szeretnének forgalmazni. Nevem, kis túlzással, de majdhogynem egy szintre került a nagyokéval. Felsóhajtok. Küldetés teljesítve!

Egyetlen hátrány, hogy ez a rövidke hét nekem hosszú hónapoknak tűnt. Színét sem láttam se Ollynak, se Petalnak, se a barátaimnak a falatozóból. Rettenetesen várom már, hogy újra találkozhassam velük.

– Segítek lebontani a standot.

Záros határidőn belül a szervezők kipucoltatják a terepet, hogy a következő kiállítás résztvevői hozzákezdhessenek az előmunkálatokhoz. Körülöttünk már áll a tébolyult nyüzsgés, mindenki a nyakát töri, hogy elkészüljön a megadott határidőre.

– Jön magáért furgon?

– Olly már úton van – közlöm. Legalábbis nagyon remélem, hogy úton van. Még nem volt alkalmam felhívni, hogy megbizonyosodjam felőle.

– Egyenesen briliáns volt egész héten, Nell – dicsér Tod. – Nagyon büszke vagyok magára.

– Köszönöm. – Bizony én is büszke vagyok magamra, nagyon.

– Most elmegyek pár hétre Franciaországba, ejtőzni egy kicsit. A Párizsi Divathétig még van egy kevés időnk. Jól fog esni addig a láblógázás. Kár, hogy maga nem jöhet velem néhány napra.

Nem tudom, mit forgat a fejében Tod, de, gondolom, nem családilag akarja vendégül látni az egész Meyers retyerutyát.

– Sajnos tényleg nem mehetek, Tod. – Ezt nagyon jól tudja ő is. – De köszönöm a kedvességét.

A héten nem kerültem Toddal több kényelmetlen szituációba, sem a szobám előtt, sem odabent, de azért még mindig lóg a levegőben valami kettőnk között. Azt a váratlan csókot nem sikerült még feldolgoznunk, azt hiszem.

– Mindenképpen lazítson maga is, Nell. Ezek az üzleti események kíméletlenül kiszívják az ember energiáit. Nem szabad teljesen lemerülnie. A feltöltődésre okvetlenül időt kell szakítania.

Könnyű azt mondani! Ha csak egy másodpercre levenném a lábam a gázpedálról, összeomlana

minden. A héten belekóstolhattam, micsoda késhegyig menő küzdelem folyik ebben a szakmában.

– Akarja, hogy a közelben maradjak, és segítsek a kocsit bepakolni?

– Ugyan, dehogy! Menjen isten hírével! – A világért sem akarom, hogy ha Olly betoppan, rögtön Toddal lásson együtt. A héten amúgy is feszültek voltak kutyafuttában lezavart telefonhívásaink. Fogalmam sincs, milyen légkör vár odahaza. – Köszönöm még egyszer. Nem is tudom, hova lettem volna maga nélkül. – Megkockáztatok egy mosolyt, remélem, hogy Tod nem érti félre.

Ha más idők járnának, vagy más ember volnék, akár lehetne is köztünk valami Toddal. Csakhogy én férjes asszony vagyok. Mrs. Olly Meyers a becsületes nevem, ezt soha nem szabad elfelednem. Úgy hiányzott a héten Olly és Petal, hogy majd beleőrültem! Bizony alig várom, hogy otthon legyek.

– Visszajövök a nyaralásból még jóval azelőtt, hogy átruccannánk Párizsba. Van kedve együtt utazni?

– Van.

Egy puszival búcsúzunk, ami ezúttal felületes és üzleti jellegű. Tod magamra hagy a standommal és kergetőző gondolataimmal.

Még mindig a retikülöket pakolászom a dobozokba, amikor Olly megjelenik a bérelt furgonnal.

– Szia – köszön Olly. – Milyen volt a heted?

– Fárasztó – felelem. – De az üzletnek remélhetően jót tett.

Remek volt a kiállítás, csak eszeveszetten kemény dolognak éreztem. Na meg iszonyatos mennyiségű pénzt emésztett fel. Utána se merek számolni a végösszegnek. De biztosan megérte. Egy csomó vásárló jött és ment, befalták az édességet, elismerő hangokat hallattak a táskáimmal kapcsolatban; most már csak ülnöm kell ölbe tett kézzel, és várnom, hogy befussanak a megamegrendelések, no és persze a pénzhegyek, lehetőleg talicskán tolva. Pillanatnyilag úgy érzem, hogy a vállalkozásom borotvaélen táncol. Ha nagy megrendeléseim érkeznének olyan internetes divat-nagykereskedésektől, mint az ASOS vagy a Boohoo, akár az egekbe is szárnyalhatnék. Sajnos erre még nem került sor, úgyhogy éppen ugyanekkora esélyem van csődbe jutni, s ettől a felemás kilátástól a hátam borsódzik.

Arra vágyom, hogy Olly a karjába kapjon és megölelgessen; pillanatnyi habozás után ezt meg is teszi. Beleolvadok megnyugtató szorításába. Meglehet, pont az az oka, hogy Todot olyan közel engedtem, mert egész héten ölelésre, támogató hátlapogatásra áhítoztam.

– Minden rendben? – kérdem tapintattal.

– Persze – mondja Olly. – Miért ne volna?

Vállat vonok. Talán elült a kettőnk között kialakult válság. Talán Olly szíve felengedett, amiért távol voltam.

– Petalnak hiányoztam?

– Bődületesen.

– Most Jennyvel van?

– Nem, ma Constance van szolgálatban. – Olly kerüli a tekintetemet. – Jennynek más dolga akadt. – Olly felkap egy ládát, hogy hasznossá tegye magát.

– Bevált Jen mint babafelvigyázó?

– Ja. Nagyon talpraesett lány.

Tudom, hogy Olly magában tart valamit.

– Biztos?

– Persze. Ügyes csaj az. De most gyere, pakoljunk fel, aztán tűzés haza!

Haza, sóhajtom befelé. Ahova tartozom. Oda várnak, a férjem és a kislányom. Meg a kutyám. Meg a retiküljeim.

Negyvenhetedik fejezet

Ollyval vasárnap késő este érünk csak haza. Akkora rohammunka volt ez a szedelődzködés, hogy mire készen lettünk, a végletekig elcsigázódtam. A hazautat éppen ezért nem lázas eszmecserével töltjük. Ha hű akarnék lenni az igazsághoz, annyit se szóltunk egymáshoz, hogy félkalap, mióta bedobáltunk mindent a kocsiba, és nekiindultunk az autópályának. Egyelőre örülünk, hogy épségben kikeveredtünk Londonból. Otthon se szó, se beszéd, bezuttyanunk az ágyba. Persze előbb megtekintem Petalt, aki, Constance gondoskodásának hála, már mélyen alszik.

Másnap, hétfőn, úgy döntök, hogy nem nyitok ki. Hitchin derék polgárai egész biztosan képesek lesznek várni még egy napot, hogy hőn áhított Nell McNamara-termékeikkel önmagukat meglepjék. Igyekszem hallgatni Todra: feltöltöm az akkumulátoraimat. Igaz, mindössze egynapos töltődést engedélyezek csak magamnak.

Ollyval reggel gyalog visszük Petalt az oviba. Rám tör a pánik, hogy Olly név szerint ismeri az összes óvó nénit, míg én egyikük nevét se tudom. Olly folyékonyan löki az ovis zsargont, kitűnően szót ért Petallal. Vajon nekem hova párologtak ez irányú készségeim? Már tényleg másra sem tudok gondolni, csakis a retikülökre? A munkám lett az egyedüli elfoglaltságom? Kívülállónak érzem magam, még az öltözködésemmel is kirívok az emberek közül: itt mindenki farmert és vászoncipőt hord, rajtam viszont rikító rózsaszín dirndliruha van körömcipővel. Az óvó nénik lazán cseverésznek Ollyval, engem azonban gyanakodva méregetnek. Az ilyen nagyvilági nőkben, úgy látszik, nem bíznak meg. Lesújtó érzés. Vajon az óvó nénik jobban szerettek, amikor még a bisztróban dolgoztam? Nyomasztja őket valahogy a karrierem? Nem világos. Az a baj, hogy én a divatszakma köreiből is kilógok, nem vagyok olyan trendi, mint az ottaniak. Itthon sem találom már a helyemet. Mi lesz így velem? Esetleg produkáljam magam Petal ovijában, például csatlakozzam szülői körökhöz, vagy hasonlók? Az ám, de hogy szakítsak én arra időt?

Olly kézen fog, amikor Petalt szerencsésen beadtuk az oviba, s együtt szépen beballagunk a városka központjába. Az a tervünk, hogy csak lötyögünk egész reggel, megkávézunk, és átnyálazunk pár szamárfüles hírlapot a kávézóban. Végre rendesen is mesélhetek a börzéről, mert ma mindketten jóval éberebb, fogékonyabb állapotban vagyunk, mint tegnap éjjel. Olly most az egyszer valódi érdeklődést mutat. Meg kell vallanom persze, hogy a hét eseményeiből csakis a jó dolgokat mazsolázom ki neki. Arról hallgatok, mint a sír, hogy az idő nagy részét Toddal lógtam végig. Olly ezt a felét a dolgoknak nem díjazná.

Verőfényes, napsütéses időnk van egész nap, ezért amikor Petalt elhozzuk, azonmód elruccanunk a Bancroft Gardensbe. Addig-addig futkározunk a parkban, mint a kis idióták, repülőszárnyként kitárt karral, míg mindnyájan szakadunk a röhögéstől. Aztán Petal libikókázik egyet Ollyval, és mire én már rég nem bírom szuflával, ők még mindig nagyban fogócskáznak a zenepavilon körül. Ez a kedvenc parkunk, boldogult gyerekkorunk óta járunk ki ide. Petal is imádja. Lehet itt tekézni, van teniszpálya, akadnak csodás virágágyások is, teleültetve mindenféle földöntúli színezetű nemesített gizgazzal, amit a városi tanácsok annyira szeretnek – van bennük begónia, lobélia, krizantém. Nekem tetszik, hogy a hely ennyi év után is megtartotta régimódi, egyedi szellemét. Persze megy a huzavona a fejlesztésről, de ki tudja, lesz-e belőle valami.

Talán az egyedüli változás a gyerekkoromhoz képest, hogy az egyik padon most éjjel-nappal részegek ücsörögnek. Stellát szivornyázva beszélik ki a világ bajait. Mi arrébb, a fűben foglalunk helyet, elfogyasztjuk közértben vett szendvicseinket, és hallgatjuk Petal lankadatlanul ömlő, vidám csivitelését. Rám süt a nap, ellazulok. Annyira hiányoztak ezek itt ketten! De jó megint itthon, a hétköznapokban!

– Várom ám, hogy az estét is veled tölthessem – közli Olly, kezét a vállamon nyugtatva. – Kettesben az asszonykámmal.

– Ó, még szeretnék beugrani a falatozóba, megvizitálnám a barátokat. Jennek feltétlenül szeretném megköszönni, hogy annyit segített.

– Miatta ne fájjon a fejed – mondja Olly sunyítva –, én már megköszöntem neki a nevünkben.

Azonban nekem okvetlenül jóban kell maradnom Jennel. Mivel a jövőben még számos ilyen börze lesz, szükségem van a segítségére. A következő esemény a Párizsi Divathét, amelyre már elígérkeztem Toddal.

– Késő délután is mehetek hozzájuk. A strapás déli műszak után rájuk köszönök. Már ezer éve nem láttam Philt és Constance-t. – Rosszul mondom, tegnap este Constance-t éppenséggel láttam, futólag, amikor átvettük tőle a házat. – Nem baj?

– Nem. Jól fog esni neked, ha odanézel hozzájuk.

Sajnos azonban Olly visszahúzza a karját a vállamról.

Négykor Olly hazaviszi Petalt, én pedig befordulok az árkád alá, mely a Hallatlan hal-adást rejti. Ajtóstul rontok az üzletbe, egy röpke pillanatra meglep az érzés: mintha csak hazajöttem volna.

– Nell! – sikolt fel Constance. – Itt van a mi kis Nellünk! – Constance úgy otthagyja a pislogó vásárlót, mint Szent Pál az oláhokat. Összevissza töri a bordáimat, úgy megölel. Tegnap éjjel nem volt ennyire heves a reakciója.

Phil beletörli a kezét a kötényébe, ő is odajön megropogtatni. Jenny egyelőre nem mutatkozik.

– Sziasztok – kezdem. – Hiányoztatok! – Akkora bűntudatom van, mint egy ház, hogy a hírnév és a vagyon meghódítására indított hadjáratom közepette elhanyagoltam a barátaimat. – Hetek óta nem láttalak benneteket!

– Megvagyunk még, Nell – vonogatja a vállát Phil. – A helyzet változatlan.

– Üzlet? Megyeget?

– Szalad rendesen – büszkélkedik. Még mindig szép a dekorációm, szerénytelenség nélkül kijelenthetem.

– Phil felvett már valakit a helyedre – tájékoztat Constance. – Chloénak hívják. Angyali teremtés, a vendégek imádják.

– Ó! Az igen! – Valamiért felhúzom az orromat.

Chloe, mi? Mindössze öt percre teszem ki a lábam, és máris valaki ideszemtelenkedik! Megint olyan érzésem van, hogy kiszakadok a régi életemből. Szeretnék töviről hegyire beszámolni a munkámról, amelybe ők segítettek, s amelybe nélkülük sosem lett volna bátorságom belevágni, de félek, hogy nem értenék, félek, hogy túlbecsülöm az érdeklődésüket. Hibáztatni nem hibáztathatom őket. Éppen csak belekóstoltam a divat világába, azokból a berkekből még nincs igazán kikkel beszélgetnem. Újra tanácstalan vagyok a tekintetben, hogy hova is tartozom tulajdonképpen.

– Jen azzal ámított bennünket, hogy te itt is, ott is megfordulsz mostanság. Igaz, Jen? – pislant Constance Jenny felé.

– Ja. – Jenny is odajárul végre hozzám, hogy átöleljen. Teste azonban megfeszül, nem kívánja a velem való érintkezést. Ilyenre még nem volt példa.

– Te vagy az én hősöm – kezdem Jenny dicsőítését. Constance és Phil felé pedig a következőt mondom: – Komolyam, fogalmam sincs, mire mentem volna Jen nélkül.

Phil és Constance sötét pillantást lövellnek egymásra. Egy pillanat műve az egész, én azonban mégis

észreveszem.

– Ülj le! Csüccs! – Phil leszed egy asztalt, körbe is üljük hamar.

Felfedezem, hogy Phil és Constance egymás mellé ül, s egyre kisebb távolságot tart; ez már aligha puszta munkakapcsolat. Magamban mosolygok. Bárcsak kiderülne, hogy járnak! Mindketten sokáig voltak egyedül. Lelkecskéim, azt az utat választották, hogy szép lassan összecsiszolódnak, nem ugranak fejest hűbelebalázs módjára egy szerelmi viszonyba, mely lerombolhatná hosszú évek alatt felépített kapcsolatukat. Valóban fontos, hogy az ember mindig tiszteletben tartsa a status quót. Na ja, mondom ezt pont én!

– Jen, drágám! Ugyan, tedd oda a kannát – szól Phil. – Kérsz sült krumplit, Nell? Hát persze hogy kérsz!

– Azt biza nem fogom visszautasítani. Már régóta fenem rá a fogamat.

A szégyenletes igazság azonban az, hogy az elmúlt hetekben alig-alig gondoltam a régi barátaimra. Rettenetesen elfoglalt voltam, és a munka kitöltötte minden éber pillanatomat; más mentségem nincs.

– Jen! Hozz sült krumplit is!

– Jen óriási volt! – mesélem a többieknek. – De tényleg! Petal odavan érte. Feleennyi időre se mozdulhatnék ki, ha Jen nem volna a világon. – Hirtelen úgy érzem, hogy magyarázkodom, mintha tisztáznom kellene Jent is, magamat is. Közömbös arccal hallgatnak. – Mi van? – kérdem. – Tudtok valamit, amit én nem?

– Semmit – mondja Constance.

Phil megpaskolja a combját, és felkel a székéből.

– Megnézem, mit csinál Jen.

Egyedül maradok Constance-szal.

– Szóval?

– Nincs semmi, szívem – feleli barátnőm. – Semmi az égvilágon. Nincs miért aggódnod.

– Na, most kezdtem el aggódni! – kiáltok fel.

Constance a kézfejemre teszi a kezét: ez mindig rossz előjel.

– Csak légy óvatos – mondja.

– Miért?

– Szépen lábra kapott a céged, de ne feledkezz el az otthonodról se, szívecském.

– Én nem is! – hőbörgök.

Constance ettől zavarba jön.

– Valaki mondott neked valamit? – érdeklődöm. – Olly panaszkodott?

– Nem, nem! – tiltakozik Constance. – Mi, idős hölgyek már csak ilyen aggályosak szoktunk lenni. – Szünetet tart, láthatóan a megfelelő szavakat keresi. – A férfiak szeretnek dobogós helyen állni, Nell. Nem viselik jól, ha elhanyagolják őket.

– De ez az egész pont Ollyról szól! Meg Petalról!

– Tudom én jól. Te is tudod. De vajon mindenki más is tudja?

– Kire gondolsz?

– Az emberek időnként elirigylik mások sikereit – válaszol titokzatosan. – A szemed mindig legyen a labdán, ne hagyd, hogy más megkaparintsa!

Constance elhallgat, mert Phil visszatér egy púpozott tányér sült krumplival. Jen pedig behoz egy tálcát a csészékkel és a teáskannával.

Most már bánom, hogy benéztem. Valami nincs rendjén, és hogy mi, az mindössze számomra homályos.

Jenny kitölti a teát.

– Én leszek az óvó néni.

Leesik a tantusz. Lehet, hogy Jenny ki akar engem túrni a házamból? Átvenné a szerepemet, vajon

arra készül?

A csészékben már ott gőzölög a tea.

– Szolgáld ki magad, Nell – mondja Jenny.

Lehet, hogy már ügyködik is rajta!

Istenkém, de megfájdult a gyomrom! Elsiklottam volna árulkodó jelek fölött? Olly csak zsémbel, hogy folyton Todot emlegetem, de bezzeg Jennyről nem szól egy kukkot sem. Azt se tudtam, hogy tetszik neki.

Mit csináljak? Nekimenjek Jennek, nekimenjek Ollynak? Mit is mondhatnék nekik? Csak Constance gyanújára alapozok mindent, s ez édeskevés.

Egyszer csak belém nyilall egy gondolat. Jennyt semmiképp nem idegeníthetem el magamtól! Szigorúan tilos vele vagdalkoznom. Ő vigyáz a kislányomra, amíg távol vagyok. Petal jól kijön Jennel. Ez szintén nyugtalanít. Jenny momentán többet van a gyerekemmel, mint én. Azonban itt van már a nyakamon a Párizsi Divathét, ami állati fontos. Nem tehetem meg, hogy nem megyek el rá, s arra sincs időm, hogy másvalakit kerítsek Petal mellé.

Csikorgatom a fogamat. Mostantól jobb, ha Jen résen van. A mai naptól éjjel-nappal rajta tartom a szemem. Tisztában vagyok vele, hogy a karrier áldozatokat követel az embertől. Csak nem akarom, hogy a házasságom is áldozatul essen neki.

Negyvennyolcadik fejezet

Petal már megint rókázik. Az anyaság velejárója, hogy a gyerek rendszeresen, lehetőleg alkalmatlan időpontokban kidobja a taccsot. Azonban erre senki sem figyelmeztetett engem annak idején. Amikor úgy döntöttem, gyereket vállalok, nem sejtettem, hogy egy ilyen kis takonypóc ilyen mennyiségű hányást termel! Négyéves gyakorlattal azonban már nincs rajta mit csodálkoznom. Sokkal aggasztóbb, hogy Petal bőrén élénkpiros pöttyök virítanak. Erre még nem volt példa.

– Bárányhimlő – diagnosztizálja a kórt Olly doktor bácsi, míg én ledörgölöm Petalt egy flanelronggyal.

– Csak találgatsz, vagy biztosra mondod?

– Meggugliztam. Egész biztos.

– Jaj, istenem! – Egy órán belül az Eurostar-terminálban kell lennem, hogy elérjem a párizsi vonatot. Ha nem indulok el hamarosan, sőt most rögtön, lekésem a csatlakozást. És akkor fuccs a Párizsi Divathétnek! Pedig az nagy szám. A legeslegnagyobb szám!

Olly falfehér arcomról leolvassa a gondolataimat.

– Eredj! – mondja. – Menj, Jenny meg én majd elintézzük.

Nem tetszik, hogy ilyen lazán kiröppent a száján ez a „Jenny meg én”. Még mindig nem lehetek biztos benne, hogy nincs-e valami kettejük között. Gyáva kukac vagyok, hogy rákérdezzek.

– Nem hagyhatom itt a beteg gyerekemet – tiltakozom.

– Vedd azt, hogy mennyibe került ez a kis kiruccanásod – felel sokatmondón Olly.

Eleresztem a fülem mellett, hogy „kis kiruccanásnak” titulálja életbe vágóan fontos üzleti utamat.

– Az a pénz nem mehet veszendőbe. Petal majd meggyógyul. Mennyi idő alatt múlik el a bárányhimlő? Egy hét? Tíz nap?

Újra meg kell nézni a guglit.

– Lehet, hogy agyhártyagyulladás? – Tudom, hogy valószínűleg fölöslegesen aggódom, de hát manapság annyi mindent hall az ember helytelenül felállított diagnózisokról.

– Dehogyis! A nyakamat teszem rá. Sima gyerekbetegség, Nell. Mire visszaérsz, elmúlik. Majd meglátod, addigra jobban lesz.

Az én állapotom ettől azonban fikarcnyit sem javul.

Olly kétségbeesetten felsóhajt.

– Mi más választásunk lehet?

Igaza van. Vonatjegy, szálloda, mind egy kalap pénzbe került. Ugyan most nem mutatok be semmit, de kapcsolatépítés szempontjából páratlan alkalom a divathét. Megmutathatom ott is, ki vagyok. Vétek lenne kihagyni. Tod kapcsolatain keresztül szereztem jegyet az eseményre, persze méregdrága volt az is. Tod már biztosan azt találgatja, hova tűnhettem. A St. Pancrasnál találkozunk, nyilván előbb érkezik most is. Alighanem beül egy kávézóba, makulátlan külsővel, halálnyugodtan, újságot olvas és kapucsínót szürcsölget. Neki nem kell hányással és heveny bűntudattal bajmolódnia.

Nem tehetem meg, hogy itthon maradok. Megmérgezné a munkakapcsolatunkat, ha cserbenhagynám. Tuti, hogy Tod nem értené meg, ha inkább a beteg gyerekem pátyolgatását választanám. Hogy is mondhatnám le az egészet az utolsó pillanatban? Hisz Tod minden követ megmozgatott, hogy nekem

jegyet szerezzen. Igen ám, viszont ha nem Todot hagyom cserben, akkor Petalt hagyom cserben. Két tűz között vagyok, úgy érzem.

– Ha most nem mégy, oda a lehetőség – sürget Olly. – Menj már!

Igaza van. Muszáj.

– Mihelyst odaérek, abban a percben felhívlak – ígérem. – Hívd az orvost, mikor kinyit a rendelő. Mondd meg, hogy agyhártyagyulladásra gyanakszol.

– Én ugyan nem!

– Jó, jó, mondd, hogy én gyanakszom agyhártyagyulladásra. Törölgesd át néha a gyereket nedves ruhával. Ne hagyd, hogy elvakarja a pöttyeit, heges lesz, meg hátha nem is bárányhimlő.

Emlékszem, hogy az én anyukám bezzeg nem volt rest kikezelni a bárányhimlőből – otthon maradt velem, levest főzött, azt kanalazta a számba. Én is ilyen anyuka szeretnék lenni. Nem olyan, aki bőröndökkel felcuccolva az ajtóból osztogatja a jó tanácsait, hogy a kislánya mit ne vakarjon el.

Bűntudatosan odalépek Petalhoz, de Olly az utamat állja.

– Ne puszilgasd – figyelmeztet. – Csak nem akarod megfertőzni a szupermodelleket?

– A mami szeret téged – mondom Petalnak. – Nemsokára jövök haza.

Ollyra nézek, arca aggályos, sötét. Őt se szívesen hagyom itt.

– Jövő hétvégén találkozunk – von vállat a férjem beletörődőn.

– Minden percben gondolok majd rátok – fogadom meg.

Olly arcán látom a kétkedést.

Felkapom a bőröndömet, és kisüvítek az ajtón. Tele van retiküllel a csomagom: bemutatópéldányoknak szánom őket, vagy egy tonnát nyomnak. Mire az ajtóhoz érek, már fújtatok és izzadok, mint a ló. Cipőmet a kezembe fogva mezítláb loholok a vasútállomásra, lobog mögöttem a kabátom, nyikorog a bőrönd kereke.

Hát így viselkedik egy rendes üzletasszony? Anna Wintour talán csinál ilyesmit? Na ja, életének unalmas teendőit ő bizonyára a makimajmaival végezteti. Sofőrje van és magánrepülőgépe. De mégis, az átlag üzletasszony vajon hogy képes egyszerre zsonglőrködni minden feladatával?

Hajszál híján lekésem a vonatot. Nyomban írok egy üzenetet Todnak, hogy nem érek oda időben, szóval szálljon fel az Eurostarra, én meg majd a saját tempómban csatlakozom hozzá. Remélem.

Szerencsére a vonatom időben megérkezik, röviddel azután pedig már a peronokon száguldozom. Az arcom lángol, patakokban csorog rólam az izzadság. Nem nekem való a látvány, amit most nyújtok.

A vendéglők színültig vannak vidám, reggeliző, csokizgató, teázó emberekkel. Bár én is köztük lehetnék! Rosszallón korog a gyomrom, mert még egy falatot se ettem. De most nincs idő megállni. Majd a vonaton bekapok valami – zenés felárral számított – elemózsiát.

Biztonsági ellenőrzésen kell átesnem. Az eurostaros biztonságiak centiről centire átvizsgálják a retiküljeimet, mert az átvilágításkor, ugye, már egyértelműen kiderült számukra, hogy rendkívül veszélyes, ütésre robbanó holmikat rejt a kofferem. A terroristák bombái retikül alakúak tán? Ebbéli véleményemet azonban inkább véka alá rejtem, nehogy még vasra verjenek és börtönbe vessenek. Az óra csak ketyeg és ketyeg. Amikor az őr végre kegyeskedik elengedni, odalódulok a kapuhoz. A felső peronon, bár még korán van, emberek ülnek a pezsgőbárokban, és joviálisan kortyolgatják a bizsergő nedűt. Vajon ők hogy képesek ilyen halvérűen viselkedni? Hozzám képest itt mindenki az élet császárának tűnik.

A forgalmista megfújja a sípját, pont akkor bukfencezem fel a vonatra. Elindul a szerelvény, én pedig nekiindulok megkeresni a helyjegyemhez tartozó ülést. Három vagonnal arrább Todot pillantom meg – ott ücsörög, és a *Guardian*t lapozgatva földöntúli nyugalommal tejeskávézik. Ledobom magam a szemközti ülésre. Fújtatok, akár egy rozsdás gőzmozdony, míg az áramvonalas, modern Eurostar hangtalanul siklik Franciaország felé.

Tod meglepetten felpillant.

– Nell? – felélénkül az arca, amiért rendkívül hálás vagyok neki. – Nem hittem volna, hogy ideér!

Én sem, gondolom magamban. A számmal pillanatnyilag csak a levegőt habzsolom mohón.

– Minden rendben? – Tod elkapja a kezem.

Erre eltörik a mécses. Végigpityergem a kenti határvidéket. Sírás-rívással köszöntöm a Csalagút koromfeketeségét. Még akkor is az egereket itatom, amikor a békés francia tájat hasítjuk keresztül, és Párizs már csak egy macskaugrásnyira van tőlünk.

Negyvenkilencedik fejezet

A Garde du Nord pályaudvarról taxin megyünk tovább. Tod ékes franciasággal odaraccsolja a sofőrnek az úti célt. Ebben a városban még sosem jártam. Egyáltalán, nem sokat utazgatok. Igaz, Mallorcán megfordultam egyszer-kétszer, amikor a napsütés utáni vágyam elviselhetetlenné fokozódott. Pár évente mindössze, hogy ez előfordult. Aztán Petal születése ezt a szokásunkat is megtörte.

Örülök, hogy Tod velem van: bemutathatja nekem, hogy mi a dörgés errefelé. Egyedül nem is lett volna bátorságom eljönni. Ha Todnak háza van itt – mondta már, hogy hol, de egyik fülemen be, a másikon ki –, akkor biztos sok időt tölt Franciahonban.

Süt a nap. A költők ugyan Párizs tavaszi szépségét szokták megénekelni, de a városról hamar megállapítom, hogy az bizony nyáron se kutya! Lélegzetelállító hely, számomra minden évszakban egyaránt csodálatosnak tűnne. Elmegyünk az Eiffel-torony mellett, sóvárgón pislogok fel rá. Nem vagyok biztos benne, hogy felmászhatok-e a tetejére, amíg itt vagyok. Most nyilván nem, egyáltalán nincs időnk tötyörgésre. A látnivalók sorra suhannak el mellettem, és én jobbadán csak az orromat nyomhatom a kocsiablakhoz.

Ahogy megérkezünk úti célunkhoz, ledobjuk a csomagokat a pici, félreeső utcában meghúzódó, fura hotelban. Azután, mit sem gyanítva a nemzetközi hívások borsos áráról, hazatelefonálok.

– Hogy van Petal?

– Jól. Már abbahagyta a csandázást, most alszik.

– Alszik? Lehet, hogy elájult? – ájuldozom én is.

– Alszik, Nell. Mindenről gondoskodom. Semmi pánik.

Olly nyugodt hangja sikeresen lecsillapít valamelyest. Jól tudom, hogy a férjem nélkülem is elboldogul, de ettől nem leszek annyival jobban, mint amennyivel kellene.

– Szeretlek – énekelem. – Majd még hívlak. Most rohanok.

Leteszem a kagylót. Aztán haladéktalanul újra taxiba szállunk, és már repesztünk is az első eseményre, amelyre meghívtak bennünket. Freya, a felkapott dizájner ad üzleti fogadást. Ő a híres rocksztár, Tommy Blood lánya, a bőre alatt is pénz van. Máris megelőlegezem neki zsigeri gyűlöletemet.

A fogadásnak a kicsi, egészségtelenül divatos Galerie d’art Claude ad helyet. Odakint fiatal lánykák ácsingóznak arra, hogy valaki megszánja őket egy potyabelépőjeggyel. Ha Tod nem volna, jobb híján én is így próbálkoznék bejutni.

A belső szentélyben minden fehér és sikkes. Mindenféle csinos emberek kvaterkáznak egymással, hangosan beszélgetnek, koktélozgatnak. Felismerem a rockcsillag leánykáját a terem túlvégén. Nevetgél és sugárzik, egy fotográfus pedig szorosan követi minden mozdulatát. Lefogadom, hogy Freya jókedvét nem kísérti egy hányós, bárányhimlős, uram bocsá’ gyulladt agyhártyájú kisgyerek.

– Jól van? – kérdi Tod.

Szeretném kibökni, hogy kutya bajom, nekem ez az egész esemény bagatell – de mindketten tisztában vagyunk vele, hogy én nem mondogatok ilyesmit csak úgy. Már rájöttem, hogy a társasági szépelgés nem az erősségem. Amikor még a falatozóban dolgoztam, bezzeg szívélyes voltam a vásárlókkal, sőt a törzsvevőket mindig néven szólítottam. Nem okozott gondot, velük ugyanis

hasonszőrűnek éreztem magam, vagy ilyesmi, nem is tudom. Itt viszont idegen vagyok, s csúnyán kilógok a többiek közül. Mindenki klasszisokkal vastagabbnak tűnik itt nálam, fensőségesek, divatosak. Bárcsak ne akarnék a föld alá süllyedni; sajnos azonban pontosan ez a helyzet. Ahogy ilyenkor szoktam, Todba csimpaszkodom, mint egy beijedt lajhár.

Csontsovány modellek törnek maguknak utat a tömegben, hajuk feltupírozva, szemük úgy kifestve, mintha maszkabálon lennének. Illegetik magukat, mindenkinek látni engedik egyedi tervezésű ruhadarabjaikat.

A terem velem átellenes szegletében megpillantok valakit, akit, nagy meglepetésemre, azonnal felismerek. Nekidől a fehér, patyolattiszta falnak, s hanyagul feldobja rá a lábát. Szürke öltöny van rajta és fehér ing: minden ízében megmaradt ugyanolyan deli fiatalembernek, mint amilyennek utoljára láttam.

Meghúzkodom Tod zakóujját, akárha Petal nagyra nőtt hasonmása volnék.

– Ott van Yves – súgom neki. – Yves Simoneaux. A francia ügynököm, tudja, már meséltem róla magának. – A francia ügynököm, aki, tegyük hozzá, jobbára elérhetetlen. Nem sejtettem, hogy ő is felbukkan; nemhogy itt, hanem általában, az egész kiállítássorozaton nem vártam, hogy belebotlom. Persze kitalálhattam volna, elvégre ez nála hazai pálya.

Tod megvakarja az állát.

– Nem ismerem – tűnődik. – Nem rémlik a pasas. Mondjuk, kismillióan mászkálnak ügynökök, nem ismerhetem mindet személyesen.

Yves-t a hátteréről nemigen faggattam, jut eszembe.

Meglehet, hogy kellett volna. De ha a kezembe nyomnak egy csicsás névjegyet, attól én rendszerint nyomban elalélok.

– Majd utánakérdezek.

– Szerintem rendes manus – mondom félszegen. – Odaköszönök neki, jó?

– Még szép, hogy jó – helyesel Tod.

– Velem jön?

– Előbb eszmét cserélek olyan emberekkel, akiket ismerek, aztán maga után megyek. Öt perc csupán, nem több.

– Rendben.

Néha muszáj lesz Tod nélkül intézkednem, gondolom. Idegesen keresztülfurakodom az embereken, s odasiklom Yves mellé. Éppen egy kisebb társaságot tart szóval, csapja nekik a szelet; amikor a beszélgetésükben szünet áll be, halkan felköhintek.

Yves felém perdül, és elkerekedik a szeme.

– Nell! – kiált fel. – Milyen kedves! Nem tudtam, hogy itt van.

Ha fölvette volna a telefont, vagy nézte volna az e-mail fiókját, tudná, gondolom borúsan. Igaz, konkrétan azzal, hogy idejövök, nem kerestem soha. Mindazonáltal egy dizájner és az ügynöke között nyugodtan lehetne élénkebb is a kommunikáció.

Yves kezet csókol nekem. Egy lehetetlenül nyüzüge, hosszú fehér ruhás, skarlátvörös ajkú, fekete, kontyba fogott hajú hölgy erre bőszen méregetni kezd. Yves visszafordul a társaságához, és bejelenti: – Ő Nell McNamara. Minden kézitáskája *sensationnel!* – Cinkosan összenéz a fehér ruhás nővel, de nem olvashatok le az arcukról semmit. Lehet, hogy ő Mrs. Simoneaux. Nem siet bemutatni, de mindegy. – Maga is kiállít, *non*?

– Nem – felelem. De hiszen Yves arról már csak tudna! Saját szamársága azonban észrevétlen marad a számára. – Egy szakmabeli barátommal jöttem, Tod Urbannal. – Napnál világosabb, hogy Yves Simoneaux-nak nem cseng ismerősen Tod neve. Mindenesetre megmutatom neki Todot, kezemmel a távolba kalimpálva. – Ezúttal csak nézelődöm. Megkukkantom a riválisaimat.

– Jól teszi. Esetleg tárgyalhatnánk valamikor. Találkozhatna pár új emberrel.

– Kitűnő gondolat!

Yves kompániája lassanként feloszlik, a nő marad ott legtovább. Megy mindenki a dolgára, ismerkedni. Végül kettesben maradunk.

– A barátja? – érdeklődik Yves. – Nagyon jó barát?

– Ő a vállalkozásom védnöke – magyarázom, s igyekszem kitalálni, Yves vajon mire akar kilyukadni. – Már hosszú ideje űzi az ipart.

– Á! – szűkül össze a szeme, hogy jobban megnézhesse magának Todot a terem másik végében. – Hogy van az a cuki kislánya?

– Nincs túl jól – tájékoztatom. – Rettenetesen érzem magam, hogy ott kellett hagynom.

– Hát – von vállat Yves –, ilyen a dolgozó anyák élete, nemde?

– Az – hagyom rá. – Így van. Magának van gyereke?

– Nincs – válaszolja hahotázva. – Feleségem sincs! – Nevetgélve, kajánul rám villantja igéző szemét. – Szeretem ezt a, hogy is hívják, szingli létet!

Abban biztos vagyok, möszjő Simoneaux! Biztosan egy szekérderék összetört szívű párizsi *mademoiselle* és *madame* sóhajtozik maga után!

– Most mennem kell – mondja Yves az órájára pillantva. – Merrefelé szállt meg? Felhívhatom a hotelban?

– Fel, persze. Szeretnék magával az üzletről tárgyalni.

Yves elmosolyodik.

– Majd beszámolok a fejleményekről.

Ezek szerint mégiscsak összehozott ezt-azt, nagyon helyes! Így már más a leányzó fekvése.

A biztonság kedvéért több példányban is magammal hoztam a szálloda elérhetőségét, arra az esetre, hogy ha Toddal különválnánk, a taxisokkal könnyebben szót értsek. Előhalászok egy kártyát a táskámból, és átnyújtom.

Yves mélyen a szemembe néz.

– Akkor később.

– Később – szajkózom, a szívem pedig vitustáncot jár. Felkészülök, hogy ideges görcsben fog telni a napom hátralévő része.

Ötvenedik fejezet

Toddal a délután hátralévő részét kifutós bemutatókon töltjük. Az elsőn az Isabelle Green névre hallgató dizájner ruháit prezentálják, a többin pedig kiegészítők – cipők, fejfedők – futnak. Aztán van egy, amelyen kifejezetten kézitáskákat mutogatnak. Egyrészt inspirál a dolog, másrészt elszörnyedek – ezek a tervezők aztán csakugyan értik a csíziót! Egyáltalán nem úgy fest, hogy ők közép-angliai városkákban, üzlethelyiségek fölé bedúcolt lakáskákban kénytelenek nyomorogni, szűköcskén, egyik napról a másikra élve. Sokkal inkább a Montmartre vagy egyéb fényűző környék procc lakosztályait lakják, gondolom én.

A műsor után elköltünk egy tál tűrhető *boeuf bourguignon*t, vörösborral, egy fix áras kisvendéglőben a hotel környékén. Ha Tod valaha szerepelne a *Mastermind* című bornírt tévés vetélkedőn, szakterülete minden bizonnyal az „igen romantikus vendéglők” szalagcím alatt futna.

– Milyennek találta ezt a napot? – kérdi most.

– Lenyűgözőnek! – Megkísérlek elfojtani egy ásítást. Olyan lankadt vagyok, mintha fejbe vertek volna.

– Hamar térjen ma nyugovóra – javasolja Tod. – A holnapunk legalább ilyen sűrű lesz.

– Yves Simoneaux-nak megígértem, hogy a hotelban összefutunk. Be akar számolni a ténykedéséről.

– Akarja, hogy magával tartsak?

Todról tudom, hogy szíve szerint egy esti bemutatóra menne a közelbe egy régi munkatársával.

– Köszönöm, nem. Menni fog. Magának azon a bemutatón a helye.

– Biztos benne?

Fejbólintással válaszolok.

– Óvatosságra inteném – figyelmeztet Tod. – Maga itt jóhiszemű külföldinek számít.

– Yves rendesnek tűnik – nyugtatom meg, gyanakodva, hogy a háttérben féltékenység húzódik. Tod szeretné, ha az egyetlen szakértő maradhatna az életemben, ebből nem is csinál titkot. – Majd holnap találkozunk.

– Pontban nyolckor, a reggelinél. Az első bemutató tízkor kezdődik. – Tod kifizeti a számlát, s feláll, hogy távozzon. – Biztosan elboldogul?

– Biztos. Igazán. – Amikor Tod lelép, be akarom bizonyítani magamnak, hogy csakugyan elboldogulok. Ezért rendelek még egy pohár bort, beszívom a hely különleges atmoszféráját, és próbálok nem görcsölni.

Nyolckor átbattyogok az út túlfelére, vissza a szállóhoz.

– Keresett valaki telefonon? – érdeklődöm.

– *Non, madame* – feleli a recepciós.

– Yves Simoneaux hívását várom.

A recepciós vállvonásából leszűröm, hogy felőle akár Napóleon hívását is várhatnám, az sem érdekelné. Felmegyek a kovácsoltvas, nyitott, zötykölődős lifttel a harmadik emeletre, a szobámba. Elmélázom azon, vajon Párizsban minden ilyen bájos-e, mint ez a viszonylag olcsó hotel.

A szoba kicsi, óriási franciaablakokkal és egyszemélyes balkonnal, mely a nyüzsgő utcára néz. Méretes ágy áll középen, a bútorhuzatok fehérek, citromzöld és citromsárga csíkokkal. Az egyik

sarokban fa kislétra áll, stílustörően egyszínű fehérre mázolva, fokain szobanövények és elbűvölő üvegcsék sorakoznak. A fürdőben hívogatón vár egy igazi lábas fürdőkád, de akárhogy is szeretném, nem csobbanhatok bele. Még az kéne, hogy Yves meglássa a pucér fenekemet, ahogy riszálom, ha esetleg addig betoppanna.

Inkább megcsörgetem Ollyt. Kicsöng a telefon, s én egyre azon mérgelődöm, hogy a számla a végén többe lesz, mint cakpakk az egész utazás. Csak még inkább bosszankodom, amikor Jenny csicsereg bele a kagylóba:

– Hahó!

– Szia, Jen! Minden rendben?

– A legnagyobb rendben – válaszol.

– Figyu, ez a hívás egy vagyonba kerül – emlékeztetem őt is, magamat is. – Adnád Ollyt?

– Épp kiugrott valami elviteles kajáért – jelenti Jen. – Mindjárt jön.

Elviteles kajáért? Érzem, hogy a pupillám összeszűkül. Vajon mitől lettem féltékeny? Csak nem attól, hogy Ollyval mi csak sátoros ünnepek alkalmával veszünk magunkhoz ilyen olajban tocsogó ínyencfalatokat? Hát persze hogy! Na de pont én jártatom a számat? Itt ülök egy menő párizsi hotelban, és akkora összegre rúgó telefonszámlát gyártok, mint a tízéves államadósság!

– Akkor add Petalt – kérlelem. – Hadd kívánjak neki jó éjszakát!

– Már az igazak álmát alussza, úgy elbágyadt szegény picur!

– De jól van?

– Percig se aggódj! – csillapít Jen. – Ollyval itt kitűnően elvagyunk.

Ezt már megint úgy mondja, hogy lúdbőrzöm tőle.

– Átadnád Ollynak, hogy holnap is megpróbálom majd elérni?

– Naná – biztosít Jenny élénken, és leteszi, mielőtt megmukkanhatnék.

Üres tekintettel bámulok a telefonra. Elképzelem Jennyt, ahogy az én kanapémon ücsörög, az én lakásomban, az én férjemmel, elviteles kaját esznek az én tányéromról, amíg a gyerekem, aki ugyancsak az enyém, a szomszéd szobában alszik. Nem valami szívderítő.

A telefonhívás után sokáig nincs nyugtom. Próbálom azzal áltatni magam, hogy a gyomrom nem a felemás érzelmektől kavarog, hanem attól, hogy túl sokat ettem. Megbízom Ollyban, ott nem is hibádzik semmi. Nem tesz ő olyasmit, amivel engem vagy Petalt megbánthat. Ebben száz százalékig biztos vagyok. Csak éppen úgy érzem, hogy ezüsttálcán kínálom oda a férjemet egy másik nőnek, s ezzel a gondolattal sehogy sem tudok kibékülni. Valaki belecsúszik az életembe, amíg távol vagyok otthonról, és nem tehetek ellene semmit.

Ide-oda őgyelgek a szobában, bekapcsolom a tévét, de minden csatornán franciául karattyolnak. A kutyafáját! Ránézek az órámra. Már kilenc óra. Hol marad ez az Yves?

Lerúgom a cipőmet, felrázom a párnámat, és végignyúlok az ágyon. Hogy a figyelmemet eltereljem, fogom a jegyzettömbömet, és rajzolgatok. Párizs ihlette dizájnok nyomába indulok, a fejem máris csak úgy zsong a rengeteg ötlettől. Felskiccelek egy uszkáros, ötvenes éveket idéző modellt, aztán egy Eiffel-torony alakú táskát, s egy harmadikat is, melynek a mintája tipikus párizsi virágüzletet ábrázol, a sarokban csinos mellcsokorral. De akár a szűkebb környezetemből is meríthetnék ihletet.

Elmerülök a munkámban, így amikor kopogtatást hallok, fel sem tűnik, hogy az én ajtómon zörget valaki. Mindjárt éjfél, konstatálom az órámra pillantva. Most már halovány esélyem sincs korán nyugovóra térni. Felpattanok, hogy kinyissam. Tod lesz az, gondolom, biztosan most ért vissza a bemutatóról. Az ajtóban azonban Yves Simoneaux-val találom szemközt magam.

– Szép estét – dorombol.

Átöltözött, amióta utoljára láttam, most bőrdzseki van rajta és farmernadrág. A nála kötelező érvénnyel viselt fehér inget a nyakánál kigombolta. Kezéből két pohár és egy üveg pezsgő lóg. Eleve spiccesnek néz ki különben. – Elkéstem. Bocsánat!

– Hát, tényleg későre jár – mondom leplezett szemrehányással. Igazán szeretném hallani Yves üzleti híreit, de mégiscsak orcátlanság ilyenkor beállítani. Inkább aludnék, semhogy pezsgőzzem.

De mielőtt meghánynám magamban a dolgot, Yves már be is nyomakszik a szobámba.

Durran a pezsgő, teli a pohár, és én még mindig kukán ácsorgok. Yves odanyújtja az egyik poharat. Vonakodva elveszem tőle.

– Nagyon jó napom volt – újságolja. – Sok megbeszélést folytattam a maga kapcsán.

– De jó! – Kezdek leereszteni. Bizonyára Yves napja sűrű lehetett, mégis szakított rá időt, hogy meglátogasson. Engem, a zöldfülű újoncot. Szép tőle, tekintve, hogy milyen késő van már.

Yves az ágyon foglal helyet. Roppant karizmájával szinte az egész szobát betölti. A levegő fülledt, ezért hamar ablakot nyitok; beengedem az esti fuvallatokat és az utcácska neszeit.

Yves átlapozza a jegyzettömbömet.

– Nagyon szépek!

Vállat vonok.

– Csak eljátszogattam néhány ötlettel.

– Jöjjön – invitál –, üljön mellém!

Hangján érzem, hogy kapatos.

Yves megpaskolja a matracot maga mellett. Hirtelen rám tör az álmosság és a magány érzete: nem akarok én itt ezzel a különös figurával pezsgőzni!

– Tudja – csapok a húrok közé –, nagyon későre jár. Gyorsan darálja le, hogy s mint látta el a cégem képviseletét itt, Franciaországban, azután hagyjuk egymást aludni.

Yves nincs odáig a javaslattól.

– Erre rá kell szánni az időt! – Széttárja a kezét. – Maga még nem széles körben ismert tervező.

Pedig hogy az legyek, éppen őrajta múlna.

– Szerződött valami nagyobb üzletlánccal? Esetleg butikkal? Semmi?

– Meglesz, Nell! – mondja Yves. – Legyen türelemmel!

Csakhogy az én türelmem is véges. Tod réges-rég megmondta volna, hogy az ürge csak be akar hálózni. Na, erre most magamtól is rájöttem! Nem az én mesés lelki kisugárzásom vonzotta ezt ide. Nyilván azt gondolja, hogy egy üzletasszony könnyű préda. Ezúttal törököt fogott.

– Közben akár jól is érezhetjük magunkat, Nell, szórakozzunk!

– Szórakozni? – csattanok fel, Yves őszinte megdöbbenésére. – Én nem szórakozni jöttem ide, Yves! Hanem az üzlet miatt. Azt akarom, hogy megrendeléseket eszközöljön nekem Párizstól Milánóig! Annyit, hogy Szajnát lehessen velük rekeszteni. Végezze rendesen a munkáját! Ha nem, hát fel is út, le is út, keresek magamnak másik ügynököt.

– Ugyan, bébi! – mondja Yves negédes mosollyal. – Lazítson!

Bébi? Van bőr a képén, hogy csak úgy lebébiz? Menten lebabázom! Rádőlök az erkélykorlátra, és mélyen beszívom az est hűvösét, hátha az lehűti gyilkos kedélyemet. Amikor úgy-ahogy lecsillapodom, Yves-hez fordulok.

– Megkérem, hogy távozzon.

Arca elkomorodik.

– Ezt nem gondolja komolyan!

Odamasírozom az ajtóhoz, és kitárom.

– Arra pedig mérget vehet. Kérem, távozzon!

Végre feláll, s lelombozva bedugaszolja a pezsgőt.

– Sajnálom, hogy így döntött, Nell. Sajnálhatja, mert nagyot hibázik.

Már tör is a nyavalya, hogy esetleg elsietem a dolgot. Lehet, hogy részegségében Yves csak beszél összevissza. Meglehet, hogy nagyon is jó ügynök. Összehasonlítási alap híján ezt nem tudhatom. Mi lesz, ha más ügynök egyáltalán el se vállal? Lehet, hogy Yves az egyetlen esélyem itt,

Franciaországban?

– Ne haragudjon, Yves! Késő van. Majd beszéljünk máskor. Holnap ráér?

– Holnap dolgom van.

Kész, betelt a pohár! Nincs mese, elválnak az útjaink Yves-vel. Hiú ábránd volt a részemről, hogy Franciahon összes hölgye egyszer az én táskámmal a hóna alatt fog szaladgálni.

– Hát akkor… én akkor jó éjszakát kívánok – mondja Yves nyersen. – És sok szerencsét a jövőben. – Ezután további szószaporítás nélkül lelép.

Nekidőlök az ajtónak, és felsóhajtok. Ha nem volna ilyen késő, most átmennék Todhoz elmondani, mi történt. Ehelyett lerogyok az egyik karosszékre, és visszapörgetem magamban az előző jelenetet. Arra a megállapításra jutok, hogy a hiba Yves készülékében van, nem az enyémben.

Yves az üveg pezsgőt itt felejtette, ezért kitöltök magamnak belőle még egy pohárral, bár nem kívánom. Félig-meddig megiszogatom, de aztán maga alá gyűr az álmosság, nem erőltetem tovább. Kár érte. De holnap is van nap, majd akkor mentem, ami még menthető. Ki tudja, talán Tod tud nekem másik ügynököt.

Kikászálódom a fotelből, és leveszem a blúzomat. A fejem kába, tagjaim elnehezedtek.

Viszont a homályon keresztül is felfedezem, hogy a jegyzettömböm eltűnt az ágyról. Akaraterőmet megfeszítve ébren maradok, keresgélem a padlón, az ágy alatt, a párnák alá is bekukkantok – sehol semmi! Hirtelen belém nyilall valami. Nem először történik ez velem! Valahogy mindig akkor kél lába a terveimnek, amikor Yves felbukkan!

Végül azonban a fáradtság maga alá gyűr, elnyom az álom – most amúgy sem tehetnék semmit.

Ötvenegyedik fejezet

Másnap a reggelinél találkozom Toddal, a szálloda kicsiny, belső kertjében. Dalolnak a madarak, süt a nap, a konyhából friss *croissant* illata száll felénk, engem viszont mintha a kutya szájából rángattak volna elő, olyan zilált vagyok.

Tod megtorpan, mikor meglát.

– Húha – borzong –, este így becsiccsentettünk?

– Nem – ásítom –, nem különösebben.

Fura ez az egész. Vacsoránál mindössze két pohár bort ittam, Yves-vel egy pohár pezsgőt, azután, hogy elment, pedig néhány cseppet csupán. Nem lehet elmondani, hogy gödény módra vedeltem volna, mégis dülöngélek. Ennyire nem bírom a piát? Szörnyen elnyűtt vagyok, mintha begyógyszereztek volna. Hasogat a fejem, a szám taplószáraz. De tényleg, mi van, ha csakugyan elkábítottak?

Vajon megosszam ebbéli gyanakvásomat Toddal? Yves belekeverhetett valamit az italomba. Nincs az megírva sehol, hogy az ilyesmi nem történhet meg. Szóval van rá esély. Másokkal is előfordult már hasonló, olvastam róla. Vagy nevetségesen paranoid vagyok?

Nem is értem, mi ütött belém, hogy egy férfit, akit alig ismerek, csak úgy beeresztettem a szobámba. Az is totál kiborít, hogy Yves esetleg rátette a mancsát a rajzaimra. Nem egyszer, hanem kétszer. Még áldhatom a szerencsémet, hogy kiadtam az útját, mielőtt a mancsát a domborulataimra is rátette volna.

Istenkém, de oktondi vagyok!

Tod kihúz nekem egy széket, óvatosan leereszkedem rá.

– Biztos, hogy jól van?

– Nem. – Úgy döntök, hogy az egyenes utat választom. – Nem csattanok ki. – Lehet, hogy még hányni is fogok. A kezembe temetem az arcomat, Tod kitölt nekem egy pohár vizet. Hálásan elkortyolom. – Yves járt nálam tegnap késő este. Hozott pezsgőt.

Todnak az arcára van írva, hogy a hírtől nincs elragadtatva. Nem is hibáztatom.

– Nem tudom, hogy elkábított-e – vallom be. – Egyvalami biztos: sokkal pocsékabbul vagyok, semhogy azt az elfogyasztott piamennyiség indokolná.

– Elkábította? – Tod arca elsápad. – Csak nem…?

– Azt nem – rázom meg kókadt fejemet. – Amint rájöttem, hogy nem az üzlet miatt jött, elzavartam. Ki is ment.

– Hála a magasságos égnek!

– Úgy valahogy. – Remegve felsóhajtok. – Viszont a terveimet, azt hiszem, elcsente.

Tod arca elsötétedik.

– Ráadásul nem ez az első alkalom.

– Jaj, Nell!

Mély lélegzetet veszek, és elhatározom, hogy mindent kitálalok. Ha már lúd, legyen kövér.

– Amikor néhány hónappal ezelőtt Hitchinben felkeresett, szerintem akkor is meglovasította az új dizájnjaim tervrajzát. – Micsoda ostoba bolond voltam! Álmomban se gondoltam volna, hogy valaki ilyesmire vetemedhet! Annál én naivabb hülye vagyok. – Akkor egyáltalán nem gyanakodtam rá – magyarázom a bizonyítványomat. – Azt hittem, elkevertem őket. Vagy Petal kidobta a rajzokat, merő

véletlenségből. Vagy hasonló.

– Úgy vélem, túl jóhiszeműen tetszik kezelni az üzlet kőkemény világát. Itt nem ám babra megy a játék!

– Belátom, hogy így lehet.

– Körbekérdeztem tegnap este erről az Yves-ről, de senki nem hallott még róla.

Ez valahogy már nem lep meg.

– Annyira hülyén érzem magam.

Tod csettint a nyelvével.

– Nem lett volna szabad hagynom, hogy magára akaszkodjon. Én vagyok a hibás.

– Dehogyis, én hibáztam – ellenkezem. – Alaposabban le kellett volna nyomozni a pasast. – Nem pedig behódolni a nekem levágott hízelgésnek. Hagytam, hogy port hintsen a szemembe! Jó nagy marha vagyok.

A pincérnő egy ibrikben friss kávét hoz nekünk. Méregerős fekete, vagy megöl, vagy meggyógyít. Kiérkezik egy kosár ropogós *croissant* is, egy tányérka puha vaj kíséretében. Felkavarodik a gyomrom, ahogy ránézek.

– Egyen – utasít Tod. – Hosszú napnak nézünk elébe.

Még a gondolatára is rosszul leszek. Én most haza akarok menni. Haza, egyenesen Olly és Petal ölelő karjaiba! Vegyenek körbe olyanok, akik szeretnek, és nem művelnek velem csúnya dolgokat!

– Le fogjuk rendesen nyomozni ezt az ürgét – vázolja Tod a tervét két harapás közben. – Megnézzük, honnan szalajtották.

– Tényleg?

Tod olyan fenyegetően lóbálja a programfüzetét, mintha tömegpusztító fegyver volna. Legyűröm egy *croissant* csücskét, közben Tod végigsorjázza az előttünk álló bemutatókat.

– Kérem alássan – jelenti végül –, bejelöltem azokat a programokat, ahol a tag ma feltűnhet. Velem tart, Nell?

– Naná!

Tod fitymálgatva végigmér.

– De aztán nehogy finomkodjon vele, nem azért megyünk utána!

– Nem – hagyom rá. – Semmi finomkodás!

– Ez a beszéd. Akkor menjünk, és tángáljuk el a kis suttyót!

Nem mondom, ezt én sem fogalmazhattam volna meg szebben!

Ötvenkettedik fejezet

A Louvre-t látom a taxi ablakából futólag, azután Toddal három különböző bemutatót járunk végig az enyves mancsú möszjő Yves Simoneaux-t keresve. Szép holmikban gyönyörködhetünk, de egyelőre nem bukkanunk a csaló ügynök nyomára. A délelőtt legutolsó kiállításán az újdonsült dizájner, Marie Monique kiegészítőkollekciója kerül terítékre. Tod szerint Yves esetleg itt horogra kerül. Őszintén remélem, hogy igaza lesz.

A kiállítóterem használaton kívüli üzemcsarnokra emlékeztet, az Espace Blanc nevet viseli. Belül minden a nagyipart idézi – betonpadló, a falakon elfedetlen csőhálózat. Egy fenti galériáról galvanizált acél lépcsősor vezet le a kifutóra, amelyet széksorok szegélyeznek. A teremben még alig van valaki, de aztán hamar megtelik. A kifutó végénél elfoglaljuk azokat a helyeket, melyek még az első sorban maradtak. Hiába szól a hangszóróból nyugtató muzsika, rossz előérzet bizsergeti végig a tagjaimat.

Látván feszengésemet, Tod megkérdezi:

– Jól van?

– Az túlzás – mondom. – Nem tudom, mi a baj. Csak olyan furán érzem magam.

– Beteg?

– Nem. – Csak beindult a hatodik érzékem. Yves itt lesz, a zsigereimben érzem. Meg a csontjaimban, meg a tarkómon felmeredő szőrszálaimban.

Végigpásztázom az üléssorokat, de nem látom sehol.

Öt percre rá a zene már bömböl, mint az oroszlán, s bejelentik, hogy indul a bemutató. Groove Armada édes-bús, „At the River” című lazítós száma tölti be a termet. A modellek pipiskedve letáncolnak a lépcsőn, ami Himalája-sarkú vászonszandálkákban nem kevés bátorságot feltételez. Lengén vannak öltözve, egy szál fehér bikini van rajtuk és puha strandkalap, vállukról élénk, csípőre omló strandtáskákat lógatnak.

– Szép – súgja oda Tod.

Vitán felül az. De én most önkéntelenül is azzal vagyok elfoglalva, hogy a nyakoncsíphetetlen Mr. Simoneaux-t keresem a szememmel.

Változik a zene hangulata, már a „Puttin’ on the Ritz” drum and bass verzióját bőgetik. A modelleken piros szabadidőruha feszül, lábukon fekete tűsarkú. Doboz alakú retiküljeik ezüstösen csillognak, piros selyemszívek ékeskednek rajtuk. Aranyosak.

Ismét vált a zene ritmusa, az M People énekli az „Itchycoo Park”-ot. A modellek teljesen fehérbe öltöztek, has ki póló, biciklisnadrág, balerinacipő. Ahogy kiérnek elénk, a szívem megáll, kezem-lábam megfagy, a szemem pedig kiugrik. El sem hiszem, amit látok! Azazhogy mégis.

A modelleknél lévő retikülök olyan ismerősek, mint a szeplők a kislányom képén. Ezek az én kézitáskáim! Azok, amelyeket a hitchini boltomban terveztem! A pop-art ihlette, pszichedelikus modellek. Elcsórta őket ez a piszok Yves Simoneaux, pont, ahogy sejtettem!

Tod abban a minutumban felém fordul.

Bólintok.

– Az enyémek.

– Mondania sem kell, ezer közül is felismerem a stílust – válaszolja.

Tudtam, hogy rossz a helyzet. De hogy ilyen rossz, azt nem hittem volna.

– Ez a nyálkás, francia viperafajzat eltulajdonította a dizájnjait!

Bizony ám, a kutya mindenit, de még hogy! Nem sejtettem, mire fogja felhasználni Yves a rajzaimat, de hogy idáig merészkedik, azt a legvadabb rémálmomban sem feltételeztem volna.

Megkövülten ülök Toddal az oldalamon, és nézzük, ahogy a lenyúlt dizájnötleteim díszmenetben elparádéznak előttünk. A taps hangosabb, mint az, amely a kollekció előző részeinél felharsant, pedig a közönség soraiban ketten is ülnek, akik nem verik össze a tenyerüket.

– Mit csináljak? – súgom Todnak.

– Ez gyalázat! – sziszegi vissza. – Indíthatunk ellene jogi eljárást, de az hosszadalmas, vontatott procedúra.

Arról nem is szólva, hogy drága, gondolom magamban.

– Hogyan tudja bizonyítani, hogy a dizájn a magáé, Nell? Hiszen nincs róla kópiája.

Basszuskulcs! Tényleg csak az eredeti vázlatok voltak, más semmi. Yves pontosan tudta, mit csinál, az átok kígyó! Kiszagolta, hogy lelkes zöldfülűvel van dolga. Akárha cukorkát lopott volna egy csecsemőtől.

– De hát az enyémek – siránkozom; hanglejtésem kiköpött olyan, mint Petalé. – Az enyémek! – Az emberek bolondulnak érte, az én dizájnomért!

– Ne aggódjon – szól rám Tod aggódó arccal. – Majdcsak kifőzünk valamit.

De csak ülünk, a székhez szögezve, mereven, és nézzük, ahogy a gülüszemű modellek elvonulnak előttünk.

Véget ér a bemutató, de mi még mindig nem moccanunk. Az utolsó szám után, ahogy az szokásban van, a modellek felkísérik a dizájnert a kifutóra, hogy a közönség őt is megéljenezhesse. Marie Monique megjelenik a fölöttünk lévő galérián, és belém hasít, hogy őt is akárhol felismerném. Hiszen ő az a fehér ruhás nőszemély, aki a tegnapi galériabemutatón Yves Simoneaux-val hetyegett!

Ma is tetőtől talpig fehérbe öltözött. Testhez simuló dressz van rajta, mely gyilkos tűsarkú cipővel párosul. Fekete haját hosszú copfba fonta. Az idegen tollakkal – helyesbítek, táskákkal – ékeskedő nőstény peckesen ellépdel mellettünk. Pont belelóg az arcomba a válláról lifegő, lopott retikül. Higgadt, szofisztikált jelenség a nő, látszik, hogy hozzá van szokva a reflektorfényhez. Egy egész fényképészüteg vakuja egyszerre villan. Marie pózba vágja magát, mint valami címlaplány, fogadja a tapsot, lubickol a dicsőségben. Számtalan fotómasina örökíti meg a pillanatot.

Ami engem illet, több száz fokon fortyog bennem a düh. A vöröslő gyűlölet köde lassan ráereszkedik a szememre. Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen méregbe tudok gurulni. Marie Monique megfordul, mosolyog. Kinyújtja a kezét, erre a hátsó sor szélén feláll Yves Simoneaux, kimegy a kifutóra, és a karjába kapja. Forró csókot váltanak. A taps hangereje orkánerejűvé fokozódik. Ismét villognak a vakuk.

Szemmel láthatóan meglehetősen bensőséges köztük a viszony, nyilván a stiklikben is egy húron pendül a két jómadár.

– Elkapjuk a grabancukat, amint lelépnek a kifutóról – acsarog Tod. – Habár azt csak a jó ég tudja, mit tudunk ellenük tenni. Annyi szent, hogy megcsapkodnám a sikamlós képét ennek a pernahajdernek!

Valami elpattan bennem. A pulykamérgem átalakul fagyos nyugalommá. Anélkül, hogy meggondolnám, mit cselekszem, felállok a székről, és a kifutóra lépek.

– Ezek itt az én retiküljeim! – mondom emelt hangon, artikuláltan. – Az én dizájnjaim! Lenyúlta őket!

Vakuvillanás. A közönség egy emberként hüledezik. Marie arca azonnal ellilul. – Tűnjön el! – köpi. – Tűnjön el! Nem ismerem magát!

– Meglehet – mondom. – De ő itt annál inkább!

Yves beijedt képe az én malmomra hajtja a vizet.

– Nell – próbálkozik nyájaskodó hangon. – Félreértés történt! Tisztázzuk nyugodtan, kérem!

Egy sajtós a képünkbe nyomja a mikrofonját, mellé tolakszik egy operatőr is, kamerástul.

– Ezek az én retiküljeim! – ismétlem határozottabban, a terem falai visszaverik a hangomat. Nem hallható rajtam se zavarodottság, se hisztéria. Csak a tudatára ébredt, sértett nő elszántsága. – Mindketten tudják, hogy így van.

Marie hirtelen meglök. Mellkason taszít.

– Tűnjön innen! – mondja. – Pusztuljon a bemutatómról!

Elfordul, úgy tesz, mintha nem venne rólam többé tudomást. Ismét elborítja az agyamat a vörös köd.

Megragadom a táskát a vállán, erre ő megint vad lökdösődésbe kezd. Elmarom tőle a retikült, mire Marie megpördül, hogy belém karmoljon, közben franciául szitkozódik. Kapok egyet a szemem alá. Mint az istennyila, úgy fáj, de talpon maradok. Marie intenzíven, sikoltozva káromkodik. Megcélzom az arcát, és durr! Én is jól bemosok neki a zsákmányolt retiküllel. Szép nagyot csattan rajta a visszalopott divatholmi. Megtorló akciómat, folyamatos vakuvillogás közepette, gépek százai rögzítik.

– Ez az én retikülöm! – hangoztatom harmadszorra. – Nell McNamara vagyok, ez pedig az én retikülöm!

Marie, aki már korántsem tűnik megfontoltnak és szofisztikáltnak, le akar rohanni, de kitérek előle, s elkapom hosszú, művészien megkomponált hajfonatát. Olyan, mintha megint a játszótéren lennék! Megforgatom a hajánál fogva a lókötőt. Mit mondjak, mennyei érzés! Megbicsaklik a cipője tűsarka, és Marie máris menthetetlenül a földre toccsan. Egy pillanat múlva Yves is a földön gubbaszt, hogy fölsegítse. Marie gyáván megbújik mögötte.

– Nem csinálhat több ilyen táskát – fenyegetem meg, ujjammal az arca felé bökdösve. – Maga meg, szégyentelen kókler, nemsokára hallani fog az ügyvédemről! – mondom hősködve, pedig nincs se ügyvédem, se pénzem, hogy felfogadjak egyet.

Tod végül mellém ugrik, és levezet a kifutóról. Marie még mindig a földön fetreng, riporterek gyűrűjében.

– Ejha – csodálkozik Tod, ahogy ott hagyjuk a színpadon kialakult tumultust.

– Hát, nem finomkodtam, azt hiszem.

Tod felkacag.

– Nem, finomkodásról itt szó sincs! Reméljük, a nő nem perli be magát garázdaságért és kézitáskával elkövetett náspángolásért.

– Azt próbálja csak meg!

Már minden kamera rám szegeződik. Nehezen szedem a levegőt, de erősnek érzem magam, jelentős erkölcsi fölénnyel. Körülzsonganak a sajtótudósítók.

– Ez az én táskám – tájékoztatom a közönségemet. Legalább egy tucat toll serceg körülöttem. – Marie Monique ellopta a dizájnjaimat – teszem hozzá, hátha esetleg valaki lemaradt róla.

– Hogy hívják? – kiabálja valaki. – Elárulná a nevét?

– Nell McNamara – felelem.

Tod kivezet a szabadba.

– Magával lesz tele az összes kereskedelmi lap – tudatja.

– Nem létezik rossz publicitás – emlékeztetem.

Csak remélhetem, hogy igazam van.

Ötvenharmadik fejezet

Olly gyöngéd puszit ad Petalnak.

– Késő van. Már aludnod kellene, kislányom!

– Igyekszem – válaszolja a kislánya. – De nem könnyű, apu!

Olly körberakosgatja Petalt játékokkal, majd így szól:

– Hát, nekem mennem kell a dolgozóba. Aztán viselkedj rendesen Jennyvel. Ne durcizz!

Petal vág is mindjárt egy dacos pofát. Apja tudván tudja, hogy mihelyst kiteszi a lábát, a gyerek azonnal fölpattan az ágyból. Ez olyan evidencia, mint az, hogy a pápa római illetőségű, katolikus személy.

A nappaliban Jenny a tévét bámulja. Lábát felhúzza a díványra. Előtte, a dohányzóasztalon egy pohár bor piroslik, a tévében pedig valami kosztümös film megy. Nagyon is otthon érzi itt magát.

Amikor Olly behúzza maga mögött a gyerekszobaajtót, Jen felmosolyog rá. Bele tudna ő szokni ebbe a kényelmes rutinba, hiszen Jenny a legkevésbé sem nehéz eset, gondolja magában Olly. Bizonyos szempontból Petalra emlékeztet. Ha nem fázik, nem éhes, nem szomjas, továbbá van, ami elszórakoztassa, akkor mást jószerivel nem is igényel. Vidám társaság. Nem követelőző. Nem kritizál, nem kérdezősködik. Olly szíve belesajdul, hogy ilyesmin morfondírozik.

– Jobb, ha indulok – mondja. Csábító megoldás volna beteget jelentenie – bár ilyet még sohase tett –, akkor itthon tölthetné az éjszakát. Olly másra se vágyik, csak nyugalmas otthonra, melyet megoszthat valakivel. Most, hogy becses neje Párizsban próbál magának szerencsét kovácsolni, ez a kívánsága nem teljesülhet. Fenekestül felfordult az életük, amely pedig annyira kellemes volt azelőtt.

Jenny mintha citromba harapott volna.

– De kár! Hiányozni fogsz! – sajnálkozik.

– Ej! – Már ki is alakítottak maguknak egy leegyszerűsített esti cselekvéssort: megfürdetik Petalt, és közösen ágyba teszik, azután Jenny vacsorát kotyvaszt kettőjüknek. Olly azt hitte, hogy a Hallatlan haladás munkarendje miatt Jennyt csak hébe-hóba fogja látni. Csakhogy Jenny kivett egy teljes hét szabadságot, hogy jobban el tudja látni az apuka és a kislány körüli teendőket. Megható dolog a részéről. Csodák csodája, Olly azt is felfedezte, hogy Jennyvel sok közös vonásuk van. Ugyanazokat az ételeket, filmeket, komikus színészeket kedvelik. Az egyetlen dolog, ami hibádzik Jennynél, az a rajongás a hatvanas évekért. Ám Olly már okítgatja, Jenny pedig igyekvő tanítványnak mutatkozik. Rengeteget röhögcsélnek a vacsoraasztalnál, és még véletlenül sem témáznak se retikülökről, se az üzlet vérgőzös világáról. Olly csak halványan emlékszik rá, mikor is játszódott le köztünk utoljára hasonló jókedvű jelenet.

Olly nagyot sóhajt magában. Ma este szívesebben átpasszírozná a saját szemgolyóit egy krumplinyomón, semmint nyolc órán keresztül pizzákat feltétezzen. Ugyan mindig fennen hangoztatja előttem, hogy szereti a munkáját, ez azonban nem teljesen igaz. A munkatársai jó fejek. A fizetés elfogadható. De senki, akit a föld a hátán hord, soha egy szóval nem állítaná, hogy egész életére kielégítené egy ilyen ásítóan unalmas munkakör.

Olly felveszi a kabátját, belerázza magát, majd előrehajol arcon pusszantani Jennyt. Amint ez megtörténik, Jenny elfordul a televíziótól, s az ajkuk találkozik. Olly megpróbál hátrahúzódni, de Jenny

elkapja a gallérját, és erősen tartja. Ajka forró, puha, dús, hívogató. Elsöprő a kísértés, hogy Olly valóban kiélvezze a pillanatot. Jen nyelve becsusszan Olly szájába. Ijesztő a gondolat, hogy Olly nyugodtan itthon maradhatna, ledobhatná a kabátját, levetkőzhetne, bezárhatná az ajtót, azután simán leteperhetné és magáévá tehetné Jennyt. Olyan könnyű volna, olyan nagyon, de nagyon könnyű!

Egyedül a szomszéd szobában szendergő Petal miatt visszakozik. Petalra gondol. Nem rám. Elhúzódik Jentől.

– Bocsesz – mondja. – Nem akartam, hogy ez így süljön el.

A Jenny arcára kiülő mosoly arról árulkodik, hogy ő viszont nagyon is akarta.

– Mennem kell – dadogja Olly. Térde, keze, szíve belereszket. – Reggel találkozunk.

Jen ajkán nem halványul a mosoly.

– Holnap látlak! – Olly elpucol, Jenny pedig még utánalehel egy csókot.

Olly nem tud a munkájára koncentrálni. Idestova tíz éve éldegél együtt a feleségével, s egyetlen percig nem volt hűtlen hozzá, még gondolatban sem. Erre tessék, megcsókol egy másik nőt!

Ma éjjel olasz kolbászos-gombás pizzák érkeznek a gyártósorra. Igazából az egész gyártási folyamat automatizálva van: csupán egy maroknyi csapat kell, hogy felügyelje a többezernyi pizza készülési fázisait. Olly feladata az, hogy a futószalag mellett egy hokedlin gubbasszon, és a pizzák tetején megigazgassa a feltétet, amennyiben a gép nem köpte rájuk tökéletesen. Kis emberi fogaskerék egy böhöm nagy, megállíthatatlan gépezetben. Már most tisztában van vele, hogy számos pizza ment el mellette anélkül, hogy akár rájuk nézett volna, annyira el van veszve saját gondolataiban.

Hatalmas mázli, hogy holnap megjön az asszony. Jenny szolgálata azzal kitelik. De mi lesz, ha beüt egy következő üzleti út? Mit mondjon? Hogy Jen helyett keressenek inkább valaki mást? Nem azért, ragyogóan gondozza Petalt, csak a férfiember nem tud mellette bűntelenül megmaradni. Ki mást tudnának Jenny helyett keríteni? Jenny egy istenverte tehetség, nem lehet nála szorgalmasabbat, segítőkészebbet találni. Csak hát az a szerencsétlen csók… az betett. Pedig Petal el van ájulva tőle. Olly elismerését szintén kivívta a lány. Van benne valami szelíd, könnyed háziasság, ami rögtön kitűnt, amint beköltözött. Annak előtte Jenny nem volt más, mint Nell enyhén szólva harsány, uram bocsá’ irritáló, egyedülálló barátnője. Semmi több. Pedig egy csomó más is rejlik benne. Figyelmes, törődő, könnyű neki örömet szerezni – elsőrangú feleséganyag. Olly már azon töpreng, vajon lehetett-e valami hátsó szándék amögött, hogy Jenny, látszólag merő szívjóságból, elvállalta őket ketten Petallal. Előfordulhat, hogy Jenny szépen, csendben Nell helyére akar férkőzni. Na persze gonoszkodás lenne ilyet állítani. Alighanem ilyesmiről szó sincs, a csókot csak a pillanatnyi elragadtatás szülte, elvetették a sulykot, ennyi az egész. Ki tudja? Olly világéletében úgy vélte, hogy érti Nellt, sőt érti az egész női nemet. Most azonban rájött, hogy teljesen tanácstalan velük kapcsolatban.

A pizzák fáradhatatlanul kúsznak előtte a futószalagon. Oda se figyelve adjusztálja rajtuk a gombát és a kolbászt. Akár álmában is képes lenne ellátni ezt a feladatot. Mások bárányokat számolnak lefekvés előtt, Olly ehelyett a futószalag egyhangú zúgására gondol, a pizzák monoton menetére, s egykettőre az álmok birodalmában találja magát. Igaz, olykor álmában is azon kapja magát, hogy pizzákat dekorál.

Vajon mit csinálhat most Nell?, kérdezi magától. Vajon gondtalan, boldog órákat tölt Párizsban? Gondol-e őrá és Petalra, gondol-e arra, amit maga mögött hagyott? Fel-felbukkannak azért a gondolataiban? Avagy teljesen lefoglalja az öröme, hogy végre kiszakadhatott a házimunka taposómalmából? Toddal van, ez a körülmény mindig aggodalomra ad okot. Lehet, hogy Nell boldogabb lenne egy olyanforma pasassal. Tod nagy hatalmú, ambiciózus, motivált. Pizzagyárnak még csak a környékére se ment soha.

– Meyers! – vakkant a műszakvezető, kizökkentvén Ollyt a fantáziavilágból. – Ez valami vicc akar lenni?

Olly felpillant: a pirospozsgás arcú kisfőnök egy tepsi pizzát vág le az orra elé, meglehetős dühvel.

– Amit ma csinált, mind ilyen. Vegye a kabátját, és soha többé ne jöjjön vissza! Találok én olyan embert, aki magánál jobban elvégzi ezt a munkát. Nézzen ide, az egész mai eresztést dobhatjuk a szemétbe!

Amikor Olly túljut az első sokkon, végre észleli, hogy mitől tajtékzik a főnök: minden egyes pizzára két kolbászkarikát tett fel szemnek, gombákból pedig lefelé görbülő, szomorú szájat rajzolt valamennyire.

Ötvennegyedik fejezet

Megkönnyebbülésemben sírni tudnék! Végre az otthonomban, végre a műhelyemben! Még soha nem esett ilyen jól hazajönni. A franciák tartsák meg maguknak Párizst! Nekem mindenütt jó, de a legjobb otthon. Másra sem vágyom, mint hogy Olly a karjába kapjon, illetve hogy megnézhessem az én angyali kislányomat. A legszívesebben hasra vetném magam, és megcsókolnám a járdát. Bizony isten, meg is tenném, ha nem esne az eső, és a kövezet nem lenne csuromvizes.

Úgyhogy csak úgy szimplán behúzom a kerekes kofferemet az üzletbe. Az ajtó fölé akasztott csengő megszólal. A műhelyben Olly pötyög valamit a számítógépen. Lábánál Petal ücsörög a földön, zsírkrétával rajzolgat egy füzetbe. Olly felpillant, amikor bejövök, arca felderül. A szívem csak úgy repes!

Petal is felnéz rám.

– A mami az! – rikkantja, otthagy csapot-papot, és rohan az üdvözlésemre. Felkapom, és megperdítem a levegőben, aztán olyan szorosan ölelem magamhoz, ahogy csak az erőmből telik.

– Túl szoros, mami! – cikákol Petal. – Összenyomsz!

Felnevetek, majd leállítom a pockot a padlóra.

– Meggyógyultál? – kérdem. Sokkal jobb bőrben van a gyerek, mint ahogy legutoljára láttam.

– Meg – feleli Petal. – Nem vakartam el a pöttyeimet!

Akár az összeset elvakarhatta volna – ahogy biztosan vakarászta is valamennyit –, mit sem számítana az most! Fő dolog, hogy megint egészséges.

Aztán Ollyval szótlanul egymás karjába omlunk. A férjem alaposan megcsókol.

– Fúúújj! – háborog Petal, s nyomban heves majomkodásba kezd. Körbetáncol bennünket, úgy énekli: – Két szerelmes pár, mindig együtt jár!

A csóktól már szédelgek, muszáj feljönnöm levegőért. Olly megsimogatja a hajamat.

– De jó téged látni!

– Örülök, hogy itthon vagyok – mondom őszintén. – Annyira örülök!

Olly hátrahúzódik, úgy méricskéli a két kezébe fogva az arcomat.

– Hát neked meg mi történt a szemeddel?

Ohó! Megfeledkeztem gyönyörű, zöldeskék színben játszó monoklimról.

– Nekiszaladtál egy ajtónak?

– Verekedtem – ismerem be maflán, bűnbánó arccal.

– Verekedtél? – álmélkodik Olly.

– Igen – kockáztatok meg egy keszeg mosolyt. – De látnád azt, akinek meg én töröltem be!

– Na, majd mesélsz, alig várom!

– Zárjuk be a boltot egy órára – javaslom. – Menjünk és ebédeljünk együtt. Csak mi hárman!

– Hát, ha gondolod… – Olly jól tudja, hogy a déli órák a legforgalmasabbak az üzletben.

– Persze, gyerünk! Egyszerűen muszáj bedöntenem egy kávét.

– Nem vagy fáradt, Nell?

– Hulla vagyok – ismerem be. Hogyhogy a lábam nem mondta még föl a szolgálatot? Fel nem foghatom. A fizika törvényei szerint már rég össze kellett volna esnem. Kellemes elfoglaltság lenne egy

hetet a padlón végigaluszkálni. – El nem hiszitek, mi minden történt velem Párizsban!

– Meghívlak egy kávéra, majd ott elmondod.

Újra megcsókolom Ollyt.

– Elfogadom az ajánlatot!

Együtt bezárjuk a boltot, s a napsütésben kart karba öltve lesétálunk Halsey delikateszüzletéhez, amely egyben teaház is. Ez a kedvenc ebédelős helyünk a piactéren. Ha esetleg égeti a zsebünket pár kósza font, hát ide jövünk.

A kereskedelmi egységet Viktória királynő uralkodása idején alapították. Azóta többször megváltozott, de még mindig jelen van, és töretlen népszerűségnek örvend. Az itt kapható ételek valami elképzelhetetlenül isteniek. Odabent szűk a hely, sorba kell állni, hogy asztalhoz jusson az ember. Petal addig becserkészi a kirakatban felhalmozott, pasztellszínekben pompázó, mennyei süteményeket. Most, hogy Petal nem figyel ránk, Ollynak lopva elmesélhetem nyilvános összetűzésem történetét madám Marie Monique-kal és möszjő Yves Simoneaux-val.

– Ellopták a dizájnjaimat – magyarázom.

– Mikor? Hogyan?

– Yves akkor nyúlta le őket, amikor meglátogatott a műhelyben. Volt pofájuk büszkén páváskodni velük a kifutón. Azt hittem, menten agyoncsapom mindkettőt! – El kell ismernem, hogy kísérletet azért tettem rá, nem is akármilyet. Sóhajtok egyet, mielőtt folytatom. – Sosem gondoltam volna, hogy valaki ilyen aljas szintre süllyedhet. Megrendült az emberekbe vetett bizalmam.

Olly mérhetetlenül megdöbben.

– Szerinted el tudod érni, hogy felfüggesszék a gyártást?

– Perrel fenyegettem őket – mondom egy újabb csüggedt sóhaj kíséretében. A sóhajtás nem más, mint sírás könnyek nélkül, tartja a néphit. Szóról szóra igaz a mondás. – Pedig az igazság az, hogy nem engedhetek meg magamnak ügyvédet. Pardon, nem engedhet*ünk* meg. A vitatott retiküllel talán elég nagyot sújtottam a tenyérbe mászó képébe ahhoz, hogy legközelebb kétszer is meggondolja, ha lopni szottyan kedve. – Azokkal a részletekkel nem untatom Ollyt, hogy Yves, alighanem tisztességtelen eszközökkel, megpróbált elcsábítani a szobámban. – Tele lesznek vele a kereskedelmi lapok, az ő renoméjuk csökkenni fog, míg az enyém, talán, épp ellenkezőleg, emelkedni. – Ha rajtam múlik, mindent el fogok követni, hogy nevüket a sárba tiporhassam. Az némileg majd csillapítja a bosszúszomjamat. – Talán ez visszatartja őket, hogy még egyszer ilyet csináljanak. De akármi történjen, mostantól jobban odafigyelek Marie Monique-ra és möszjő Simoneaux-ra.

Ebben a pillanatban kerül ránk a sor. Az icipici kávézóban egymás hegyén-hátán állnak az asztalok. Minket beszorítanak az egyik sarokba. Helyi művészek készítette vidám festmények színesítik a falakat. Ez Petal kedvenc vendéglője, és mivel csak nagyon ritkán vetődünk ide, ahhoz mérten kifogástalanul viselkedik. Olly kérdezés nélkül is tudja, mit kell rendelni. Ő és Petal mindig halrudacskás szendvicset eszik itt, míg én a különleges sajtos pirítósukba vagyok belehabarodva; ez nagy közönségkedvenc egyébként. Megkapom a rég esedékes koffeinadagomat is.

– Akkor az út nem zárult akkora sikerrel, mint remélted? – kérdezi Olly.

– Végig honvágy gyötört – ismerem be. – Jók voltak a bemutatók, érdekesek. De a verseny odakint valami iszonytató! Igazad volt, kisebb léptékben kellett volna folytatnom. Piaci standon. Nem biztos, hogy ezt az öldöklő üzleti világot nekem találták ki.

Olly megfogja a kezemet.

– Nagyszerűen csinálod – vigasztal. – Ez csak egy kis hullámvölgy. Legközelebb már bölcsebb, dörzsöltebb leszel.

– Nem tudom, lesz-e „legközelebb” – vallom be szomorkásan.

– Túl fáradt és nyűgös vagy – mondja Olly. – Érthető, hogy így érzel. De ha kicsit hátradőlsz, és átgondolod a dolgot, rá fogsz jönni, hogy nem is olyan rémes a helyzet. Ez az elbizonytalanodás csak

része a tanulási folyamatnak.

Kiérkezik az ebédünk, Olly pedig teli szájjal megszólal:

– Miért nem megyünk el valahova? Egy hétre kibérelnénk valami vityillót.

– Ez kicsit légből kapott ötlet.

Megvonja a vállát.

– Lehet, de gondold csak meg! Mikor voltunk utoljára nyaralni?

Olyan messzire nem terjed az emlékezetem.

– Tarts szünetet, Nell! – kérlel Olly. – Nagyon keményen hajtottad magad az utóbbi hónapokban. Pont ilyesmire lenne szükségünk.

Csakugyan meglehetősen csábító javaslattal állt elő az én kedvesem. A szívem azt mondja, jó ötlet. A zsebem viszont gyakorlatiasabb természetű.

– Megengedhetjük magunknak?

– Szánjuk rá a pénzt! Kerül, amibe kerül.

– De a pizzagyárban tudsz szabit kivenni?

Olly valahogy túlzott elszántsággal kezdi szemlélni a falat díszítő képeket.

– Ki fognak adni pár napot…

– Biztos vagy benne?

– Aha, ja. Meg lesz oldva.

– Nyaralni megyünk, mami?

Egy szalvétával letörlöm Petal szájáról a majonézbajuszt.

– Szeretnél?

Petal nagy elánnal bólogat.

– A tengerpartra mehetünk?

Rámosolygok az én jóképű, figyelmes férjemre.

– Hát, nem látom akadályát a dolognak!

– Hurrá!

Petal ezzel a felkiáltással nyíltan leadta a szavazatát, egyértelműen a nyaralás mellett. Immár az én arcomon is mosoly terpeszkedik.

– Legyen! Menjünk el valami gyönyörű helyre, hagyjuk itt az összes gondunkat-bajunkat! – Nekem momentán kiütésem van már a nyamvadt retikülöktől. Mindannyiunknak jót tesz majd egy kis kikapcsolódás. El kell rejtőznöm, a sebeimet nyalogatni, s ennek ez a legbiztosabb módja. – Pár nap még kell nekem, hogy elvarrhassak néhány szálat, de utána nem állíthat meg minket semmilyen erő!

– Még a délután elzarándokolok a könyvtárba – lelkesedik Olly. – Megnézem, milyen utakat lehet lefoglalni.

– Na, én már elmeséltem, hogy volt, mint volt. Most hadd halljam én, mi minden történt itthon, amíg távol voltam.

Valaminek az okán Olly kerüli a tekintetemet, úgy válaszol.

– Ó, semmi. Semmi különös.

Ötvenötödik fejezet

Na szóval, kibérelünk egy kisautót, aztán uccu! Testületileg, Fickó kutyástul-mindenestül leruccanunk Cornwallba. Olly kibérelt egy a Poltallan-öbölre néző, sajátos kis kulipintyót. A falu pindurka, alig vannak turisták; a közeli, zsivajgó Newquay-vel ezáltal szöges ellentétben áll. Tökéletes hely arra, hogy az ember feltöltődjön. Van itt ódon kocsma, aztán néhány bolt, végül egy rahedli bérbe vehető nyaraló. Más igazából nincs is. De nekünk mindez épp elég.

A ház kicsi, de lakályos. Alacsony a mennyezet. Még nekem is hajolnom kell, pedig közismerten törpenövésű vagyok. Olly már vagy egy tucatszor beverte a fejét. A hálószobák száma kettő, meredek falépcső vezet az emeletre, a lenti nappali pedig egybenyitott rendszerű. A konyhában, a kisméretű belső udvarra néző ablak előtt terjedelmes asztal áll, olyan, amihez az egész család odafér. A házikó épp megfelelő, hogy egy család otthonosan berendezkedjen egy hétre. Kipakolok, és szinte érzem, ahogy a csontjaimból távozik a feszültség.

Hét ágra süt a nap, holott nem éppen a kedvező időjárás szokta emlékezetessé tenni a tipikus brit tengerparti nyaralásokat. A késő nyár ellenére a hőmérő higanyszála a harminc fokot verdesi, a nap pedig hatalmas, sárga korongként ül a felhőtlen égbolton. Petal mást sem akar egész nap, mint a tengerparton játszani. Veszünk neki kisvödröt és lapátot – rózsaszínt, egyéb árnyalat nem felel meg neki –, míg végül ott tartunk, hogy az egész család homokvárat épít, és a tengerig vezető csatornákat váj. Fickó annyit sétál, hogy kezd már megcsömörleni. A tengerrel még nem tudja, hányadán áll: mint az őrült, bele akar menni, de az érkező hullámok elől végül mindig gyáván megfutamodik. Jobb híján maradnak neki a sirályok – azokat megugatja. Olly kibérel egy szörfdeszkát, hogy kipróbálja a hullámlovaglást. Nem nevezném őstehetségnek, ő azonban a szörfözés minden percét élvezi. Ami engem illet, a viskónkban találtam pár hátrahagyott ponyvaregényt, így a strandtörülközőn elnyúlva most valami romantikus limonádét olvasgatok. Idilli. De tényleg az.

Oltári jól kijövünk egymással. Összezörrenéseinket mintha elfújta volna a tengeri szellő. Petal pedig még egyszer sem hisztizett. Emlékszem, valaha pont ilyen békés család voltunk. Nem is értem, mi történhetett velünk. Ollynak igaza van. Az üzlet nem minden. Le is teszem a nagyesküt, hogy otthon szigorúan tartani fogom magam a munkával töltött idő egészséges határértékéhez.

– Boldog vagy? – kérdezi Olly, és lefekszik mellém.

– Aranyélet! – válaszolom. – Jachtok Dél-Franciaországban? Piha! Nekem ez jobban bejön.

Ujjai megsimogatják a combomat.

– Szeretlek!

– Én meg téged!

– Ezt sose felejtsük el!

Összefonjuk az ujjainkat.

– Sose – visszhangzom.

Már szerda este van. Petalt korán lefektetjük, mert már akkor is nyeklett-nyaklott a feje az álmosságtól, amikor az uzsonnáját falatozta. A jó levegő altató hatású a picikre. Bárcsak palackozni lehetne, rengeteget hazavinnék belőle! Petal minden éjszaka a saját ágyában alszik, megszakítás nélkül, egészen kilencig! Kész csoda. Otthon is lehetne folytatása a dolognak. Na persze, álmodik a nyomor.

Petal nem ékelődik közénk minden éjjel, s ez alkalmat ad arra, hogy Ollyval újraélesszük a házaséletünket. Juhé! Még nem rozsdásodtunk be teljesen, Olly különösen virgonc a romantikában. De mi tagadás, én sem panaszkodhatom.

Hosszan, elmélyülten vacsorázunk, csak mi ketten, gyertyafénynél, olcsó bor mellett, melyet a kocsmából hoztunk. Ahelyett, hogy halrudacskát, pizzát vagy hasonló félkész vacakot csócsálnánk, saját kezűleg összevarázsoltam egy cukkinis-borsos lasagnét, azt esszük, és valami rózsaszín, buborékos lőrét iszunk hozzá. Nem szokott időm jutni főzésre, de néhanapján meglepem magamat egy-egy bizonyítási lehetőséggel. Ilyenkor mindig kiderül, hogy ha úgy állnak a csillagok, én voltaképpen igenis remek szakácsnő vagyok. Olly rám mosolyog a gyertya fényénél.

– Mit szeretnél ma este csinálni, Nell?

Tévé itt nincs, rá kellett fanyalodnunk a vityillóban fellelhető kártyapaklikra és társasjátékokra. Nem hinném, hogy Olly szeretné, ha újra elkalapálnám Scrabble-ben.

– Meggyepálhatlak Boggle-ben a változatosság kedvéért – javaslom.

– Hú, de magabiztos itt valaki! – vonja föl a szemöldökét Olly.

– A vesztes mosogat!

Olly a konyhapultra halmozza a tányérokat.

– Én másmilyen játékra gondoltam ám!

– Na ne mondd!

Erre Olly hozzám szökken, és hosszan, alaposan megcsókol. Végigsimogatja a testemet. Másodpercek múlva már rángatjuk le egymásról a ruhát. Olly elteszi a gyertyát az asztalról, és engem fektet a helyére, anyaszült meztelenül. Veszi a habzó, rózsaszín löttyöt, rám locsolja, és lelefetyeli. Fellángol bennem a szenvedély, mely elszomorítóan sokáig szunnyadt odabent. Szerelmeskedünk egy hatalmasat a nagy asztalon, azután még egyet, mert, ugye, rövid az élet.

Ezután összebújunk a díványon, forró, meztelen testünket beterítjük egy ágytakaróval.

– Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy ma én mosogatok – élcelődöm.

– Én is azt hiszem – helyesel Olly. Megveregeti a mellkasát. – A férfinak pihennie kell most.

– Belefáradtál, mi?

– Hümm… az túlzás!

– Csak nem? – Hozzátörleszkedem. Igaz, ami igaz, még nem fáradt. Hurrá!

Olly magához von.

– Szeretlek – mondja, s megint csókolgatni kezd. Megint! Világos, ez a tengeri levegő csak Petalt üti ki, Ollyt nem. Ellenkezőleg, ő megtáltosodik tőle.

Mikor is csaptunk utoljára ilyen őrült szerelmeskedést? Atyavilág, lehettem vagy tizenkilenc éves! Testünk ismét egybekapcsolódik, levetjük magunkról a takarót, hagyjuk, hogy az ablakon beáramló hűvös esti levegő felhevült bőrünket cirógassa.

Aztán, ahogy Olly épp fölém magasodik, megszólal a mobilom.

– Fel ne vedd! – nyögi. – Ne vedd fel!

– De hátha vészhelyzet!

– Hogy lenne az!

A varázs azonban már megtört, Olly vesztes sóhajjal legöngyöli magát rólam. Tigrisbukfenccel a telefonra vetem magam.

A vonal másik végéről érces hang szólít:

– Üdvözlöm, Nell! Itt Tod.

Magamra kapom az ágytakarót, Olly pedig sebzetten kislattyog a konyhába.

– Jó estét – köszönök.

– Rosszkor zavargok?

– Nem – füllentem. – Egyáltalán nem zavar.

– Haza kéne térnie – mondja Tod. – Mégpedig azonnal. – Ezután belekezd a magyarázatába, hogy miért is véli így.

Ötvenhatodik fejezet

Szótlanságba burkolózva autózunk haza. A feszültséget szinte tapintani lehet közöttünk. Olly görcsösen szorongatja a volánt, ujjpercei halotthalványak. A feje viszont, kontrasztosan, püspöklila.

– Csak egy nappal korábban jövünk el – békítgetem.

– Kettővel – javít ki Olly. – Nem értem, miért nem várhatott a dolog hétfőig.

– Ezt a ziccert nem lehet kihagyni.

– Ha az esélyed ma megvan, akkor a jövő héten is meglesz még.

Ebben én nem vagyok ilyen biztos. Tod már elmagyarázta, hogy is működnek ezek a dolgok. Ha az ember nem ugrik, vagy ugrik ugyan, csak nem elég magasra, akkor elhappolják a lehetőséget az orra elől.

Tod hívására, mely oly kiábrándítóan félbeszakította a pásztoróránkat, amiatt volt szükség, mert a Home Mall – egy gigantikus amerikai kereskedelmi televíziós csatorna – bejelentette, hogy forgalmazná a termékeimet. Ez a legkomolyabb ajánlat, amelyik eddig az ölembe hullott! Messze a legkomolyabb. A Nell McNamara-táskák félórás helyet kapnának főműsoridőben, kétóránként pedig megismételnék az egészet; mindezt egy teljes napon keresztül sugároznák. Egyenesen a hatalmas Egyesült Államokból! Ha ez az üzlet beüt, akkor globális lesz a cégem; a határ onnantól a csillagos ég. Akkor aztán jöhet a jó világ! Egészen elképesztő összegek forognak kockán. Na persze, ahogy az ilyen dolgokkal már lenni szokott, a választ szigorúan tegnapra kérik.

Belátható tehát, hogy egyszerűen muszáj rövidre zárnom a családi vakációt. Olly, szokásához híven, ezt nem látja be. Én viszont úgy érzem, nincs más választásom. Haza kell mennem dolgozni. A nagyüzemi gyártás ijesztő logisztikai hátteret igényel. Vissza kell jutnom az irodába, mégpedig azonnal, hogy még ma elkezdhessem törni rajta a fejemet.

Péntekig maradtunk a parton, ahonnan vasárnap terveztünk visszajönni. Nem nagy ügy, szerintem legalábbis. Az a két nap nem oszt, nem szoroz. Kipihentük magunkat, amennyire kellett. Hétvégére amúgy is záport és zivatart jósol a meteorológus. Arra viszont már korántsem terjedt ki az időjárás-jelentés, hogy egy bérelt kocsi belsejében is komoly viharokkal kell szembenéznem.

Jaj, annyi dolgom van! Olyan nagyságrendekről beszéltek, hogy muszáj lesz a gyártást Kínába telepítenem. Mindössze két részmunkaidős bedolgozóval esélyem sem lesz győzni a megrendeléseket, sőt még a töredéküket sem.

Tod a telefonban arról is tájékoztatott, hogy a megrendeléseket még aznap, frissiben le kell szállíttatni a Home Mall raktáráruházainak. Semmi lazaság, hogy bevárjuk a rendelést, és csak aztán állunk neki, nagy komótosan, a gyártásnak. Raktárkészletet kell tartanom, nincs mese! Előre rettegek. Még több hitelt kell felvennünk. Egy szó, mint száz, nem a tengerpartra való móka az ilyesmi.

– Tod azt mondja, nem mindennap jut az ember ekkora lehetőséghez.

Olly a plafonra emeli a szemét, amikor mentorom bölcs mondásait idézem.

– Szerintem meg ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen – lankaszt le.

Megint ugyanaz a nóta, Olly annyira negatív, hogy már az óvodában is a mínusz volt a jele.

– Talán most mégis rám mosolyog a szerencse – mondom élesen. – Lehet, hogy végre úgy alakulnak majd a dolgok, ahogy szeretném.

Nem úgy tűnik, mintha Ollyt ezzel meggyőztem volna.

Erősen koncentrálok, hogy megértsem az ő szempontjait is. Azt szűröm le, hogy Olly foggal-körömmel a földhözragadtság politikájához ragaszkodik. Vajon mi baja lehet a szárnyalással?

– Miattunk teszem.

– Ezt a frázist már kissé elkoptattad – gúnyolódik. – Petalt elrángatod egy nyaralásból, ami évek óta az első neki! Ez hogy lenne már „miattunk”?

Magzatunk mélyen alszik a hátsó ülésen, nincs ő az efféle kéjutazáshoz szokva. Kétségtelen, hogy frenetikusan érezte magát a parton.

– Érzem is, hogy gonosz manó vagyok – mondom. – Nagyon gonosz. De mit gondolsz, akkor hogy érezném magam, ha tétlenül nézném, hogy ez a lehetőség kicsúszik a kezem közül, miközben a tengerparton áztatom a sejhajomat?

– Késő, te már eldöntötted a vitát. Téphetem én a számat, akkor is hazafele tartunk.

Ezzel a beszélgetésünk lezártnak tekintendő. Olly bekapcsolja a rádiót, csak az útra figyel. Haj, de hosszú lesz ez az utazás!

Mivel tudnék mégis a lelkére beszélni? Égbekiáltó, hogy pár nap önfeledt pancsolás után máris újraindul köztünk a hajcihő! Annyi szent, hogy Olly ezt a döntésemet nem fogja egyhamar megbocsátani. Rajtam múlik, hogy ezek után igazoljam előtte magam.

Ötvenhetedik fejezet

Frissen, fiatalosan kezdem a másnapot, kora reggel. Na jó, ebből a megállapításból mindösszesen a kora reggel igaz. Az éjjel, ha keveset aludtam, hát sokat mondok. A fejem kattog, ötletek, és számadatok kavarognak benne. Jó, hogy már talpon vagyok, hamar bele kell vágnom a nagy tervekbe.

Először is, ma Toddal megyek reggelizni a városba. Az egyik étkezde teljes angol reggelit kínál potom három fontért, azon kell magunkat átrágni, na meg az üzleti tervemen. Jobbnak láttam Todot nem a műhelybe invitálni, attól Olly csak gutaütést kapna. A férjemmel azért még szóba állunk egymással, de nem úgy, mint az ifjú, csacsogó szerelmesek. Vigyázva kelek ki az ágyból, hogy fel ne ébresszem. Lábujjhegyen osonok ki a házból a hűs, hajnali levegőre.

Tod már az étkezdében ücsörög, amikor bekóválygok. Megrendeljük a reggelinket, és evés közben regélek neki egy kicsit a nyaralásunkról. A konyhaasztalon lejátszódott szexjelenetet kihagyom a beszámolóból, mint ahogy az ünneprontó telefonhívás utáni veszekedést is.

Amikor befejezzük az étkezést, és a pincér leszedi az asztalt, kiteregetem Tod elé a kész feljegyzéseimet. Mire tegnap Cornwallból hazaértünk, a Home Mall csatorna már át is küldte e-mailen a szerződést. Ezek aztán nem lacafacáznak!

Az interneten megkukkantom a weboldalukat. Videoklipek özöne, valamint az általuk forgalmazott termékek garmadája tódul a szemem elé. Hosszú a lista, árulnak ezek mindent, mi szem-szájnak ingere, könyvektől kezdve a blúzokon, felmosókon, bútorokon, cipőkön át a konyhai mérlegekig. Meglehetősen olajozottan működnek, hasonlóan a többi jelentős csatornához odakint az éterben. Az általuk foglalkoztatott vigécek ügyesek – bár kissé bárgyúak is mindeközben –, képesek bármit az egekig dicsérni, ami csak a kezükbe kerül. A tévéstúdió pasztellszínű hodály, jókora díszletablakokkal, amelyek mögött a tenger végtelen kéksége és a napkorong látszik; persze nem valódi panoráma, csak odafestették. Az ajtó mellett kétoldalt egy-egy pálmafa meredezik, dézsában. Floridai mikrokozmosz akar lenni. Na de őszintén, én ezt az illúziót bármikor sokkal menőbbre megcsinálom nekik. Igazán szeretném megnézni őket a tévében is, csakhogy a mi soványka költségvetésünk, sajnos, nem bírja el a műholdas adásokat. A Meyers család a műsorszórásban is a szigorú földhözragadtságot pártolja.

– Még nem hallottam erről a bagázsról, de a honlapjuk alapján akár még profik is lehetnek. Nincs kizárva, hogy átütő lesz a siker, ha ennyi mindent adnak el gond nélkül. – Tod ránéz a macskakaparásomra, és így szól: – Több ezer termékkel számoljon egy-egy alkalomra.

Csakugyan, az e-mailben is feltüntették, hogy egyszerre hány retikülömet tudnák elsózni. Eszeveszett nagy számokat jósolnak.

– El kell mennem hétfőn a bankba, megkérdezni, adnak-e még hitelt. – A bankárommal már megbeszéltem a találkozót, és ő eddig meglehetősen készségesnek mutatkozott, hogy a hitelkeretemet felsrófoljam.

– Ha ezt a szerződést meglobogtatja az orruk előtt, simán megkapja a hitelét.

Az egészben a legrosszabb, hogy a roppant gyártási költségek az én nyakamba szakadnak, de hát úgy tűnik, ez a dolgok normális menete. Az ilyen tévécsatornák pont azért tudnak talpon maradni, mert amit a kedves vásárló megrendel, azt ők azon nyomban kiszállítják. Vagyis ipari mennyiségű retiküllel kell megtöltenem a raktárukat, még a tévéadások előtt. Ezek után valahogy elment a kedvem attól, hogy

sebtiben táskákat varrogassak.

– Már volt olyan kuncsaftja, aki ilyet csinált?

– Nem – rázza fejét Tod. – Körbekérdeztem az irodában. Maga az első fecske. Nagyon úgy tűnik, hogy a Nell McNamara világhírű lesz. Gratulálok!

– A szerződésnek van egy olyan kitétele, amitől holtra sápadtam – vallom be. – Több mint húszezer font foglalót kell fizetnem.

Bizonyára ebből látják, hogy komolyan gondolom a dolgot. Ez a pénz fedezi a raktározást, a szállítást, a telefonos megrendelés szolgáltatását és persze magát a filmfelvételt. Amikor a reklám leszalad a tévében, a megrendelések pedig befutnak, visszakapom az egészet – feltéve, hogy az emberek eleget rendelnek a táskáimból. A Home Mall az egészet úgy állítja be, hogy mindkettőnk nyer a bolton. Csakhogy a lapokat végig ők osztják: véleményem szerint itt lehet a kutya elásva.

– Az bizony szép summa – bólogat Tod. – De a Best of Business jogi csoportját már megkérdeztem róla, és ők nem találtak benne kivetnivalót. Semmi szokatlan nincs tehát a szerződés ezen pontjában.

Hát igen, naiv vagyok, hogy a dolgot egyáltalán fölvetettem. Ezek a cégek minden további nélkül sokkal nagyobb pénzösszegekkel dobálóznak, mint amennyi nekem valaha is lesz. A térdem is összekoccan, ha csak rágondolok. Pénzem ugyanis nem sok akad.

– A rizikó valóban a magáé, ők nem vállalnak át belőle semmit – szögezi le Tod. – Biztos, hogy képes lesz egyedül viselni az üzlet kockázatát?

Bólintok. Bizonyos esetekben az embernek muszáj ökölbe szorítani a kezét, és úgy továbbmennie. Ez is ilyen alkalom lehet.

– El kell utaznia Kínába, gyártót keresni – mondja Tod.

– Már töprengek rajta egy ideje – kavargatom szórakozottan a kávémat. Nem akar elkísérni, ugye? – Őszintén szólva cidrizem tőle, hogy egyes-egyedül odautazzam, és segítség nélkül intézkedjek.

– Már hogyne akarnám! – Ettől egy pillanatra felbátorodom. – Csakhogy az utazás költségeit sehogy sem tudnám elszámolni. A Best of Business ilyesmit nem finanszíroz. – Püff neki, a bátorságom visszaszáll az inamba.

Átfut az agyamon, hogy akkor majd én kigazdálkodom Tod útiköltségét. Ha már úgyis csillagászati összegeket kérincsélek kölcsön, pár ezer fontocska ide vagy oda aligha számít.

Végül mégis a jobbik eszemre hallgatok, és elhatározom, hogy egymagam megyek utána a dolognak. Egy vaskalapos, nemzetközi hírű üzletasszonynak muszáj egyszer megállnia a saját lábán. Azonban még mindig ódzkodom tőle, hogy egy Kínába tartó repülőre csak úgy felszálljak.

– Ha tehetek még önért valamit, tudja, hogy rám mindig számíthat. Akármikor megtalál.

– Köszönöm, Tod. Már eddig is rengeteget segített.

– Remélem, hogy csakugyan beüt ez az üzlet, Nell! Annyit belefektetett, igazán megérdemelné a sikert.

– Köszönöm! – És ha lehet, én még Todnál is erősebben reménykedem a sikerben.

Ötvennyolcadik fejezet

Délután, amíg Olly és Petal a parkban a kacsákat eteti, először megnézem, hogy a kereskedelmi csatorna székhelyén, Miamiban mennyi az idő. Majd mély lélegzetet veszek, megnyitom az e-mailt, és felhívom Lola Codyt, a Home Mall ügyvezető igazgatóját. Melegszívű tyúkanyóhang ömlik a kagylóba.

Bemutatkozom, erre rögtön áradozni kezd.

– Ó, drágám, mi itt mind megveszünk a retiküljeiért! A Home Mall kuncsaftjai pont az ilyesmire buknak!

Átjár a megkönnyebbülés. Ez a nő olyan normálisnak tűnik! Olyan, mint bármelyikünk, nem az az anorexiás, munka- és hatalommániás, hajszálcsíkos kosztümben sétafikáló madárijesztő.

– Híressé tesszük önt – ömleng tovább. – Nell McNamara nevét hamarosan mindenki megismeri!

Ez az egész percről percre egyre csak jobb és jobb lesz!

– El sem tudja képzelni, micsoda öröm, hogy ezt hallom – válaszolom. – Úgy izgultam!

– Arra semmi szükség, kedveském – nyugtat meg dallamos amerikai hanglejtéssel.

– Hol hallott a retiküljeimről?

– Az angol médiából, és úgy gondoltam, eljött az ideje, hogy az egész világ megismerje önt.

– Nagyon kicsi a cégem – hangsúlyozom. Azt hiszem, nem kell ecsetelnem, hogy mennyire icipici. – Ez óriási mennyiség nekünk. Ezenkívül az emberekbe vetett bizodalmam is megcsappant, mióta a múltkor átvertek.

– Ettől most nem kell tartania – csitít. – Csak elküldi nekünk elbájoló kézitáskáit, az összes többit mi elintézzük. Aggodalomra semmi ok. A Home Mall egyszerűen imád új dizájnereket felkarolni.

– Jaj, úgy, de úgy rettegtem! – avatom be. – Viszont ez most zene füleimnek!

A bolt ajtaja feltárul, Olly és Petal hazajött a kacsanézőből. Kislányom hanyatt-homlok berobog az irodámba, és kitárt karral, teli torokból üvölti:

– Mami! – Azzal a nyakamba veti magát.

– Csitt, Petal! Most egy nagyon fontos nénivel telefonálok. – Csókolom, fontos néni! – kiabál Petal a telefonba.

– Hú, sajnálom! – magyarázkodom Lolának. – Berobbant ide a kislányom, gondolom, hallotta.

Vége a nyugalmamnak.

– Kis cukorfalat!

Petalról mindenkinek ez az első benyomása.

– Ő az én szemem fénye – büszkélkedem. – Én ezt az egész céget csakis az ő jövője érdekében csinálom.

Olly már ráncolja is a homlokát.

– Milyen aranyos magától – hízeleg Lola. – Nekem is van két kis lurkóm, szóval teljesen átérzem, amiről beszél. Én is csak miattuk gürcölök.

Máris úgy tekintek Lolára, mint egy újsütetű legjobb barátnőre. Pontosan tudja, milyen az üzletasszony anyukák élete.

– És hogy hívják?

– Petalnak. Még csak négyéves.

– Hát, akkor muszáj lesz többkonténernyi gyönyörű táskát eladnunk. Mindent ezért a kis angyalkáért.

– Épp most próbálok mindent elrendezni – folytatom. – Óriási a megrendelés, a gyártóegységem – értem ezen Jennyt, Constance-t és jómagamat – ezt a mennyiséget már nem győzi. Jövő héten kiutazom Kínába, odatelepítem a gyártást.

– Hívjon, amint visszaér – mondja nyugtatón. – A friss, zamatos termékeket szeretjük mi ideát.

Ezzel valószínűleg arra céloz, hogy csipkedjem magam, különben más elhalássza előlem a babérokat.

– Tudja, hogy egy maradéktalanul visszatérítendő foglalót is küldenie kell nekünk, hogy a helyét biztosítsa nálunk?

– Igen, olvastam a szerződésben. – Harmincezer dollárról van szó. Ami nagyjából húszezer font. Kemény húszezer jó angol font! Önkéntelenül is hatalmasat nyelek. Égbekiáltó összeget kérnek az elköteleződésemért. És olyan természetességgel beszélgetek róla, mintha két fillér lenne.

– Amint ezt átutalta – folytatja Lola –, rögzítünk egy időpontot, ami mindkettőnknek megfelel.

A szívem szaporábban ver. Ilyen egyszerű az egész?

– Igazán hálás vagyok a lehetőségért – mondom. Szeretném azt is elmesélni, mennyit gürcöltem, és hogy ez az ajánlat micsoda mentőöv nekünk, hiszen jószerivel alig jövünk ki a pénzünkből. Ám az már a talpnyaló hálálkodás kategóriáját súrolná. – Nem is tudja, mit jelent ez nekünk! Szó szerint megfordítják vele a családunk sorsát.

– Mi a Home Mallnál ilyen gondoskodók vagyunk. A cégünk olyan, mint egy nagy, boldog család.

Bárcsak vonatkoztathatnám ez utóbbi jelzőt a Meyers családra is! Ha Olly arcára pillantok, nem éppen a boldogságot vélem róla leolvasni.

Ötvenkilencedik fejezet

Hétfőn az első dolgom, hogy megszervezzem a repülőutamat Kínába. Sorra látogatok majd néhány gyárat. Praktikus dolog, hogy valamennyi Kuangcsou városban található, Kuangtung tartományban. Közvetlen járat megy Londonból a kantoni Baiyun Nemzetközi Repülőtérre. Erről a légikikötőről még életemben nem hallottam. Lefoglalok egy retúrjegyet az interneten, miközben szinte beleőszülök az idegeskedésbe. Ennyire magabiztos vagyok, hogy a bank végül hitelez? Igaz, a szerződésben minden szám le van írva feketén-fehéren, arra csak nem mondhatnak nemet.

Amikor ezzel elkészülök, már nyargalok is a bankba, a megbeszélt időpontra. Betessékelnek egy fényűző irodába, amelyben még sohasem jártam. Még egy csésze teával is megkínálnak, mielőtt az üzletre térnénk. Igazi nagypályás játékosként kezelnek!

Hála a Gondviselésnek és mindennek, ami szent, a kirendelt kisvállalkozói ügyintézőm, Simon North rögvest rábólint a hitelkérelmemre, amelyet a retikülgyártásra és a televíziós műsor foglalójára kérek. Váratlan költségekre is gondolok, így a hitel végösszege nem kevesebb mint negyvenezer font.

Simon hevenyészve végigpörgeti a Home Mall-os szerződés lapjait. A szeme se rebben. Én viszont sűrűn pislogok, mert a hitelkamat eszeveszetten magas. Gyorsan osztok-szorzok, és kihozom, hogy még ilyen feltételek mellett is élhető lehet a dolog. Ha minden a terv szerint alakul, akkor hatalmasat kaszálhatok ezen a bolton. Mihelyt a Home Mall visszautalja a foglalómat, már hozom is ide, és akkor embertelen összeg helyett máris csak amolyan emberes összeggel fogok tartozni a banknak.

Nem titok előttem, hogy vállalkozások sokasága csinálja ugyanezt nap mint nap, és hogy a kitöréshez hozzá kell szoknom az ilyen szédítő összegekhez. Minden világos, ép ésszel felfogható, csak éppen agylobot kapok tőle. Simon North minden bizonnyal milliókat is kioszt naponta, mégsem izzad bele a számokba. Az én hónaljam bezzeg olyan nedves, mint a Niagara-vízesés. Aláírok egy nyomtatványt, Simon North pedig kezet fog velem és gratulál. Szélesen mosolyog is hozzá. Azt hiszem, én nem mosolygok vissza rá.

Reszketve távozom a bankból, kezemben az elfogadott hitelkérelmi folyamodványomat szorongatom. A pénzt már a délután a rendelkezésemre bocsátják. Innentől a sorsom mindenestül az én kezemben van.

Egy szempillantás múlva már hívom is Todot, hogy a jó hírt elújságoljam. Örül neki, s ezzel nem okoz csalódást. Fáj a gondolat, hogy Ollyt nem hívhatom fel hasonló, megerősítő reakcióra ácsingózva. Ezért végül nem tárcsázom föl a férjemet, helyette elintézek még egyet s mást. Veszek pár cuccot a küszöbönálló utazásomra, azután egyedül megiszom egy csésze kávét, hogy megünnepeljem magam, mielőtt hazatérek, hogy elintézzem a belépési vízumomat.

Amikor a lakásba érek, Olly a földön jengázik Petallal. Az illatokból ítélve most ebédeltek. A konyhapulton piszkos tányérokat, a mosogatóban egy lábost fedezek fel. Gyanítom, hogy babot ettek pirítóssal. Pont akkor ülök le melléjük, amikor a jengatorony nagy robajjal összedől. Kapok is a fejemre, holott nem az én hibámból történt.

– A girbegurba padlódeszkák miatt volt! – tiltakozom. – Nem miattam!

Nem győzöm meg őket.

– Hogy ment a bankban? – kérdi Olly különösebb lelkesedés nélkül.

– Mint a karikacsapás – felelem, de azt nem sietek közölni, hogy mekkora összeget vettem föl. Olly padlót fogna. Szívgörcsöt kapna. Még nekem is félrever tőle a ketyegőm, pedig én vagyok az, aki ezt az egészet sürgettem. – Mehetünk Kínába!

– Mármint hogy te mehetsz Kínába – helyesbít Olly.

– Velem jöhetsz – próbálkozom. De jó is lenne! Nem dob fel a gondolat, hogy egyedül megyek ilyen messzire. Egyedül még Londonba se vonatozom fel szívesen. Most a félelem poklának egészen új bugyrait ismerem meg. – Ha akarsz. Gyere velem Kínába! Foglalnék neked repülőjegyet. El tudsz szakadni még egy hétre a munkából?

Olly erre lehorgasztja a fejét.

– Mi az?

– Petal – fordul a gyermekünkhöz. – Átmennél a szobádba olvasgatni, itt most felnőttdolgokról fogunk beszélgetni a mamival.

– De nehogy kiabáljatok – köti a lelkünkre Petal.

– Nem fogunk kiabálni.

– Mindig ezt mondod – emlékezteti Petal –, aztán becsapsz.

Ezzel a csípőből adott replikával Petal végül elvonul.

Türelmesen várok egy darabig.

– Na, kiabálunk egy jót?

Olly nagy sokára megszólal.

– Már nincs meg az állásom a pizzagyárban.

Egy ideig eltart, míg ezt feldolgozom, közben tátott szájjal bámulok. Nincs meg az állása?

– De mi… miért nincs?

– Kirúgtak, amíg te Párizsban voltál – vallja be Olly.

– Hogyhogy?

– Szomorú arcú olasz kolbászos-gombás pizzákat csináltam.

Ha nem volna ez ekkora tragédia, most nyerítenék a röhögéstől.

– Szomorú arcú pizzákat? Ezért nem rúgják ki az embert!

– Dehogynem – vágja rá Olly. – Úgy is lett. Az egész aznapi eresztést le kellett selejtezni.

– És mi a magyarázatod?

Olly vállat von.

– Máshol járt az eszem. Nem figyeltem oda.

Neki járt máshol az esze!

– Nem kérheted, hogy vegyenek vissza?

Olly felsóhajt.

– Őszintén szólva, Nell, nem vagyok biztos benne, hogy vissza szeretnék oda menni.

– De hiszen ez volt a fő kereseti forrásunk! – Szeretem, nem szeretem, ez nem szempont. Szükségünk van a pénzre, hogy a számláinkat fizethessük.

– Majd keresek valami mást – ígéri. – Addig is itthon vigyázhatok Petalra, amíg te keresztül-kasul bekószálod a világot.

– Nem bekószálom a világot, hanem gyártót keresek a retiküljeimnek. Azt hiszed, egy nyugágyban fogok heverészni, koktélernyős, színes itallal a kezemben? – Próbálom megőrizni a hidegvéremet, de már elegem van abból, hogy Olly folyton belém szurkál, amikor a vállalkozásomat bővíteném. – Jenny vigyázhat Petalra. Vagy Constance.

– Nem passzolhatod le állandóan a gyereket – csattan fel. – Ő a te felelősséged!

– Ne gyere nekem a felelősségeimmel! – vágok vissza. – Lássuk a te felelősségeidet inkább! Nem engem rúgtak ki holmi szomorú arcok miatt!

Olly felpattan a földről.

– Én ezt nem bírom már tovább, Nell! Ne haragudj, nem megy. Megváltoztál. Minden megváltozott körülöttünk. Rád se lehet ismerni.

Erre én is felállok.

– Ne hülyéskedj már!

– Szemernyi időt sem szánsz rám. Sem Petalra.

– De hát most töltöttünk el egy klassz hetet Cornwallban!

– Tényleg? Emlékeim szerint pont a nyavalyás üzlet miatt kellett korábban hazajönnünk!

– Tényleg csak erre emlékszel az egészből? – vonom fel a homlokredőimet. – Mert nekem úgy rémlik, hogy egész közel kerültünk mi ott egymáshoz.

– Arra az egyetlen szenvedélyes éjszakára gondolsz, amit „Tod Urban” – sipítja – félbeszakított, hát, tudd meg, az nem nagy cucc! Ennyivel szúrnád ki a szemem? Ez nem romantika, Nell, lemenni pár napra sütkérezni, homokozni, pancsolni és szexelni Cornwallba! Mikor szeretkeztünk azelőtt utoljára, mi?

– Nem rajtunk múlott – emlékeztetem. – A párkapcsolatoknak amúgy sem elsősorban a szexről kéne szólniuk.

– De nem is csak a munkáról – csóválja a fejét Olly. – Mert most csak arról szól. A munkáról. A te munkádról. Más már nem is maradt.

– Nem tudtam, hogy így érzel!

– Hát, most már tudod – mordul rám, azzal kapja a kabátját, és ledübörög a lépcsőn. Távoztában jó hangosan bevágja maga mögött az ajtót.

Hatvanadik fejezet

Olly órákig csak ténfereg a városban. Fogalma sincs, hol jár, illetve merre tart. A délután már-már estébe fordul, lassan haza kellene mennie a hárpiához. De nem akar, nem tud.

Inkább elmegy a kocsmába.

A Dőzsölős Komához címzett ivó a városka legkevésbé illusztris műintézményei közé tartozik. Általában csak a Dörzsike néven emlegetik az iszákosok. A padlódeszkák nincsenek lakkozva, a falak visszataszító matt feketék, az egykoron élénkpiros ülőgarnitúrák koszlottak, foltosak. De azért szép számmal megfordulnak itt vendégek, és – a menetrendszerű verekedésekig – nagyszerű a hely atmoszférája. Népszerűségét elsősorban annak köszönheti, hogy olcsón mérik a sört és a vodkát. A fiatal emberekre ez a fogás óriási csáberőt gyakorol. Általában a zárórát övező csetepaték is az alkohol olcsóságának tudhatók be. Ilyenkor rengetegen érkeznek a kocsma előtti kövezetre, még a téli zimankóban is. Egy meleg, nyárvégi estén a kocsma rendszerint dugig van. Ma is ez a helyzet. A belső udvaron elhelyezett napernyők alatt öltönyös irodakukacok iszogatnak – látszik rajtuk, hogy egy órával hamarább ellógtak a munkahelyükről. Emelkedett a hangulatuk, zajosan cseverésznek, mindegyik túl akarja licitálni a másikat hencegésben. Olly tudja, hogy ide nem ülhet, mert a társaság rövid időn belül kikezdené sokat szenvedett idegrendszerét. Ő most el akar vegyülni a tömegben, hogy nyugodtan, békén kótyagosra ihassa magát.

A csapostól rendel egy korsó sört. Talál egy sarkot, ahova bebújhat, oda betelepszik. Hadd találgassa az asszony, hogy hol lehet! Főjön csak a saját levében! Már vagy egy tucat üzenetet küldött, de Olly fütyül válaszolni. Gyerekes dolog, de most ilyen a hangulata. Azt akarja, hogy a neje aggódjon, és juszt se tudja meg, hol van, se pedig azt, kivel.

Pár óra eltelik, s egyre több sör csúszik le Olly torkán. A világ kezd elhomályosodni körülötte. Rendel magának egy lasagnét sült krumplival, valamint egy további sört. Azon tűnődik, van-e otthon vacsora, és vajon kihűlt-e már.

Amikor Olly már telipakolta a bendőjét, egyszerre harsány lánycsapat fordul be az ivóba. Esti szórakozásra jöttek, hiányos öltözetben, és még a nem éppen szelíd hangerőre csavart zenén keresztül is átüt a viháncolásuk. Befutott az esti, kocsmázós kemény mag. Ideje hazamenni, bár Olly feje még nem tisztult ki teljesen. A délután már megpróbált elgondolkodni a házasságán, azon, hogy hová sodródnak, miért állnak egymással váltig hadilábon, amikor korábban tökéletesen boldogok voltak együtt. Csakhogy Olly agya az összefüggéstelen gondolatok kusza halmazát sehogy sem tudja kibogozni.

Olly kiüríti a korsóját, és feláll, hogy átverekedje magát az ajtóig. Reméli, hogy verekedésre a szó szoros értelmében nem fog addig sor kerülni. Észreveszi, hogy meglehetősen bizonytalanul áll a lábán.

– Szia!

Olly felnéz, Jennyt pillantja meg maga előtt. Mikor Petalra vigyázott, akkor találkozott vele utoljára. Akkor csókolóztak. Jenny talán épp erre gondol, talán nem, az biztos, hogy nem mutatja ki.

– Szevasz – köszön vissza Olly. – Akadozik a nyelvem?

– Hát te meg? Mi van, átmentünk zugivóba?

– Muszáj volt vedelnem egyet – vall színt Olly. – De már megyek.

– Ne szaladj – tartóztatja Jenny. – Épphogy idejövök, és te már mész is?

– De te bulizni jöttél, vagy nem?
– Á! – nevet Jen. – Csak piálunk egy kicsit a csajokkal. Időnként ki kell engedni a gőzt.
– Az – legyint Olly. – Én már csak tudom.
– Gyere, ismerkedj meg velük – fontoskodik Jenny. – Aranyos banda.
– Most nincs kedvem, Jen. Haza kell húznom a belem.
Jenny belekarol Ollyba.
– Fiatal még az este, Olly Meyers, és te is az vagy. Gyerünk, élj egy kicsikét!
Olly pillanatnyi véleménye az, hogy pont eleget élt már.
– Na, csak egy ital – kacsingat a lány. – Maradj velünk egy italra!
Olly megadóan feltartja a kezét.
– De csak egyetlenegyre. Én állom!
– Ne bolondozz, hatan vagyunk! Én fizetem a körödet!
Jen odarángatja Ollyt a barátnőihöz. Jenny az egyetlen közülük, akinek a teste nem természetellenes narancsszínű. Ezek a lányok egytől egyig mintha egy púder- és alapozógyárban bekövetkezett robbanás túlélői lennének. Nem éppen természetes szépség egyik sem.
Jen sorra bemutatja őket, Olly pedig ugyanabban a sorrendben felejti el a nevüket. Vontatott dolog ez, sokkal inkább, mint Olly gondolta volna. Észbe se kap, és máris kihozzák elé a feles vodkákat.
– Fenékig! – vezényel Jenny kacarászva.
Olly hirtelen megbánja az egészet, mert, bizony, számolatlanul döntötte magába a sört az este. De azért csak legurítja a felest. Azután még egyet. Még egyet. És talán még egyet.
Fokozódik az alapzaj, a zene is hangosabb lesz. Valaki rossz vicceket mesél, a poénokat fülsértő női vihogás kíséri. Olly csakhamar rádöbben, hogy a viccmesélő nem más, mint ő maga. Na, most már aztán tényleg ideje továbbállni.
Az előtte lévő itallal még gyorsan leöblíti a torkát.
– Én húztam – szól oda Jennynek.
– Ne máááá! – Jenny félrevonja Ollyt, távolabb a barátnőitől. A műszempilláit meg se rebegteti, csak nyomja Ollyt neki a falnak, úgy furakszik. Rendesen felöntött a garatra ő is. – Ne menj – kérleli. – Maradj!
– Nem lehet – feleli Olly. – Nem lehet.
Jenny erre szájon csókolja.
– Na jó, mehetsz – mondja –, de csak velem!
Jenny szája forró, puha, csábító. Olly szinte belefullad.
– Menjünk hozzám – súgja neki Jen. – Most!
Jen ujjai Olly mellkasán kaparásznak, játszadoznak az inggombokkal. Olly kinyitja a szemét, és a kocsma elmosódott képei úsznak el előtte. Ezt akarja ő az élettől? Hogy berúgjon, és egy nővel smacizzon, aki történetesen nem a felesége? Egy olyan nővel, aki kétségbeesetten kívánja Olly testét, bár igazából édes mindegy neki, mert akárkinek a testét pontosan ugyanilyen kétségbeesetten kívánná?
– Töltsd velem az éjszakát, Olly! – liheg Jen. – Te is tudod, hogy kívánsz!
Tényleg? Csakugyan így lenne?
– Nellnek nem kell megtudnia.
De Olly tudni fogja! Tudni fogja, hogy mit csinált, amíg a felesége aggódva várta haza, a kislánya pedig békésen aludt közben. Tudni fogja, hogy szerelem nélkül szexelt egy félidegen nővel. Olly ebben a pillanatban tisztán lát. Ez nem megoldás. Igen, ez nem oldana meg semmit sem.
– Nem – szabadítja ki magát Jenny öleléséből. – Haza kell mennem. Nellhez.
Jen arca csalódást tükröz, majd puha, érzéki ajka megkeményedik.
– Nell nem szeret téged úgy, mint ahogy én szeretnélek, Olly. Számára természetes, hogy vagy neki.
Nell valóban természetesnek veszi a létezését, gondolja Olly. Ez vitathatatlan. Viszont kölcsönös a

dolog, hiszen ő is természetesnek veszi Nellt. De hát nem pont erről szól a házasság? Az ember a házasságban természetesnek veszi, hogy a másik vele marad, bármi történjék is.

Ha Nell most látná, biztosan összetörne szegény. Hogy is képzelte ezt az egészet? Ekkora egy idióta majmot! Hogy teheti kockára a családját, a jövőjét azzal, hogy ivásnak adja a fejét, és fűvel-fával csókolózik?

– Jó csaj vagy, Jenny – bogozza le magáról az ölelő karokat.

Csakhogy nem olyan jó, mint az a nő, amelyik hazavárja.

Hatvanegyedik fejezet

Tizenegykor tértem nyugovóra, de Ollynak még híre-hamva se volt. Az egész éjszakát körömrágással töltöttem, sokáig szemhunyást se tudtam aludni. Háromig biztos nem, utána csak elszundítottam valahogy. Másnap hétkor kelek. Petal mellettem fekszik, Ollynak még mindig nyoma sincs. Otthagyom a kislányomat – csoda, hogy nem ébred fel –, és kibotorkálok a nappaliba.

De hiszen itt van Olly, mélyen alszik a díványon!

Összefacsarodik a szívem a látványtól. Ott gyűrődik szegénykém egy szál pokróc alatt. A haja olyan, mint Szörnyella de Frászé a szélviharban. Karját a feje fölé dobva hortyog, akár egy téli álmát alvó sündisznócska. Fickó, aki a lábánál hever, kinyitja a szemét, és barátságosan megcsóválja a farkát. Gyöngéden végigsimítom Olly borostáját, de nem ébred fel rá. Istenkém, annyira hiányzott nekem az éjjel!

Kitotyogok a konyhába teát főzni. Fickó a sarkamban van, így ha már ott vagyok, adok neki reggelit. Amikor a tea elkészül, odaülök Olly mellé a kanapéra, és csak nézem, ahogy alszik.

– Szia – köszön Olly, miután gyöngéd rázogatással végre fölkeltem. Odakínálok neki egy gőzölgő bögrét.

– Szia neked is! Éjszaka jöttél meg?

Szégyenkező arccal rábólint.

– Nem akartalak felverni.

A veszekedést kockáztatva megkérdezem:

– Hol voltál?

– Kocsmában. – Elveszi tőlem a teásbögrét. – A Dörzsikében.

– Húú! – Az mindennek a legalja itt, Hitchinben.

– Rossz húzás volt.

– Az – bólogatok. – Bizony az volt.

Olly vigyorogni próbál, ám az alkohol okozta ernyedtség miatt ez nehezére esik.

– Bocsánat – mondja. – Fajankó vagyok.

Visszamosolygok rá.

– Az – helyeslek. – Bizony az vagy!

– Megbocsátasz?

A könyökömmel helyet csinálok magamnak is a díványon.

– Ne lumpolj többet, Olly!

– Jó. – Semmitmondó arccal még hozzáteszi: – Tegnap éjjel sokat törtem a fejem. Támogatóbb akarok lenni. Vegyél be az üzletedbe…

– Ez nem az én üzletem, hanem a miénk – vágok közbe.

– Tudom. Tudom én. Büszke vagyok rád, és arra, hogy ennyit töröd magad. Csak megijedtem, Nell. Az a sok pénz, az a nagy nyomás. Ezektől elfog a páni félelem. – Megcsóválja a fejét. – De ennél sokkal jobban félek attól, hogy elveszíthetlek.

– Arra soha nem kerülhet sor – ígérem. – Tudom, mennyire stresszes ez az egész – a gondolatra, hogy mekkora kalap pénzt vettem fel a banktól, a hideg futkározik a hátamon –, azonban ha túl akarjuk élni,

akkor meg kell beszélnünk a dolgokat. Ha elfutunk a problémák elől, az sose vezet jóra. Mint ahogy az sem segít, ha seggrészegre iszod magad.

Petal a szemét dörzsölgetve kidülöngél hozzánk.

– A segg része?

– Azt jelenti, hogy valaki berúg – magyarázom. – Csúnya szó, a felnőttek szokták mondani. Te ne használd!

– Te se beszélj csúnyán, mami – tanácsolja.

– Majd igyekszem.

– Gyere, öleld meg apádat – hívja Olly, Petal pedig keresztülmászik a kutyán és rajtam, végül Olly nyakába ugrik, aki a teher alatt nagyot szusszan.

Olly most majd szépen megtanulja, hogy nemigen fér össze egymással a macskajaj és egy rugdosódó, négyéves gyerek.

– Apu tegnap túl sok sört ivott – magyarázkodik Olly. – Finoman, kislányom, ne törj-zúzz!

Petal félreérthette a kérést, mert heves ugrándozásba kezd Olly pocakján. Csak így tovább, Petal!

– Megyek, készítek reggelit – és magára hagyom a férjemet a kínzójával.

A konyhából kiabálva folytatom a beszélgetést:

– Sokan voltak a Dörzsikében? Már évek óta nem jártunk ott.

– Rogyásig volt – felel Olly. – Mint mindig.

– Jenny sokat jár oda.

– Tényleg?

– Aha. Fene tudja, miért. – Olly pirítóst kap, annál több nem hinném, hogy lecsúszna neki. Petalnak pedig kibontok egy Coco Popst. – Jobb kocsmák is vannak. Az a hely csak búfelejtésre jó.

– Szívembe találtál – szisszen föl Olly.

– Találkoztál valaki ismerősünkkel a Dörzsikében?

– Nem – mondja Olly. – Senkivel az égvilágon.

Hatvankettedik fejezet

Heathrow repülőtér, csütörtök este tíz óra harminc perc. Petal sír. Én is a könnyeimmel küszködöm.

– Ne menj el, mami! – pityereg.

A szívem meghasad bele.

– Jövő héten találkozunk – mondja Olly. Megsimogatja az arcomat. – Gyere vissza épen-egészségben!

Ez maga a pokol. A kénköves pokol.

Karomba kapom Petalt, és szorosan magamhoz ölelem. Késő van, ezért már a bolyhos pizsamáját viseli, hogy alhasson a kocsiban hazafelé. Eredetileg vonattal akartam jönni, de Olly ragaszkodott hozzá, hogy kocsin vigyen, ezért kölcsönkérte Tom haverja kipofozott Opel Corsáját, kimondottan erre a célra.

Petalt Constance gondjaira akartam bízni, de Olly nem engedte, ragaszkodott hozzá, hogy ő is velünk jöjjön. Pillanatnyilag úgy érzem, hogy ez rossz döntés volt, mivel kitépni is alig lehetne a kezem közül a gyereket. Nem kellene sokat győzködni ahhoz, hogy sarkon forduljak és a repülőút helyett inkább hazamenjek. Minek is megyek én Kínába? A rizst még csak nem is szeretem. Se a rizstésztát.

A gyomromba mar az idegesség, ha meggondolom, hogy egyes-egyedül vállalkozom egy távoli, idegen kultúrájú ország meglátogatására. Ráadásul úgy érzem, mintha hat hónapra mennék, nem egy hétre.

Legutóbbi kicsapongása óta Olly kezes bárány, ráadásul sokkal támogatóbb is. Nem is tudom, minek veszem a nyakamba a világot.

– Nem fog ez nekem menni – nyöszörgöm.

– Dehogyisnem! – Olly megcsókol. – Otthon majd én mindenre vigyázok. Egy percig se aggódj. Csak tedd, amit tenned kell!

Mivel Olly még nem talált magának új állást, nincs szükség se Jennyre, se Constance-ra, Olly egyedül láthatja el Petalka felügyeletét. Minden rosszban van valami jó. Persze remélem, hogy mire hazajövök, Ollynak megint lesz munkája. Kell a pénz, több hitelt pedig már nem vehetek fel.

A csomagomat már felvették, átirányítanak az indulási oldalra, a váróba. Nem kell ide-oda rohangálnom, hogy megtaláljam a kaput. Amúgy is, szinte biztos vagyok benne, hogy rossz gépre szállok, és végül Timbuktuban vagy más félreeső helyen kötök ki.

– Szeretlek, bogárkám – Még egyszer megszorongatom Petalt, aztán Olly gondjaira bízom. – Téged is szeretlek – mondom a férjemnek.

– Szeretlek. Csörögj föl, amint odaérkezel!

– Úgy lesz.

Családilag megöleljük egymást, majd elszakítom magam tőlük, s megyek útlevelet ellenőriztetni. Ollyék integetnek utánam, amíg csak el nem tűnök a szemük elől.

A Kínai Népköztársaságig hosszú, tizenkét órás repülőút áll előttem. A gép hátuljába nyomorítottak be, ahol a vetítő sajnos nem működik. Filmet így nem tudok nézni, viszont tömérdek időt fordíthatok szorongásra. Petal és Olly már förtelmesen hiányoznak. Egyedül vagyok itt, mint az ujjam, emiatt

védtelennek és sebezhetőnek érzem magam.

Keresztülmegyek mindazon a tortúrán, amellyel a repülő utasnak manapság szembe kell néznie, míg végül kiérek a napvilágra a kantoni Baiyun Nemzetközi Repülőtéren. Késő van, az emberek pedig úgy nyüzsögnek, mint a hangyák. Nem éppen délceg termetem dacára mindenkinél egy fejjel magasabb vagyok. Ráadásul egyedül csak nekem szőke a hajam.

Éppen kezdenék kétségbeesni, mint afféle magányos idegen egy idegen országban, amikor egy férfit látok elindulni felém. Egy tábla van nála, melyre az én nevemet írták, de a pasas előbb kiszúrt engem, mint én őt. Valószínűleg ő lehet az Arany Bambusz kiegészítőgyártó cég képviselője, akit voltak olyan kedvesek elém kiküldeni.

Vu úr hibátlanul beszéli az angolt, és a modora is kifogástalan. Odavezet a kocsijához, hogy elvigyen a szállodámba.

Kuangcsou irgalmatlanul óriási város, neonfénnyel bőségesen megvilágítva. Csak úgy szikrázik a nagy sötétségben. A forgalmas utakon olyan felhőkarcolókat kerülgetünk, amelyek Manhattan díszére válnának. Szállást a Vacation Innben foglaltam, egy modern, személytelen, dobozszerű képződményben, a Gyöngy folyóra néző ablakokkal. Vu úr ott magamra hagy. Azzal búcsúzik, hogy másnap délután értem jön, hogy elvigyen az első leszervezett gyárlátogatásra.

Szobám belülről bézs színű, gyakorlatilag a világ bármely, tetszőleges pontján lehetne. Szenvedek az időeltolódástól, szurtos vagyok, fáradt és éhes, minden bajom van. Túlestem életem első hosszú távú repülőútján, megkönnyebbülésemet szinte tapintani lehet. Itt vagyok. Sikerült a dolog.

Bizonytalanságomban, hogy most akkor hogyan tovább, leülök az ágy szélére sírdogálni.

Hatvanharmadik fejezet

Mikor már kellően kibőgtem magam, telefonálok Ollynak, hogy szerencsésen megérkeztem. Olly örül, hogy jót hall rólam. Hangja azonban mérhetetlenül távolinak tűnik, amitől csak még magányosabbnak érzem magam.

Helyi idő szerint pitymallat körül jár, otthon viszont lefekvéshez készülődnek.

– Nem lesz semmi baj – biztat Olly, miközben én szipogok még egy kicsit a kagylóba. – Ne aggódj!

Dehogynem aggódom! Néhány rövidke hónappal ezelőtt még halat és sült krumplit adagoltam. Azóta valahogy nemzetközi szintű üzletasszonnyá változtam, és olyan összegű szerződést készülök letárgyalni, hogy az agyrém. Éppenséggel reszketek a félelemtől! És meg is van rá minden okom.

Olly leteszi, én pedig megyek zuhanyozni, utána bezuhanok az ágyba, és rögtön elalszom.

Ebédidőben ébredek. Fölhívom a szobaszolgálatot, hogy rendeljek magamnak valamit. Érdekes módon az étlapon több a hamburger, mint a rizstészta. Úgy fest, hogy a világ egyetlen pontja sem menekülhet az amerikai kulturális befolyás elől.

Vu úr felhív, és közli, hogy már úton van értem. Sietve készülődni kezdek az első megbeszélésemre. Ám fogmosás közben rám tör a hányinger, muszáj átölelnem a vécécsészét. A gyomrom megsínylette a repülőutat, az a hamburger pedig talán mégsem volt olyan jó ötlet részemről.

Mire leérek a hallba, Vu úr már vár. Beugrunk a kocsiba, kiautózunk az elegáns belvárosból az ipari negyedbe. Rengeteg ott a gyár. Elképedek a mennyiségen. Kilométereken keresztül csak roppant, hangár méretű épületek mellett hajtunk. Vu úr felvilágosít, hogy Kínában egész városok vannak, ahol kizárólag csak cipzárt, gombot vagy ülőpárnát gyártanak az emberek. Nem is csoda, hogy manapság minden egyöntetűen Kínában készül. A gyárüzemek között rizsföldek terpeszkednek, ameddig csak a szem ellát – vízben szügyig gázoló bivalyokkal és ősöreg, bambuszkalapos szántóvetőkkel, akik komótosan szekerezgetnek az autópályán. Éles cezúra húzódik itt a középkori elmaradottság és az űrkorszaki modernség között.

Nem beszélem a kantoni nyelvjárást, a gyár értékesítési igazgatója pedig csak töri az angolt, mégis kitűnően megértjük egymást, hála Vu úr szakszerű tolmácsolásának. A gyárban egyik ámulatból a másikba esem az óriási méretektől és a hatékony működéstől. Rámosolygok a dolgozókra, ők azonban leszegik a fejüket, nem néznek rám. Elfogadok egy jázminteát, amit itt hagyományosan pinduri csészécskékből iszogatnak, de a vacsorameghívást visszautasítom, érzékeny gyomromra hivatkozva. Végül szívmelengetően kedvező árajánlatot kapok. Vu úr visszavisz a szállodába, ott hosszan megköszönöm neki a szolgálatait, és elbúcsúzom. Holnap hajszálra ugyanez a lemez fog pörögni, csak akkor egy másik cég képviselője visz majd el egy másik gyárba. Hajdanán, ha olyasvalakiről hallottam, aki a munkája miatt sokat utazgatott, mindig nagyon irigyeltem az illetőt. Arra gondoltam, hogy az ilyen ember aztán nagykanállal falja az életet. Most azonban, hogy én is ebben a cipőben járok, már sokkal inkább lennék otthon a családommal.

Másnap még mindig émelygős vagyok, pedig a hamburger már távozott belőlem, továbbá a vacsorát is kihagytam. Mindegy, juszt is eldobom még egyszer a rókabőrt. Lehet, hogy a vizet nem bírom itt, vagy kiszáradtam. Hiába, nem vagyok én ilyen isten háta mögötti helyekre való. Sajnos azonban az élet megy tovább, nem mászhatok vissza a párnáim közé gyöngélkedni.

Ezúttal a makulátlan öltözetű, udvarias Li úr visz ki ugyanarra a környékre, ahol tegnap már megfordultam. Egyenesen az Arany Oroszlán társaság telephelyére megyünk. Rendesen megküzd szegény a csúcsforgalommal. Nem sok különbséget vélek felfedezni az Arany Oroszlán és a tegnap meglátogatott üzem között. Ismét jázminteát szürcsölök, és rágcsálom hozzá azt a hagyományos kínai ropogtatnivalót, ami olyan, mint a Pringles krumpliszirom.

Aznap éjjel kiállok a szállodai szobám erkélyére, bámulom Kuangcsou hívogató fényeit. Kíváncsi vagyok, milyen lehet ez a város. Ki kéne merészkednem valami étterembe, esetleg beülhetnék egy kínai opera-előadásra, felfedezhetném, mit rejt a neonfények erdeje. Szép kis alak vagyok, eljövök Kínába, aztán három gyár belsején kívül semmit nem nézek meg! Csakhogy az embernek a szerettei nélkül elmegy a kedve az önfeledt bámészkodástól. Ünnepélyesen megfogadom, hogy legközelebb, ha üzleti útra megyek, mindenképpen magammal rángatom majd Ollyt és Petalt. Most is mennyire más volna itt, ha velem lehetnének!

Úgyhogy ahelyett, hogy bebarangolnám a fantasztikusan kivilágított Kuangcsout, inkább veszteg maradok. Pont, mint tegnap. A *Cosmopolitan*t lapozgatom, melyet még a repülőtéren szedtem fel. Azután, mivel nincs sok választásom, rendelek egy hamburgert a szobaszerviz menüjéről. Pont, mint tegnap.

Másnap korán felébredek. Igyekszem mozdulatlanul feküdni, amíg a rosszullétem alábbhagy. Meglehet, hogy a levegő szennyezettségétől szenvedek itt annyira. Sokkal koszosabb, mint otthon. Utolsó állomásom a Si-Ling városban található Nagyon Jó Táskagyár. És csakugyan az, vitathatatlanul. Csu úr is elragadó ember. A három üzemlátogatástól már háromfelé áll a fejem. Azonban a Nagyon Jó Táskagyár feltételei kimagaslóan kedvezőek, ők nagyon gyorsan le is szállítanák a táskákat. Mivel senki sincs velem, akivel meghányhatnám-vethetném a dolgot, úgy határozok, hogy ott helyben aláírom a szerződést.

Bárcsak velem lenne Olly, vagy Tod, vagy akárki, mindegy, csak mondaná meg, hogy jól cselekszem-e, amikor ezeknek az embereknek a kezébe helyezem a gyártást! Csakhogy senki nincs itt. Muszáj egyedül intézkednem, az ösztöneimre hallgatva. Mivel először rendelek a gyártól, mindent előre ki kell fizetnem. Ajaj.

Mély lélegzetet veszek, és aláírom a szerződést. A bank pénzéből ezzel egy rahedli máris ide vándorol. Remegő térddel tántorgok kifele.

Hatvannegyedik fejezet

– Mamiiiiiii! – visítja végig Petal a reptéri csomagvárót. Szívemet túláradó öröm tölti be tőle.

Leejtem a bőröndömet, karomba zárom és körbeforgatom a csemetémet. Beszívom az illatát, ami a halrudacskák, a lekváros kenyér és a habfürdő odőrjének sajátos keveréke. Nincs mit tenni, csakis Petal az, aki értelmet ad az életemnek.

– Olyan jó kislány voltam, amíg nem voltál itthon – büszkélkedik.

Leteszem a kicsinyemet a földre.

– El is hiszem! – Belenyúlok a táskámba, és előkeresem a babát, melyet a reptéri játékboltból hoztam neki. Most már ezt is kedvére egzecíroztathatja az én édes kislányom.

Hazaértem, újra biztonságos, angol talaj van a lábam alatt. Megkönnyebbülten felsóhajtok, és Olly karjai közé vetem magam. Szorosan öleljük egymást egy darabig.

– Hiányoztál – súgja a fülembe.

– Te meg még jobban – mondom elérzékenyülten.

Úgy örülök, hogy Olly elém jött a repülőtérre Petallal! Már nem bírtam magammal, annyira szerettem volna őket látni. Ha vonatoznom kéne most, tán túl sem élném. Egyszerre vagyok hullafáradt és halálboldog.

Petal a hazaúton elszenderedik a kölcsönkapott kocsiban. Az lesz a következő, hogy végre veszünk magunknak egy normális autót. Első dolgom lesz, mihelyst a Home Malltól dőlni kezd hozzánk a lóvé. Egyelőre azonban azzal küzdök, hogy nyitva tartsam a szememet. Az úton végig fogjuk egymás kezét Ollyval, még amikor sebességet vált, akkor is. Elkapjuk még a csúcsidő végét, jó nagy a forgalom.

– Mindent elintéztél? – kérdi Olly, ahogy felhajtunk az M25-ösre.

– El – mondom. – Nemsokára jó pár ezer Nell McNamara retikül büszke tulajdonosai leszünk.

– Ejha!

Jobban fedi a valóságot, hogy kifizettem egy kalap pénzt olyan retikülökért, amelyek valószínűleg életemben nem kerülnek a szemem elé. Minőség-ellenőrzés végett egy tucatot ugyan megkapok, de az összes többit egyenesen a Home Mall floridai raktáráruházába postázzák. Globális szinten mindenütt így megy a játék.

– És simán ment?

– Jobban, mint reméltem – közlöm. – De már alig várom, hogy hazaérjek.

Olly megszorítja a kezemet.

Nem vitás, hogy gyorstalpalón végeztem el az üzletasszonyképzőt, mostanra azonban már nem félek senkitől és semmitől. Hallja meg mindenki egy anyaoroszlán üvöltését!

– Hé, álomszuszék! – rázogatja Olly a karomat. – Otthon, édes otthon!

– Itthon vagyunk? Máris?

Olly felnevet.

– Nem ment ám olyan gyorsan!

Rásandítok az órámra. A forgalomnak köszönhetően majdnem két órába telt hazaérni. Minden bizonnyal bebólinthattam, mert az utazás felére sem emlékszem.

Az üzlet előtt parkolunk le. Olly kiemeli a mélyen alvó Petalt a hátsó ülésről, az ajtóhoz viszi, addig

én előrámolom a poggyászomat a csomagtartóból. Azután követem őket a járdán.

Olly kinyitja az ajtót, és fölmegy az emeletre. Én megállok a kirakatnál. A retikülöket reflektorok világítják meg, csak úgy ragyognak az esti szürkületben. Könny szökken a szemembe. Az én művem mind! Egy szép napon, ami remélhetőleg nincs már messze, a verejtékes munka meg fog térülni.

Mosolygó szívvel lépek a lakásba. Még ez a fránya zsúfoltság sem ejthet foltot ma a megelégedettségemen. Olly egyenesen a gyerekszobába cipeli Petalt. Otthagyom a kerekes bőröndöt a szoba közepén, és mélyen felsóhajtok. Ugyan nem sok ez az egész, de mégis az én otthonom.

Fickó abbéli örömében, hogy újra láthat, euforikusan pattog. A környéken mindent lever a farkával.

– Jó kutya! – Összeborzolom a fülét, és megpaskolom a fejét. – A gazdinak is hiányoztál.

– Menj, és őrizd Petalt – mondja Olly a gyerekszobából kilépve. – Addig eresztek neked vizet.

– Juj, de jó!

– Van ám még meglepetésem – kacsint titokzatosan Olly.

– Ne mondd, tényleg? – vonom fel a szemöldökömet.

– Bizony, csak ki kell várnod, míg Tomnak visszaviszem a kocsit.

– Türelmes lány vagyok én – mondom szerényen.

– Aha, naná – nevet Olly, s szájon csókol. – Nem maradok el sokáig.

Hálás vagyok a sorsnak, hogy végre lekerülhet rólam a cipő. A lábbeli levételét diadalmas nyögéssel nyugtázom. A bokám két szép dísztökre emlékeztet, bucira dagadt mindkettő a repülőn. Mezítláb besántikálok Petal szobájába, a durva szőnyeg masszírozása fantasztikusan jólesik a talpamnak.

Porontyom mélyen alszik plüssállatokkal kibélelt fészkében, feje fölé dobott karral. Békés látvány. Állok, és nézem a kis éjszakai lámpa fényénél, szívemben gyöngéd érzelmek zsonganak. Könnyű életet szánok neki, idegeskedéstől, szenvedéstől menteset. Mi egyebet is kívánhatna a gyerekének egy szülő? Azt akarom, hogy boldog legyen, akármi tegye is őt azzá.

Könyökömmel arrébb bökdösöm, hogy mellé fekhessek. Összefüggéstelenül odamotyog valamit. Más esetben Petal tűzzel-vassal küzdene a dunyha nagyobbik feléért, iszonyú térdét és könyökét is bevetve a csatába. Én ehelyett jobbadán csak az ágy szélén egyensúlyozom, örülök, hogy odaférek, még ha csak fél fenékkel is. A fürdőszobából hallom, ahogy a fürdővizem csurog. A gondolatra egyre álmosabb leszek.

De épp, mielőtt elszundítanék, Olly halkan benyit.

– A fürdője előállt, hölgyem!

– Köszönöm.

– Kényelmesen elhevertünk?

– Ühüm – dünnyögöm. Nem esne nehezemre egész éjszakára itt maradni. – A fürdő jól fog esni. – Felkaparom megfáradt irhámat Petal ágyáról, és kikecmergek a fürdőszobába.

Olly telis-tele rakta a fürdőt gyertyákkal, a kád pedig színültig telve várja habtestemet. A víz gőzölög, rajta a vastag réteg hab isteni illatot áraszt. A bepárásodott tükörre Olly a következőt írta: „Szeretlek, Nell McNamara!”, egy csomó puszi kíséretében.

Mosolygó arccal kibújok gyűrött gúnyámból, majd szívből jövő nyögést hallatva belecsúszdázom a hívogató, meleg vízbe.

Hátradőlök, lazítok, hagyom, hogy a buborékok elborítsanak. Ollynak csakugyan hiányozhattam, mert ennél kellemesebb fogadtatást ki sem eszelhetett volna.

Csak dőzsölök a vízben, mígnem hallom ám, hogy csapódik a bejárati ajtó. Olly hazajött, és most a konyhában csörömpöl. Kiszállok hát a kádból, és megtörölközöm. Magamra kapom a pongyolámat, és egy törülközőt csavarok a hajamra. Utána akarok járni, miben mesterkedik Olly.

A nappaliban meg van terítve, az asztalon is gyertyák. Olly elviteles kínai kaját tesz tányérra. Nevetni kezdek, mire megfordul.

– Azt mondtad, hogy mást sem ettél ott, csak hamburgert – magyarázza. – Szerettem volna méltó

finálával teljessé tenni az utazásodat.

Dereka köré fonom a karomat.

– Csodás gondolat!

Olly a tányérokat megpúpozza kedvenc elviteles étkezdénkből, a Hong Kong Gardenből hozott édes-savanyú csirkével, tojásos rizzsel és oldalassal. A maradékot kartondobozukban az asztalra helyezzük, egy kéznél lévő jénai tálba pedig rákszirmot töltünk.

Olly kibont egy-egy üveg Tsingtao sört, melyet szintén az étkezdéből hozott. Koccintunk.

– Igyunk Kínára!

– Kínára! – visszhangzom, majd idegesen az ajkamba harapok. – Remélem, jól döntöttem.

– Hát persze hogy! – buzdít. – Tudom, hogy folyton okvetetlenkedtem, de bízom az eszedben, Nell! Ha te azt mondod, hogy ez nekünk jó, hát én hiszek neked.

– Köszönöm – mondom. – Sokat jelent nekem ez.

Azzal félreteszem a kételyeimet, s mielőtt az étel kihűlne, mindketten jóízűen tömni kezdjük a hasunkat.

Hatvanötödik fejezet

Másnap reggel az időeltolódástól kábán meredek a képernyőre, amikor felhív Lola Cody a Home Malltól.

– Helló, Nell, drágám! – turbékol éneklő déli akcentusával. – Hogy ityeg?

– Megvagyok – felelem. – Épp most értem haza Kínából. Megrendeltem a szállítmányt. – Azzal megadom neki a leszállítás beharangozott dátumát.

– Nagyszerű! – ujjong vadonatúj legjobb barátnőm. Majdnem ugyanolyan izgatott, mint én. – Remekül haladnak a dolgok a maguk útján. Egy füst alatt beszéljük meg a foglalót is. – Lola megköszörüli a torkát. – Azt az indurka-pindurka foglalócskát. Tudja, hogy visszakapja az egészet, ha lesz elég megrendelése, márpedig, drágám, miért ne lenne?

Hála istennek, hogy így gondolja!

– Még ma átküldhetem, sőt akár most rögtön – biztosítom. – A pénz már a bankban van, egyebet sem kell tennem, csak intézkednem az átutalásáról.

– Ahhoz szüksége lesz a banki adatainkra.

Lola elhadarja a bankszámlaszámot és a többi kódot. Mindent sebesen lejegyzek a határidőnaplómba. Remeg közben a kezem. Ez rengeteg pénz. Iszonytatóan rengeteg! Viszont ez az utolsó lépés. Ha befizetem nekik a foglalót, onnantól már a Home Mall fogja produkálni magát.

– Mi készen állunk – így Lola.

– Már alig várom – tapsikolok. – Tényleg, már tűkön ülök!

– Esetleg egyszer meglátogathatna minket Ollyval és a kis Petallal – mondja Lola. – Az vidám dolog volna.

– Kitűnő ötlet – vágom rá. Miami lenyűgöző a tévében. Habár, ha jobban meggondolom, még csak krimisorozatokban láttam. Nagyon szeretnék elmenni oda, soha jobb ürügyet egy családi vakációra. Csak előbb be kell vasalnunk némi pénzt. Anélkül egy tapodtat se.

– Hamarosan beszélünk – búcsúzik Lola. – A viszonthallásra!

– Viszonthallásra. És köszönöm még egyszer – mondom, és leteszem.

Hátradőlök a székemben, hogy tovább bámuljam a képernyőt. Csak nyomogatom a billentyűket, azután rákeresek a Home Mall fényességes honlapjára. Villogó fogú, lakkozott hajú, a termékeket az egekig felmagasztaló vigécek videói úsznak el a szemem előtt. Pár héten belül magamat is viszontláthatom itt. Az én kézitáskáimat fogja akkor közvetíteni az amerikai televíziós csatorna, méghozzá főműsoridőben. Ez lesz az én ugródeszkám a nagy áttöréshez. A gyomrom fenséges szárnyalásba kezd, már rohanok is a klotyóra, és hányok, mint a lakodalmas kutya. Vajon Lord Sugar is elokádja magát, valahányszor nyélbe üt egy hatalmas üzletet? És Donald Trump, vajon ő merre dobja ki a taccsot, ha beüt a bolt? Alighanem ők jobban bírják ezt gyomorral. Muszáj lesz megerősödnöm, mert a számok egyre csak emelkednek és emelkednek.

Megmosom az arcomat, töltök magamnak egy pohár vizet, és visszahuppanok az íróasztal elé. Meggyászolom, hogy kiadtam magamból a tegnapi kínai menüt, melyet Ollyval olyan meghitten bevacsoráztunk. Igaz, nem a cornwalli módra hasznosítottuk az ebédlőasztalt, az este mindazonáltal így is romantikusra sikeredett. Petal ez egyszer nem mászott ki az ágyából, vagyis kedvünkre pengethettük

érzelmeink húrjait. Hiszem, hogy a dolgok közöttünk kezdenek visszazökkenni az eredeti kerékvágásba. Halleluja!

Miután kicsit lecsillapodom, felveszem a telefont. A bankomat tárcsázom, Simon Northt, a bankáromat akarom elérni. A szokásos üdvözlőformulák után megkérem szépen, hogy készítse elő az utalást. Pillanatokkal később a pénzem – illetve a bank pénze – már fénysebességgel utazik keresztül a kibertéren, egyenesen az Egyesült Államokba. Hogy pontos legyek, a Home Mall tévécsatorna számlájára. Nemsokára a retikülöket is leszállítmányozzák. Ejnye, no nézd már! Leszállítmányozzák! Ezt a szót se sűrűn használtam még annak idején, büfésnéni koromban!

Amikor az ügylet lebonyolíttatott, hátradőlök, és beleszürcsölök a vizespoharamba. Hirtelen elborít az eufória, messzire söpri a rettegésemet és a hányingeremet.

Hát ez is megvan! Sínen vagyok. Ollyval kiszaladhatnánk ebédidőben szendvicsezni, hogy méltóképp koccinthassunk a jó szerencsénkre egy-egy bögre habos kapucsínóval. Esetleg a falatozóba is bekukkantok, megnézem, mi újság arrafelé. A bolt ajtaja fölé akasztott csengő egyszer csak megszólal, s a zaj elfújja ábrándjaim felhőjét. Arcomon idült vigyorral lépek az ajtóhoz.

Meglepetésemre Todot látom az előtérben ácsorogni.

– Hahó – köszöntöm. – Ügyesen időzít. Épp készültem odatenni az ünnepi teát.

Ekkor azonban feltűnik, hogy Tod arca zordon vonásokat mutat.

– Mi a baj?

Gyászosan a szemembe néz, úgy mondja:

– Nem hinném, hogy kedve lesz ünnepelni, amikor egy pillantást vet erre. – Fejcsóválva odamutat nekem egy meggyűrt újságot.

– Nem jó hírek?

– Nem.

Számról abban a percben lehervad a mosoly.

Hatvanhatodik fejezet

– Jobb, ha leül, Nell – int elővigyázatosságra Tod.

Ellenkezés nélkül visszamegyek a számítógépes székemhez, s lerogyok rá. Mentorom odahúz egy másik széket. Leül, velem szemközt.

– Teát nem kér?

Tod megrázza a fejét.

– Bár egy perc múlva szükségünk lesz rá.

Arca elárulja, hogy több kell majd ide, mint egy tea. Sokkal, sokkal több.

Kiteregeti elém az újságot az íróasztalra.

– Ezt itt ma reggel vettem, de csak nemrég nyílt alkalmam beleolvasni. Alighogy megláttam ezt a cikket, azonnal rohantam magához.

Tod egy félreeső hasábra bök a tizenötödik oldal bal szélén. Jelentéktelen szalagcímet olvasok: „Csaló tévécsatorna”. Zsigereimben már érzem, hogy rajtavesztettem, ehhez egy szót sem kell többet olvasnom. Végem van, mint a botnak.

Könny lepi el a szememet, de a sírás homályán keresztül is rászorítom magam, hogy végigolvassam a cikket. Kövér könnycseppek gurulnak a betűkre. Tod megfogja a kezemet, és keményen megszorítja.

Természetesen a csaló banda nem más, mint a Home Mall. Lola Codyról leközöltek egy szemcsés képet; hát, nem az a vasalt kosztümös, elvágólag manikűrözött, precíz üzletasszony! A haját sem elegáns fodrászszalonban csinálták. Ronda, terebélyes asszonyság, koszos pulóverben és kinyúlt pólóban, mely akkora, akár egy háromszemélyes sátor. Mellette egy hozzá hasonlóan totyakos, Hawaii-inges férfi portréja éktelenkedik, aki a kopasz fejére fésüli a haját, elég ügyetlenül. Ő Mr. Benito Cody, értesít róla az újság. Persze lehet, hogy ez nem is az igazi neve. Tettestárs és férj, ha a megérzésem nem csal.

A cikkben leírják, hogy amíg le nem fülelték, a Home Mall hónapokig folytatta piszkos üzelmeit. Több mint egy tucat céget juttattak csődbe. A nekik megküldött előleg és a leszállított áru minden esetben nyomtalanul eltűnt. Érzem, hogy a gyomortartalmam felfelé törekszik, de leküzdöm.

– Ne haragudjon rám – mondja Tod. – Most hallok először erről a csalárdságról. Egyetlen sort sem írtak róla a kereskedelmi lapokban, a Kereskedelmi és Iparkamara is csak a vállát vonogatja. Az ember jártában-keltében rendszerint hall pletykákat, de ezek olyan dörzsölt gazfickók, hogy senki sem gyanított róluk az égvilágon semmit.

Nekem legyen mondva. Lola Cody engem is úgy megtévesztett azzal a sima, barátságos modorával, mint a pinty! Te jószagú úristen, még meg is hívott magához, méghozzá pereputtyostul! Nagyon jól tudta, hogy ez az üzlet mennyit jelent nekem, hogy ezzel alapoztam volna meg a családom jólétét. És azzal is tisztában volt, hogy ha engem megkopaszt, azzal a gyerekem szájától vonja meg a falatot. Ezt ő pontosan így tervelte ki! Szívtelen, lelketlen, lelkiismeretlen dög! Ostobán abba a hitbe ringattam magam, hogy a világ összes táskái közül neki éppen az enyémek kellenek. Olly megmondta, hogy ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Teljesen igaza volt. Hallgatnom kellett volna rá. Végig kellett volna gondolnom az ellenvetését, de most már késő, megtörtént a baj. Semmit sem tanultam, még a saját káromon sem. Hiszen az a sumák möszjő Yves Simoneaux is ugyanilyen könnyedén elbánt velem.

Persze az ő piszkos kis alakoskodása kismiska a Home Mall eget verő átejtéséhez képest.

– Tudom, hogy ez volt az álma.

Volt. Múlt időben.

Még mindig a nyitott újságba bámulva hullatom a könnyeimet. A szerkesztő szerint ez a sztori nem érdemel vezércikket, ordító szalagcímet, azonban a nyúlfarknyi közlés fekete lyukként szippantja most magába az életemet.

– Annyira biztos voltam bennük magam is – szégyenkezik Tod. – A szerződés korrektül meg volt szövegezve. A honlapjuk szintén teljesen profinak tűnt. Mindent megcsináltak a lehető leghitelesebbre.

Soha nem képzeltem volna, hogy valaki képes egy csalás érdekében mindent ilyen aprólékosan kimódolni. Ez már túlmutat az én fantáziámon. Mégis van ilyen. Akármilyen nehéz elhinni, az aranytojást tojó tyúk csupán délibáb volt, szemenszedett hazugság, nem más, speciális effektekkel körítve, hogy a gyanútlan áldozatok jobban bedőljenek neki.

– Úgy tűnik, a nő már számos ügyfelét beugratta – sóhajt nagyot Tod. – Szálljon ki – mondja hirtelen. – Még nem késő.

Felnézek, és szomorúan konstatálom, hogy Todnak fogalma sincs, hol tart már a dolog. Arról tud, hogy Kínában jártam, de a további fejleményekről még nem informáltam. Például arról, hogy Lola Codynak már elutaltam a foglalót, feltehetően a kajmán-szigeteki bankszámlájára.

– Sajnos, bizony, már késő – szólalok meg.

Tod üres tekintettel mered rám.

– A megrendelt táskákat előre kifizettem a gyártónak. – Tetemes összeg az is. – És fél órája sincs, hogy a Home Mallnak átutaltam a foglalót. – Harmincezer dollárt. Mintegy húszezer fontot. Forog velem a világ. Szabad kezemmel az íróasztal szélét markolászom. – Amikor maga bejött, pont akkor beszéltem a bankárommal.

Tod közbevág.

– Állítsa le! Arra még megvan a lehetősége. Hívja a bankot, azonnal!

Kiszabadítom a kezemet Tod markából, majd a reményeimet lehúzó félelem holtsúlyától reszketegen újratárcsázom a bank számát.

Hatvanhetedik fejezet

Arcomba tódul a vér, alighogy leteszem a kagylót.

– Elment a pénz – jelentem. – Ha egyszer intézkedtem, nincs többé visszakozz.

– Biztos? – hitetlenkedik Tod.

– A bankárom azt mondta, hogy mire Lola Cody számlájára érkezik a pénz, az három-négy nap, viszont az átutalást már nem lehet megállítani. Ha egyszer elment, elment.

– Az nem létezik!

– Úgy fest, hogy mégis.

– De hát ez nevetséges!

Nevetséges, tisztességtelen, mi több, egyenesen kegyetlen. Egész nap sorolhatnám a dehonesztáló jelzőket, de attól jottányit sem változnának a bank irányelvei. Simon Northban legalább volt annyi jóérzés, hogy érezhetően zavarba jött. A pénzem most valahol a bankrendszerek örvényében kavarog, és semmi nincs a kezemben, amivel megakadályozhatnám, hogy egy nagystílű csirkefogó bankszámláján landoljon. Kérdem én, ha van olyan gomb, amellyel az összegeket elküldik, hát miért nincs olyan gomb is, amellyel visszaszippanthatják? Különösen úgy, hogy kiderült a turpisság: a tranzakcióra csalás vett rá? Nem lenne emberfeletti ördöngösség megoldani az ilyesmit, elvégre mégiscsak a fejlett technológiák korát éljük, vagy mifene!

– Azt mondta, legföljebb annyit tehetek, hogy jogi útra terelem a dolgot – mondom. – Feltéve, hogy megtalálom Lola Codyt, mert megeshet, hogy ezen a néven nem is él odaát senki. – Simon North sajnos nem hangzott túl bizakodónak. Ami azt illeti, nem is igen érdekli az egész. Akármi történjék is, a pénzét ő mindenképp vissza fogja kapni. Nyöghetem a törlesztést földi életem legvégéig, de a bank nem fog veszteni az ügyleten, a nyakamat rá.

A pereskedés nem tűnik megvalósíthatónak. Egyáltalán, mibe kerülhet a lefolytatása? Nincs több pénzünk, hogy egy költséges jogi csatározást a nyakunkba vegyünk. Ezreket emésztene fel. Mégpedig olyan ezreket, amelyek nem is léteznek, hála az alávaló Lola Cody és kedves férje sikkasztótudományának. Megrázom a fejem.

– Nem hinném, hogy valaha viszontlátom azt a pénzt, Tod.

Agyam majd eldurran a kijelentéstől. Meglepően félvállról kezelem a gyászt. A józan ész azt diktálná, hogy a földön fetrengjek, és jajveszékelve tépjem a hajamat.

– Nem tehetnénk mégis valamit?

– Egyetlen reményem az, hogy a retikülöket föltartóztathatom. Ha a gyárnál nem tudom elérni a megrendelésem törlését, akkor a szállítmányt az Egyesült Államok helyett ide irányíttatom.

Ezzel irgalmatlan raktárkészlet fog a nyakamba szakadni, amelynek a tárolásáért fizetnem kell majd. De legalább nem kerülnek a táskáim Lola Cody enyves kezébe.

– Fel kell hívnom azt a kóklert. – Lesz hozzá egy-két keresetlen szavam. Nagyon keresetlen.

Tod bólint.

– Kér egy teát, mielőtt beolvas neki?

– Igen, kérek. Tudja, mi hol van a konyhában?

– Elboldogulok. – Elhaladtában megszorongatja a vállamat. – Úgy érzem, cserbenhagytam, Nell. Én

a védnöke vagyok. Le kellett volna beszélnem róla.

– De hát tökéletesen hangzott minden. Mindketten beugrottunk.

– Óvatosabbnak kellett volna lennem, kiszimatolnom, hogy valami nincs rendjén a házuk táján.

– Hogyan? Ezek a gazfickók minden fáradságot vállaltak, hogy profi, feddhetetlen cégnek álcázzák magukat. – És ezzel bődületes összegeket kaszáljanak. – Nem a maga hibája, Tod! – Ha valaki tehet róla, hát én, az „adj uramisten, de azonnal”-mentalitásommal. – Ócskán időzítettem.

– El lesz boronálva – vigasztal Tod. – Ne tépje magát.

Szerintem meg nem lesz elboronálva, úgyhogy tovább tépem magam.

Felveszem a telefont, addig Tod felmegy a lakásba teát főzni. Feltárcsázom Lola Cody számát, de a központ azon nyomban hangpostára irányít. „A hívott számon előfizető nem kapcsolható”, hallatszik a fülembe. Eltartom magamtól kagylót, de a hang csak szajkózza tovább: „A hívott számon előfizető nem kapcsolható.”

Azt hittem, csak a jó hírek terjednek futótűzként. Úgy látszik, a rosszak is. Lola bizonyára szagot fogott, hogy leleplezték a csalását. Vajon már akkor tudta, hogy szorul a nyaka körül a hurok, amikor utoljára beszéltünk? Kíváncsi volnék. Gondolt egyet, hogy ezt a palimadarat még megfűzi, mielőtt dutyiba csukják. Bárcsak ne kapkodtam volna el azt az átutalást! Bárcsak ne lettem volna olyan hiszékeny! Bárcsak ne lettem volna olyan vakon törtető! Bárcsak, bárcsak, bárcsak!

Hatvannyolcadik fejezet

Amikor Tod végül magamra hagy – bár nehezére esik elmenni –, égnek fordítom az arcomat, s keserves, artikulálatlan vonításba kezdek. Úgy záporoznak a könnyeim, mintha dézsából önteném.

Mindenem elúszott! Mindenem. Hogyan is folytathatnám?

Mire Olly Petallal hazaér, sikerül magamra erőltetnem némi önuralmat. Ahol bosszúság és düh volt, oda most sajgó zsibbadtság költözött.

– Mi történt? – kérdi Olly, meglátván felpüffedt arcomat és piros karimájú szememet. – Meghalt valaki?

– A vállalkozásom – nyöszörgöm fásultan. – Amiért megdolgoztam, mind odalett!

Ezen Olly enyhén megütközik.

– Odalett? Ezt nem mondod komolyan!

– Félek, hogy de – mondom. Hangom még csak el sem csuklik.

Petal beleül az ölembe.

– Ne sírdogálj, mami – vigasztal. – Bízd csak apura!

Odaadom Ollynak az újságot, amelyet Tod hozott. Csöndben tanulmányozza, arca fokozatosan elkomorul olvasás közben.

– Szarháziak – állapítja meg, majd félredobja a lapot.

– Apu! – sápítozik Petal. – Ez nagyon csúnya szó!

– Bizonyos érzéseket csak csúnya szavakkal lehet kifejezni, Petalka – magyarázza Olly. – De szigorúan csak tizennyolc éven felüliek mondhatnak ilyesmit.

– Értem – szól Petal, oda se hederítve. Készpénznek vehető, hogy holnaptól az oviban minden egyes kispajtását leszarházizza majd a gyerek. Be leszünk idézve, szerencsétlen szülők, már megint.

Jelen pillanatban azonban kisebb gondom is nagyobb annál, semhogy Petal mocskos szája miatt aggódjak. Nemcsak a szája lesz mocskos, ha hajléktalanok leszünk.

Olly kérdőn néz a szemembe.

– A pénz oda van. A bankot már hívtam. Nincs módunk rá, hogy semmissé tegyük az utalást.

– Szarháziak – kommentálja az ügyet Petal.

Megnyilatkozásával legalább egy szikrányi vidámságot csempész közénk a nagy tragédiában.

– Akarod, hogy meglátogassuk Constance nénit? – kéri ki Petal véleményét Olly.

– Igen! – Egy szempillantás, és a kis örökmozgó már ki is pattan az ölemből.

– Úgy majd nyugodtan megtárgyalhatjuk az ügyet – böki felém Olly. Majd suttogóra fogja: – És kedvünkre használhatunk csúnya szavakat. Mint a kocsisok.

Lelakatoljuk a boltot, és sétálunk pár száz métert a tündöklő napsütésben a Hallatlan hal-adásig. Persze úgy fogadnak bennünket, mint a legendás tékozló fiút. Constance azon nyomban betakar minket a karjaival. Phil is követi példáját. Jenny már jóval visszafogottabb. Ollyval hangsúlyozottan sutyerák módon, lopva egymásra villogtatják a szemüket. De most nincs hangulatom a körmükre nézni.

Sokkal mélyenszántóbbak most a bajaim. Azok mellett eltörpül az, hogy a barátnőm szemet vetett a férjemre, ha egyáltalán.

– De jó benneteket látni! – lelkendezik Constance. – Úgy hiányoztok mindig!

Phil még mindig Olly kezét szorongatja.

Ezek itt igazi jó emberek. Őszinte barátságuk szinte elfeledteti velem a nyomoromat.

– Minden rendben?

– Azt nem mondhatnám – vallom be nekik. – Ollynak meg nekem egy órácska kibeszélőidőre lenne szükségünk. Ha itt hagynánk nektek Petalt, vigyáznátok rá?

– Hát persze! – válaszol Constance, Phil szavát be se várva. A falatozó újra átváltozik érzelmi óvóhellyé; már nem először tölti be ezt a szokatlan rendeltetést. Éppen a déli műszakhoz harangoznak, odakint alakulóban van a sor. Az üzletmenet itt láthatóan kielégítő. Már látom, hogy inkább büfét kellett volna nyitnom. A divat öldöklő világához képest egy falatozó maga a megtestesült pásztoridill.

– Légy jó kislány – fordulok oda Petalhoz. – Apu és a mami nem marad el sokáig.

Említett jó kislány arcára van írva, hogy felőle a kedves szülők akár egész napra is eltűnhetnek a süllyesztőben. Mit bánja ő azt! Itt annyi sült krumplit és kólát ehet-ihat, amennyi csak belefér. Naná, este pedig a bőrébe nem fog férni. Meglesz még a böjtje ennek az órácska nyugalomnak, ha lehet egyáltalán annak nevezni, ami most jön.

Ollyval kart karba öltve keresztülvágunk a városon. A Zarándokok útján végül kiérünk a Szélmalomdomb meredek kaptatójához. Szótlanul megmásszuk az emelkedőt. Alaposan kifulladunk, mire felérünk a magaslatra. Egy padot találunk, arra ülve elgyönyörködünk a lélegzetelállító kilátásban: belátni innen Hitchin városát, a környező üde rétekkel, a háttérben zöldellő hegy-völgyekkel együtt. A közutakról ideszüremlő forgalom zaja és a nem messze elterülő lutoni repülőtérről felszálló gépek tompa morajlása ötvöződik itt madárcsicsergéssel. Pompázatos nyári nap lenne, minden szempontból. Most azonban még az ég töretlen azúrkékje sem tudja eloszlatni ordas gondfelhőimet.

Csöndben ülünk egymás mellett. Végül megtöröm a némaságot.

– Nem akarsz üvöltözni?

Olly a markába gyűri a kezemet.

– Nem – mondja. – Ami történt, megtörtént.

– De elvesztettük az összes vagyonunkat – próbálom átfogalmazni. – Jogosan üvöltözhetnél.

– És az javítana a helyzeten?

– Semmink sem maradt – mutatok rá a gyengébbek kedvéért.

Olly vállat von.

– Soha nem is volt semmink.

Igazándiból az, hogy nincs semmink, korántsem fedi a valóságot. Ugyanis nekünk a semminél is kevesebbünk van. Jobban mondva a semminél kevesebbünk sincs. Egyvalamink van csupán: eszelősen horribilis adósságunk.

– A legszívesebben kimennék Miamiba, hogy Lola Codyt ezzel a két kezemmel fojtsam meg, itt, ni! – harciaskodik Olly.

– Sorszámot kell majd húznod, ha erre készülsz.

– Ráfarag még a sompolygásra az a némber! Meglásd, jön még kutyára dér! Az ilyenek előbb-utóbb mind megbűnhődnek.

Hogy oda ne rohanjak!, gondolom magamban. Az ilyenek pont, hogy mindig megússzák a sompolygást szárazon, úgy, hogy a hajuk szála sem görbül közben. Rendszerint inkább a magunkfajta egyenes gerincű, mindenki javát akaró, becsületes, adófizető mintapolgárok szokták a rövidebbet húzni.

Olly a homlokomhoz nyomja a fejét.

– Majd ezen is túlesünk – nyugtat. – Te meg én. A retiküljeid pedig továbbra is csinik.

Oldalba bök, de nem tudom megadni neki a félszeg mosolyt, melyet válaszként elvárna. Pillanatnyilag én soha többé, egyetlen kézitáskát nem akarok megtervezni, amíg csak élek.

– A tehetségét senki nem veheti el Nell McNamarától. Muszáj folytatnod.

De vajon képes leszek-e rá? Képes leszek még egyszer, újra felállni a földről, és tovább küzdeni?

Hatvankilencedik fejezet

Visszamegyünk a falatozóba, hogy elhozzuk Petalt. Ollyval még elüldögéltünk egy darabig a parkban. Szavunk nemigen volt, csak néztük, hogyan hömpölyög el előttünk a hitchini élet. Mintha csak kikapcsolódtunk volna, azzal a különbséggel, hogy az agyam hatszázzal zakatolt közben.

Késő délután van, mostanra az ebédidő rohama már elapadt, az uzsonnázók előőrse viszont még nem futott be. Porontyunk az egyik asztalnál trónolva szórakoztatja a nagyérdeműt. Dallamtalan fahangon kornyikálja a „Szivárványos barátság” című nótát a Szezám utca moziverziójából, aktuális kedvencéből. A végtelen türelmű hallgatóság – Phil és Constance – valami megfoghatatlan okból kifolyólag papírszalvétát kénytelen a fején viselni.

Csendben leülünk velük szemközt, s bevárjuk az előadás végét. Talán már nincs sok hátra. Az is biztos, hogy Petal már egy ideje saját maga által költött strófákat énekel.

Végül csak abbahagyja.

Phil leveszi a fejéről a papírszalvétát.

– Minden rendben? – kérdi.

Megrázom a fejem.

– Sajnos nem, Phil. – Majd elejétől a végéig elregélem neki, hogy jártam pórul.

Beleborzongok, amikor kapkodó lélegzettel ecsetelem a Simoneaux–Monique-páros retikülkoppintási panamáját. Aztán rátérek a fiktív Home Mallon keresztül előadott, Lola Cody-féle széltolásra. Elpanaszolom, hogy s mint kaptam be a horgot, aminek az lett a vége, hogy minden pénzünket elvesztettem. Phil fapofával, türelmesen hallgat. Constance a könnyeit nyeldekli.

– Nehogy sírj! – pirítok rá. – Attól csak megint elpityeredem. – Már így is összesírtam egy halastónyit. A könnyek áradata pedig nem tartóztatja fel a Lola Cody-féléket.

– Segíthetünk valahogyan? – kérdi Phil. – Kérj egész nyugodtan bármit!

– Add vissza a munkámat!

– Ezt az egyet ne kérd – húzódozik. – Bármit, de azt soha. Van neked már munkád, minek oda még egy?

Nem ábrándítom ki, hogy olyan munkám van, ami nemhogy pénzt nem hoz, de egyre mélyebbre ránt minket az adósságba.

– Dizájner leszel, és punktum – folytatja. – Ha ezt túléled, majd befutsz.

– Be én – hagyom rá. – Hát persze. – Holnapután kiskedden, valami azt súgja odabent.

Együtt érző sóhajtások és jókívánságok közepette a távozás hímes mezejére lépünk. A rövidebbik úton megyünk, Olly és én szótlanul, Petal magában csacsogva.

– Majdcsak találok én munkát – szólal meg Olly. – Hallottam, hogy a Tescónál áruszállítót keresnek. Megpróbálkozom náluk, mit szólsz?

– Jó – válaszolom olyan hangsúllyal, mintha azt mondanám: „nekem nyolc”.

Olly felsóhajt.

– Együtt vagyunk benne a slamasztikában, Nell. Nem várom tőled, hogy egyedül tedd rendbe a dolgokat.

– Köszi.

Pedig a dolog úgy áll, hogy az egész az én saram. Egyes-egyedül az enyém.

– Stipistop, ma én főzök vacsorát! – kiált Olly. – Van olyan étel, amit különösen kívánsz?

– Nincs – felelem. Ételre én most gondolni sem bírok.

– Összekutyulok egy paradicsomkonzervet egy lábos kifőtt tésztával, a tetejére szórok egy kis reszelt Cheddart, aztán az előállt moslékot kinevezzük olasz ínyencségnek.

– Jól hangzik. – Őszintén szólva megeszem én bármit, csak ne kelljen a konyha közelébe mennem.

– Miért nem vonulsz be az irodádba tervezni? Az mindig eltereli a figyelmedet.

Ahogy az is, ha a kanapén gunnyasztva ökörségeket nézek a tévében. Másfelől viszont meg kéne mutatnom, hogy igenis van bennem spiritusz. Olly ügyesen rátapintott erre. Fordított esetben vajon én is ilyen nagylelkű lennék vele? Szeretném azt hinni, hogy igen, bár nem vagyok benne biztos.

– Petalka majd segít apunak főzni, ugye, virágszirmom?

Petalka arcán azonban az tükröződik, hogy ő inkább nézne ökörségeket a tévében.

– Igen, apu. – Petal okosan leszűrte a gyászos légkörből, hogy jobban jár, ha nem most kezdi el ringatni a felborulni készülő csónakot.

Petal és Olly felhág a lépcsőn, hogy bevegyék magukat a konyhába, én pedig lent maradok az üzletben. Üveges szemmel meredek a táskáimra, s életemben először nem lelem örömömet bennük.

Átmegyek az irodába. Üveges tekintettel bámulom a képernyőt. Mi értelme lenne bármit is terveznem, ha egyszer egy árva, megveszekedett fityingünk sincs a gyártásra? Pláne meg, ha egyszer a kínaiak leszállítják a táskáimat, bőven lesz itt mit eladni. Egyébként halvány segédfogalmam sincs, hogyan szabadulunk majd meg ilyen hatalmas mennyiségtől, hiszen a tévés reklámhadjárat, mint a mellékelt ábra mutatja, ugrott.

Mert jobb nem jut az eszembe, rákattintok a Home Mall honlapjára. Újra végignézem Lola Cody cukormázas videóit, valami észrevétlenül maradt árulkodó jelet keresve, amely azt sugallaná, hogy svindli az egész. De hiába szárítom a szememet a monitorsugarakkal, nem találok nyomravezetőt. A pasztellszínű stúdió tökéletesen hiteles, a vigécek profik. Vajon tudták, miben vesznek részt? A mellékszereplő csinibabák is bűnsegédek voltak tán?

Hát, a tépelődésen kívül hasznos tevékenységre most nem futotta. Olly már hív is vacsorázni.

Petal azóta asztalhoz ült. Pirinyó tálat választott magának, nagy bölcsen. Elvégre sült krumplit csemegézett egész délután. Olly nagyobb tállal szed kettőnknek, de én csak turkálok az ételben. Nem vagyok túlzottan éhes. Majd holnap leküzdöm valahogy a maradékot. Még sokszor lesz alkalmunk hamis bolognai spagettit enni, amíg Olly nem talál magának munkát. Nekem is állás után kell néznem. Phil optimizmusát, sajnos, én nem osztom.

Az étkezés végére érve Olly felajánlja, hogy elmosogat. Én odaülök Petallal a tévé elé, megnézzük *Az éjszakai kertben*-t. Azonban inkább én álmosodom el tőle, mint ő.

– Gyerünk, kisasszony – sürgeti a lányát Olly. – Ideje lefeküdni.

– Jaj már, apu! Még ne!

– Késő van.

– Tudod, mit – csatlakozom –, lehet, hogy én is megyek.

– De még csak fél nyolc – figyelmeztet.

Az egyik nemzedéknek kései, a másiknak korai óra.

– Kókadt vagyok az időeltolódástól – magyarázom. – Totál ki vagyok ütve.

– Én fent maradok még, megnézek egy filmet, vagy ilyesmi. Nem vagyok elég álmos. – Homlokon csókol. – Aludj egy nagyot, holnapra jobban leszel.

Petal és én a fülünkre húzzuk a takarót a nagy franciaágyban. Olly pedig, gondolom, Petal szobájában alszik majd. Szépen vagyunk!

Petal másodpercek leforgása alatt megszállja az ágy háromnegyed részét. Hátba könyököl, gyomorszájon térdel. Minden erőmmel igyekszem tartani megtépázott hadállásaimat. A vékony falon

keresztül jól hallom, amint Olly valami hangos, autós üldözésekben bővelkedő műsort néz.

Amikor a televíziót kikapcsolja, még mindig ébren vagyok. Olly átcsámborog Petal szobájába lefeküdni. Szólnom kellene neki, hogy nyugodtan jöhet, én még nem alszom, nem zavar egy csöppet sem. Áttelepíthetnénk Petalt a saját kiságyába, hogy összebújhassunk. Végül azonban csöndben maradok.

Hajnalig bámulom a plafont. Reggel pedig rosszabbul érzem magam, mint valaha.

Hetvenedik fejezet

Telik-múlik az idő, ám én ahelyett, hogy begyógyítanám a sebeimet, és belenyugodnék abba, ami történt, két hét alatt csak még rosszabbul leszek. Alig élek. Nem eszem. Nem alszom. Nem látom értelmét folytatni. Az összes ruhám lóg rajtam, miután vagy egy tonnát fogytam.

– El kell menned az orvoshoz – mondja Olly, amikor eltolom magam elől a pirítóst. Állandó hányinger kerülget, csak nem vagyok hajlandó tudomást venni róla. Olly hangja már-már kétségbeesetten cseng. – Ez így nem mehet tovább!

– Kutya bajom.

– Már hogyne volna, Nell! Majd a felcser ad rá valami orvosságot – jósolja –, attól erőre kapsz.

– Orvosságot? – szegem föl a fejem. – Szerinted van arra orvosság, hogy elúszott a pénzünk?

– Én elsősorban miattad aggódom.

– Makkegészséges vagyok! – csökönyösködöm. Pedig számomra is világos, hogy nem éppen.

A kanapén kornyadozom, bámulom a *Napkelté*t. Kialakítottam magamnak a matinéműsorok előtti tespedés léha szokását. Nem tudom magam rávenni, hogy az üzletbe vagy az irodába betegyem a lábam. Ott minden vádlón nézne rám. A telefonom is megnémult. Senki nem rendel tőlem több kézitáskát. A magazinoktól sem hívnak többé. Egy szempillantás alatt átnyergeltek a következő újdonságra. Én már le is kerültem a radarernyőről. Legjobb esetben mindössze egy jelentéktelen, villogó szemcse vagyok rajta.

Csupán Tod ír nekem mindennap, de az SMS-eire sosem válaszolok. Mit is mondhatnék neki? Semmi olyat, amit hallani szeretne. Semmi jót. Semmi pozitívat. Semmit, ami visszahozhatná a pénzünket. Semmit, amitől megtörne ez a rút varázs.

Olly minden tőle telhetőt megtesz. Le a kalappal előtte. Egyre-másra telefonál a rendőrségnek, ahol persze rá se bagóznak a bejelentéseire. Nyakra-főre hívja a bankot. Ugyanez a reakció fogadja. A bankárnak esedezik, a fiókvezetővel összevitatkozik, a banki csalások osztályának vezetőjével heves szóváltást folytat, míg végül megfenyegeti a bankot, hogy a kálváriánkat kiteregeti a *Watchdog*nak. A bankárok azonban hajthatatlanok. Kőszívű egy társaság. Az egyedüli dolog, amit Olly kiderít, az az, hogy a bankszámlát, ahova a pénzt utalták, leürítették a tranzakció után. A világ másik oldalán a csirkefogók a mi pénzünkkel a zsebükben sétafikálnak. Ez van, kérem szépen. A bank szemet huny az aljas gazemberség fölött, a bűnözők pedig szárazon megússzák.

Én csak annyit intézkedtem, mióta a katasztrófa beütött, hogy felhívtam a kínai gyárat. Nem hagyták lemondani a rendelést, s ezen nincs is mit csodálkozni. Rengeteg pénz forog kockán. Abba viszont hajlandók voltak belemenni, hogy elhalasztják a gyártást, az elkészült retikülöket pedig ide szállítják le, nekünk. Húszezer font értékű táskáról van szó. Mit fogok én kezdeni annyi rengeteggel? Kell majd keresnem valami raktárat. Szerencsére ez még ráér. Hetek múlva lesz csak a dolog aktuális. Olly szerint legalább maradt a kezünkben valami, ami megmenekült a szerencsétlenségből. Van benne némi igazság; mindamellett nem állok neki örömtáncot lejteni.

– Mami, ma ki kell mennünk a kacsákhoz – szólal meg Petal. – Éhesek maradnak, ha nem etetjük meg őket.

– Ma ne nyaggass, Petal – kérlelem. A kislányunk nevelését egy az egyben Olly vállalta át. Nem

tudom az okát, de biztos, hogy mostanában Petal nekem túl élénk, túl közvetlen. Szeretném, ha mindenki békén hagyna, szeretném, ha egyedül lehetnék.

– Ki kéne mozdulnunk – javasolja Olly. – Sétáljunk, levegőzzünk egy kicsit. Már napok óta ki se mozdulsz a lakásból.

Csakugyan? Igaza lehet. Körbenézek, nagy a rendetlenség. Játékok hevernek szerteszét. Be sincs ágyazva, de fütyülök rá. Ha senkit se zseníroz a kupleráj, hát engem se fog. Olly csaknem mindennap megy állásinterjúzni valahová, de még sehol sem járt szerencsével. Ha tartjuk a tempót, nemsokára a szegényházban találjuk magunkat. Mi lesz akkor, ha kiraknak bennünket a házunkból? Mindegy, teszek rá.

– Süt a nap!

Ám a lelkemben zuhog az eső.

– Vigyük el Fickót sétálni!

Erre a kutyus megcsóválja a farkát. Legalább valaki lelkesedik.

– Na jó.

Olly megkönnyebbül. Engem viszont átjár a fáradtság.

– Meggondoltam magam – nyögdécselem. – Ti viszitek sétálni Fickót, te meg Petal. Én itthon maradok.

Olly felsóhajt.

– Nem dekkolhatsz örökösen itthon, Nell! Árt az egészségnek.

Miféle egészségnek?

– Petal, menj, vedd a cipődet! – Petal kiszökell a szobájából, a férjem pedig elém térdel. Úgy simogatja meg a combomat, mintha szárnyaszegett madárka volnék. Sóhajtva mondja: – Tudom, hogy megsebződtél, Nell. Óriási csapás ért. De az élet megy tovább.

Miféle élet?

– Nincs vége a világnak! – Hangja lágy, behízelgő. Keze az ujjaimon citerázik, szeretném lerázni magamról. Érintését életemben először zavarónak érzem.

Az én világomnak igenis vége, gondolom. Miért nem lehet ezt megérteni?

– Senki nem beteg – folytatja feszülten –, és senki nem halt meg!

Dehogynem, bennem meghalt valami, mondom kis híján. Kiüresedtem. Kettényílt, lakatlan kagylóhéj vagyok. Hogy fejezhetném ezt ki jobban?

– Nem érted a dolgot – mondom végül.

– Próbálom megérteni, Nell.

Hirtelen ráripakodok:

– Sosem akartad a cégem sikerét! Szerintem titokban végig annak drukkoltál, hogy belebukjak.

Olly alaposan meghökken rajtam.

– Ezt honnan veszed?

– Tudod, hogy igaz – vágom rá keserűn. – Sose tekintetted szívügyednek a vállalkozásomat!

– Nell – békítget –, elismerem, hogy az elején megijedtem tőle. Azóta viszont megváltoztam. Nem látszik?

– Nem érdekel téged az egész – sziszegem. – Senkit nem érdekel ez az egész!

Petal visszajön a szobába, cipővel a lábán. Pedig már egyáltalán nem biztos, hogy megy is bennük valahová.

– Nem hiszem, hogy ezt tényleg komolyan gondolod, Nell – mondja szomorúan Olly. Feláll, arcán elviselhetetlen fájdalom. Elfordítom róla a szememet. – Petal és én elmegyünk egy kis időre. Addig gondold ki, mit akarsz, mire van szükséged. Segíts magadon, kérlek!

Segítsek magamon? Nem értek én ahhoz. Szeretnék valami bátorítót mondani, hogy Olly ne nézzen rám olyan búval bélelt szemmel, ám az agyam homályán nem hatol keresztül egy árva mukk sem.

Hallom Olly és Petal vontatott dübörgését, ahogy vánszorognak lefelé a lépcsőn. Végül becsapódik az ajtó, és én egyedül maradok a lakásban.

Hetvenegyedik fejezet

A nap hátralévő részében Olly kerül engem. Petalt is igyekszik távol tartani tőlem.

Pizsamában ülve végigpicsogom a Jeremy Kyle Show-t. Aztán jön a *Házak a kalapács alatt*, a *Hatvanperces tatarozás* és egyvégtében öt epizód a *Buszos utazások* című sorozatból. Másra nem emlékszem. Egyik műsor sem túl intellektuális. Rágógumi az agynak, ahogy mondani szokták. Arra jó, hogy egy időre elfelejtsem az aljadék Yves Simoneaux-t, az utánozó majom Marie Monique-ot és a sátánfajzat Lola Codyt, akik egyébként folyamatosan dévaj körtáncot járnak a fejemben. Az étkezések jönnek-mennek. Talán ettem is valamit, nem emlékszem pontosan.

Végül Olly prezentálja nekem a megfürdetett és pizsamába bújtatott Petalt. Máris le kell feküdnie? Mióta vagyok én a díványhoz hegesztve? Egész nap itt henyéltem volna? Az nem lehet! Ennek egyedül Fickó lenne a megmondhatója, aki a díványon összegömbölyödve, ötödik végtag gyanánt végig hozzám simulva szendergett. Meg sem bírok moccanni, a lábamból elszállt minden erő. Mozdulatlanságomban persze a hiányzó akarat is fontos tényező.

Kislányom arca csillog-villog, olyan tiszta. Eperillatú kis nokedli. Az ölembe mászik, és szinte egybeolvad velem a pincuri test.

– Szeretlek, mami – mondja. – Ne legyél szomorú!

Szorosan magamhoz ölelem. Egy szikrányi fényt észlelek átvilánglani a határtalan sötétségen. Petal az én életem. Nem a retikülök. Nem a tévécsatornák. Nem a kínai gyárak.

– Én is szeretlek – felelem.

– Apu majd mindent elintéz – biztosít.

Azonban Petal derűlátása megalapozatlan. Semmit nem lehet itt még jobban elintézni. Megcsináltam a bajt, valahogy meg kell tanulnom a következményeivel együtt élni.

– Gyere, Petalka! – Olly lenyúzza rólam a kis sózsákot, és elrepíti a gyerekszobába.

Visszajön, lezavarja Fickót a díványról, s a helyére telepszik. Csak nézünk ki a fejünkből, egyenesen előre. Zombi módra bűvöljük a képernyőt.

Megragadom Olly kezét.

– Bocsánat – mondom neki. – Igyekszem rendbe jönni.

– Ó, Nell – sóhajtja.

– Szeretlek. Bizony isten.

– Én is szeretlek – visszhangozza Olly. Belemélyed a szemembe, mintha a mögötte futkosó gondolatokat fürkészné. Segítenék neki, ha módomban állna, csakhogy pillanatnyilag én sem vagyok a saját elmém tudora. – Bármi történjék, én szeretlek.

Nyugovóra térünk. Síri csöndben fekszünk egymás karjában. Én a plafont bámulom, és hosszú idő óta először nem érzem a kétségbeesettséget. Még hajnal előtt sikerül elbóbiskolnom.

Amikor fölébredek, Ollyt nem találom az ágyban.

A fekhely rá eső része láthatólag már órák óta üres. Hallgatózom, hátha a konyhából meghallom a neszezését. Talán csak reggelit készít, mint mindig. De semmi; a lakás néma. Fickó a padlón horkol – kizárt dolog, hogy Olly a kutyát sétáltatná. Szívembe markol a félelem. Érzem, hogy valami rossz történik.

Bódultan kikászálódom az ágyból, és átkutatom a lakást. Minden szobába benyitok, ami nem tart sokáig. Nem zuhanyozik, nincs az irodában sem. Amikor végül kimegyek az udvarba, látom ám, hogy hőn szeretett Vespa robogójának is hűlt helye. Felhívom a mobilján, de nem veszi föl. Az egyik utazótáskának nyoma veszett, mint ahogy a legtöbb ruhájának is a szekrényből. Az arcomhoz nyomom számomra legkedvesebb ingét, beszívom az illatát. Semmi kétség. Elhagyott.

Arccal előre az ágyra borulok. Hogyan is hibáztathatnám? Az utóbbi időben mást sem tettem, csak ellökdöstem szegényt magamtól. Mindent előbbre valónak vettem nála! Úgy tűnik, végül betelt neki a pohár. Constance is figyelmeztetett, miért is nem hallgattam rá? A szemem ég a sírástól. Mit tettem? Mihez kezdek nélküle? Mindig ő volt számomra a biztos pont, a legjobb barát, ő volt a szerelmem, ő volt az életem! Csak aztán keresztbe tettek nekünk azok a nyüves retikülök!

Petal vigasztalhatatlan lesz. Olly fantasztikus apa, Petal imádja. Azt értem, hogy engem elhagy, isten látja lelkemet, megérdemlem. De Petalt? Őt nem hagyhatta itt csak úgy!

Ismételten fölhívom a mobilját. Nem válaszol. Újra átkutatom a lakást, hátha hagyott valami cetlit, pár rövidke szót csupán. De nem lelek semmit. Az az Olly, akit én ismerek, megbeszélné velem a dolgot, nem távozna köszönés nélkül. Petal még mindig alszik. Lenézek az arcára: békés és gondtalan. Nem akarom, hogy bármi fájdalmat okozzon neki! Pláne olyan, aminek én vagyok az oka, olyan, amit megelőzhettem volna. Muszáj megtalálnom Ollyt, beszélnem kell vele, hogy tisztázzuk a dolgot.

Pont, amikor úgy éreztem, hogy rosszabb már nem jöhet, beüt még ez is! Hiába, a baj nem jár egyedül. Rémálomból ébredtem, erre a valóság még rémesebb. A sokk viszont kizökkentett oktalan tűnődésemből. Amennyiben Olly valóban elhagyott minket, akkor muszáj lesz vállalnom a strapát, hogy továbblépjek. Nem ülhetek ölbe tett kézzel, szappanoperákat bámulva, mély önsajnálatban. Meg kell emberelnem magam.

Első dolgom pedig előkeríteni a férjemet, akár a föld alól is. Oda csak nem bújt? Hol lehet? Mit csinálhat? Nem hinném, hogy messze ütött tanyát. Petalhoz biztosan közel marad, amennyire csak tud.

Gyerünk, Nell, gondolkozz!, sarkallom magam. Gondolkozzunk! Hova is mehetett Olly?

Ökölcsapásként hasít belém egy gondolat. Nagyon is jól ismerek én a környéken valakit, aki azonnal befogadná Ollyt!

Hetvenkettedik fejezet

Olly robogójának nyergében ücsörög egy bizonyos üzlet előtt, várván, hogy az kinyisson. A Vrumm! tulajdonosát úgy ismeri, mint a tenyerét. Ben és Olly együtt járt iskolába, még anno. Első mopedjüket is nagyjából azonos időben vették. Rengetegszer mentek motoros kirándulásra Brightonba. Aztán amikor Ben motorüzletet nyitott, Olly az egyik leghűségesebb kuncsaftjává lett. Ha nem is villás targoncával, de hosszú évek óta viszi hozzá a pénzt. Ha köhög a Vespa, Olly mindig Bennel bütykölteti meg. Most abban reménykedik, hogy a vásárlói hűség és a hosszú távú barátság Ben számára is jelent valamit.

Olly újra az órájára pislant. Ben hamarosan itt lesz. Ellazul a nyeregben, próbál megnyugodni. Szép napnak nézünk elébe, gondolja. Meteorológiai szempontból mindenképp. A nap már felkúszott az égre. Ártatlan, ma született báránfelhők legelésznek rajta. Egy suhanó repülő csíkot szánt az égbolton. Olly azon tűnődik, vajon hova szállhat a gépmadár. Jóllehet a külső hőmérséklet langyos, Olly mégis hidegséget érez a gyomra táján. Nyomasztja, amit tenni készül, amit tennie muszáj. Kit ne nyomasztana az ilyesmi? Azonban feltétlenül meg kell lennie a dolognak. Ez elkerülhetetlen.

Nell, ha felébred, tajtékozni fog, hogy férjeura csak úgy ukmukfukk lelépett. Azonban, ha a tervét közölné oldalbordájával, az minden bizonnyal megpróbálná lebeszélni róla. És meglehet, hogy neki lenne igaza.

Azonban Olly azt is tudja, hogy nem jut messzire pénz nélkül. Ráadásul sürgős a dolga.

Pár perccel később odaberreg eléje Ben a saját, 1960-as évjáratú Lambretta SX200-asán. A robogót valami obskúrus vuduvarázslat révén egy rozsdakupacból keltette életre.

Ben leveszi a bukósisakját.

– Helló, haver! Te aztán korán talpon vagy! – Váltanak egy határozott kézszorítást. – A napkeltét is innen nézted végig?

Olly vállat von.

– Úgy valahogy.

– Mi a nagy búbánat tárgya? – kérdezi, míg felhúzza a rolót. Olly követi Bent a boltba.

– Túl kell adnom a Vespán.

– Te félrebeszélsz!

– Nehéz idők járnak – panaszolja Olly.

– Tökikém, inkább az asszonyt add el, mint a Vespa Rallyt!

– Látom, tréfarépát reggeliztél, csak én nem vagyok humoromnál.

Ben erre megtorpan.

– Most komolyan beszélsz?

– Aha. Halálosan.

– A betyárját – süti le a szemét Ben. – Nem hittem volna, hogy ezt is megérem.

– Én sem.

– Valami nem frankó?

Olly megrázza a fejét.

– Semmi sem az. – Majd mélyen beszívja a levegőt. – Megszabadítasz a csotrogánytól? Úgy kell a dohány, mint egy falat kenyér.

Ben megdörzsöli az állát, és prüszkölve kifújja a levegőt.

– Haver, én most nem nagyon veszek semmit. Errefelé is nehéz idők járnak. De ha mondasz helyet, ahol könnyebb, odaköltözöm.

– Ne szónokolj, ez most életbe vágó.

– Azt látom rajtad.

– Nem kell bemutatnom a Vespámat. – Hát nem is, mindent Ben csinált meg rajta, amikor csak kellett. – Tudod jól, hogy mennyire megkíméltem.

– A te benzinfaló lovacskád a világ legdédelgetettebb házikedvence!

– Akkor tudod, hogy mibe van nekem.

Ben összecsücsöríti a száját.

– Hadd adjak inkább kölcsön.

– Kétséges, hogy vissza tudnám fizetni. Nem, a robogónak mennie kell!

Ben felsóhajt, és széttárja a kezét.

– Na, jó – egyezik bele. – Ha tuti vagy benne.

– Tuti vagyok.

– Adok érte ezerötszáz buznyákot. Annál több sajnos nincs.

Ez a piaci értéknél kevesebb. De aki koldus, ne legyen finnyás.

– Áll az alku – nyújtja a kezét Olly. Ben belecsap.

Ezerötszáz fontocska már csak elég lesz! Elégnek kell lennie.

Hetvenharmadik fejezet

– Engem az apu vigyen oviba! – toporzékol Petal.

Úgy odacsapja a lábacskáját, mint egy igazi arabs telivér.

– Ne hisztizz, attól nem lesz jobb, kislányom. Apunak ma el kellett mennie – magyarázkodom. – Nem ér rá, na!

Nem ér rá, mert éppen új életet kezd, nélkülünk.

Kislányom az ajkát biggyeszti. Nyűgösen ébredt, és minden putyulgatási és mutyulgatási hadműveletem sorra kudarcba fullad azóta. Talán érzi, hogy valami lóg a levegőben, valami kellemetlen. Kellemetlen? Az nem kifejezés! Petal picike szíve ripityára fog törni, ha megtudja, hogy Olly csak úgy, egyszerűen kisétált az életünkből.

Isten ments, hogy én mondjam el neki a rossz hírt. Majd Olly méltóztatik közölni vele.

A reggelinél minden falatot úgy kell leimádkozni Petal torkán. Utána pedig a kardigánja ellen is körömszakadtáig tiltakozik a rosszkedvű gyerek. Isten irgalmazzon ma az óvó néniknek!

Petalt végig kell ráncigálni az óvodába vezető úton. Lóg a kezemről, a cipőjét összevissza karistolja a kövezet. Nincs erőm ahhoz, hogy megszidjam érte. A hasonló műveletek felügyeleti joga körül vajon hány balhénk lesz még Ollyval? Azon fogunk veszekedni, hogy ki vesz Petalnak utcai cipőt? Ajaj! Petalt a játszótérnél végre sikerül lepasszolnom egy óvó néninek. Pár másik anyuka is tanúja a jelenetnek; ők szótlanul, vádlón méricskélnek, úgyhogy sietve továbbállok.

Meg kell acéloznom magamat a következő programpont előtt.

Tíz perccel később Jenny hervatag önkormányzati panellakása előtt állok, a város átellenes pontján. Kíváncsi vagyok, hogy romló anyagi helyzetem miatt egyszer szomszédok leszünk-e, Jenny és én.

Bekopogtatok az ajtón. Érzem, hogy be kellett volna gyakorolnom valami üdvözlőbeszédet. Szívem a torkomban dobog. Ha Olly itt húzta meg magát, nem tudom, mit csinálok. Arra nincs tervem. Üvöltsek, mint a sakál? Káromkodjak? Vagy fogadjam el némán a bűnösségemet?

Nem jön senki az ajtóhoz, ezért megismétlem a kopogtatást. Majd belesek a lakásba a levélnyíláson keresztül. A nappaliban, ahova kukucskálok, az életnek semmi jelét nem vélem felfedezni. Olly táskája nincs a díványon. Ennek örülnöm kellene. Tárcsázom a mobilját. Ha Jenny lakásán csörög, itt helyben összerogyok és meghalok. Azonban Olly, a jelek szerint, akárhol legyen is, az nem itt van.

Frusztráltan gyalogolok vissza a városba. Végül a Hallatlan hal-adásnál kötök ki. A falatozó már nyitva, látom Philt, ahogy készülődik a napi sáskajárásra. Fogyasztóvendég egyelőre nincs az üzletben.

– Szia – üdvözlöm, mikor belépek.

– Szia, Nell, virágom! – köszön vissza. – Mi szél hozott ilyen korán? Gyere egy ölelésre!

Beleolvadok Phil karjába.

Meglapogat, mint egy kisgyereket.

– Mi újság a kézitáskák nagy, büdös világában?

Könny szökik a szemembe.

– Jaj, nagyon nagy és nagyon büdös!

Phil eltart magától, és észreveszi a tekintetemből áradó ürességet.

– Jaj, ne! – kiált fel. – Mi történt már megint?

– Szánnál rám öt percet?

– Nell – sóhajt Phil. – Rád szánok én nemhogy öt percet, de akár az egész napomat is.

Constance a hátsó helyiségből egy tálcán só- és borsszórókat hoz elő.

– Szia, Nell! – Megpillantja az arckifejezésemet. – Úgy fest, hogy neked teára van szükséged.

– És együttérzésre – teszem hozzá.

Szeme körül apró ráncokat fodroz a kedvesség.

– Fölteszem a vizet.

Phil és én összeülünk. Hányszor, de hányszor látták el ezek az ülések a terápiás dívány, a gyóntatószék funkcióját az elmúlt évben! Mennyi életmentő tea fődögélt odakint a konyhában! Mihez kezdenék én Phil és Constance nélkül? Nagyon remélem, hogy ez soha nem fog kiderülni, akkora szükségem van rájuk!

Constance is kisvártatva csatlakozik hozzánk. Fölszerel mindenkit egy-egy csésze sebgyógyító teával. Én pedig hamar elpanaszolom, hogy ma reggel, tetejébe a sok csapásnak, ami az utóbbi időben ért, Olly még el is hagyott.

Constance megrázza a fejét.

– Olly biztosan nem – mondja határozottan.

– Én sem hittem volna, csakhogy nyoma veszett. Nem hagyott üzenetet. Nem veszi fel a telefonját. – Mély lélegzetet veszek. – Mielőtt idejöttem, Jenhez is elmentem. Gondoltam, Ollyt esetleg nála találom.

– Ugyan – veti közbe Constance. – Olyat ő nem tenne, ebben biztos vagyok.

– De te megsejtetted, hogy közel kerültek egymáshoz, nem?

– Gyanítottam, az igaz – bólogat Constance. – Jen nagyon kis dekoratív nő, Olly pedig rendes fickó, de nem hinném, hogy túl messzire mentek volna.

– Túl messzire?

– Sehova – javítja ki magát.

– Nem tudom, mitévő legyek. Olyan furán érzem magam, olyan… – Az iskoláját, hogy is fogalmazzam meg nekik? Nem működöm rendesen már azóta, hogy a baj először felütötte a fejét, Ollyt és Petalt pedig már régebb óta hanyagolom. – …vacakul. – Végül ennél a szónál állapodom meg.

Constance a derekamra csúsztatja a kezét.

– Nem kell egyedül küzdened – ígéri. – Segítünk majd, ahogy tőlünk telik. Ugye, Phil?

– Magától értetődik!

– Köszönöm – súgom rekedten. – Nagyon köszönöm!

– Segítünk neked visszaszerezni Ollyt. – Constance oldalba böki a főnököt. – Ugye, Phil?

– Ó, persze – helyesel Phil. – Percig se aggódj!

Egyebet sem akarok, csak visszaszerezni Ollyt. De hogy Phil és Constance hozzá tud-e segíteni, abban nem vagyok biztos.

Hetvennegyedik fejezet

A gép leszálláshoz készülődik a Miami Nemzetközi Repülőtéren. Legfőbb ideje, gondolja magában Olly. Minél közelebb ér a célhoz, annál jobban fölhecceli magát az önként magára vállalt küldetésen.

Miután Bennek eladta a Vespát, azonnal a Heathrow repülőtér jegyirodájába sietett. Nyolcszáz fontot fizetett a Floridába szóló repülőjegyért, csak az odaútra. Csupán remélheti, hogy vissza is tud majd jönni.

Olly elnézegeti kezében a repülőjegyet. Az akció még most is egy kicsit szürreálisnak tűnik neki. Vajon Nell észrevette már, hogy az útlevele hiányzik az éjjeliszekrény fiókjából? Reméli, hogy nem. Nell már vagy egy tucatszor hívta azelőtt is, hogy felszállt volna a gépre. Sőt annál is többször. Egyre nehezebb és nehezebb ellenállni a telefoncsörgésnek. Olly semmit sem akar annyira, mint a neje hangját hallani. Ahogy a kételyei lassan-lassan előjönnek, szüksége volna valakire, aki megerősíti, hogy helyesen cselekszik. De ha Nell azt mondaná, hogy rossz úton jár? Ha a lelkére beszélne, hogy forduljon sarkon és repüljön haza? Akkor mi lenne?

Mindegy, már késő! Ráállt a pályára, többé nem szakadhat el tőle, ha a fene fenét eszik, akkor sem. A Vespán, ugye, túladott; a maradék pénz a motelre, a bérelt autóra kell, és, ha isten is úgy akarja, a hazautazásra. Ha nem jön össze semmi, hát, legfeljebb csak még kevesebb pénzük lesz, mint amennyi eddig volt.

Előző nap este fél tízkor indult a járat Angliából. Most már hamarosan leszáll a gép Miamiban. Olly elmélázik rajta, hogy Nell vajon mit csinál. Reméli, hogy nem aggódik miatta túl sokat. Vajon idegeskedve forgolódott az éjjel, abbéli félelmében, hogy hol lehet az ő férjecskéje? Ez több mint valószínű. Bár akart ő üzenetet hagyni, de nem jutott az eszébe semmi épületes. Végül ezért határozott a magyarázkodás nélküli távozás mellett. A legrosszabb az egészben, hogy így kellett otthagynia Nellt, akinek csak a javát akarja. Előbb-utóbb ezt Nell is be fogja látni. Jelen pillanatban viszont az asszony minél kevesebbet tud, annál jobb.

Délelőtt tizenegy órakor a gép leszáll a napfényes Miami repterén. Olly kilép az utcára, ahol vagy negyven fok van árnyékban. Perzselő a hőség, Ollyról azonnal dőlni kezd a veríték. Leint egy taxit a tíz percre lévő roncsautó-kölcsönzőhöz. Ott napi huszonnyolc dollárért kibérel egy Chevrolet Aveót. Rosszabb kocsit is vezetett már, gondolja Olly.

Olly még soha nem vezetett Anglián kívül, ezért embertelen rettegés telepszik rá, amint kihajt a forgalomba. Minden egyes porcikája azt ordítja a fülébe, hogy az út rossz oldalán megy. Görcsösen szorongatja a volánt. Közben egyre csak szakad róla a víz, holott a klímaberendezés derekasan igyekszik csillapítani a kocsi belsejében uralkodó sivatagi forróságot. Az autópálya széles, személytelen. Bájtalanságát ellensúlyozandó, odafent az égbolt valami röhejesen kék. Olyan tisztán, olyan kontrasztosan kéklik, hogy Ollynak megfájdul bele a szeme. Hitchinben az ég színe még nyár derekán sem közelíti meg ezt az észvesztő árnyalatot.

Északra haladtában jobb kéz felől a South Beach előkelő, szecessziós szállodáit és a szikrázó Atlanti-óceánt látja. Aki nyaralni jött ide, az most biztosan tengerparti ebédhez készülődik, medence mellett sütkérezik, esetleg egy korai koktéllal dobja fel a napját. Azonban Ollyt nem a napfény és a szórakozás csalta ide. Ahova ő megy, az nem a gazdag turisták számára készült szórakozóhely. Ő Miami sötétebbik

része felé tart, amit az összes útikönyv szerint tanácsos nagy ívben elkerülni.

Az internetről sikerült kiderítenie, hol találja a Home Mall televízió székházát. Jó néhány órát kattingatott, mire a mély rétegekből végre-valahára előbányászta a címet. Csak aztán tényleg ez legyen az. A Home Mall televíziós csatorna ezek szerint Dade megyében székel, egy toprongyos környék lerobbant gyárnegyedében. Ha annak idején alaposabban utánajárnak, ez a körülmény eleve gyanússá tehette volna őket. A Google Street View segítségével Olly pontosan be tudta lőni az épületet. Remélhetően a Cody páros még nem lépett olajra, mert akkor ez egy igen drága, felesleges akció lesz. Mégis, muszáj volt rá vállalkoznia. Mi egyebet tehetett volna? Nell teljesen összetört, nem ülhetett otthon tétlenül, ölbe tett kézzel! Vissza akarja szerezni a feleségét, s ha ehhez az kell, hogy a pénzt visszacsaklizza, hát nem lehet más választása, csakis ez.

Olly lekanyarodik a 95-ös autópályáról Opaville irányába.

Lola és Benito Cody talán nem is gyanítja, hogy az isten háta mögötti, becsapott cégektől valaki átjön Miamiba, hogy őket megkeresse.

Hát, ezúttal pofára estek!

Hetvenötödik fejezet

Az internetes közösség egybehangzó véleménye szerint Olly Dél-Florida egyik párját ritkítóan ótvar környékén cirkál. Ezzel az értékítélettel Olly nem is nagyon száll vitába. Hasonlóan ijesztő angol tájék hirtelen eszébe sem jut, hiába töri rajta a fejét.

Olly már korábban letért a monstre forgalom porától drapp színű autópályáról. Bérelt autója lassan szeli Opaville központi sugárútját. Bár a járgánya visszafogott, bézs árnyalatú kocsi, Olly véleménye az, hogy ezen a környéken sokkal feltűnőbb már nem is lehetne. Esetleg még egy célkeresztet festhetne a homlokára. Bizony, udvarias kifejezéssel élve is eléggé lehangoló a környék. A lehangolónál kevésbé udvarias jelzőt Olly többet is talál.

A széles utat betört ablakú házak, összevissza graffitizett falak, kiégett autók szegélyezik. Internetes források szerint erre nem ritkák a drogügyletek és a lövöldözések sem. Minden bizonnyal igaz lehet a híresztelés. Unatkozó fiatalok üldögélnek a házak málladozó verandáin. Mogorván néznek Olly kocsija után. Gazdátlan kutyák kóborolnak erre-arra. Egyes házakból dobhártyarepesztő rapmuzsika ezerdecibeles lüktetése hallatszik. Sok-sok évvel ezelőtt a környék viszonylag kellemes lakóövezet lehetett. Hát, ma már egyáltalán nem az. Foltokban még látni gondozatlan, gizgazos, zöld területeket: hajdanán díszparkok lehettek. Néhány megtépázott, nagyszabású épület még őrzi valamelyest a kerület egykori dicsőségét, annak ellenére, hogy évtizedes lepusztultság szagát árasztják. Errefelé a fénykor, ha volt ilyen egyáltalán, igen-igen régen lehetett.

A Központi sugárútra nézne elvileg az a bizonyos „stúdió”, erősen idézőjelbe téve. Olly továbbvánszorog a kocsival, a pontos címet keresve. Ezen a környéken ezt a műveletet éjszaka aligha lehetne végrehajtani: közvilágítás nincs, erőszakos bandák viszont annál inkább. Olly fél, védtelennek érzi magát egyedül. Mennyire szeretné most felhívni Nellt, hogy hallja a hangját! De nem kockáztat, nehogy még a végén kihátráljon a küldetéséből. Ahogy a dzsumbujba egyre beljebb és beljebb hajt, hermetikusan bezárja a kocsiajtókat, sőt még az ablakokat is ütközésig feltekeri.

Az elhagyott lakóházakat lepukkant üzletsorok váltják; közülük a legtöbb végleg lehúzta a rolót. Egyes bódékon az ajtók-ablakok bedeszkázva. Csak a legbátrabbak maradtak, azok is főleg ócskasággal vagy alkohollal kereskednek. Olly nem áll meg náluk bámészkodni.

Végül a hosszú utcának elér arra a felére, amely az ő számára érdekes. Lepillant a papírszeletre a címmel, s nyugtázza, hogy csakugyan közel van már. Kisebb gyárépületek következnek az úton, legtöbbjüket már rég üzemen kívül helyezték.

Pár másodperc múlva Olly befordul egy mellékutcába. Az előtte terpeszkedő zömök épület nem éppen televíziós székházra hasonlít, ám Olly tudja, hogy jó helyen jár.

A tulajdonosok neve nincs kiírva a házra. Külsejét a falfirkászok összegraffitizték. A homlokzati ablakok üvegtáblák nélkül ásítoznak. Bejáratát leeresztett fémroló torlaszolja el, amelyet szintén színes szavak borítanak. Olly félrehúzódik a Chevrolet-vel, majd még a kocsiban ülve körülnéz. Senki nincs otthon, ez biztos.

Leparkol, és kiszáll a kocsiból. Az út túloldalán autószerelő műhely áll – Diego autósboltja van az ajtó fölé írva –, és a két agyontetovált szerelő máris árgus szemmel lesi Olly minden mozdulatát. Remélhetően nem a kocsija alkatrészeire pályáznak.

Csakugyan ez lenne a cím? Olly úgy dönt, efelől csak egy módon bizonyosodhat meg.

A Home Mall televízió székházának ajtaján nincs sok értelme bekopogtatni, ezért Olly megkerüli az épületet. Az épület oldalában egekbe törő szemétkupacra lesz figyelmes. Egy girhes kutya kotorászik benne éppen. Az egyik betört ablak alatt nagyméretű ipari konténer áll. Olly még körbeszimatolja az épületet, végül megállapítja, hogy ez az ablak az egyetlen út befelé. Körbepillant, senki sem figyeli, ezért felhúzódzkodik először a konténerre, majd onnan az ablakpárkányra. Néhány éles szélű üvegcserepet kihúzgál a keretből, és ledobálja a sikátorba. Majd könyékkel ütögeti befelé a kevésbé veszélyes szilánkokat. Addig-addig tágítja a lyukat az üvegen, amíg be nem fér az ablakon.

Lehuppan a szobába, leporolja magát; szerencsére nem sérült meg. A helyiség valami raktárféle lehet, bár jelenleg nemigen raktároznak benne semmit. Üres dobozok, kevés szétszórt dokumentáció a földön, más semmi. Elővigyázattal kinyitja az ajtót. Igaz, óvatoskodásra nincs szükség, lévén az épület üres.

Olly kimerészkedik a folyosóra, és sorra nyitogatja az ajtókat. Elhagyatott, ócska irodákba jut. Rendetlenség mindenütt. A papírkosarak felborogatva hevernek. Hátul Olly végül benyit a stúdióba, amelyet azonnal felismer a Home Mall weboldaláról. Mintha másik világ küszöbét lépte volna át. Minden itt van – a hamis franciaablakok, a napsütést ábrázoló freskó, a cserepes műpálmák. Ez a helyiség bezzeg csillog-villog, vattacukorszínekben pompázik. Tiszta Disney-sziget a szutyoktenger kellős közepén. Sajnos azonban ez is üresen tátong.

Tehát helyes volt a cím. Olly nemigen tudja, hogy örüljön vagy inkább búsuljon miatta.

Az épület legelegánsabb irodáját elöl találja meg. Két íróasztal áll benne, az asztallapon egy-egy számítógéppel. Mindkettő kikapcsolva. Az egyik gép mellett félig megivott, papírpoharas kávé. Jéghideg. Nem tudni, mióta hűl itt: két napja, netalán két hete? Az ajtó melletti helyet egy enyhén ütött-kopott iratszekrénysor tölti ki. Az Ollyhoz közelebb eső végéhez egy baseballütő támaszkodik, ami, ugye, minden valamirevaló iroda nélkülözhetetlen kelléke. Olly a funkcióját latolgatja. Elképzelhető, hogy Lola férjének meglehetősen alternatívak az üzletkötési módszerei, s arra való a sportszer? Elkél errefelé az óvatosság! A sarokban nehéz páncélszekrény: talán Nell pénze pihen a gyomrában, hogy ne lepje idekint a por.

Olly zsigerei azt súgják, hogy az épületnek ez a része nem teljesen elhagyatott. Meglehet, hogy Lola Cody néha visszajár még ide.

Ezenközben az is motoszkál benne, hogy valamit tennie kellene. Valami maradandót, annak érdekében, hogy a csalók többé ne tolhassanak ki senki mással. Veszi a súlyos baseballütőt, és visszamegy vele a stúdióba.

Pár bemelegítő lengetés után Olly szétzúzza a műanyag pálmanövényeket cserepestül, beveri a franciaablakokat, majd tátongó lyukat üt a napsütést ábrázoló freskóba. Tör-zúz, amit csak ér, a díszletek hamarosan miszlikbe aprítva hevernek a lába előtt. Olly zihálva, az ütőt keményen markolva áll a romhalmaz közepén. Serénykedésének köszönhetően hétszentség, hogy ebben a stúdióban több csaló DVD már nem készül. Igaz, a kivitelezést nem lehetne éppen kifinomultnak nevezni, törvényesnek meg aztán végképp nem, de Ollynak jólesett a pusztítás.

Hetvenhatodik fejezet

Az imént estem haza Petallal, az óvodából hoztam el. Most az asztalnál szendvicset eszeget, evés közben pedig a napját meséli. Próbálok odafigyelni rá, de hamar elvesztem a fonalat. Másutt jár az eszem. Csak Ollyra tudok gondolni. Egyre azon kombinálok, merre járhat. Folyton le kell fognom a kezem: nincs értelme állandóan a telefon után nyúlkálnom. Minek hívogassam, ha egyszer úgysem veszi fel. Valami tisztázatlan okból a férjem nem hajlandó tárgyalni velem. Érzésem szerint Petal miatt már telefonálnia kellett volna. Ha én nem is hiányzom Ollynak, rettenetes fájdalmat okozhat neki a kislányától távol lennie.

Beüzemelem a televíziót, és kikeresek Petalnak egy uzsonna utáni rajzfilmet. Mostantól ez lesz hát a napirend? Ketten alkotunk egy csonka családot? Soha nem hittem volna, hogy az életem így is alakulhat. Tudatában vagyok annak, hogy az anyaság mozzanatait még nem vettem végig sorra, úgyhogy vissza kell zökkennem a való világba. Nem folytathatom tovább a tespedést.

Éppen leszedem Petal elől az asztalt, amikor valaki kopogtat az ajtón. Nem várok senkit, ezért egy pillanatra a szívverésem is eláll. Mostantól minden egyes váratlan telefonhívás és kopogtatás a szívgörcsöt váltja majd ki belőlem?

Leviharzom a lépcsőn. Kinyitom az ajtót, Jennyt találom előtte.

– Szia – köszön rám. A hangja remeg. – Bejöhetek?

Egy pillanatig fontolgatom, hogy nemet mondok neki. Nem biztos, hogy ép elmével végig tudnám hallgatni, bármit akarjon is tőlem.

– Nem tudom, hol lehet Olly – vallja be, kerek perec. – Constance mondta, hogy te azt hiszed, nálam lehet. De nincs ott.

Félreállok az ajtóból.

– Bújj be!

Jen feltipeg a lépcsőn, belép a nappaliba. Én végig mögötte lépdelek.

Petal azonnal felugrik, hogy keresztülvágtasson a szobán Jennyhez.

– Jenny néni! – üvölti, mielőtt Jenny néni a magasba emelné.

– Hékás! – üdvözli Petalt egy nagy ölelés kíséretében. – Hogy van ez a nagylány? Hiányoztál.

– Te is hiányoztál. Most rajzfilmet fogok nézni – árulja el neki Petal. – Jössz te is?

Jen rám sandít.

– A maminak meg nekem beszélnivalónk van egymással, azután majd nézek rajzfilmet. – Vár a reakciómra, amellyel adósa maradok, ezért bizonytalanul hozzáteszi: – Talán.

Leteszi Petalt, kihúz egy széket magának, és leül. Amint Petal, hallótávolságon kívül, lekucorodik a *Shaun, a bárány* elé, Jenny megszólal.

– Hallottál róla valamit?

Nem tudom, hogyan kezeljem a helyzetet, ezért leülök eléje.

– Semmit.

– Egy szót sem szólt nekem sem, Nell. Akármit is hiszel. Fogalmam sem volt róla, hogy el akar hagyni.

– Nekem sem.

– Vissza fog jönni – állítja Jenny. – Ha a föld nem nyelte el, visszajön.

– Miért vagy te ebben ilyen biztos?

– Mert Olly szeret téged – mondja. – Imád téged, Petal pedig a szeme fénye.

Összesöpröm az asztalról a morzsákat. Te jó ég, milyen sok van belőlük! Meguzsonnáztattam Petalt? Ja persze, persze.

– Azt hittem, ki akarsz túrni.

Jen mély lélegzetet vesz.

– Ki is akartalak – vallja be. – Irigyellek, Nell. Rohadtul irigyellek. Tökéletes férjed van, tökéletes kisgyereked, szuper dolgokat csinálsz, kezdesz valamit az életeddel. Én is szerettem volna ilyen lenni.

– És most?

– Most már szívesebben lennék megint a barátod – sóhajt Jen. – Nem jelentek veszélyt rád és a családodra, Nell. Csak egy szomorú, kétségbeesett, magányos tehén vagyok. Se pasim, se gyerekem, se karrierem, terveim sincsenek a jövőmre. Megrekedtem a falatozóban. Lehet, hogy most már örökre ott is ragadok.

– Ami a tökéletes férjemet illeti, ő lelépett – mutatok rá. És korántsem vagyok biztos abban sem, hogy Petalt a tökéletes gyerekek közé sorolnám. Mégis, a kislány az enyém, jobban szeretem, mint bárki mást. Beleszakadnék, ha valaki el akarná venni tőlem.

– De vissza fog jönni – szögezi le újra. – Talán ma. Talán holnap. Talán csak a jövő héten. Addig viszont talpra kell állnod, Nell. Nehogy már erre érkezzen haza, itt! – néz körbe Jen a szobán. – Enyhén szólva kupis.

Az volna?

Most már én is a fejemet forgatom. Alaposan szemügyre veszem a terepet. Halomban áll a mosogatnivaló, ruhák szanaszéjjel mindenütt. Nagy ég, mióta gyülemlik mindez a rendetlenség?

– Mikor cicomáztad fel magad utoljára?

Próbálom kiszámolni, de elakadok. Talán Párizsban, vagy az esküvőnkön?

– Ütésem sincs – válaszolom. Szégyenemben sírni tudnék.

– Nem akarnál hosszasan ázódni egyet a kádban? Az állatira feldobna! Addig én szemmel tartanám Petalt, meg egy kicsit ki is takarítanék itt.

Odabent most még keservesebben sírok.

– Megtennéd?

– Na de Nell, erre valók a barátok! – Jen felkel, megkerüli az asztalt, hogy megöleljen. – Nagyon rád járt a rúd mostanában, szívem! Mindenki segít majd, hogy kiheverd. Nem kell egyedül veszkődnöd.

Könnyzápor zúdul az asztalra, ha jól gondolom, az én két szememből.

– Úgy szeretnék fürödni!

– Akkor menj csak! Hagyd nyugodtan rám a többit.

A tükörből karikás szemű, ösztövér banya néz vissza rám, haja akár egy boszorkányé. Döbbenten ráeszmélek, hogy magamat látom a tükörben. Nem csoda, hogy a játszótéren a többi anyuka csak a száját tátotta a láttomra. Szörnyen nézek ki. Rettenetesen! Nem csoda, hogy Olly megszökött. A helyében én is pontosan ezt tettem volna.

Megeresztem a vizet, hogy ne csak az orrom folyjon. Hamarosan belesüppedek a kádba. Behunyom a szemem, és hagyom, hogy a meleg víz megnyugtasson. Hallom, ahogy Jenny mosogat, porszívózik, közben pedig Petallal cseveg.

Akármit csináltak ezek ketten Ollyval – nem akarom tudni, pontosan mit –, Jenny most vissza akarja lopni magát a szívembe mint jó barát, s ezért én végtelenül hálás vagyok neki. Hiába, az én erkölcsi bizonyítványom sem makulátlan: ott éktelenkedik benne az a csók Toddal. Yves Simoneaux-val kapcsolatban is voltak pajzán gondolataim. Lelkemet apró, sötét foltok pöttyözik. A pillanat hevében

időnként az ember hajlamos bűnös dolgokra ragadtatni magát. Bizony, ilyen esendő lények vagyunk.

Kíváncsi vagyok, akkor is kedvem lesz-e bölcselkedni, ha kiderül, hogy Olly egy tizenkilenc éves szüzikével lépett le? Azonban, ha nem ezt tette, hát mi az ördögöt csinál? Miért nem jön haza?

Kiszállok a kádból, megszárítom a hajamat, és felteszek magamra egy kevés sminket. Fölveszem ódivatú, krémszínű ruhámat a kedvenc rózsaszín kardigánommal. Bátorságot gyűjtök, hogy újra belenézzek a tükörbe. Csodák csodája, visszaváltoztam emberi lénnyé! Egész csini csaj lettem. Elmosolyodom, és ettől csak még csinosabban festek. Igaz, a mosoly nem szívből jön, de a szájam felfelé görbülése előbb-utóbb majdcsak felcsévéli a lelkemet is.

A nappaliban Jenny a párnák felrázásával foglalatoskodik.

– Ejnye! – kurjant fel, amikor belépek. – De kicsípte magát valaki!

– Kösz. – A nappalim fényképe mehetne egyenesen a *Szép házak* magazinba. A hegyekben álló koszos edény elmosogatva, eltörölgetve a kredencbe került. Petal játékait is rendbe rakta Jenny. Eltűnt a sok szennyes a földről és a díványról. – Te is derekasan kicsípted ám a lakást!

Jen egy vállrándítással elintézi a dolgot.

– Ez a legkevesebb. – Felegyenesedik, és megmasszírozza a derekát. – Jobban érzed már magad?

– Jobban. – Arra még nem állok készen, hogy a háztetőről énekelgessek, ám jóval kevésbé vagyok tompa, mint egy órával ezelőtt. Helyrejövök, azt hiszem. A barátaim segítségével túllépek majd a bajaimon.

Hetvenhetedik fejezet

Olly a nap hátralévő részében is a Home Mall előtt ücsörög. Csupán napnyugtakor eszmél rá, hogy nem ez a legmegfelelőbb környék arra, hogy sötétedés után egy bérelt kocsiban héderezzen. No meg, ha senki nem bukkant fel napközben, ugyan miért jönnének ide majd pont éjszaka?

Az időeltolódás tünetei is kezdenek nála jelentkezni. Az a veszély fenyeget, hogy Olly elalszik a kocsiban, hacsak nem indul azonnal útnak. Hirtelen valaki élesen kopogtat az utasülés ablakán. Olly rémülten megfordul ültében. Egy fiatal nő az. Ruhatárát minden bizonnyal a helyi szexshopból válogatta össze.

– Szia, édes! – köszön Ollynak.

Olly felmordul odabent. Sejthette volna, hogy az este beálltával fényes lámpásként fogja magához vonzani az éjjeli pillangókat. Szerencsére ajtó-ablak szorosan zárva van.

– Van kedved méznyaláshoz?

Olly nem tudja pontosan, mit ért a hölgy ezen, de abban biztos, hogy méznyaláshoz neki, köszöni szépen, nincsen kedve.

– Épp elmenőben, kisasszony – szabadkozik. A lány olyan tizenhét-tizennyolc éves lehet. Arca kemény, valamikor nagyon szép lehetett. Olly azt találgatja, vajon mióta űzheti mesterségét.

– Jaj, ne menj! – Olly észreveszi, hogy a nő a szükségesnél kicsit hosszabban riszálja magát. – Maradj még!

– Elnézést – emeli fel a tenyerét Olly, és ráadja a gyújtást.

– Máskor?

– Nem, köszönöm – válaszol udvariasan Olly.

– Akkor cseszd meg! – szól a nő, félretéve a negédeskedést, s öklével odacsap a szélvédőre.

Olly zakatoló szívvel kivág előre, és megforgatja a kocsit. Továbbhajt, míg a nő káromkodva szidja, mint a bokrot. Olly megfogadja, hogy holnap nem marad ilyen sokáig. Ő Codyék miatt jött ide, nem pedig azért, hogy bérelt autójának csomagtartójában végezze egy hullazsákban.

Olly a mobiljáról már kora délután lefoglalt egy motelszobát, elindul hát megkeresni a helyet, ahova a fejét éjszakára lehajthatja.

A Palmetto gyorsforgalmi út mellett végül ráakad az Eeze motelra. Áfával együtt potom negyvennégy dollárba kerül náluk egy éjszaka. Amint az előtérbe lép, mindjárt leesik neki a tantusz, hogy mitől ilyen olcsójánosok ezek.

Megtermett, félszemű portás adja ki neki az áthajtós pult mögül a kulcsot, miután bejegyezte nevét a vendégkönyvbe. Unott arcán élénk sebhely fut keresztbe. Olly behajt a parkolóba. A kocsit a szobája előtt teszi le, aminek az ajtaja közvetlenül a járdára nyílik. Biztonsági szempontból nem éppen ideális megoldás. Maga a motel kétszintes, halmozottan hátrányos kinézetű épület. A parkolóban még egy kis úszómedencét is építettek; vize sajátos, zöldes árnyalatban játszik. Önérzetes sorozatgyilkosok feltétlenül otthon éreznék magukat ezen a kopár helyen.

A szoba belseje sem éppen leányálom. Utoljára a nyolcvanas években újíthatták fel, s valószínű, hogy a legutóbbi takarítás is erre a bizonyos évtizedre tehető. A szőnyeget rozsdás paca – talán vérfolt – csúfítja. Középütt böhöm franciaágy, barna pokróccal letakarva. Mellette az éjjeliszekrény; a

nyomokból ítélve egykoron lakkozva lehetett. A fürdőszobában a zuhany típusa megegyezik a *Psycho* című filmben használt modellel. Mindegy, Olly kénytelen-kelletlen ezen a csótánylepte helyen fog megszállni néhány napra, gazdaságossági megfontolásokból. Reményei szerint hamar elvégzi, ami miatt idejött, akkor pedig, amilyen gyorsan csak lehet, hazapucol a feleségéhez és a kislányához.

Ledobja a táskáját, és vonakodva végigfekszik az ágyon. Gyomra korog; eszébe jut, hogy megérkezése óta egy falatot sem evett. Márpedig ma este már biztos nem mozdul el innen: ez a vidék arról híres, hogy a helyiek merő szórakozásból lövöldöznek a turistákra. Az éhség most Olly legkisebb gondja. Muszáj lesz aludnia, holnap egész nap ébernek kell lennie. Bárcsak felhívhatná Nellt, hogy a hangját hallja! Azonban ha beszélne vele, esetleg megtörne az elhatározása. Nem, neki most a feladatára kell koncentrálnia! Jobb híján végignézegeti a nejéről és kislányáról készült fotókat a telefonján, azután a mobilt a szívéhez szorítva aludni tér.

Másnap reggel Olly összeszedi a bátorságát, és kipróbálja a *Psycho*ból ideszármazott tusolót. Szerencsére nem jön senki, hogy egy konyhakéssel agyonszurkálja. Igaz, meleg víz se jön, de mindegy, Olly nem áll le panaszkodni a recepciósnak. Kicsire nem adunk, meg aztán a fejét is letépné az a mogorva óriás.

Imigyen zokszó nélkül bepattan a bézs Chevrolet-be, hogy újra a nyakába vegye Opaville-t. A Home Mall stúdiójába menet Olly megáll egy koszlott hamburgeresnél, és vesz magának valami izét, ami szintetikus zsömléből, műanyag tojásból és gyanús darált húsból tevődik össze. Mindegy, ennivaló, ha íze nincs is neki sok. Olly a pluszkalóriák végett a legszívesebben az elviteles papírzacskót is mohón befalná. Talán észre sem venné a csekélyke ízbeli különbséget. Gyorsan leöblíti a reggelijét némi kávéval, mely a festékoldó nemes aromáját hordozza magában.

Miután jóízűen – gusztus dolga – belakmározott, Olly továbbhajt a megfigyelőállására.

Megérkeztekor a két szerelő, akiket előző nap is látott, ismét az ütött-kopott műhely előtt bütyköl, ezúttal egy másik ütött-kopott kocsit. A mai autónak alighanem golyók lyuggatták végig az oldalát. Olly kelletlenül nyel egyet. Vidáman odainteget nekik. A szerelők lesújtó pillantással viszonozzák a gesztust, s tovább dolgoznak.

Nem ártana mégis megkérdezni tőlük, tudnak-e valamit a Home Mall tulajdonosairól. Olly nem lát más opciót. Ki mástól is érdeklődhetne ezen az elhagyatott környéken?

Mit van mit tenni, Olly kiszáll a légkondicionált kocsiból. Átsétál a szerelőkhöz a sikátor túloldalára. Lesz, ami lesz.

Közeledtére a két szerelő fölnéz a munkájából. Egyikük felkapja és szorosan marokra fogja a mellette heverő irdatlan franciakulcsot. Ez nem feltétlenül jó előjel.

– Jó reggelt, fiúk – köszön oda Olly királynői brit akcentussal. – Szeretnék valamit kérdezni, ha lehet.

A két szerelő nem repes a boldogságtól. Mindketten szakadt gatyát, foltos atlétát és fejkendőt viselnek. Széltük-hosszuk egy. Karjuk gazdagon kitetoválva. Világos, hogy gyúrni is járnak, méghozzá nem keveset.

– Abban az irodaházban – bök Olly a hüvelykujjával hátrafelé, könnyedséget mímelve –, nem láttatok valami mozgást?

– Attól függ, ki kérdezi – lép oda hozzá a franciakulcsos.

Ollynak félrever a szíve. De legalább még ver, ami némi reményre ad okot.

– Olly Meyers vagyok – mutatkozik be. – Angliából – teszi hozzá, meglehet, fölöslegesen. – Annak a háznak a tulaja harmincezer dollárt szipkázott el tőlem és a családomtól.

Erre már felfigyel a két szaki. A kettes számú, aki a romos autó mellett maradt, elismerőn füttyent egyet.

– Harmincezer? Az bitang lovetta, ember!

– Az összvagyonunk. – Sőt! – Teljesen megkopasztottak. Azért jöttem, hogy visszacsaklizzam tőlük a pénzt.

A szerelő az ajkának a másik felére helyezi át a fogpiszkálót, amelyet rágcsált.

– Bátor faszi vagy te, hogy errefelé lógsz!

– Nincs más választásom – mondja Olly. – Rengeteg pénzbe került a hosszú út, muszáj helyrepofoznom a dolgaimat.

Ezt mindkettő fejbólintással nyugtázza.

– Diego vagyok – szól a nagyobbik darab izompacsirta. Nyilvánvalóan ő itt a tulajdonos. – Ő pedig Andrés – pillant fel a haverjára alig észrevehető biccentés kíséretében.

Bár Andrés kisebbforma – minden relatív –, Olly megkönnyebbülten veszi észre, hogy a franciakulcsot már nem szorongatja a kezében olyan elszántan.

– Van odabent egy jókora páncélszekrény – fordítja Olly a fejét a lerobbant irodaházra. – Szeretném megnézni, mi lehet a belsejében.

Diego erre fölvonja a szemöldökét.

– Egy széf? – Összecsücsörített szájjal rágja a gondolatot, hogy a fogpiszkálóról ne is beszéljünk.

– Néha jön valaki, bemegy – kezd vallani a szaki. Ráhajol a motorháztetőre. – Úgy kétszer-háromszor hetente. Sose maradnak sokáig.

– Azt nem tudod, kicsodák?

– Ezen a környéken nem szoktak kérdezősködni, tesó!

– Nem tudom, mi mást tehetnék.

– Már egypár napja nem jártak erre. Talán ma szerencséd lesz.

Talán, hacsak Codyék azóta olajra nem léptek ebül szerzett javaikkal.

De mi mást tehetne Olly? Ami telefonszámot az interneten talált, az mind falsnak bizonyult.

– Várok, nincs mit tenni – hagyja rá Olly.

A szerelők ismét összenéznek.

– Megkérdezek még pár arcot – szól Diego. – Ők talán többet tudnak.

– Kösz – mondja hálásan Olly. – Nagyra értékelem.

Diego elmosolyodik. Az egyik metszőfoga aranyból készült.

– „Nagyra értékeled”, ez jópofa!

Vajon ez a kettő most csak kineveti, vagy valóban segíteni fognak? Honnan tudhatná ezt Olly! Ez a kis mitugrász is most jött le a falvédőről, hogy itt bohóckodik, gondolhatják róla amazok, méghozzá teljes joggal. Azonban nincs más hátra, mint előre!

– Kösz még egyszer – mondja Olly. Nem akarja tovább kísérteni a szerencséjét. – Most már békén hagylak benneteket.

– Egyszer elutaznék Angliába – szól utána Andrés. – Megnézném a Buckingham-palotát, meg minden szart.

– Az szép – mondja Olly. – Tetszene neked. Ha egyszer eljössz, feltétlenül szólj előtte. – Természetesen azért, hogy maradjon ideje messzire szaladni, de ezt csak gondolatban fűzi hozzá.

A két szaki visszamerül a munkába, a beszélgetés részükről lezárult.

Olly visszabandukol bérelt kocsijához. Az irodaház előtt ücsörög, és várja, hogy Lola Cody felbukkanjon, vagy bárki, mindegy, csak kérdőre vonhassa. Már bánja, hogy nem vett magának könyvet vagy újságot, úgy valamit olvashatna várakozás közben. Hosszú, forró napnak néz elébe. A hőmérséklet már emelkedőben van, délre negyvenöt fok is lesz, sőt még több. Hogy élik túl az emberek ideát a nyarat? Olly a temperamentumos angol időjárást sokkal jobban szereti. Bekapcsolja a rádiót, és sokáig játszadozik a gombokkal, mire olyan sávot talál, ahonnan nem hiphop ömlik. A Miami Beach FM végre valami könnyen emészthetőt sugároz.

Olly gondol egyet, és letekeri az ablakot, ám a levegő odakint csak még forróbb és pállottabb, mint a kocsiban. Úgy érzi magát, mintha a *Dexter*ben vagy a *Miami helyszínelők*ben szerepelne, vagy valami hasonló, késő esti amcsi krimisorozatban. Azonban ez most a valóság, és a családja sorsa benne a tét.

Hirtelen felcsendül a Beach Boystól a „California Girls”. Egypár percre Olly hátradől, és úgy tesz, mintha csak vakációzna. Élvezi a muzsikát. Balhézni lesz bőven ideje később is.

Hetvennyolcadik fejezet

Jen nálunk marad éjszakára. Petal ágyában alszik, míg én összebújok csomós térdű kislányommal a nagyágyon.

– Mikor jön haza apu? – kérdi dacosan Petal. – Ő sokkal jobban melegít, mint te.

– Hamarosan – felelem. – Nemsokára hazajön.

Annyira üres ez az ágy Olly nélkül! Ébren fekszem benne, míg a kislányom szüntelenül izeg-mozog. Vajon hol lehet most Olly? Hol alszik? Egyedül alszik? Lehet, hogy haza akar jönni, csak nem tud. Talán megsérült? Valaki fogva tartja?

Aztán eszembe jut, hogy a Vespán távozott, vagyis kézenfekvő, hogy önszántából ment. Hátrahagyta viszont becses lemezgyűjteményét. Ha valamiért, hát azért biztosan vissza fog jönni, hogy magával vigye.

Annak ellenére, hogy Olly nem alszik velem, pár órára sikerül elaludnom. Reggelre már jelentősen jobban érzem magam. Petal már felkelt, hallom a hangját a konyhából. Megnézem a telefonomat, de nem érkezett üzenet Ollytól.

Kikászálódom az ágyamból. Jenny már javában odakint tüsténkedik. Az én pongyolám van rajta, ezért magamra kapom Olly fürdőköpenyét. Az illatától csaknem újra magamba zuhanok. Alaposan összehúzom magamon a ruhadarabot. Petal, tele várakozással, az asztalnál fészkelődik. A tejbegríz vígan fődögél a lábosban. Tegnap este Jenny a semmiből még vacsorát is rittyentett nekünk, lám, reggel sem rest főzőcskézni.

– Jó reggelt – üdvözlöm őket, elfojtva egy ásítást. – A kutyafáját, te aztán nem vesztegeted az idődet!

– Muszáj enned valamit.

Nem akarom lelombozni, hogy a reggelizés kívül esik képességeim beszűkült halmazának határán.

– Jól aludtál? – érdeklődik a barátnőm.

– Tűrhetően. És te, kibírtad valahogy a díványon?

– Persze – mondja lazán. – Itt maradhatok addig, amíg Olly vissza nem jön. Ha akarod.

Érezné rajtam a habozást? Ugyanis hozzáteszi:

– Szerintem elkél nálad most a segítség, Nell.

Biztosan csak vigyázni akar rám, és, mi tagadás, tetszik a gondolat, hogy valaki szemmel tart majd.

– Jól van, ez nagyon rendes tőled.

– Akarod, hogy Petalt én vigyem oviba? Utána elhoznék hazulról ezt-azt.

– Miért ne menjünk inkább mindannyian? Jólesne a friss levegő. – Őszintén szólva még ódzkodom egymagamban a többi anyuka szeme elé kerülni. – Fickót is vihetnénk.

Szerintem Fickónak is hiányozhat Olly, mert neki sem ízlik az étel újabban.

– Igen! Igen! – ujjong Petal. Fickó lelkesen csóválja a farkát. Bár a felnőtteket is ilyen egyszerű volna lázba hozni!

– Zsír – mondja Jen.

Megküzdünk egymással a fürdőszoba használatbavételi sorrendjéért, azután mindnyájan felöltözünk, és az utcára tódulunk. Petalt beadjuk az oviba, utána visszasétálunk a városba, Jen meg én. Belém karol, érintésétől lecsillapodnak zilált idegeim.

– Később találkozunk – búcsúzik Jen, amikor elérünk oda, ahol útjaink elválnak. – Ha szükséged van rám, írj SMS-t!

– Elleszek én. Tényleg. Nagy voltál, Jen. Köszi!

– Nincs mit. – Jenny megölel, és én hirtelen olyan kicsinek érzem magam hozzá képest. – Örülök, hogy újra barátok vagyunk. Na, cső!

Utána nézek, ahogy tovalibben.

– Fickó, gyere! – fordítom meg a kutyust.

A piactérnél lekanyarodva hazafelé sétálok Fickóval. Elmegyünk Betty, a Retikülös Hölgy kirakata előtt. Most már nem sóvárgón, inkább csak futólag pillantok a táskákra. Betty még mindig rendszeresen írogat nekem, hogy hívjam fel, de soha nem hívom vissza.

A kirakat, mint mindig, most is rendkívüli. Olyan szomorú, hogy mi ketten nem maradtunk jóban. Felemelő dolog volna érezni, hogy az üzletben is létezik barátság. Én eleddig jobbára csak ellenségeket gyűjtöttem magam köré. Ilyen az élet. Meggyorsítom a lépteimet, mire hirtelen kivágódik a bolt ajtaja. Betty lép ki rajta. Nem tudom, ki lepődik meg jobban: ő vagy én. Mindketten majd hanyatt esünk.

Betty szólal meg először.

– Nell! – mondja.

– Szia!

Arca mosolyra húzódik.

– De jó, hogy látlak!

– Ó! – Tényleg? – Téged is jó látni!

– Már ezer éve próbállak elérni!

– Tudom. – Sunyin lesütöm a szemem, s a kövezet tanulmányozásába mélyedek. – Ne haragudj, hogy nem hívtalak vissza. Folyton dolgoztam.

– Tudom. Elképesztő vagy!

Vállat vonok.

– Akkor kezdődött, amikor Chantelle Clarke megjelent a tévében az én retikülömmel. Attól mindenki megveszett.

– Láttam, örültem is neki.

– Egy nagy londoni PR-cég szervezte le.

Betty lába szinte a földbe gyökerezik. Szánalmas alak vagyok, hogy hetvenkedem neki? Bizonyára. A hencegésemnek valóban nem volt túl sok teteje.

– Én intéztem el – mondja Betty halkan. – Chantelle a barátnőm, odaadtam neki a táskát, amit itt hagytál.

Most az én lábamon van a sor, hogy a földbe gyökerezzen.

– Te voltál?

– Én.

– Ne… ne… nem tudtam! – Hallottam róla, hogy Betty ismer néhány celebet, de hogy Chantelle Clarke is közöttük van, arról fogalmam sem volt.

– Ezért kerestelek folyton. Chantelle mindenáron új dizájnt akar. Odáig van a retiküljeidért.

– Ne haragudj – motyogom. – Nem tudtam.

Betty most alaposabban megszemlél.

– Rendben vagy te, Nell? – Észreveszem, hogy Betty külseje, mint mindig, makulátlan, míg az enyém bizony erősen kifogásolható.

– Megvagyok – hazudom. – Minden rendben. Jobban nem is lehetnék.

– Szeretnék leadni egy rendelést – mondja Betty. – Mindenki a te retiküljeidet keresi nálam.

– Igazán?

– Úgy ám! Bizony. Olyan szépek!

– Azt hittem, nem tetszenek neked.

– Tényleg? De hát miért hitted azt? Imádom őket! Először el sem akartam hinni, hogy te készítetted azt a tatyót. Elképedtem. Őstehetség vagy! Azonnal Chantelle-re gondoltam.

– Ó! – Hogyan sikerült ezt ennyire, de ennyire félreértenem?

– Ugye nem haragszol rám miatta? Aggódtam, hogy valamivel esetleg megbántottalak.

– Nem, ne-hem! – dadogom. – Csak gőzöm nem volt róla, hogy te voltál az.

– Hála az égnek! – sóhajt fel. – Már azt hittem, összeakasztottuk a nem létező bajszunkat! – Betty ránéz az órájára. – Sajnos ki kell lőnöm, Nell, de most, hogy újra kapcsolatba léptünk, elmondanám, hogy szeretném forgalmazni a táskáidat. Megengeded?

Ez zene füleimnek! Nem mintha a felkérés kirántana a csődből, de legalább valaki hisz bennem.

– Persze! Istenkém, mi az, hogy! – Betty a létező legnagyobb kedvezményt kapja majd tőlem.

– Telefonálok még – mondja Betty. – De ígérd meg, hogy ezúttal föl is veszed.

– Fölveszem – fogadom meg neki őszintén. – Persze hogy fölveszem. És köszönöm!

– Szóra sem érdemes – hárít szerényen Betty, majd együtt érzőn megfogja a karomat. – Örülök, hogy megint összefutottunk, Nell! – mondja, miközben törődő, anyás pillantással végigmér. – Vigyázz magadra! Ne vidd túlzásba a munkát. Később még beszélünk.

Utánam integet, én pedig megkövülten nézem, ahogy végigkocog az utcán.

Mit tehetnék, hogy Bettyt kiengeszteljem? Hogyan köszönjem meg neki, amit értem tett? Képes voltam teljesen megalapozatlanul haragot tartani vele! Biztosan azt hitte, hogy elszálltam magamtól, én hülye liba, ezért nem hívtam vissza! Ki hibáztathatná érte? Megbocsáthatatlanul csúnyán viselkedtem. Galádul leírtam őt, abban a hiszemben, hogy elutasító volt velem. Holott pontosan ő volt az, aki az áttörésemet elintézte.

Ennyit Della Jewelről. Hiába, mégiscsak rossz nőnek küldtem el azt a virágcsokrot!

Hetvenkilencedik fejezet

A zavarodottságtól kábán visszakóválygok a boltomba. Odakint megállok, hogy szemügyre vegyem a kirakatot. Hát, nem azért, mert én csináltam, de a kirakat bizony rendkívül hívogató látványt nyújt. Az pedig, hogy az ajtó fölé az én nevem van kifüggesztve, kiváltképp meseszerű, még mindig. Szomorúan felsóhajtok. Nem biztos, hogy sokáig kint lesz az a tábla. Annál inkább bizonyos viszont, hogy Betty rendelése a legjobbkor jött.

Egyáltalán, fogalmam sincs, hogy a bankszámlámon állomásozik-e elég pénz ahhoz, hogy az e havi bérleti díjat kifizessem. Nem visz rá a lélek, hogy utánanézzek. Pedig még az is megeshet, hogy ennivalóra sincs pénz. Francos kézitáskákat mégsem ehetünk!

Benyitok a lakásba, és ugyanazzal a lendülettel lefőzök magamnak egy kávét. Beveszem magam az irodába. Most, hogy egyedül vagyok, újra Olly telefonját tárcsázom. Süket a vonal. Még az üzenetrögzítőjét is kikapcsolta.

Mitévő legyek? Bámulom egy darabig a képernyőt és az íróasztalon tornyosuló postámat. Szinte kivétel nélkül csak számla külsejű, ablakos borítékba bújtatott levélre látok. Jól tudom, hogy nem áll módomban mindegyiket befizetni. Rajzolgathatok, tervezgethetek én napestig, az is csupán olyan lenne, mint halottnak a csók. Pár héten belül talán már cégem se lesz. Betty kirakatára kell majd hagyatkoznom a sajátom helyett. Szégyenszemre mehetek vissza árulni a piacra. Dolgozni pedig a falatozóba.

Szürcsölgetem a kávémat, és üresjáratban, tétován lapozgatom az újságokat. Amikor megszólal az ajtó fölötti csengő, a plafonig ugrok tőle.

De nem Olly az. Hanem Phil.

– Minden rendben, szívem?

Bólintok.

– Lábadozom.

– Úgy aggódtunk érted Constance-szal! – Phil odanyújt egy nagy, kerek fémdobozt. Beleleskelődöm: valami töltött, aranybarna, kelt tésztás sós sütemény van benne. – Csirkés-gombás táska. Constance sütötte neked uzsonnára, hogy ne halj éhen.

– Constance egy angyal. Üzenem neki, hogy köszönöm.

– Ő is aggódik érted, drágám. Tegnap úgy néztél ki, mint a saját árnyékod.

– Jen nálunk aludt – tudatom vele. – Ő is egy igazi tündér.

– Tudom. Mondta, hogy hozzád készül. Nem voltam benne biztos, hogy jó sül ki belőle. Mindent egybevetve…

– Rendben vagyok… rendben vagyunk. Jen nálam marad még pár napig. – Csak remélhetem, hogy Olly addig jelentkezik. – Van idődd kávézni?

– Nem, Nell, köszönöm. – Phil kihúz magának egy széket, és lassan leereszkedik rá. – Csak beugrottam megnézni, hogy vagy – mondja. – És megkérdezni, mi van az üzlettel.

– Nem úgy fest, hogy én leszek az évszázad üzletasszonya, mi?

– Hát, kemény tanulópénzt fizetsz – ismeri el Phil. – Annyi balszerencse sújtott, hogy a fele is sok lett volna.

Csakugyan a balszerencse műve lenne mindez? Nem inkább az szülte a bajt, hogy túl naiv vagyok, túl hiszékeny?

– Szeretnék kölcsönadni neked, Nell – mondja Phil. – Összekaparok én húsz rongyot. Annyi elég lesz, hogy kirántson a lekvárból?

Fejcsóválva, vontatottan válaszolok.

– Nem fogadhatom el, Phil. Már éppen elég dohánnyal tartozom neked.

– Az engem csöppet sem zavar. Hiszen te is tudod. – Phil kényelmetlenül ficánkol a széken, engem pedig elönt a melegség. Micsoda gavallér! Olyan jó hozzám, mintha az apám lenne. Ha Olly soha nem jön haza, engem akkor is jobbnál jobb emberek fognak körülvenni. Kész áldás! – Magamat is okolom ám. Folyton arra ösztökéltelek, hogy önállósítsd magad. Hatalmas lépés az, és én túl keményen noszogattalak.

– Miket beszélsz, Phil Preston! Hova gondolsz! A kudarcomban te ugyan nem vagy hibás!

– Nem engedem, hogy csődbe juss. Csakis a testemen keresztül!

– Az igazság az, Phil, hogy nemigen akarom folytatni a vállalkozást.

Phil megborzad.

– De hát muszáj! Nem adhatod fel ilyen könnyen, Nell! Sosem tudhatod, holnap mi lesz. Lehet, hogy valami nagyszabású dolog tűnik fel a láthatáron.

De lehet az is, hogy a láthatáron valaki már nagyban dörzsölgeti a simlis kezét, hogy majd ő is jól átver, kifoszt, aláássa a családi békémet, lerombolja az önérzetemet. Csak sóhajtok ezen.

– Ne add fel, Nell! Ígérd meg nekem! Vagy legalább addig ne csinálj semmi visszavonhatatlant, amíg Olly nem hallat magáról.

– Megígérem. – És ha hetek múlva jön csak vissza? Vagy hónapok múlva? Vagy amikor a piros hó szállingózni kezd, sohanapján? Nem engedek kifolyást a fejemben nyüzsgő kételyeknek.

– Én akkor megyek is – mondja Phil.

– Legalább a te boltod megyeget!

– Megszaladt, az egyszer biztos! De azt ne hidd, Nell, hogy elfelejtettem, micsoda szerepet játszottál a felvirágoztatásában.

– Én csak körbepacsmagoltam, Phil.

– Új életet leheltél belé. Megmentetted. És engem is.

Felállok, adok neki egy puszit.

– Aranyos vagy.

– A te férjed is derék ember ám! Akármi jár is most Olly fejében, azt el ne felejtsd, hogy jó ember.

– Nem fogom. – Kiteszem Phil szűrét, az ajtónál kapok tőle az arcomra egy cuppanós puszit. – Később még látjuk egymást. Köszönd meg a nevemben Constance-nak a vacsorát!

Phil rám kacsint.

– Magam is ráakadtam ám egy jótét lélekre! Nem szabadul tőlem egykönnyen.

– Azt biztosra veszem – mondom. – Remélem, mihamarabb vendégül láttok, ezúttal a ti esküvőtökön!

– Még megeshet, Nell – szól Phil sejtelmesen – Még megeshet.

Ez legalább mosolyt csal az arcomra. Oltári volna, ha Phil és Constance együtt végre meglelné a boldogságot! Ez is azt bizonyítja, hogy megrögzött romantikus maradtam a lelkem mélyén, minden sorscsapás dacára.

Azután, amint felnyitom a doboz fedelét, hogy kiszabadítsam belőle a csirkés-gombás táskákat, pittyeg a telefonom. Üzenetem érkezett.

Ollytól.

„Hiányzol”, ezt írja.

Mindössze ennyit válaszolok rá: „Gyere haza.”

Nyolcvanadik fejezet

Olly végül nem bírta tovább, üzenetet küldött Nellnek. Már égető szükségét látta, hogy az otthonával valahogy kapcsolatba lépjen. Élete egy rossz filmhez vált hasonlatossá, a valóságérzete lassacskán kezdi felmondani a szolgálatot.

Három nap telt el, és Nell még mindig szorgalmasan üzenget. Olly mindegyik SMS-t gondosan elmenti. Nem válaszol rájuk, csak időről időre újraolvassa őket. Azon rágódik, vajon mekkorát kap majd a fejére, ha végre hazakerül. Ez csakis a vállalkozásának a sikerétől függ, jut végül dűlőre.

Három teljes napja mást sem csinál, csak a Home Mall viharvert székháza előtt szikkad. Három teljes napig nem történt semmi az égadta világon. Három hosszú, forró, izzasztó, banánérlelő floridai nap telt azzal, hogy a bérelt kocsiban aszalódva figyelte az előtte lévő ajtót a lehúzott rolóval. Mindennap váltott néhány szót Diegóval és Andrésszel, akik, ha nem kezelik is barátságosan, mindenképpen egyre csökkenő bizalmatlansággal vannak iránta. Eddig még nem derített ki semmi újat a Cody párosról, maradt neki, amit eddig is tudott.

Olly szendvicseket, gyümölcsöt és üdítőt visz magával a vártára, azokon vegetál. Sajnos már jóval ebéd előtt minden élelmiszer meleg, olvadt, élvezhetetlen. Mintegy délibábként lebeg a szeme előtt egy üveg képzeletbeli, jégbe hűtött söröcske. Az éjszakát mindig a motelben tölti, sorozatgyilkosok tanyáján. Akkor a guvadt szemmel végigült műszak unalmas sivárságát hirtelen élénk álomképek váltják fel. Nincs bennük köszönet: Olly mindegyikben végrehajtókkal küzd, vagy sárkánykígyókkal, vagy Petalt ölelve lohol az erdőn keresztül, futtában a ruhái felé kapdosnak ágaikkal a fák. Elmondható, hogy egyik álom sem túl pihentető.

A mai napon Olly már három órája sül odakint. Inge jószerivel a testére olvadt, arcáról patakokban szakad a verejték. Haja előnytelenül a homlokára lapult. Azon morfondírozik, hogy meddig bírja folytatni ezt az életmódot. A tehetetlenség érzése egyre csak halmozódik benne. Szükséges megszenvednie, feltétlenül szükséges, de hiábavaló is talán. Mielőtt sikoltozásos hisztériában törne ki, inkább kiszáll, és elsétál a sikátor végébe, hogy idegei megnyugodjanak.

– Hé, pajti – kiált oda neki a Diego. – Kérsz valami hideg lónyálat?

– Kérek – mondja Olly. – Nagyon kedves, hogy megkínálsz.

Diego és Andrés felnyerít.

– „Nagyon kedves!”

Valahonnan a garázs mélyéről Diego elővarázsol egy doboz jéghideg Dr. Peppert. Olly felnyitja, és hálásan kortyolgatni kezdi.

– Istenem, de jó is ez!

– Meggyulladsz a nagy várakozásban, mi?

– Meg hát!

– Meddig akarsz még itt dekkolni, ember?

– Már nem sokáig – mondja Olly. – Lassan haza kéne repülnöm. Csak a pénzem nélkül nem szívesen megyek.

– Szívás lenne.

A szakik valószínűleg el sem tudják képzelni, mekkora szívás lenne.

– Hiányzik a kislányom. – Olly hangja elcsuklik. – Haza szeretnék már menni hozzá. Biztos mindent tűvé tesz az apukájáért.

– Van egy kislányod? – kérdi Diego. Farzsebéből előhúz egy gyönyörű, hosszú fekete hajú kreol kislánykáról készült megviselt, olajfoltos fényképet. – Nekem is van kislányom! Sophiának hívják.

Olly kinyitja a pénztárcáját, és előkeresi belőle kedvenc fotóját.

– Ő meg itt Petal. Négyéves.

– Pont annyi, mint az én kis Sophiám. Egyem a szívét. Takaros kis hölgy a kislányod!

– Tudom – mondja büszkén Olly. – Akárcsak az anyja.

Összevigyorognak a szakik.

– Sophia anyja egy hülye szuka. Otthagyott egy másik fószerért.

– Jaj – kiált Olly együtt érzőn. – Sajnálom.

Diego megvonja farönknyi kerületű vállát.

– Sophiáért élek-halok. Ő a legjobb dolog az életemben. – Zsebre vágja a fotót. – Sajnos ritkán látom. Egyszer majd összegyűjtök annyi pénzt, hogy elvihessem innen. – Bánkódón tekint a rozoga garázsra. – El, valami szép helyre.

– Nekem is Petal a szemem fénye. Ezt is miatta csinálom végig – ismeri be Olly. Egy utolsó pillantást vet még a képre, aztán elrakja. – Miatta kell visszaszereznem a pénzt. Nem hagyom, hogy azok a zsiványok elrabolják a jövőjét.

– Igazad van, barátom. A család jelent mindent. Ezt sosem szabad elfelejtenünk.

Olly ezt a leckét, érzése szerint, már megtanulta. Másra se vágyik jobban, mint hogy felszálljon egy gépre, és egyenesen hazarepüljön a feleségéhez és a gyerekéhez, vissza az ő biztonságos, megszokott életébe.

Diego jól hátba veregeti Ollyt, csak úgy porzik.

– No, megyek vissza melózni.

– Köszi! – Olly összegyűri az aludobozt, és kidobja egy közeli szemetesbe. – Csá!

Diego búcsút int neki.

Olly visszaballag a járgányához. Beszáll az izzó szardíniásdobozba. További hosszas várakozás nyűge terpeszkedik előtte. Rádiót hallgat. A helyi újságot elolvasva értesül az összes környékbeli lövöldözésről. Pokoli forróság örvénylik körülötte. Szempillái egyre nehezednek. Megpróbál erőt venni magán, de végül a feje csak hátranyaklik az üléstámlára. Hiába, a *Psycho*ból ismert Bates Motel floridai fióküzemében az ágy göröngyös, a rugók az ember hátát böködik. Jobb nem belegondolni, ki aludt azon a matracon utoljára.

Nyolcvanegyedik fejezet

Olly észre sem veszi, hogy elbóbiskolt. Jármű motorjának a morajára ébred, amely a sikátoron hátulról lassan felé tart. Felpattan a szeme, amikor a Mercedes sportkocsi elhalad mellette. Nem éppen csillogó-villogó, új Merci, sokkal inkább egy roskatag ócskavas. Olly hirtelen olyan éber lesz, mint egy vadászkutya. Belső szervei elfolyósodnak az izgalomtól.

Az autó lehúzódik a Home Mall székháza elé. Olly szíve ettől zakatolni kezd. Tenyere, mely a hőségtől eddig is izzadt, most bőséges levet ereszt.

Valaki kikászálódik a jövevény kocsi hátsó utasüléséről. Csupa potroh, toka és háj – ismerős alak. Ez bizony nem más, mint az újságból megismert Lola Cody.

Olly hunyorogva végignézi, ahogy a nő odatotyog a Home Mall ajtajához. Fehér bermuda van rajta, strandpapucs és virágos blúz, akkora, mint egy krumpliszsák. És ami mindennek a teteje, Nell retiküljét viseli a vállán! Alighanem a mintapéldányt, amelyet Nell küldött neki a szerződés megkötése előtt. Olly egyre dühösebb és dühösebb. A nyanya egy kulccsal működésbe hozza a komótos járású roló emelőjét.

Egy pillanat múlva Lola férje és tettestársa, Benito Cody is kiszáll a kocsiból. Tekintélyes hájúszógumiján alig bírja begombolni ronda pálmafás ingét. Sok-sok XL-es rövidnadrágjának szára elefántfülként csapkodja térdét. Láthatóan mindketten szigorúan tartják magukat a hamburger- és pizzaalapú étrendhez. Nem lesz nehéz leszerelni ezt a kettőt. Semmi gáz.

Bevonszolják zsíros testüket az irodaházba. Olly nem tétovázik, hamar bemegy ő is utánuk. Az ajtó csaknem bezárul, Olly még épp időben teszi közé a lábát. Lola Cody és a férje az orra előtt sétál be az első irodába. Olly szorosan a nyomukban oson.

– Napot! – köszön oda nekik, mielőtt leülhetnének.

Félelemtől tátott szájjal megpördülnek.

Olly végigmustrálja a jómadarakat. Nem éppen úgy festenek, mint a trükkös csalók, inkább elhízott semmirekellőkre hasonlítanak. Felfoghatatlan, hogy mégis annyi mindenkit átejtett ez a házaspár. Olly már szégyelli magát, hogy Nell-lel annak idején fejest ugrott a hazugságok hálójába, amelyet ezek ketten feszítettek ki nekik. Ha bárminemű pénzösszeg átutalása előtt vették volna a fáradságot, és kijöttek volna egy személyes találkozóra, azonnal rádöbbenn, mifélék is ezek itt valójában. De most nincs idő sopánkodásra. Olly ott van, ahol van, a pénzt akarja, és addig nem megy egy tapodtat se, amíg azt vissza nem kapja.

– Nincs nálunk semmi – hebeg Lola Cody. Hangja harsány, fogaival egy rágógumin kérődzik. – Nincs semmink!

Nyilván azt hiszik, hogy rablótámadásnak estek áldozatul. Bizonyos szempontból igazuk is van.

– Csak van maguknál valami – mondja Olly. – Mégpedig valami, ami az enyém!

A házaspár a szoba hátsó szegletébe hátrál, nekisimul a falat szegélyező horpadt, fiókos iratszekrénynek.

– Nem tudjuk, ki maga, ember! – nyöszörög a kedves férj.

– Mond maguknak az a név valamit, hogy Nell McNamara?

Ettől csak még jobban leesik az álluk.

– Eljöttem visszaszerezni a pénzünket.

– Az nincs itt – nyivákol Lola, közben lapos oldalpillantást vet a széfre a sarokban.

Épp, ahogy Olly remélte. A pénz bent van a páncélszekrényben.

– Nyissák ki a széfet – parancsolja Olly. – Vissza akarom kapni a pénzemet; addig nem megyek el, amíg ide nem adják.

Lola férje szuszogva váratlanul átevickél a szobán, mint egy nílusi víziló. Csak úgy rezeg a hasán a szalonna. Olly pontosan tudja, hova lesz az expedíció.

A háta mögül hamarjában előbűvöli a szobából elcsent baseballütőt. Roppantul örül most neki, hogy a sportbunkót kimentette, és a biztonság kedvéért magával vitte a kocsiba.

– Netán ezt keresi?

Benito Cody a haja tövéig elfehéredik.

Olly az ütővel könnyedén és fenyegetőn a tenyerét csapkodja.

– Most már talán jobban szót értünk. – Lola Cody lecövekelve mered maga elé. – Nyissák ki a széfet! Vegyék ki belőle a pénzem! Mind a harmincezer dollárt. Ha ez megvan, békén hagyom magukat.

Nem mozdul meg sem Lola, sem a férje.

Olly lesújt az ütővel az íróasztal lapjára. Égbe-világba szállnak az asztallapból lehasadó fadarabok.

– Gyerünk! – ordítja. – Fogytán a türelmem!

Codyék felugranak ijedtükben, majd összegörnyednek Olly előtt.

Olly még önmagát is megijesztette. A baseballütős mutatványt csak azért adta elő, mert a filmekben is mindig így csinálják. Az az aggasztó érzés járja át, nem csekély dózisú adrenalinnal együtt, hogy Nell pénze neki most jobban kell, mint bármi a világon, és senki, különösen nem ez a két dagadt, rosszul öltözött gengszter nem állhat az útjába. De sosem hitte volna, hogy ilyen rémisztő is tud ő lenni. Ha már így belejött, akár valami távol-keleti karateszámot is bemutathatna, gondolja. Ám elveti az ötletet: az már túlzás volna, ráadásul be is van rozsdásodva.

– Jól van, jól van! – adja meg magát Lola Cody. Felsóhajt, és halkan káromkodva a széf felé imbolyog.

– Maga! – kiált Olly a pasasra. – Kezeket a magasba, hogy lássam!

Lola gigászi erőfeszítéssel letérdel a széf nehéz vasajtaja elé. Dúlva-fúlva csavargatja a számzár tárcsáját. Kisvártatva a széf ajtaja felpattan.

Ollynak leesik az álla a látványtól. A páncélszekrény telis-tele van pénzzel. Kövér kötegekben áll benne a dollár. Százezrek hevernek ott készpénzben. Olly csak guvasztja a szemét, hogy betelhessen a ritka látvánnyal. Lola Cody számára a bűn, úgy látszik, nagyon is kifizetődő.

– Harmincezer dollár – mondja Olly. – Annyival az adósom. Számolja elő!

Lassított tempóban Lola Cody előkapar a széfből pár köteg bankót, és nagy dérrel-dúrral lecsapja őket a földre. Olly már sajnálja, hogy nem hozta magával a sporttáskáját. Nem számolt vele, hogy harmincezer dollárnyi bankjegy ilyen tekintélyes helyet foglal. A földön észrevesz egy üres kartondobozt, azt odarúgja Lola Codynak.

– Ebbe tegye – utasítja. – Egy-kettő!

A nő maga mellé húzza a dobozt.

– Számolja hangosan! – vakkant oda neki Olly.

– Egyezer, kettőezer, háromezer – olvassa a pénzt Lola, mintha a fogát húznák. Férje mozdulatlanul, feltartott kézzel szemléli a jelenetet. Minden bizonnyal Lola Cody lehet a kétszemélyes bandának az esze. Benito csak egy hasznavehetetlen hájpacni.

– Gyorsabban – sürgeti a rakodást Olly. – Lemegy a nap.

Lola egy fokkal ütemesebben folytatja a számolást. Olly már alig várja a művelet végét. Mihelyst a doboz megtelik, azonnal elcuccol a motelből, és már hajt is a Miami Nemzetközi Repülőtérre, hogy az első londoni géppel hazaszálljon.

– Még háromezer dollárt tegyen hozzá – követeli Olly. – Az fedezi a költségeimet, hogy ide

kiutaztam és a pénzt behajtottam.

Lola Cody húzza az orrát, de szó nélkül engedelmeskedik. Olly jobban érzi magát tőle, hogy a nyanya állja a horrorfilmbe illő motelszoba számláját. Ha a küldetés sikerében biztos lett volna, igényesebb helyen szállt volna meg.

A doboz már színültig van pénzzel.

– Kész vagyok – jelenti mérgesen Lola.

– Nagyon ajánlom, hogy mind meglegyen – fenyegetőzik Olly. – Amint innen kimegyek, megszámolom, és jaj maguknak, ha vissza kell jönnöm akár egy centért is!

– Mind megvan – biztosítja Lola Cody. – Most menjen!

Még mindig a sértett nagyságát adja.

Olly a legszívesebben képen törölné mindkettőt, cserében a rengeteg szenvedésért. Mi mindent kellett Nellnek meg neki kiállnia miattuk! Azonban ha bántaná őket, azzal csak lesüllyedne az ő szintjükre. Visszakerült a pénz, legyen ez elégtétel.

– Olcsón megússzák – böki oda a pofon helyett Olly. – Ha harapósabb kedvemben lennék, mehetnének a hűvösre. Nem szabadulnának onnan egyhamar. De lássák, kivel van dolguk, csak azt veszem vissza, ami jog szerint megillet.

Azzal felkapja a dobozt a pénzzel. Harmincezer dollár nem pehelykönnyű teher, de Olly örül, hogy végre az ő hónalját melegíti. A baseballütőt még nem teszi le. Biztos, ami biztos.

– Végeztünk – szól Lolának. Olly úgy érzi magát, mint a haló poraiból feltámadó főnixmadár.

Kihátrál az irodából a floridai napsütésbe.

Nyolcvankettedik fejezet

Olly a kocsihoz igyekszik, fürgén, elvégre mégiscsak egy kalap pénzt cipel a kezében. Pulzusa normálisnak mondható szintre lassul. Íme, megvolt a nagy huszárcsíny!

– Hé, pajti! – kiáltja oda Diego. – Megszerezted, amiért jöttél?

– Igen! Köszönöm! – kiabál vissza. Remélhetőleg a szaki nem akarja elszedni tőle a harmincezer dollárt. Ugyan már, Diego rendes manus!

Való igaz, Diego és Andrés egy helyben marad, és csak integet. Ha Ollynak nem lenne foglalt mind a két keze, visszaintegetne nekik.

– Vigyázz jól a pici lányodra! – hagyja meg neki Diego.

– Úgy lesz!

Olly felnyitja a csomagtartót, és behajítja a baseballütőt. Megkönnyebbülten felsóhajt; örül, hogy nem kellett a behajtáshoz meggyőző eszközt használnia. Hiszen ő végső soron mégiscsak galamblelkű típus. Lola Cody viszont nem az, így nagy mázli, hogy minden ilyen simán és erőszakmentesen zajlott. Összességében semmi fennakadás nem történt. Olly mintha csak cukrot csent volna egy csecsemőtől. Megkapta, amiért jött. Most már bátran mosolyoghat. Milyen képet fog vágni Nell! Magánkívül lesz az örömtől! Még vet egy pillantást a visszarabolt pénzre, az ő pénzükre, aztán lassan leereszti a dobozt a csomagtartóba.

Ebben a minutumban nagy csattanással kivágódik az irodaház ajtaja. Lola és Benito Cody lohol ki rajta az utcára. Nekimennek Ollynak, mint két dühös orrszarvú. A papírdoboz a földre esik, a pénzkötegek az út menti piszokba ömlenek.

Benito Cody megragadja Olly karját, Lola Cody pedig megcibálja a haját, és arcon karmolja élesre manikűrözött körmeivel. Olly mintha két megvadult habcsók óriással birkózna. Pillanatokon belül lerántják a földre. Lola Cody ráül, kiszorítván belőle a szuszt.

Amíg Ollyt Lola a földhöz szögezve tartja, kedves férje a porban csúszva-mászva szedegeti a bankjegyeket. Cudarul alakulnak a dolgok, Nell pénze még a végén újra odavész.

– Segítség! – óbégat Olly. – Segítség! – Ahhoz, hogy valami koszos floridai sikátorban végezze be az életét, egy formátlanul kövér asszonyság által dicstelenül összenyomatva, Ollynak semmi kedve sincs. A balvégzet nem lehet ilyen kegyetlenül abszurd.

Közeledő lábdobogást hall, míg végül Diegót és Andrést pillantja meg a kocsija elejénél. A felmentő sereg előzékenyen fölsegíti az Olly hátán ücsörgő Lola Codyt. Olly végre újra levegőhöz jut, mohón szívja be a forró párát. Lola a két erős szerelő szorításában úgy sivalkodik, akár egy fúria.

Olly tüdeje ismét működik, ezért talpra ugrik, hogy kezelésbe vegye a mafla férjet. Benito azonban lazán a földre löki, akkora a súlybeli fölénye. Olly szeretné előkapni a baseballütőt a csomagtartóból, csakhogy az a környék most veszélyzóna.

Benito Cody meglepő sebességgel arrébb csámpázik, vissza a Home Mall székházába.

– Szedd össze a pénzt, és pattanj a kocsiba! – üvölti Diego. – Mi addig lefogjuk a nyanyát!

Ollynak kétszer se kell mondani.

– Kösz – lihegi. Mellkasa, melyet Lola összepréselt, még mindig sajog. – Nagyon köszi!

Fölmarkolja a pénzt, és visszagyömöszöli a kartondobozba. Mielőtt azonban rácsapná a csomagtartót,

az egyik köteget kettészedi, és a felét odaadja Diegónak, hogy osztozzanak rajta. Legalább ötszáz dollár lehet, de megérdemlik, mert kisegítették a kalamajkából. Ki gondolta volna, hogy ez a két pufók gézengúz utánajön!

– Igyatok egyet belőle – mondja Olly. – Értékelem a segítségeteket!

– Szívesen máskor is, ember! – feleli rá Diego. – Mi is köszönjük!

A fogva tartott Lola Cody feléje köp.

– Nahát, illik ilyet? – dorgálja Olly.

Lola erre köp még egyet.

– Az a széf odabent tömve van pénzzel, fiúk! Szolgáljátok ki magatokat! – Aztán sietve beugrik a kocsiba.

– Üdvözletünket küldjük a királynőnek! – szól utána Andrés.

Olly megfordul a sikátorban, majd elindul. A visszapillantó tükörben látja, hogy a két szaki még mindig erősen tartja a vadul káromkodó Lolát. Most már üvölthet, ahogy a torkán kifér: a pénz biztonságban pihen a csomagtartóban.

Benito Cody egyszer csak újra feltűnik a színen. Arcán elszánt kifejezéssel csörtet az autó felé. Kezét a kocsira irányítja; Olly halálra rémül, amikor észreveszi a markában megcsillanó pisztolyt.

Ösztönösen lehúzza a fejét, amint a lövés eldördül. A hátsó szélvédő millió szilánkra törik. Olly füle mellett elsüvít a golyó. Megtörli az arcát, véresnek bizonyul. Ijedtében lelassítja a kocsit.

– Nyomás, nyomás! – rivall rá Diego az ablakon át. – Ne állj meg, hajts! Tűzz el innét!

Újabb dörrenés, Olly összerándul, de a lövedék ezúttal szerencsére nem talál el semmit.

Andrés elengedi Lola Codyt. Már repül is a kezéből a nehéz franciakulcs, egyenesen neki Benito csuklójának. A pisztoly pörögve elszáll. Amikor a földre csattan, Benito utánalendül. Azonban Andrés jóval gyorsabb nála. Messzire rúgja a lőfegyvert, majd a hájpacnira veti magát. Olly nagyjából ekkor ér a sikátor végére.

Agya zakatol. Mitévő legyen? Visszamenjen segíteni? Nem biztos, hogy kíváncsi rá, hová fajul a verekedés. Hiába, ezen a kőkemény környéken ő csak amolyan partra vetett hal. Milyen hamar erőszakosra fordulnak errefelé a dolgok! Olly álmában se gondolta volna, hogy Benito pisztollyal fog rá lövöldözni. Keze reszketegen, sápadtan tapad a kormánykerékre.

– Tiplizz már! – üvölt oda még egyszer Diego. – Mi majd elintézzük ezt!

Olly nem kéreti magát. Szélsebesen eltiplizik, tövig nyomva a gázpedált.

Nyolcvanharmadik fejezet

Egy szem SMS-e óta Olly egy betűnyi hírt sem adott magáról. Újra és újra próbálgattam elérni a telefonján, számtalan üzenetet küldtem neki, sőt másoktól is érdeklődtem iránta. De sajnos a holléte felől jottányit se lettem tájékozottabb.

Petal az óvodában van. Jen, aki továbbra is betonbiztos támaszom, reggel odakísérte, hogy zavartalanul dolgozhassak. Munka címén azonban csak kávézgatok, és transzban ülve bámulom a monitort. Semmi nem érdekel, csak Olly, s az, hogy hol lehet most. Amíg vissza nem ér, addig én a pokol tornácán érzem magam.

A délelőtt közepén megszólal a boltajtó fölötti csengő. Tod az; lerázza az esőcseppeket a hajáról, amint belép.

– Esik odakint? – kérdezem tőle, amúgy angolosan.

– Nyári zápor – újságolja Tod. – Nagyon kellemes.

Vajon ahol Olly jár, arrafelé is esik?

– Jöjjön fel a lakásba, főzök magának egy kávét!

– A világért sem akarom zavarni!

Felsóhajtok.

– Higgye el, Tod, én most egyebet sem csinálok, csak nézek ki a fejemből.

– Nehéz magának, ugye?

Ez nem is lehet kérdés! Hová lett az életem, amikor még boldog kedvesemmel az oldalamon sült krumplit osztogattam, és mosolyogtam, bele a világba? Tod talán még nem is tudja, hogy Olly szőrénszálán eltűnt.

– Nem tervez új dizájnt?

Nem szívesen vallanám be neki, hogy a kreativitásom is elfolyt a pénzemmel együtt.

– Tartsunk egy tízperces teaszünetet! Az ajtón átfordítom a nyitva tartást jelző táblát, és fölkalauzolom Todot a lakásba. Lábam mintha ólomból lenne, úgy trappolok. Tod a nappaliban téblából, amíg én a vízforralóval és a csészékkel zörgök. Végül a teáskannára is rálelek.

Jennek köszönhetően kimeríthetetlen keksz-, tej-, kávé-, cukor-, valamint tápláló zöldségkészletekre tettünk szert. Istenkém, mi lenne velünk nélküle? Petallal talán már éhen is haltunk volna.

A barátnőm által vásárolt csokicseppes sütit kirakom egy tányérra. Beviszem a tálcát Todnak, leülök a díványra, s ő mellém huppan.

– Rengeteg üzenetet küldtem magának.

– Tudom. Elnézést, hogy nem válaszoltam rájuk. – Felsóhajtok. – Rossz passzban voltam.

– Gondoltam, átjövök elmondani, mennyire sajnálom az egészet.

– De hiszen már bocsánatot kért, Tod! Akkor se hibáztattam. – Kitöltöm a teánkat, Tod pedig vesz magának a kekszből.

Magamhoz húzom a csészémet. Élvezem, ahogy égeti a kezem. A fájdalom momentuma nagyságrendekkel jobb, mint az érzések nélküli pillanatok nyomorult fásultsága.

– Még mindig úgy érzem, cserbenhagytam – vezekel tovább Tod. – Körültekintőbben kellett volna a televíziós szerződéshez hozzáállnom. Eszembe sem jutott, hogy csalókkal van dolgunk.

– Nekem se – mondom ki.

– Megigézett a pillanat. Annyira akartam, hogy összejöjjön magának, hogy minden józan érvelést mellőztem.

Pontosan, ahogy én is. – Egyáltalán nem tehet róla. – Bizony, kétségtelen tény, hogy minden egyes-egyedül az én hibám volt.

– El sem tudja képzelni, mit jelent nekem, hogy így gondolja, Nell!

Meg sem fordult a fejemben, hogy Tod Urban egyszer még az én feloldozásomra fog áhítozni!

– Azt hittem, ki akar akolbólítani az életéből.

– Dehogyis! – tiltakozom. – Csak rám jár a rúd.

Tod felélénkül.

– Ez azt jelenti, hogy továbbra is szívesen dolgozna velem? Még tehetünk azért, hogy megfordítsuk a szerencséjét.

Megvonom a vállam.

– Amilyen rosszul áll a szénám, nem hinném, hogy képes lennék dolgozni. – Hogyan magyarázzam ezt meg neki? Engem pillanatnyilag más se izgat, csak az, hogy Ollyt előkerítsem. – Azt latolgatom, hogy visszakunyerálom magam a falatozóba.

– A főnöke azt nem hagyná – emlékeztet Tod. – Pontosan tudja, hogy maga nem oda való.

Nem teregetem ki, hogy Phil a könyörgésemet egyszer már mereven visszautasította. Azt sem, hogy kölcsönt ajánlott, amellyel kifizethetném a banki hitelemet.

– Maga még mindig képes rá, hogy nagyszerű dolgokat alkosson, Nell! Ne veszítse el az önmagába vetett hitét!

Vajon avassam be, hogy a be- és kilégzésnél kreatívabbra most nem futja?

– És Olly, ő hogy viseli a dolgot? – Ajkát összeszorítja. – Nem akarom a magánéletét feszegetni, de idehaza minden rendben van?

Férjem nyomtalan eltűnésének a ténye azt mondatná velem, hogy nincs. Nem, egyáltalán nincs rendben semmi sem. Megtarthatnám magamnak a gyászomat, színlelhetném, hogy Ollyval köztünk minden a legnagyobb rendben van. Hasztalan. Inkább színt vallok. – Olly nincs most velem – mondom bizonytalanul. – Nem tudom, hol lehet.

– Pedig szüksége lenne a férjére.

– Igen. – Ez vitathatatlanul éleslátó megjegyzés volt.

– Elhagyta?

Szemhéjamon forró könnyek dörömbölnek. Nem szeretném problémás családi ügyeimbe Todot beavatni, csakhogy friss érzelmi sebeim most újra felnyíltak. Nincs erőm tovább rejtegetni őket. Hiába, már az felemészti minden energiámat, hogy Petal előtt megjátszom a napsugaras jókedvet.

– Nem tudom.

Tod megragadja a kezemet.

– Fáj ezt hallanom, Nell. Rettenetesen sajnálom, hogy ilyen rosszul megy a sora.

– Akkor már ketten vagyunk.

– És megokolta Olly a szakítást?

Megrázom a fejem, mert nyikkanni sem tudok. Aztán megjön a hangom.

– Már napok óta nem hallottam felőle.

– Mit fog tenni, ha nem jön vissza?

– Várni fogom.

A mentorom olyan szemmel néz rám, amelyből kiolvashatom, hogy ennél már jobb terveket is hallott életében. Egyéb épkézláb ötlet híján márpedig ez az egyetlen dolog, amit csinálhatok.

– Ha valamit tehetek magáért, kérem, tudassa! – Tod megköszörüli a torkát. – Lehet, hogy az időzítés nem a legjobb, de szeretném, ha tudná, hogy puszta mentoránál én többnek érzem magam.

– Igaz, ami igaz – felelem halkan –, valóban rosszul időzített.

Máskor, máshol, más nő alighanem jól kifogná most magának Todot. Az ám, de engem senki más nem érdekel, csak és kizárólag a férjem.

– Tudnia kell, hogy nincs egyedül. Egy szavába kerül, és én maga mellett termek.

– Jó tudni, Tod. Igazán kedves.

– Maga viszont még mindig Ollyt szereti.

– Igen – mondom. És ennél tömörebb összegzést nem is adhattam volna neki.

Nyolcvannegyedik fejezet

Olly visszamegy a motelba. Szobájába érve nekidől az ajtónak. Zihálva, görcsösen öleli magához a pénzzel telt papírdobozt.

Nyakáról vér csordogál. Az ágyra hajítja a dobozt, és a fürdőszobába siet, hogy ne szaporítsa tovább a szobában található vérfoltok számát.

Olly a sápadtan pislákoló fénycső alatti tükörben ellenőrzi a sérülését. A golyó alighanem meghorzsolta a fülét, de a seben a vér már megalvadt. Leteker egy adag vécépapírt, benedvesíti, azzal törli le magáról a vérnyomokat. Mosakodás után megállapítja, hogy nem olyan vészes a helyzet, mint hitte. Kicsit kicsipkézték a fülét, ugyan, katonadolog! Viszont ha a golyó akár egy ujjnyival is mellé megy, akkor neki kampec. Soha nem látná viszont Nellt és Petalt. Olly a puszta gondolatba is belereszket.

Leöblíti az arcát, és öt ujjával meggereblyézi a haját. Ez azonban megviselt külsején nem sokat javít.

A hálószobában tiszta inget vesz föl, amely nem izzadt és véres. Azt a szemetesbe dobja, majd sporttáskájának a tartalmát az ágyra borítja. Hirtelen nagyon megörül, hogy egy éjszakával sem kell többet ebben a motelben lehúznia. Végre hazamehet. Haza a lányokhoz. Ollyval madarat lehetne fogatni, úgy felvidámodik.

Kinyitja a pénzzel teli kartondobozt, s gyorsan megszámolja a kötegeket. A megolvasott pénzcsomókat sorra a sporttáska aljába helyezi. Együtt van az összeg, nem hibádzik belőle egy fillér se. Diego és Andrés vélhetőleg bement a széfhez, miután a Cody házaspárt leszerelte, és meglovasított onnan némi zsozsót. Hever ott bőven, isten tudja, mennyi, de sok. Sebaj, Diegóék megérdemlik. Olly hálálkodva gondol két megmentőjére. Reméli is, hogy Diego elvitt a páncélszekrényből annyit, amennyiből új életet kezdhet cuki kislányával együtt, valahol az opaville-i porfészektől távol.

A pénz épphogy elfér a táskában. Olly mellégyűri a szennyest, és az illatszereit is begyömöszöli, majd a táskát szorosan becipzározza. Immár senki sem tépheti ki a kezéből a szajrét!

Körbenéz a szobában. Nagyon reméli, hogy még egy ilyen gyomorforgató helyen nem lesz kénytelen meghúzni magát soha többé. Ez a pár napos itt-tartózkodás untig elég volt neki egy egész életre.

Odakint beszáll a kocsiba, amelynek a hátsó szélvédője hiányzik, utasülését pedig vastagon beborítják az üvegszilánkok apró kristályszemcséi. Ezt vajon hogy fogja kimagyarázni a kölcsönzőben? Annyi baj legyen, csak nem olyan nagy ügy!

Hat órával később Olly gépét felvezetik a kifutópályára. Estére Heathrow-n lesz, aminek már legfőbb ideje. Újabb kalap pénzébe került hazáig a repülőjegy, de megérte. Olly egyet akar csak: maga mögött hagyni ezt az átokverte helyet, és hazatérni a szeretteihez.

Az autókölcsönzők lefoglalták Olly letétét, de a törött üvegért ez igazán csekélység. Kitöltettek vele egy jegyzőkönyvet, de amúgy elég hányaveti módon kezelték az ügyet. Nem kerítettek nagy feneket neki; úgy látszik, mindennapos dolog, hogy szitává lőtt járgányokat visznek vissza hozzájuk. Hát, mindenképpen gyakoribb, mint a csöndes Hertfordshire megyében.

A repülőgépen az utaskísérő ragaszkodik hozzá, hogy Olly a sporttáskáját az ülések fölötti rekeszbe szuszakolja a felszállás idejére. Olly kénytelen-kelletlen engedelmeskedik. Pedig semmiképpen nem

vesztené szem elől egy percre sem azt a táskát. A pénz az övé – és persze Nellé –, és senki sem csavarhatja ki az ujjai közül soha, de soha többé!

Szerencsére eljutott idáig is, anélkül, hogy Lola és Benito Cody utánajöttek volna. Olly merevgörcsben izgulta végig a délutánt a reptéri váróban, mert tartott tőle, hogy a házaspár egyszer csak megjelenik az indulási oldalon, fegyverekkel hadonászva. Hál' istennek nem követték. Disznó szerencse!

Olly belenéz a műsorba, kíváncsian, hogy a légitársaság vajon milyen videóval kedveskedik az utasoknak. Mind akció, thriller, piff-puff; Ollynak az ilyen filmekhez most gyöngék az idegei. Végül a rajzfilmcsatornát választja. Terve az, hogy kezében nyugtató konyakkal kilenc teljes órán keresztül Petal szíve csücskeit fogja bámulni: a *Szörny Rt*.-t, a *Nemo nyomában*-t és a *Toy Story 3*-at. Ezektől talán sikerül majd ellazulnia.

A repülőgép végigszáguld a kifutópályán, s a levegőbe emelkedik. Elsuhan Miami szikrázó tengeröble, aranyló partja és szecessziós szállodái felett. Olly ezek közül egyiket sem kereste fel. Talán egy napon még visszatér ide családostul, vakációzni. De esélyesebb, hogy mégsem.

Nyolcvanötödik fejezet

Jenny telefonja megcsörren. Félbehagyja a Hamupipőke kirakójátékkal való bíbelődést, és Petaltól elfordulva megnézi az üzenetet, melyet az imént kapott. Mindannyian a nappali padlóján gubbasztunk. Petal már megfürdött, hamarosan lefektetjük.

– Jujj! – kapja fel a fejét Jen hüledezve. – Olyan randim lesz ma este, hogy csuda!

– Jó neked – irigykedem, elszakítván a figyelmemet a virágzó cseresznyefás kirakódarabkáktól.

A kirakó doboza Hamupipőkét ábrázolja, amint a hercegével ropja a keringőt valami elvarázsolt kertben. Körülöttük kék madárkák röpdösnek, háttérben a herceg kacsalábon forgó, tízszobás palotája látszik. Igen életszerű jelenet.

– Egy fickó hív, akit a kocsmából ismerek. Gyakran lejár. – Jen vállat von; a delikvens nem lehet komoly udvarló, de azért látom rajta, hogy izgatott. – Nem nagy dobás. – Tekintetemet kerülve, szórakozottan forgatni kezd egy kirakóelemet, a kép valószínűtlenül kék égboltjának egyik darabját. – Az a helyzet, hogy nem szívesen hagynálak magadra.

Bebizonyítandó, hogy rózsás a kedvem, megeresztek egy rövidke kacajt.

– Szó se róla, páratlan vagy, Jen! – mondom neki. – Nem tudom, mitévő lennék nélküled. De én már nagylány vagyok. Alkalomadtán egyedül is meg kell tudnom állni a lábamon.

– Én is nagylány vagyok – trillázza Petal.

– Bizony, és ugye mindketten azt mondjuk, hogy Jen néni csak menjen el nyugodtan a randevújára?

– Igen! – bömböl Petal. – Én is mehetek?

– Gyertyatartónak? – tréfál Jenny. – Egyszer talán téged is elviszlek. – Azután hozzám fordul. – Biztosan itt hagyhatlak, Nell? Nem muszáj okvetlenül elmennem.

– Már hogyne! – erősködöm. – Menj csak. A Disney-kirakósoknál izgalmasabb elfoglaltságok is vannak a világon.

Petal arcára kiül, hogy az ő meglátása szerint a Disney-kirakósoknál izgalmasabb elfoglaltság kerek e világon nem létezik.

– Nem tarthatlak örökké rabláncra fűzve! Pedig nem volna rossz, ha belegondolok. – Háztartásunk óraműpontossággal működik, mióta a barátnőm beköltözött, és átvette az irányítását. Megkaptam a pihenést, erre szükségem volt; azonban most újra fejest kell ugranom felkavarodott életem bokros teendői közé. Nagyon hiányozni fog Jenny. Még soha nem ettünk ennyi házi kosztot – a felét Jen főzte, a másik felét Constance. Ami azt illeti, vissza is mászott a csípőmre jó pár ledobott kiló. Jen nélkül csöndesebb lesz a ház, Petallal folyton berikoltozták. Pontosan értem, hogy Ollyval ők ketten miért… de hagyjuk inkább.

Gondolataim visszatévednek elkóborolt férjemre; nem mintha messze csámborogtak volna tőle. Ha nem jön vissza, vajon Jennyvel járok majd ismerkedni? Az még viccnek is rossz lenne.

Jenny visszaír a lovagjának, hogy rögzítse a romantikus légyott tér- és időbeli paramétereit.

– Hazamegyek, rendbe szedem magam – mondja.

– Először be kell fejezned a Hamupipőkét! – utasítja Petal.

Jen megpuszilja Petal feje búbját.

– Majd holnap, kincsem!

Petal duzzog. Még korai lenne elmagyarázni, hogy egy napon neki is fontosabbak lesznek a férfiak, mint a kirakósok. Reméljük, hogy az a nap még messze van. Felvilágosítás helyett megelégszem annyival, hogy ágyba zavarom.

– Itt a lefekvés ideje, bogárkám. Búcsúzz el Jennytől, adj neki puszit!

Petal nem tiltakozik. Én is megpuszilom Jennyt, aki már a kabátját veszi.

– Majd írd meg, hogy ment!

– Kívánj nekem egy kalappal!

– Semmi szükséged szerencsére – bátorítom. – Hiszen te a végzet asszonya vagy.

Ahogy Jen után nézek, szurkolok, hogy találjon magának valami rendes férfit. Világos, hogy saját családot, saját otthont szeretne. Istenkém, hát olyan nagy kérés az?

– Lefekvés! – noszogatom Petalt. – Egy-kettő!

Focistalábú kislányom erre átfárad a hálószobámba, és bemászik az ágyamba.

– Alhatnál a saját szobádban – próbálkozom. – Jenny néni ma nem alszik itt.

– De én ezt az ágyat szeretem – dönti el a vitát Petal.

Felsóhajtok.

– Na jó. – Az igazat megvallva sokkal szívesebben alszom Petallal, mint egyedül.

Csemetém elfészkeli magát a dunyha alatt.

– Mesét! – követeli.

– De rövidet. – Mellé telepszem, és felolvasok neki egy mesét a *Hisztikriszti* című gyerekkönyvből, melyet a könyvtárból kölcsönöztünk ki a múlt héten.

– Mikor jön haza apu? – kérdezi Petal álmos hangon.

– Nem tudom, pici bogaram.

– Már nem szeret minket?

– Dehogyisnem, imád téged. – Lám, lám, tudat alatt úgy csűröm-csavarom a választ, hogy abból nem derül ki: Olly engem is imád vajon?

– Akkor szeretném, ha visszajönne. A *Gruffalót* csak ő tudja jól mesélni. Te nem.

Ez így igaz. Tagadhatatlan. Olly kitűnő apa. Nincs nála jobb. Ezért a rejtély csak egyre szövevényesebb: vajon miért marad el még mindig? Petal a szájába csúsztatja a hüvelykujját, és álomba merül. Én is aludni fogok; habár az éjszaka még fiatal, én egyáltalán nem érzem magam annak. Produkálok egy gigantikus ásítást. Persze akár ébren is maradhatnék ócska tévéműsorokat nézni. Csakhogy egy szál magamban ennek nem volna túl sok értelme. Nem, inkább korán lefekszem én is.

Petal mellé kucorodva az álom hol elragad, hol elhagy. Egyszer csak hallom, hogy a kulcs elfordul odakint a zárban. Fickó csaholva, őrült farkcsóválással ugrik ki az ágyból, hogy az ajtóhoz rohanjon.

Álomittasan az órámra nézek. Még éjfél sincs. Azt hittem, Jenny reggelig nem jön vissza. Talán nem jött össze neki a pasas, és most nem akar egyedül aludni. Kiszállok az ágyból, és fölveszem a pongyolámat. Iszunk egy csésze teát, és meghányjuk-vetjük Jenny estéjét, mielőtt aludni tér. Attól talán jobban lesz; biztos le van törve szegény, mint a bili füle.

Felgyújtom a villanyt a nappaliban. Majdnem szívszélhűdést kapok. Nem Jenny jött ide be, hanem valaki egészen más.

A lépcső tetején egy férfi áll. Az álmosság miatt azonban egy percig is eltart, mire felismerem benne Ollyt.

– Szia – üdvözöl; ismerős hangjától nagyot dobban a szívem.

Leejti a sporttáskát a földre, s egy pillanatra rá már ölelkezünk. Vadul magamhoz szorítom, mert hátha újra eltűnik, ha akár egy pillanatra is elengedem.

– Hol voltál? – kérdem tőle, miközben elborítom a csókjaimmal.

– Miamiban – válaszolja, s ő is viszonozza a csókáradatot.

A felelettől hátratántorodom.
– Miamiban? Mit csináltál te Miamiban?
Olly felsóhajt.
– Hosszú annak a sora!

Nyolcvanhatodik fejezet

Olly kinyitja a földön heverő táskát. Kihúzza belőle a szennyes ingeket, zoknikat és alsógatyákat a szőnyegre, hadd heverjen mind parlagon. A táska fenekéről viszont mesés vagyon mosolyog vissza rám.

Hangosan fölcsuklom.

– Te kiraboltál egy bankot?

– Ezt egyenesen Lola Cody páncélszekrényéből hoztam.

További csuklások hangzanak fel a torkomból.

– Ez akkor a mi pénzünk?

– Az összes – feleli Olly.

Dereka köré tekerem a karomat, és jól megszorongatom.

– Ezt te értünk tetted?

– Nem is másért! Egyszerűen nem hagyhattam, hogy Codyék megússzák. Nem ülhettem itthon tétlenül malmozva, úgyhogy fogtam magam, eladtam a robogót, repülőjegyet vettem belőle, és kirámoltam a Home Mall székházát.

Akkor tehát a Vespát azért vitte el, hogy eladja! Uramatyám, hiszen az a robogó volt a mindene! Soha nem hittem volna, hogy Olly valaha megválik tőle. Összehúzom magamon a pongyolát, és hozzábújok. Még néhány napon keresztül biztos, hogy nem fogok róla leszakadni. Gondolom, Petal se.

– De hát miért nem szóltál semmit? Miért nem mondtad meg, hol vagy?

– Mert akkor lyukat beszéltél volna a hasamba, hogy hülyeséget csinálok, és hogy jöjjek haza azonnal.

Ebben csakugyan lehet valami.

– Ugye megérted? Nem kockáztathattam, hogy elvedd a kedvemet.

Nem sietek közölni vele, hogy nekem azáltal, hogy eltűnt, kis híján az életkedvemet is elvette.

– Én itt majd beleőszültem a nagy aggodalomba.

– Hát, most már nem kell tovább őszülnöd – nyugtat meg Olly.

A földön ülve bámuljuk a zöldhasú bankókat, közben Olly apróra elmeséli a kalandját: milyen volt a sorozatgyilkos-motel, a hosszú, várakozással töltött napok a bérelt kocsiban, a lepukkant környék, a távozása körül támadt, lövöldözésbe torkolló balhé, meg a két marcona, ám lovagias szerelő, aki a segítségére sietett.

Amint hallgatom, szünet nélkül szorongatja a torkomat a meghatottság Olly áldozatkészségén. Másfelől viszont meg tudnám fojtani, amiért napokig azon agonizáltam, hogy vajon hány falka szőke bombázóval csal meg egyszerre. Ahogy ránézek, táskákat látok a szeme alatt. Szegénykémről csak úgy ordít a kialvatlanság. Ruhái gyűröttek, szaga a bűzös borzéval vetekszik. Az is lerí róla, hogy nem evett rendesen. Csúnya horzsolás van a fülén. Lehet, hogy az a váratlan csetepaté sokkal súlyosabb volt, mint nekem előadta.

– Együtt is csinálhattuk volna, Olly – mondom.

– Azt nem. Egyedül kellett odamennem. Ha balul sült volna el… – megcsuklik a hangja, a mondat végét kavargó érzelmek viharával nyomatékosítja: – Ha valami történt volna veled ott, én azt nem élném túl.

Újra magamhoz ölelem, de szorosan ám!

– Most már semmi vész. Itthon vagy velem, épen, egészségesen. Újra teljes a család.

– És ez a legfontosabb, ugye? – simogat meg Olly.

Bólintok, hang nem jön a számra.

– Annyira jó, hogy visszavetted tőlük a pénzt – súgom végül. – Óriási! Nagyszerű! – Ujjaimmal megcirógatom az arcélét. – De amit a legjobban akartam ide vissza, az te vagy.

Ajkát a számra tapasztja. Soha nem éreztem még ilyen édesnek, mint most. Ha ezt az ajkat csókolhatnám életem végéig, már boldogan halnék meg.

Olly teste szorosan mellém simul, lefekszünk a szőnyegre. Kibontja a pongyolám derekán a csomót. Beterítem magunkat a köntössel, olyan lesz tőle, mint egy sátorban.

Minél előbb le akarom vetkőztetni a férjemet. Egy darabig babrálok ingének gombjaival, de aztán együttes erővel inkább keresztülhúzzuk a fején a ruhadarabot. Bordáin lila zúzódásokat fedezek fel. Végighúzom az ujjamat a foltok kontúrjain. Ezeket vajon hogyan szerezhette?

Olly lefogja a mellkasán töprenkedő kezemet.

– Majd később elmesélem – morogja, és ismét maga alá gyűr.

Ekkor nagy robajjal felpattan a hálószoba ajtaja.

– Apu! – visítja Petal. – Jól hallottam, hogy te vagy az! – A pici lányka keresztülnyargal a szobán, és hevesen apjára veti magát.

Olly nagyot nyekken, amikor Petal a bordáinak csapódik. Keblére öleli kislányát.

– Hiányoztam neked, Petalka?

– Igen! – vágja rá Petal. – A mami apukának nagyon gyatra. Te sokkal jobban csinálod!

Olly mosolyogva felém fordítja a tekintetét.

– Jólesik ezt hallanom!

Olly csak öleli tovább Petalt, szeme megtelik könnyel.

– Teljesen kimerültél – szólok neki a karjába csípve.

– Igaz – ismeri el Olly.

– Akkor nyomás lefeküdni!

Olly kérdőn vonja fel a szemöldökét.

– Ágyba, mindhárman! – vezényelek. Most, hogy Olly hazajött, nincs az az isten, hogy Petalt a saját szobájába pateroljuk.

Ezért aztán Olly felnyalábolja Petalt, és egyenesen a mi hálószobánkba viszi. Mindhárman becsusszanunk a dunyha alá. Én az egyik oldalon, Olly a másikon. Petal pedig, szokásához híven, középütt rúgkapál. Fickó is csatlakozik hozzánk az ágy végénél.

– Most pedig aludj, apu! – parancsolja édesapjának Petal. – Különben álmos leszel reggel.

– Jó éjszakát! Aludj jól, Petalka! – Olly gyengéden eligazgatja a takarót Petal körül.

Kislányunk ide is, oda is rúg egyet-kettőt, rendet vág köztünk, míg kényelembe helyezi magát.

Olly rám kacsint a poronty feje fölött.

– Szeretlek – tátogja.

Az örömteli viszontlátás csiholta szenvedély, úgy tűnik, várat még magára egy darabig. Magamban mosolygok ezen. Sebaj, eljön annak is az ideje!

Nyolcvanhetedik fejezet

– Pánik van, segítség, segítség!

– Nyugalom – int le Olly. Kezét a vállamra teszi, hogy megmasszírozzon. – Minden rendben lesz.

Próbálok normálisan lélegezni, nehogy elájuljak a hiperventilációtól.

– Semmit sem felejtek el? – kérdezem.

– Már késő – legyint Olly. – Azonnal kezdődik. Készen állsz?

– Már csak a ruhámba kell belebújnom.

– Csipkedje magát, Ms. McNamara!

Szembefordulok vele, és hosszan, alaposan megcsókolom.

– Hümm – dünnyög Olly. – Ezt meg miért kaptam?

– Azért, mert lehetővé tetted mindezt – világosítom fel. – Mert kimentettél a kétségbeesés mocsarából.

– Erről ismerszik meg a jó férj, nem?

Rámosolygok.

– Bizony, te vagy a férjek gyöngye!

Ez lesz az első bemutatóm. A legeslegelső igazi bemutatóm! Rövid időre kiszakadtam az őrült hajszából, hogy puccba vághassam magam. Sikerült kirimánkodnunk egy pirinyó öltözőt a kulisszák mögött. Igaz, akkorka csupán, mint egy seprűskamra, de legalább a zsivajtól távol van.

Három hónap telt el azóta, hogy Olly hazaért a pénzzel Miamiból, sértetlenül. Jelenleg London szívében múlatjuk az időt, a hatalmas Fashion Frenzy dizájnrendezvényen. A Lola Codytól visszaszerzett pénzből szerveztem egy kifutós bemutatót a retiküljeimnek. Néhány héttel ezelőtt beérkezett hozzám a kínaiak szállítmánya, egy egész raktárra való Nell McNamara táska. Ez az esemény lesz a reklámhadjárat első állomása. A kézitáskák kivitelezése minden várakozásomat felülmúlta, úgyhogy most már csak megrendelőkért kell imádkoznom.

Olly tudta nélkül visszavásároltam az ő dédelgetett robogóját. Csodával határos módon még mindig a Vrumm! kirakatában találtam a kétkerekűt. Ben ugyanazért az árért odaadta, mint amennyit ő fizetett érte. Szerintem örül neki, hogy a járgány visszakerülhetett jogos tulajdonosához. Mondanom sem kell, hogy Olly magánkívül volt a boldogságtól. De hát ez a legkevesebb, amit tehettem érte, azok után, hogy visszaszerezte a pénzünket.

A zöldhasú dollárok fennmaradó része pedig természetesen a bankba vándorolt, hátralékunkból így lefaraghattunk valamicskét. Philre is rá akartam tukmálni pár köteg pénzt, ám ő hallani sem akart róla. Hát, így állunk jelenleg. Még mindig úszunk az adósságban, de ez már nem mélyvíz, csupán gyerekmedence.

Mit is mondhatnék még? Ó, csakugyan, kaptunk egy megrendelést egy nagyon flancos francia divatáruháztól. Olvastak a lapokban a Monique–Simoneaux-páros körül kavarodott botrányról, s ennek eredményeképpen teljesen belehabarodtak a kézitáskáimba. Szóval úgy döntöttek, leadnak nálunk egy mintarendelést. Nem nagy megrendelés, nem arról van szó, de kezdetnek nem rossz, továbbá örülök annak is, hogy végre valami jó is kisült abból a kínos epizódból. Yves-ről és Marie-ról azóta sem hallottam semmit, hála az égnek. Ha ne adj’ isten újra összesodorna velük a szél, hát úgy éljek, hogy

még egyszer elagyabugyálnám őket, ezúttal alaposabban. Azonban úgy tűnik, végleg elnyelte őket a föld, vagy visszamásztak abba az odúba, ahonnan a fene őket annak idején kiette. Úgy kell nekik!

Ami Ollyt illeti, szerzett magának egy állandó haknit a környékbeli kocsmákban. Hetente háromszor van alkalma lemezlovasként dolgozni, ráadásul ezúttal a kedvenc zenéit játszhatja. Szóval a likviditási gondjaink enyhültek, mivel újra van folyamatos bevételünk. Azt nem mondhatnám, hogy kitört nálunk a nagyúri jómód, de legalább olykor-olykor megengedhetünk magunknak az élelmiszer-áruházi saját márkás dolgok mellett mást is. Tod segített támogatást szerezni a Művészeti Tanácstól a költségeimre, ezért a mostani divatbemutató beugrójára nem ment rá ingem-gatyám – csak az ingem, a gatya marad.

Annyi bizonyosan leszűrhető az izgatottságomból, hogy újra megjött a munkakedvem. Eltartott egy darabig, de Olly hazatérése és a dolgaink megjavulása nyomán fokozatosan visszatért az önbizalmam.

Tod tanácsát követve kerestünk magunknak egy PR-céget. Ezúton sikerült eljuttatni a retiküljeimet néhány felső kategóriás hírességhez, akik reményeink szerint lencsevégre kerülnek, amint a táskáimat hordják. Az ügynökségre fordított pénz lassan-lassan behozza magát. Csupán a mai napon egy tucat sajtó- és televíziós interjún vettem részt, ezeket is mind ők szervezték le. Elintézték továbbá, hogy a mai bemutatón a közönség soraiban üljenek a legnagyobb divatfolyóiratok szerkesztői. Az egyik nagy, fényes borítójú stílusmagazin kétoldalas cikket szentelt nekem, a „Vállalkozó és anya” című rovatukban.

Vadonatúj kollekciót mutatok ma be. Én odavagyok tőle, meg vissza, és remélem, hogy mások is osztják majd szerény véleményemet. Retró-britpoposra vettem a figurát: a kézitáskákra ezúttal brit lobogók, londoni metrótérképek, hagyományos, piros buszok és ikonikus telefonfülkék kerültek.

A modellek a hatvanas éveket idéző ruhákban fognak illegni-billegni, sőt még eredeti darabokat is bedobtam nekik. Ezeket hazulról, a jól bevált piaci turkálóból hoztam magammal. Az eseményhez illő muzsikát Olly válogatott a lemezgyűjteményéből, nagy műgonddal. Ha sikere lesz a kollekciónak, úgy azt tervezem, hogy New Yorkba, a New Designers Show-ra is kimegyünk jövő tavasszal.

Petalt is magunkkal hoztuk. Az esemény elektromos légkörétől olyan hiperaktív a gyerkőc, mintha egy ültő helyében behabzsolt volna vagy húsz-huszonöt zacskó gumicukrot. Fel-alá rohangál, a falra és a plafonra is fölmászik. Osztottam rá egy kisebb szerepet a kifutón, remélem, nem volt elbaltázott ötlet a részemről.

– Petalkám – mondja Olly –, tedd takarékra magad.

– De olyan nyűgös vagyok, apu!

– Ülj ide öt percre az ölembe, hogy lehiggadj! El kell készülnöd a nagy pillanatra!

Petal sóhajtva behódol, s felkapaszkodik Olly térdére. Apukája átkarolja, bár kicsit úgy fest ez az ölelés, mint egy rendőrségi őrizetbe vétel. Megmosolygom a jelenetet. Hujj, mit fogunk mi csinálni Petallal tizenöt éves korában?

Aztán amikor már tényleg szorongat az idő, hogy végre átöltözzem, kopogtatnak. Tod dugja be a fejét az ajtón.

– Mind eljöttünk, hogy kéz- és lábtörést kívánjunk! Tud ránk időt szakítani?

– Persze, hogyne!

A nagy nap alkalmából felvonult a falatozó egész személyzete: az elmaradhatatlan Jen, Constance, és persze Phil. Betessékelem őket az apró helyiségbe.

Akármi történjék is az életemmel, a legfontosabb emberekre mindig időt fogok áldozni. Nélkülük mindez nem sikerülhetett volna.

– Nell, szívem – ölel meg Phil –, odakint minden fantasztikusan néz ki.

– Az ám! Ejha, itt mindenki olyan izgatott, mintha álarcosbálba készülne! – Mindannyian ünneplőruhában feszítenek.

– Tod jóvoltából folyni fog a pezsgő – mondja Jen. – Hamarosan nem érzünk majd semmi fájdalmat!

Felkacagok.

– Csak aztán nehogy elszundítsatok nekem a bemutatón. Horkolás helyett hangos éltetést szeretnék hallani!

– Bízd csak ide – szól Phil.

– Sok szerencsét, Nell, szívecském! Szorítok ám neked! – mondja Constance. Kezét aggodalmaskodón a szívéhez szorítja.

– Hékás! – kiáltom, mert észreveszem, hogy valami gyűrűforma smukk csillog Constance ujján. – Az meg ott mit jelentsen?

Constance fülig pirulva pillant Philre.

– Csak a bemutató után akartuk neked elmondani…

– Ti eljegyeztétek egymást?

– Igen – kuncogják uniszónóban.

– Tegnap – vallja be Phil. – Korán feljöttünk Londonba, akkor aztán megkértem.

– Te vén gézengúz!

Phil szendén bazsalyog.

– Elég az hozzá, hogy már régóta tervben volt nálam. Csak nem akartunk felhajtást körülötte.

– Felhajtás márpedig lesz – fenyegetem meg őket. – Töviről hegyire elmeséltek majd nekem mindent! – Azzal sorra megölelem mindkettőt, először Constance-t, aztán Philt. – Annyira örülök nektek!

– Lassan elkészül? – türelmetlenkedik Tod.

– Már csak órák kérdése. – Hevesen beszívom a levegőt, hogy megnyugodjak. Ez lesz aztán a nagy nap!

– Még egy dolog – mondja Tod. Vigyora arra enged következtetni, hogy a végére hagyta a legjobb hírt. – Épp most küldött nekem SMS-t egy bizonyos iroda… – itt felviszi a hangsúlyt, és megáll, hogy fokozza a hatást.

– Ne csigázzon! – sürgetem. – Köpje már ki végre!

– Lola és Benito Codyt letartóztatták csalás vádjával. Bírósági ügy lesz belőle. A többi becsapott ügyfelüket kompenzálni fogják, Mr. és Mrs. Cody pedig börtönbüntetésre számíthat.

Majdnem hanyatt esem a megkönnyebbüléstől.

– Hallod ezt, Olly?

A férjem bólint egyet.

– Hallom, hallom, de hiszem is, meg nem is.

– Én szintúgy – szól Tod. – Mindenesetre drukkoljunk az igazságszolgáltatás győzelmének!

Eszelős örömömben halálra szorongatom Ollyt és Todot. Tudván tudom, hogy a háttérből Tod mozgatta a szálakat. Úgy tűnik, hogy áldozatos munkája végre meghozta a gyümölcsét.

Ekkor egy nő néz be az ajtón, kezében irattábla, fülén fejhallgató. – Tíz perc, Ms. McNamara. – Aztán eltűnik.

– Muszáj összekészülődnöm – mondom Todnak. A modellek már várják, hogy utoljára végigmérjem az öltözéküket, mielőtt a bemutató elkezdődik. – De arra mérget vehet, hogy egy-két pohár pezsgőt meg fogok inni erre a diadalra!

– Megyünk, békén hagyjuk – búcsúzik Tod, jóllehet békére éppen nem számíthatok az elkövetkezendő órákban.

– Köszönöm, Tod! – Megfogom a karját. Remélem, Olly nem veszi észre a szikrázó tekintetet, amelyet egymásra lövellünk. Annyi mindenen mentünk át együtt, és olyan sok mindenért lehetek hálás neki. Igaza volt, amikor azt mondta, hogy a mi kapcsolatunk több mint puszta mentor-pártfogolt viszony. Egymást kölcsönösen tiszteljük és szeretjük. Tod nagyszerű pasas, afelől semmi kétség, de nem nekem való. Én már megtaláltam magamnak a legjobbat.

– Vigyázzon erre a bagázsra – kérem Todot.

– Magától értetődik!

Megpuszilja az arcomat, azután még egyszer összeölelkezünk Jennel, Constance-szal és Phillel.

– Szia, Nell! Kéz- és lábtörést!

Amikor mindenki kiment, végre leakasztom a ruhámat a vállfáról. Épp vetkőznék, hogy öltözhessek, amikor tapintatos kopogtatást hallok az ajtó felől.

– Szóljak ki, hogy csak a bemutató után adsz autogramot? – kérdi Olly.

Vállat vonok.

– Attól függ, ki kéri.

Olly kinyitja az ajtót. Egy elbűvölő nő ácsorog előtte.

– Válthatnék néhány szót Nell McNamarával? – kérdezi.

– Szorít minket az idő – mondja Olly. – Pár perc, és kezdődik a bemutató.

– Tudom – szól a hölgy bocsánatkérőn. – De nekem a bemutató után azonnal rohannom kell, és szerettem volna Nell-lel még azelőtt beszélni, hogy a csőcselék ide betódulna. Ügynök vagyok, a nagy áruházakat képviselem, mint a Harvey Nichols és a Harrods. Szeretném kiközvetíteni Nellt. A nevem Sheryl Hallaway.

– Jöjjön be, jöjjön be! – sipákolok. Sheryl Hallaway akkora név a szakmában, hogy még én is hallottam róla. Őt okvetlenül beveszem a buliba.

A makulátlan küllemű Sheryl Hallaway bepasszírozza magát a seprűskamrámba.

– Bocsánat a mostoha körülményekért – szabadkozom.

– Csókolom – köszön oda Petal. – Csinos néninek tetszik lenni.

Sheryl felkacag, és letérdepel a kislányomhoz.

– Te is az vagy, drágám! Hogy hívnak?

– Petalnak.

– Kis cukorfalat! – mondja Sheryl, majd hozzám fordul. – Elnézést, hogy ajtóstul rontok a házba, mikor amúgy is siet, de muszáj önnel beszélnem. – Átnyújtja a névjegyét. – Hívjon! Olvastam magáról a lapokban, és szeretnék ön előtt új távlatokat nyitni. Mi több, szeretném önt a csúcsra segíteni.

– Azta! – Sheryl Hallaway engem akar! – Holnap felhívom.

– Rendben. Élvezze a bemutatót! Ez az első, és még sok fogja követni. – Végül mindkettőnkkel kezet ráz, és távozik.

– Csípj meg, Olly, nem álmodom-e!

Csípés helyett Olly átölel.

– Nem álmodsz – közli. – Csak az álmaid most kezdenek valóra válni.

Nyolcvannyolcadik fejezet

Másodszor is megjelenik az irattáblás lány.

– Öt perc, Ms. McNamara!

Elönt a totális pánik. Most ugrik a majom a vízbe! Leakasztom a ruhámat a vállfáról.

– Segítsd föl rám, Olly, légy szíves!

– Parancsolj!

Tartja a ruhát, belebújok. Külcsínemet erősen a hatvanas évek stílusa határozza meg: ujjatlan, bubigalléros, piros-fehér-kék ingruhát választottam, nemzeti színekben fogok tehát pompázni. Fehér harisnyát, tengerészkék lapos sarkú cipőt vettem fel hozzá, na meg az egyik saját készítésű, brit lobogós táskámat. Ez a ruha már jó ideje megvan; erre az alkalomra tökéletes lesz. Nagy, tengerészkék masni és eredeti, bakelit karperecek teszik teljessé az összképet.

Hál' istennek Petal már felöltözött. Az enyémhez hasonló ingruhát visel, csak épp rózsaszínben, ágas-bogas fürtjeit pedig hatvanas évekbeli, fehér PVC-sapka fedi. Elkészítettem neki az angol zászlós táskának a kicsinyített mását, rózsaszín-fehérben. Édes kislányom kiharcolta, hogy tegyek rá neki minél több csillámot. Most jobbra-balra korzózik a kis kamrácskában, gyakorolja a mozdulatokat, amelyeket betanítottam neki.

– Szent Habakuk, milyen szoros! – Hiszen néhány héttel ezelőtt még úgy állt rajtam ugyanez az ingruha, mint a parancsolat! Viszont ahol eddig finoman rám simult, ott most eszelősen szorít. Nem azért a húsz fillérért, de a mellem bizony megnagyobbodott, sőt a deszka hasam is jócskán kikerekedett.

Húha!

Leesik a tantusz. Azok a hányós kínai napok nem a víz, az étel és az időeltolódás miatt lehettek. Inkább a vad, szenvedélyes éjszakának köszönhetők, amelyet Ollyval abban a cornwalli kalyibában eltöltöttünk. Nem is emlékszem, mikor jött meg utoljára. Annyi mindennel kellett foglalkoznom egyszerre, hogy a ciklusomat, bevallom, nem követtem figyelemmel.

Nyugodtan lehetek terhes. Megfogdosom a pocakomat. Aha, határozottan kerek! Egész biztos, hogy nem Constance házi sütijeitől lett ilyen. Vajon hányadik hónapban járhatok? Lehet, hogy már a negyedikben?

– Minden rendben? – érdeklődik Olly.

– Igen. Azt hiszem.

Magamban mosolygok. Most nem alkalmas, hogy elújságoljam a nagy hírt. Majd ha kettesben, négyszemközt leszünk, csak Olly meg én. Nagyon fog örülni.

A férjem megküzd a cipzárral, míg végre beleprésel a szűk ruhába. Igyekszem elrejteni előle elégedett mosolyomat.

– Fantasztikusan nézel ki! – bókol.

– Köszönöm.

Azt csak a jó ég tudja, hogy egy újabb gyerek hogyan fog beleilleszkedni a munkarendünkbe, ami kész téboly, de majdcsak megoldjuk valahogy. Eddig még mindig sikerült megvívnunk az életben elénk álló összes nehézséggel. Az, hogy a családunk még egy pöttömke taggal bővül, nem lesz olyan égbekiáltó különbség.

Ismét bejön az irattáblás nő.

– Egy perc, Ms. McNamara.

Mély lélegzetet veszek. Készen állok. Ennél készebb már nem is lehetnék.

– Menjünk, mustráljuk végig a modelleket!

A színfalak mögött lázas készülődés folyik. Felpolcolt ruhák várják glédában a gyors átöltözéseket. Megkönnyebbülve nyugtázom, hogy a modellek már felöltöztek, és nem civakodnak. Az összes lány klasszikus, hatvanas évekbeli ruhákban virít. Mindegyik öltözet kimondottan a táskakollekcióhoz készült. Fejükre kontúrosra nyírt, bubifrizurás paróka került, szemük vastag, fekete ceruzával kihúzva. Ellépdelek az első vonal előtt, ellenőrzöm, hogy a retiküljeik rendben vannak-e. Mindegyik lány különböző, brit lobogós modellt szorongat. Kitűnően festenek!

Petal csöndben ámuldozik, ami ritkaság nála. Szeme-szája elkerekedik, de sehogy sem tud betelni a látvánnyal.

Kikukucskálok a fekete függöny mögül. Elégedetten sóhajtok, mert telt ház van. Jen, Constance, Phil és Tod kiváló helyet kaptak az első sorban. Mellettük a divatújságírók ülnek, akik éppen engem készülnek híressé tenni. Betty is itt van, szénsavas üdítőt szürcsöl. Magával hozta Chantelle Clarke-ot is, akinek a jelenléte nagy felbolydulást kavar. Mindketten az új angol lobogós táskámat viselik; remélem, Chantelle benne lesz a holnapi lapokban! Ennél azonban többet jelent nekem, hogy Betty és én újra puszipajtások vagyunk. Természetesen a retiküljeim főhelyre kerültek a kirakatában. Betty körül a textilre specializálódott csoporttársaimat látom a főiskoláról, ahova olyan rövid ideig jártam. Gondoltam egyet, és hogy gyámolítsam őket, küldtem nekik ingyenjegyeket – hadd kóstoljanak bele az ifjoncok a divat igazi világába. Szeretném, ha főtárgytanárom, Amelia Fellon is előbukkanna valahonnan. Látván egyedi tehetségemet, most biztos keserűen bánkódna, mint azok a fafejűek, akik a Beatlest annak idején visszautasították. Azonban sajnos nem jelezte, hogy eljön, noha neki is küldtem meghívót. Úgy tűnik, kettőnk közül ő a haragtartóbb.

Olly a közelembe surran, s átöleli a derekamat.

– Kész vagy, Nell? – kérdezi.

Megfordulok, és megcsókolom.

– Igen. Kész vagyok.

Hüvelykujjamat fölmeresztve jelzem a színpadigazgatónak, hogy kezdhetünk.

Kialszanak a fények. Elindítják a zenét: *Az olasz meló* című nagy sikerű filmből a „The Self-Preservation Society” refrénű szám melódiája tölti be az előadótermet. Találó, nem mondom!

Szívem nyaktörő tempóban zakatol. A modellek nem hoznak rám szégyent. Lelkes tapsvihar közepette illegnek-billegnek, mórikálnak és riszálnak. Olajozottan zajlanak a ruhaváltások. A bemutató következő részét lágy muzsika festi alá: a Kinkstől a „Waterloo Sunset”. Monokróm ruhába vedlettek át a modellek, s térdig érő fehér csizmát húztak hozzá.

A finálében a lányok színes, pszichedelikus miniruhákban táncolnak a Rolling Stones „She’s Like a Rainbow” című számának dallamára. Amikor befejezik, megállnak a színpad végében. Még a tapsorkán fülsiketítő hangzavarából is kihallom Phil, Constance és Jenny éljenző kurjongatását. Bizony, ők az én vezérszurkolóim. Viszont azt is örömmel tapasztalom, hogy a divatlapszerkesztők is szélesen mosolyognak tapsolás közben. Tehát nekik is tetszik!

Eljött az én nagy pillanatom. Időtlen idők óta az a szokás, hogy a bemutató végén a dizájner is a kifutóra lép. Fellibben a függöny: szembe találom magam a közönséggel. Egy emberként mindenki felpattan a székéről, álló ovációval ünnepelnek.

– Figyeld csak, Nell – mondja Olly. – Imádnak téged!

– Erre azért nem számítottam – érzékenyülök el.

Olly megnyomogatja a derekamat.

– Pedig ez se több, se kevesebb annál, mint amit megérdemelsz!

– Hadd mondok nekik köszönetet!

Megragadom Olly kezét, s könnyes szemmel lesétálok a kifutóra megmártózni a népszerűségben.

Ahogy ott állunk, felcsendül az egyik kedvenc dalom, a Monkeestől a „Daydream Believer”. Olly rendesen kitett magáért, amikor a zenéket összeválogatta. A tömeg ujjongva ünnepel, amikor Petal, talpig hatvanas évekbeli ruházatban, peckesen végigparádézik a kifutón, lazán lóbálva maga mellett picurka retiküljét.

Kislányom elképesztő ripacskodással igyekszik az utolsó cseppig kiélvezni a pillanat mámorát. Kurta, dundi kis lábacskáin pipiskedve utánozza a modelleket, majd bevág egy pózt a kifutó végén. A közönség tovább éljenez. Petal csak úgy sugárzik. Ollyval jóízűen összenevetünk. Kétségtelenül díva lett a kis pocokból.

Mi is csatlakozunk Petalhoz, kéz a kézben. A közönség reakcióiból ítélve a Nell McNamara márka máris magasra szárnyalt, fel, messze a csillagok közé. Hittem az álmaimban, és rögös utat jártam be miattuk; elképesztő magasságokba emelkedtem fel, illetve tátongó mélységekbe zuhantam le közben. Ám együttes erővel csak végigverekedtük magunkat az úton, Petal, Olly és én. A könnyek, sérülések, fájdalmak ellenére már tudom, hogy a világért sem hagytam volna ki ezt a flúgos futamot. Ránézek a barátaimra a közönség soraiban, ránézek a családomra, és tudom, hogy igenis megérte az a rengeteg vesződség.